NIKITA LALWANI

harul

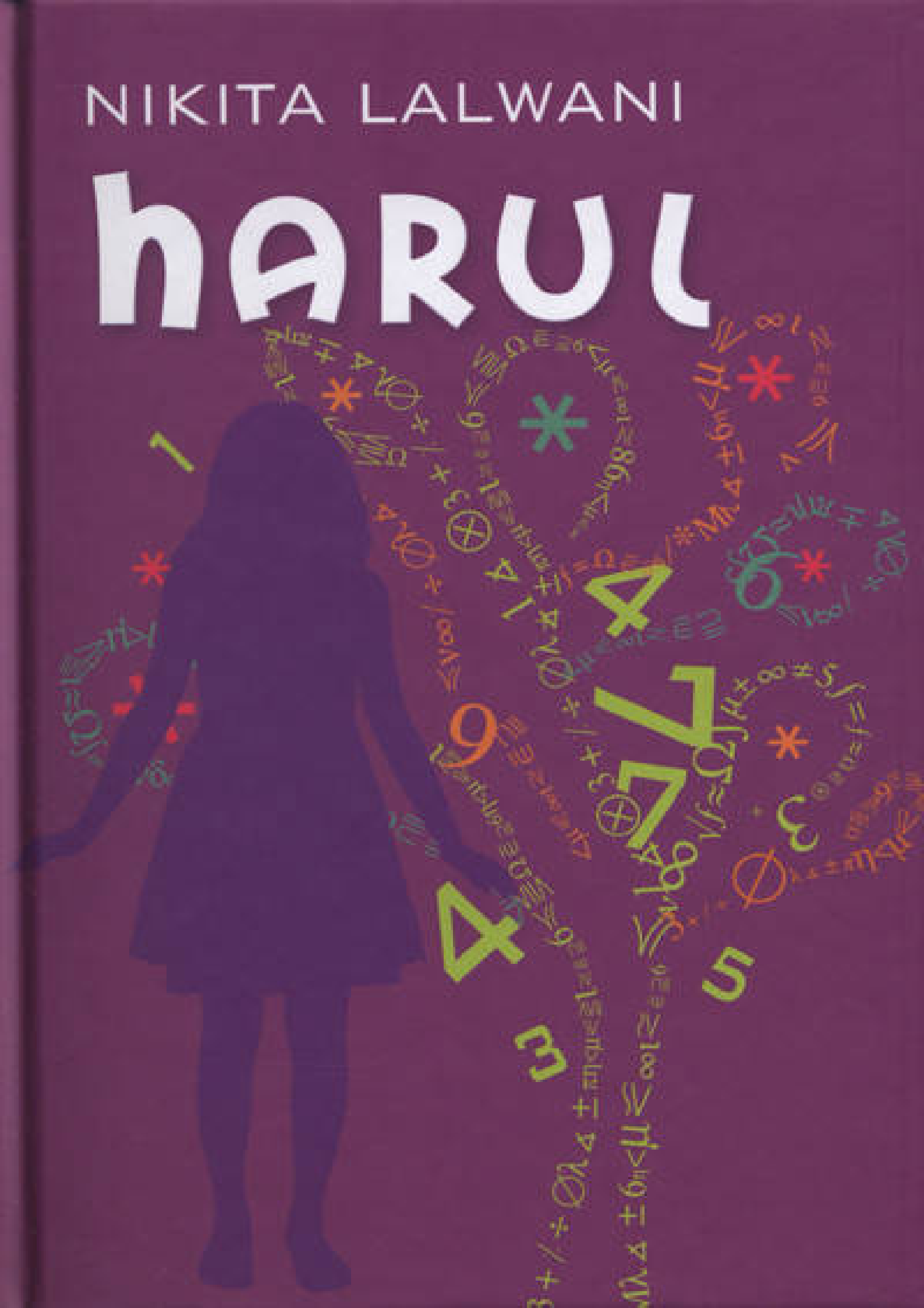

NIKITA LALWANI

HARUL

Traducere din limba engleză
DIANA GIERLING

RAO International Publishing Company

Pentru Vik, *jaanum* al meu, în numele acelei iubiri

Şi am rostit „Egalitate”.
Ca pe un jurământ de nunta.
Atunci eram mai în etate.
Acum pofta de viaţa am mai multă.

My Back Pages, Bob Dylan
(O altă latură a lui Bob Dylan, 1964)

PARTEA I

1

Mahesh stă în biroul lui şi corectează. Îşi ridica privirea către curbura ferestrei atunci când un tren se apropie în viteză, lăsând drept semne ale trecerii sale grăbite un miros specific de motorina şi nişte pocnituri răsunătoare. Liniştea umeda şi rece a toamnei se instalează în camera lui ca o concluzie inevitabilă. E al unsprezecelea anotimp de genul ăsta pe care îl petrece în Marea Britanie. Al patrulea în această încăpere. Mahesh îşi ridică privirea. Pe pereţi sunt diagrame şi tablouri. Harta lumii stă înclinată într-un unghi ciudat, cu albastrul oceanului dispărând în spatele bibliotecii cu rafturi din fier. Cărţi se înghesuie în rânduri uriaşe, presând laolaltă dosare şi hârtii, cu paginile din hârtie concept portocalie alternând cu cele negre, albe şi gri. Din colţul din stânga al camerei, de lângă tabla albă, o ilustraţie îndoita a lui Gandhi îl

priveşte cu atenţie. În mintea lui zace o tulburare care îi atacă delicat gândurile o dată la câteva minute.

De ce scrisese Rumi asta în caietul ei de exerciţii? Iată întrebarea care i se prindea de marginile conştiinţei la intervale regulate: o mică unealta dentară care străpunge gingia moale. De ce scrisese ea asta?

M-am dus să mă joc cu Sharon Rafferty şi Julie Harris şi Leanne Roper în pădure. M-au lăsat să joc softball, care e ca rounders, dar numai cu două baze. Sharon a spus: „hai să luăm mingea şi rachetele de la mine de acasă". Când am ajuns la casa ei, am rămas în faţa porţii şi Sharon a spus „trebuie să controlez dacă poţi intra, Rumi, pentru că mamei nu-i plac persoanele de culoare". Apoi a intrat cu ceilalţi şi eu am aşteptat afară.

Slavă Domnului că s-a întors şi a spus că era OK. Apoi am mâncat îngheţate şi am luat rachetele. Doamna Rafferty stătea la soare în grădină şi părea roşie. Noi am luat rachetele şi am jucat softball în pădure.

„De culoare", Cuvintele acelea îl făcuseră să se gândească la un creion care împrăştia un maro gros, granulos pe o faţă rotundă, genul de desene stângace pe care Rumi obişnuia să le facă, forţată fiind, când era mai mică.

Se uită din nou la Gandhi, zbârcit şi neclintit, stând în colţul camerei lui. Cum ar fi interpretat ei asta la facultate, unde fuseseră obişnuiţi să se învârtă în compania ideilor? Troţkişti, gandhişti, comunişti – îşi găsiseră o droaie de denumiri pe atunci, mestecând betel, savurând amarul de pe buze şi discutând îndelung şi aprins dacă lupta de clasă era compatibilă cu nonviolenţa. Ce ar zice ei de cuvintele acelea? Ce părere ar avea despre conversaţia pe care încercase el să o aibă cu Rumi după ce îi citise însemnările?

— Îţi place şcoala ta, Rumi?

— Nu-mi plac teroriştii.

— Ce vrei să spui cu „teroriştii”?

— Oamenii care nu se poartă frumos cu mine.

— Nu lăsa lucrurile astea să te afecteze. Acum ai zece ani.

— Ce?

— Ar trebui să fii ca un tigru în junglă. Ca Shere Khan din *Cartea Junglei.*

— Ce vrei să spui, tati?

— Dacă cineva te loveşte, loveşte-l şi tu. Dacă te lovesc o dată, loveşte-i de două ori.

Cuvintele ieşiseră din gura lui cu sinceritatea cadenţată a rafalelor de puşcă, şi el îşi întorsese privirea când ochii ei tresăriseră. „Dacă eşti şocată, şi eu sunt, se gândise el. Dar tu nu ai să fii o victimă. Asta n-am să permit”.

Ce părere ar avea ei despre asta, ce ar spune colectivul facultăţii Hyderabad despre lumea asta pe care el alesese să o populeze, plasând un vlăstar singuratic şi extrem de important exact în centru? Şi, dacă tot venise vorba, cum era cu Whitefoot, actualul lui prieten, coleg la cursul de doctorat de la Cardiff, el însuşi marxist: ce ar zice el?

Mai trece un tren, purtând cu sine un zăngănit greu, dens ca o migrena. Cutremuratul încăperii pare să zdruncine uşor portretul lui Gandhi. Se putea zări un petic din lumina înserării poposind pe sticlă, întunecând o parte din faţa lui Gandhi. De culoare? De ce a scris ea asta?

E ora patru după-amiaza, un sfârşit timpuriu al zilei lui de lucru. Corectase patru lucrări şi încăperea îşi pierduse aproape toată lumina. Mahesh înşurubează capacul pe stilou şi introduce instrumentul de scris în buzunarul exterior al sacoului, în aşa fel încât oţelul poleit să iasă în evidenţă în amestecul de nuanţe de maro al hainei din poliester. Stiloul fusese un cadou de la

Shreene, cumpărat cu banii puşi deoparte din primele ei salarii, atunci când începuse să lucreze după naştere. Este cam de-o vârsta cu Rumi. După zece ani, încă se mai simte neted şi plăcut la atingere, rece, fără vreo zgârietura sau urma de lovitura. Încă mai există senzaţia de plăcere vinovată la confruntarea cu acest lux, când se gândeşte la ceea ce semnifică, o unealtă de studiu, un instrument al înţelepciunii – dar unul care lua ochii. Îşi încheie nasturii şi pune lucrările de examen într-o parte, coborând storurile la fereastră, înainte de a încuia şi de a pune capăt zilei respective, îndesând la subraţ două lucrări de masterat la care să se uite când ajunge acasă.

Cu cinci ani în urmă, Rumi venise acasă într-o zi şi anunţase că doamna Gold dorea să treacă pentru a-i cunoaşte părinţii. Avea doar cinci ani, era în clasa întâi la şcoală. Mahesh şi Shreene aranjaseră să plece devreme de la serviciu în ziua stabilită şi fură acasă la trei şi jumătate. Shreene începu să prăjească nişte *bhajis*, în timp ce Mahesh se cufunda într-o tăcere profundă, aşteptând în sufragerie, fără a se schimba de cămaşa, şi încă purtând cravata la gât. Când intra doamna Gold, Rumi o ţinea de mână.

— Ce plimbare minunată am avut împreună spre casă, domnule şi doamnă Vasi, spuse, lăsând-o pe Rumi să intre înaintea ei.

Rumi se simţi dintr-odată stinghera şi deveni tăcută, uitându-se la tatăl ei. Mahesh privi îndelung coafura platinata a învăţătoarei – răsucită şi data cu spray cu vârfuri rotunjite şi cu onduleuri, ca o înfoiată vata de zahăr pe băţ. Era derutat. Se împotrivi în sinea lui relaxării, o reacţie normală la vederea zâmbetului larg al doamnei Gold.

— Se poate să vorbesc cu dumneavoastră şi cu soţia în acelaşi timp? întrebă ea.

Shreene aduse gustările şi i se alătură, stând cu mâinile în poala, îmbrăcată încă în ţinuta

ei de lucru, pantaloni mulaţi şi pantofi cu toc. Se putea vedea limpede cât de vigilentă era: se uita întruna pe ascuns la Mahesh, de parcă ar fi spus: „Dă-mi un semn şi am să încep cu orice s-ar cuveni făcut”.

— Despre ce doreaţi să vorbim? o întreba Mahesh pe doamna Gold, simţind suişurile şi coborâşurile pronunţate ale vocii sale. S-a întâmplat ceva?

— Nu… nici vorbă, domnule Vasi. Voiam să vă dau nişte veşti, care cred că vă vor face nişte părinţi foarte mândri.

— Şi care ar fi acestea?

— Rumi este un copil supradotat! proclamă doamna Gold, însoţindu-şi cuvintele cu o înălţare emoţionată a colţurilor gurii.

Mahesh se uita la Shreene, care îşi cojea cu dinţii pielea uscată de pe buza inferioară – un semn că era încordata. Se uita la Rumi, care privea stăruitor în podea, aşteptând ca el să descifreze sensul acelor cuvinte. Iar apoi bărbatul aruncă o nouă căutătură doamnei Gold şi şiragurilor ei de dinţi strălucitori.

— Vreţi să spuneţi că se descurca bine la şcoala?

— Vreau să spun mai mult decât atât, domnule Vasi, zise doamna Gold. Mă refer la faptul că este specială. Deosebita. Supradotată.

La auzul acestor vorbe, Rumi începu să se foiască, scărpinându-se la nas, dând din picioare, uitându-se dintr-o parte într-alta, mai întâi la mama, apoi la tatăl ei, cu mişcări nesigure, amplificate de liniştea aşternuta în încăpere. Mahesh observa că avea o zgârietura pe genunchi, chiar sub tivul rochiei de catifea reiată, deasupra liniei strânse a ciorapului alb care îi cuprindea gamba. Shreene se încruntă, privind spre fiica ei. Mahesh îi zâmbi din nou doamnei Gold şi îşi îndulci vocea, conştient ca fiica lui asculta fiecare cuvânt pe care el îl rostea. Încerca să nu îngăduie

tensiunii să se strecoare în propoziţiile pe care începea să le formuleze.

— Eu şi soţia mea luam… educaţia Rumikăi foarte în serios. Suntem încântaţi că se descurca bine şi că truda ei e răsplătită. Şi eu sunt cadru universitar…

Doamna Gold clatină din cap, întrerupându-l.

— Cu tot respectul, domnule şi doamnă Vasi, dar eu vorbesc despre altceva. Eu vorbesc despre o înzestrare. Ceva ce se întâlneşte doar din când în când. Rumi este o matematiciană supradotată!

Fura încă o dată reduşi la tăcere de acele vorbe. Rumi îşi mişcă picioarele înainte şi înapoi, împingându-le ritmic în velurul canapelei. Mahesh îşi dădu seama ca prin ceaţă că fata repeta mişcarea în serii de câte patru, oprindu-se apoi, ca o un exerciţiu armonic. Observa felul cum îşi susţinea unul din micii ei obraji bucălaţi cu o mână, pe care o făcuse pumn, balansându-şi cotul pe coapsă. Încă se mai uita ţinta în podea.

— Şi eu sunt matematician, şi sunt bucuros că se descurca bine la materia asta, după cum spuneţi. Am pus accent pe ea pentru că e specialitatea mea, spuse Mahesh, încercând să îşi păstreze o expresie binevoitoare pe faţă.

— Noi la Summerfield credem că Rumi merită ca această înzestrare să fie sprijinită şi hrănită, spuse doamna Gold.

Se aplecă, trăgându-şi fusta aşa încât cuta dublă din faţă se netezi. Îşi îngădui un moment semnificativ de tăcere, de parcă s-ar fi pregătit să spună ceva serios, ceva extrem de important. Rumi se aplecă la rândul ei, pregătită să asculte; picioarele care se legănau se opriră din mişcare, apăsând pentru o vreme partea din faţă a canapelei. Chiar şi Shreene îşi deplasă puţin trupul înainte, ridicând din sprâncene, în aşteptare.

— Aţi auzit de un loc numit Mensa? întrebă doamna Gold.

Mahesh se simţi cuprins de exasperare. Văzuse şi el toate acele reclame. Spoturile publicitare vorbind despre locul acesta pe care ea îl numea cu o cadenţa studiata, de parcă ar fi învârtit un diamant prin gură. „Mensa”. Văzuse testele lor IQ copilăreşti, se prostise completându-le în ziarele de duminică. El ştia ce reprezenta Mensa, pentru numele lui Dumnezeu! Drept ce îl lua? Şi de ce era aşa de surprinsa că el şi fiica sa se descurcau cu numerele? Doar nu erau vânzători.

Era „ofticat”, cum spuneau aici: adică iritat. Încercă să se gândească şi la alţi termeni din argou, savurând puterea de sugestie a acestor cuvinte. Era „scos din pepeni”, „călcat pe sistem”, „cu capsa pusă”. Ce credea ea? Că el era vreun şarlatan de mâna a treia care se împopoţona sub steagul academiei? Simţi un ghiorăit în stomac de la acei *bhajis* care fermentau, amplificându-se parcă pentru a confirma senzaţia lui de iritare. În mod ciudat, senzaţia îl bine dispuse. Avea chef să-i ţină un discurs acelei femei, unul la care Rumi să fie martoră, despre cum era posibil să-ţi creezi propriul destin prin forţă şi prin disciplina, folosind puterea gândirii: prin note, procente, lucrări, examene, numere care se adunaseră, în cazul lui, într-o sumă mare aflată în mâini mici – o bursa dincolo de ocean.

Urmări ochii vioi ai doamnei Gold. Femeia se uita la felul în care soţia lui îşi sorbea ceaiul. Shreene îi întorcea privirea, uitându-se din când în când în jurul camerei. Ce idei preconcepute aducea cu ea această femeie bizară, cu micile ei zâmbete şi contraziceri politicoase? El nu avea să ţină un discurs. N-ar face decât să încurce lucrurile. Dar dacă ar putea, i-ar spune totul. I-ar spune că el intrase la toate universităţile lor – toate acele bijuterii nenorocite pe care ei le preţuiau într-o asemenea măsură; că îi fusese oferit un post la

marile lor Cambridge şi UCL. Până la urmă ajunsese la Cardiff pentru că ei oferiseră banii – mai multe mii de lire sterline, o sumă pe care nimeni nu o putea trece cu vederea. Onorariu întreg. Îl doriseră aici, un străin cu un mai mult de cinci lire în buzunar şi cu o soţie slaba, desculţa şi tremurânda. Astfel coborâse el din avion cu Shreene în 1972, proaspăt căsătorit şi conştient de ce înseamnă viaţa, onorat de ocrotirea oferita de instituţiile lor de cărămida roşie, precise ca o busolă, arătând drumul de urmat pentru amândoi.

El nu se numărase printre cei treizeci de mii de asiatici care se scurseseră ca o hemoragie din urâta cicatrice de pe burta Ugandei în acelaşi an, năvălind în cotloanele întunecate ale Marii Britanii, plutind în mizerabila apă de baie a revoltei lui Amin: masele târâtoare care se vărsaseră în nişele din Leicester şi Wembley. El nu avea să fie dizolvat în râurile de sânge, printre armatele de bacterii ale lui Enoch Powell, defecând în coşmarurile oamenilor peste peisajul preţioasei lor ţări.

El era doctorul Mahesh Vasi, doctor în matematica, un bărbat care îşi începuse cariera repetând tabla înmulţirii sub un copac mare în Patiala, cu cincisprezece colegi de şcoala, scăldat în praf şi mânat de fascinaţia pentru numere. Acum se afla aici, lucrând la doar o oră de naveta depărtare, ţinând conferinţe în fiecare săptămână unei săli de o sută de studenţi, angajat cu norma întreaga de către Universitatea din Swansea, o filiala a Universităţii din Ţara Galilor. Ei, ce spuneţi de asta?

Mahesh îşi drese glasul şi se gândi cum să continue. Îşi desfăcu, apoi îşi încrucişa din nou picioarele, cu un aer despre care el avea speranţa că ilustra o contemplaţie tacticoasă. Încă mai trebuia să înveţe cum să se relaxeze, trebuia să deprindă gesturile ritualice prin care te făceai

plăcut. Era un obicei ruşinos, nimic altceva, îşi spunea sieşi.

Shreene îi oferi doamnei Gold platoul cu gustări. Legumele calde străluceau prin aluat: bucăţi violet-închis de vinete şi dovlecei verzi, arătându-şi curbele prin învelişul prăjit.

— Vă rog, serviţi una, spuse ea zâmbind şi îndesând un şerveţel de hârtie în mâna învăţătoarei. Vă place mâncarea condimentată?

Mahesh profită de ocazie să intervină.

— Cunosc Mensa foarte bine, doamnă Gold. Sunt încântat să merg acolo cu Rumika şi să văd cum e.

În cele două săptămâni care urmară, apropiindu-se de examenul de admitere la Mensa, Mahesh impuse un program care nu era cu mult diferit de cel pe care o determinase pe Shreene să îl urmeze în primul lor an de căsnicie, în timpul sarcinii ei.

Pe atunci era foarte atras de latura vulcanica a noii lui soţii: ochii albaştri uriaşi (o culoare exotica în cadrul familiei, de care ea se mândrea mult), care păreau să iasă din orbite atunci când era supărată, buclele negre care i se lipeau senzual pe măsliniul umed al frunţii. El îşi făcuse griji în privinţa elementelor stereotipe ale legăturii lor: faptul că erau în fond nişte străini, căci se întâlniseră doar o dată înainte de căsătorie, conceperea copilului după numai o lună de viaţă conjugală, aşa cum speraseră părinţii lor.

În perioada aceea locuiseră într-o garsonieră studenţească, cu o bucătărie care-şi emana mirosurile gazoase în camera în care dormeau ei. Banii erau puţini: Mahesh lucra la oficiul poştal al universităţii ca să-şi suplimenteze veniturile din bursă şi era un partizan al economisirii. „Dacă vom câştiga două lire, pe una o punem deoparte, îi plăcea să spună. Eu nu voi accepta să fiu omul care se zbate să adune monede

pentru a pune în funcţiune radiatorul. Dacă noi alegem să ne descurcam fără, aşa să fie. Nu ne pot forţa niciodată, dacă avem propriile economii”.

La sfârşit de săptămână Shreene mergea cu el la clubul sportiv universitar pentru a face un duş fierbinte într-un mediu luxos; în timpul săptămânii ea trebuia să se spele în baia comună dărăpănată de la etajul inferior. Îşi petrecea ziua încercând să împrumute încăperii aceleia mici în care locuiau măcar puţin din ceea ce înţelegea ea prin viaţa de familie, alungându-şi singurătatea cu treburile casnice necesare, găsindu-şi un rost atunci când aranja tăvile de metal ori acele *sari* pe care le adusese din casa părintească.

El venea acasă seara târziu, satul de universul îndepărtat al doctoratului său, şi începea ceea ce Shreene numise (mai întâi în gluma, mai apoi cu o regularitate amara) „procedurile tipice de lagăr”. El o scosese din forfota plină a lumii ei: întrerupea întinderea oştirilor de *chappatis,* curcubeul de pulbere al condimentelor ei, şi îi străpungea mândria la ora şapte treizeci fix în fiecare seară, obligând-o să se aşeze la masa lor şchioapa de plastic şi să treacă în revista evenimentele zilei. El nu se abona la ceva atât de trecător ca un ziar cotidian, dar îi cerea lui Shreene să iasă din casa în fiecare zi la prânz pentru a citi ziarul la biblioteca locala. Era libera să citească orice alegea ea; tot ce îi cerea el era să aibă o conversaţie de o oră, în care să disece evenimentele, în fiecare seară înainte de cină. Când Shreene contracara, cu ochii ei cei mândri umeziţi de umilinţa, spunând că nu era obişnuită să fie tratata în felul acesta – că ea nu căzuse la învoiala să fie insultata aşa de către soţul ei –, el îi explicase foarte clar, pas cu pas, efectele pozitive datorită cărora acesta era, logic vorbind, felul în care trebuia acţionat:

1. El putea să converseze astfel cu ea despre alte probleme decât dramele şi intrigile specifice familiilor lor extinse. Aceasta putea fi ceva benefic pe termen lung.
2. Îşi îmbunătăţea limba engleză, permiţându-i astfel să lucreze de îndată ce copilul avea să se nască. Ea era absolventă a Universităţii din Delhi; era specializată în literatură, filosofie şi arte frumoase, însă în hindi. Nu exista niciun motiv pentru care ea să nu contribuie la sporirea venitului gospodăriei. De fapt, era absolut necesar să o facă, având în vedere că în curând aveau să fie trei persoane în familie.
3. Ieşirea la bibliotecă era atât utilă, cât şi dătătoare de forţă.

O ancora în realitate, obligând-o astfel să interacţioneze cu localnicii – din nou, lucru benefic pentru integrarea ei în societatea în care trăiau acum –, în loc să cedeze tentaţiei de a tânji după sau de a idealiza societatea din care făcuse parte acasă.

4. Ieşitul zilnic din casă reprezenta un exerciţiu bun pentru ea, în special în starea ei actuală.
5. Acest program o împiedica să-şi piardă capacităţile mentale prin lipsa de folosinţă, în special în timpul acestei perioade critice a vieţii ei, sarcina.

Ultimul punct o supărase pe Shreene în mod special. Dar îşi stăpânise indignarea şi acţionase aşa cum considerase el de cuviinţă. Un timp păruse aproape să funcţioneze – ea înşira prăbuşirile de avioane şi deturnările, cutremurele, bombele şi încăierările armate din Irlanda. Dacă nu putea să pronunţe numele locurilor, avea grijă să dea o indicaţie a numerelor implicate în fiecare caz, adunând cifrele în minte pentru a-şi crea o gamă vastă de armament. Câteodată inventa

evenimente, în locuri neprecizate clar, un avion care aproape căzuse în Oceanul Indian din cauza unei mici erori de pilotaj sau mici tulburări într-o moschee la graniţa cu Pakistanul; o zi fără prea multe ştiri făcea ca un guru stimat să însufleţească mii de discipoli în Gujarat, asemenea unui profet de ultimă oră.

Poveştile acelea îşi găseau, invariabil, drumul înapoi către subcontinent. Mahesh îi interzicea să stăruie în trecut, dar, câteodată, când ea venea cu asemenea născociri, el o găsea irezistibil de nostimă. Se lupta cu inima lui, care se înmuia ca o vată pe băţ pusă pe foc, şi încerca să-şi menţină punctul de vedere. „Eşti sigură?” întreba el, stăpânindu-şi un zâmbet. Şi continuaseră tot aşa, până când Shreene începuse să clacheze, ieşindu-şi din fire, pierzând controlul. În cele din urmă, într-o zi, nemulţumit de cifre, Mahesh o rugase să-şi spună părerea despre planurile lui Heath de a trata şomajul. Ea erupsese. Strigate, farfurii trântite pe masa de lucru, dinţi scrâşniţi, iar Shreene lepădase ritualul o dată pentru totdeauna.

— Nu ne vom întoarce niciodată, nu-i aşa? întrebase ea, provocându-l cu acele vorbe, îndemnându-l să le dezmintă. Asta e tot ce mă va aştepta de acum încolo. Mi-ai spus că era doar pentru perioada doctoratului, dar eu n-am să-mi mai văd familia niciodată! M-ai minţit, nu-i aşa? Asta e!

— Ce legătură are asta? întreba Mahesh. Şi oricum, cu siguranţa vom lua decizia care va fi cea mai potrivita atunci când va veni vremea. De ce să o numim minciuna?

— Când am avut întrevederea pentru căsătorie, m-ai întrebat dacă voiam să trăiesc în străinătate, spusese Shreene, înăbuşindu-şi emoţiile. Atunci ţi-am răspuns: „Nu, sunt indianca, inima mea e *deşi*”. Doar trei ani, ai spus tu.

Totuşi, pe vremea când Rumi avea cinci ani, iar porţile clubului Mensa se deschideau în

faţa lor, Shreene era o femeie muncitoare pe deplin călită. Procedurile specifice de lagăr reprezentau o amintire îndepărtata pentru Mahesh, înmuiată cu inocenţa anilor lor de început.

În mod inevitabil, Rumi trebuia să respecte un orar mai intensiv decât alţi colegi de-ai ei, şi acesta trebuia implementat acasă, în afara orelor de şcoală. Dar, în ciuda sau poate tocmai din pricina vârstei ei fragede, la cinci ani, fetiţa fusese o elevă sârguincioasă. Afişa o bucurie sinceră când era vorba despre jocul cu numere: cifrele pe care el le arunca spre ea îşi găseau tot mereu locul, şi fata le trimitea înapoi cu o energie debordanta, care pe el îl entuziasma, iar pe Shreene o deprima.

În acele două săptămâni, Mahesh o lua pe Rumi în fiecare zi fix la ora trei patruzeci şi cinci de la şcoală, iar acasă, după ce-şi trăgeau sufletul şi făceau câteva exerciţii de yoga, începeau pregătirea. Pe lângă o dietă de bază echilibrată din punct de vedere nutriţional, Shreene îi asigura lui Rumi mâncărurile favorite la intervale stabilite. Acestea includeau un număr mic de biscuiţi, Jammie Dodgers sau din cei cu cremă, şi o gogoaşă cu gem sau îngheţată de ciocolată seara târziu. La fiecare două ore luau o pauză scurtă de cincisprezece minute, întinzându-şi oasele sau făcând împreună o plimbare pe străzile din jur. Călătoria începea cu ieşirea lor pe poarta din spate. Casa lor era situată în mijlocul unui şir de zece case similare care se întindeau pe partea stângă a unei străzi în pantă, clădiri cu pereţi din cărămidă şi acoperişuri de culoarea gri închis, cu hornuri tubulare mici, care copiau în oglindă, ca imagine şi aranjare, casele de pe partea cealaltă.

Mahesh se uita la cosiţele lui Rumi care se legănau dinaintea lui pe când se plimbau împreună în amurgul serii, şi se simţea apropiat de fiica lui. În vârful dealului, drumul care le purta paşii se unea cu un trotuar mai lat, care ducea la o şosea principală, cu trafic moderat. Pe când Mahesh

avansa în felul acesta, urmând un circuit invariabil pe lângă case, bifând de fiecare dată trioul de magazine de pe partea cealaltă a şoselei (chioşc de ziare, spălătorie şi magazin cu obiecte de uz casnic), învăluit în mirosul puternic de poluare şi de grădini de legume, se simţea legat de Rumi printr-o taină a tăcerii, hipnotizat de sesiunile de întrebare-şi-răspuns prin care trecuseră. Fiecare întrebare avea un răspuns. La fiecare întrebare pe care o punea el, după ce se gândise, se luptase, încercase, ea venea cu răspunsul. Acesta era modul lor de a interacţiona. Chiar şi Shreene era concentrată în acea perioadă, deprinsă cu programul şi gata să o pregătească pe Rumi de culcare, cu baia de rigoare şi cu laptele de seară, amestecat cu alune sfărâmate.

În ziua cu pricina, el dori ca Shreene să vină cu ei, dar femeia refuzase graţios, susţinând că doar i-ar strica treburile în caz că el voia să înceapă o conversaţie serioasă cu cineva. Era mult mai bine pentru el să meargă singur cu Rumi. O duse pe Rumi cu maşina la centrul comunităţii, unde avea loc o reuniune. Shreene o îmbrăcase într-o rochiţă de satin mat pe care o găsise la un magazin second hand: fond gri imprimat cu flori mari roşii care arătau ca macii. Avea o fundă mare, legată la mijloc la spate. Când se opriră la un semafor, Mahesh îşi privi fiica de cinci ani, care stătea lângă el, şi avu un scurt moment de panică. Arata oare ca şi cum ar merge la o nuntă? Aveau să pară lipsiţi de educaţie? Respinse gândul într-o clipită. Un lucru ştia sigur: aceste amănunte contau cel mai puţin. Era important să se ţină de asta. Simplitatea procedeelor.

Totuşi, nimeni nu-l pregătise pentru posibilitatea de-a face drumul îndărăt după numai câteva minute, ba chiar secunde de la intrarea în clădire. Întârziaseră, era adevărat, şi asta îl derutase, îl făcuse să se întrebe de ce nu se asigurase că se vor sincroniza. (O făcuse

intenţionat? avea să se întrebe Mahesh mai târziu. Dacă da, ce însemna asta?) Şi totuşi, nimeni nu putea explica fiorul care îl străbătu când persoana de la microfon se opri la mijlocul frazei, pentru a se uita la ei doi, în spatele sălii. Rumi îi strânse mâna atunci când cele cinci rânduri de oameni se întoarseră şi vorbitorul îi invită să ia loc în faţă. Dar Mahesh nu se aşeză printre marea de feţe albe. (De ce culoarea? Nici măcar acum nu putea să explice), în schimb, prinzând-o strâns de mână pe Rumi, se întoarse şi părăsi încăperea atât de repede, încât abia când urcau în maşină fetiţa reuşi să vorbească.

— Unde mergem, tati? întreba, în timp ce el îi puse centura, potrivi nervos oglinda şi îşi trase scaunul în faţă.

„O să ne descurcăm singuri", spuse el, fără a rosti totuşi vreun cuvânt, simţind o fierbinţeală nefirească pe frunte. Tremura. „Nu avem nevoie de ei", se gândi, în timp ce băga în marşarier, verificând în oglinda retrovizoare, dacă nu cumva apărea doamna Gold, aflată şi ea în întârziere.

2

Rumi se uită la ceas. Avea 10 ani, 2 luni, 13 zile, 2 ore, 42 de minute şi 6 secunde.

Sprijinindu-se de cabina portarului de lângă intrarea şcolii, uitându-se afară prin gardul înalt după tatăl ei, se întreba cât avea să mai dureze până când el avea să ajungă. O trecu un fior: o pală de vânt îi răvăşea hainele ce-i dădeau un aer şters aranjat cu grijă, tulburându-i simţurile, aşa că se simţea în pericol de a fi observată. Se reculese şi stătu cât putu de liniştită. Urletele şi ţipetele de pe terenul de joacă se scurgeau încet, ca printr-o pâlnie, pe cărarea principală şi apoi pe poartă, ieşind în drum. Ea aştepta într-un loc ferit, departe de intrarea prin care şcoala îşi revărsa ocupanţii în stradă, pentru că ar fi fost prea jenant dacă cineva l-ar fi văzut pe Mahesh venind să o ia.

Se simţea de parcă experimenta un memento continuu al acestei stânjeneli, acum că împlinise zece ani, o săgeată indicatoare care se ridica foarte sus, foarte repede, precum săgeata dintr-un apel de caritate la teledonuri. Nu înţelegea de ce, dar ştia că imaginea tatălui ei coborând din maşină, cu impermeabilul lui bej legat strâns cu cordon în talie, cu barba neagră contaminată de firişoare cărunte, cu ochii serioşi ca sfârşitul lumii – gândul la imaginea asta dezvăluită tuturor – o ruşina. Şi dacă ar vorbi în felul acela încet, de parcă ceva foarte rău s-ar fi întâmplat, vocea pe care o rezerva momentelor când se arăta serios, dacă ar vorbi aşa de faţă cu toţi, ea nu ar fi în stare să suporte.

— Tatăl tău e atât de înspăimântător, îi spusese Sharon Rafferty odată, când îi aranjase părul lui Julie Harris la prânz pe terenul de joacă. Zâmbeşte vreodată? E ca un robot.

Rafferty îl văzuse pe tatăl ei doar de departe, la şedinţa cu părinţii, dar fusese suficient pentru ca fata să îl includă în vocabularul ei. Era ca şi cum ar fi emanat un miros ciudat şi acum era o prada uşoară pentru ridiculizare.

Rumi se încrunta şi îşi scărpina gâlma de pe nas, făcută de ochelari. Tatăl ei era profesor, sau „lector”, cum îl numeau la universitate, dar colegii ei de şcoala nu ştiau asta. Deci trebuia să aibă de-a face cu altceva. O făceau să se simtă inutilă. Nu numai Rafferty şi Harris, cele populare, ci toate fetele din clasa ei. Nu era doar faptul că pe Rumi de-abia o lăsau afară la joacă – poate o dată pe săptămână, câteva ore, dacă se-ntâmpla –, era faptul că ea întotdeauna trebuia să întrebe dacă putea să se alăture, când se jucau copii ca Rafferty şi Harris, care locuiau în apropiere, de parcă ar fi fost o favoare specială. În ultima vreme, de când începuseră toţi să zăbovească pe lângă magazinul din vecinătate în loc să meargă în pădure, situaţia se înrăutăţise. Nu mai jucaseră softball de la acea

primă dată cu Sharon, Julie şi Leanne. O înfuria. Era mai mult decât jenant. Era o senzaţie oribila.

Dacă toată chestia cu prietenii era ca o diagramă Venn, ea nu se afla nici măcar în cercul exterior. Nu era ca în India, unde toţi îşi doriseră să se joace cu ea, sau puseseră întrebări ca să ştie totul despre ea. În tot Cardifful nu voia nimeni să-i vorbească (nu-i puteai pune la socoteală pe părinţi, şi chiar dacă îţi puteai pune fratele, Nibu încă nu ştia să vorbească bine), în afară de Simon Bridgeman şi Christopher Palmer, respinşi la rândul lor de ceilalţi şi fiind consideraţi „cutii craniene". Dar şi ei nu puteau vorbi cu ea decât în afară graniţelor şcolii, altfel riscau să fie luaţi în derâdere, de parcă ar fi fost o iubită de-a lor sau aşa ceva. Era o singuratica. Însă nu era doar vina tatălui ei. Dacă Rumi ar fi stat la porţi în acel moment, spre exemplu, ştia că s-ar fi jenat ea singura, doar prin faptul că se afla acolo, îmbrăcata năstruşnic într-o rochiţă dantelată şi având ciorapi groşi de lână, cu părul lung căzând din agrafa aurie pe care Shreene o prindea zilnic în partea dreaptă.

Rumi nu avea voie să-şi aleagă hainele. Din motive bugetare, conform spuselor lui Mahesh, trebuia să poarte ţinute care fuseseră făcute pentru ea cu doi ani în urmă, în timpul Călătoriei în India, cusute în mărimi diferite, aşa încât să poată să crească în ele. Ăsta era singurul rezultat prost al unei excursii care altfel fusese, fără îndoială, cea mai bună experienţă pe care o avusese în toată viaţa ei. Dar hainele făceau ca în cea mai mare parte a timpului să-i fie frig, şi, neputând purta jeans sau pantaloni de stambă, era luată în mod constant în derâdere pentru stilul ei aparte de a se îmbrăca; ochelarii groşi de la Casa de Sănătate şi garderoba lucioasă din materiale sintetice indiene completau lunga listă de motive pentru a se simţi stinghera. În lumea ca o junglă a terenului de joacă, lucrurile astea contau. Toţi vor să fie identici, se gândea ea. Fete enervante

identik.it idenţi ident denters. Dentiski identice. Skident. Asta rănea. Şi Rumi se retrăsese din cartel, preferând să traseze graniţele lumii prin terminarea logică şi triumfătoare a unor cărţi ca *Matematici de vârf,* o serie la care ea era cu cel puţin şapte numere înaintea tuturor celorlalţi din anul ei.

Se uită din nou la ceas. Acum avea 10 ani, 2 luni, 13 zile, 2 ore, 48 de minute şi 4 secunde. Cântă refrenul numerelor în minte. Era aproape un cântec de adormit copiii, unul pe care îl ştia de când era prunc, cu melodia care mergea ca un grafic în trepte, cu o linie care urca şi urca, apoi devenea orizontală când ajungea la şaisprezece, terminându-se cu un monoton liniştitor. Vântul continua să o biciuiască, dezechilibrând-o, dar ea se ţinea de melodie ca de o vestă de salvare, lăsând numerele, cu familiaritatea lor să o încălzească. 1 şi cu 1 fac 2.2 şi cu 2 fac 4.4 şi cu 4 fac 8.8 şi cu 8 fac 16, iar 16 şi cu 16 fac 32. Numerele se derulau înainte în capul ei, deoarece ea extindea cântecul pentru propriile ei scopuri, iubindu-i simplitatea. Erau numere binefăcătoare, numere pare, create doar prin dublare. 32 şi cu 32 fac 64… 128… 256… 512. Cinci sute doisprezece era un număr minunat. Într-adevăr prietenos. O făcea să se gândească la mâinile mari, calde, deschise ale tatălui ei, la palmele lui străbătute de linii, în care ea obişnuia să-şi aşeze obrazul duminica dimineaţa, când el şi mama zăboveau în pat. El se prefăcea că mâinile lui erau fălci de crocodil care aşteptau să o înhaţe. Asta fusese într-o vreme în care tata nu era încă aşa de obsedat de aritmetica mentală şi de a primi răspunsul corect. Se jucase copilăreşte cu ea, odihnit şi leneş, printre căscături de sfârşit de săptămână.

Maşina apăru de după colţ, oprind la semafor. Ea îşi luă geanta şi se grăbi către el, ţinându-şi privirea în pământ.

Acum că Nibu mergea la creşa universităţii, nu era nimeni acasă care să aibă grija de Rumi, aşa că trebuia să se ducă în fiecare zi la bibliotecă şi să rezolve de la ora patru la ora şase douăzeci de probleme date de tatăl ei. Din punctul de vedere al lui Rumi existau multe beneficii aduse de noul program propus, înainte de toate, creştea exponenţial probabilitatea de a merge acasă cu John Kemble, cel mai simpatizat băiat din clasă. Statutul ei însemna că nu exista nicio şansă de a vorbi cu el, decât dacă erau singuri, când băiatul putea să se arate mult mai prietenos. Kemble locuia lângă bibliotecă, aşa că, pe viitor, dacă se nimereau la poarta în jurul aceleiaşi ore, Rumi avea o şansă bună să meargă cu el cel puţin şase minute. Cugetă. Păi era probabil o şansă de 2 la 7. Sau poate 3 la 14, altfel zis 3 pe 14. Dacă te gândeai la asta, 1 pe 14 ar fi zero virgulă 0714, aşa că înmulţit cu 3 ajungea la zero virgulă 2142. Se încruntă. Nu îşi dăduse până atunci seama că şansa era aşa de mică.

Oricum, astăzi era prima zi din noul program, aşa că Mahesh urma să o ducă el acolo, la biblioteca din centrul comercial Maelfa. Pe drum, tatăl său recapitula regulile, în timp ce conducea cu prudenţa lui obişnuită prin după-amiaza care se întuneca. Rumi asculta cu fruntea lipită de geam, urmărind cum picături mici de ploaie alunecau una într-alta. Ştia deja regulile pe de rost.

1. Regula cea mai importantă. Nicio vorba cu nimeni. Nici măcar dacă ar recunoaşte pe cineva de la şcoală, care ar putea fi la biblioteca. De fapt, dacă s-ar întâmpla evenimentul din urmă, ea trebuia să fie deosebit de tăcută şi să întoarcă spatele, evitând contactul vizual.
2. Nicio menţionare a programului ei de la bibliotecă, nicicând. Niciodată colegilor de

clasa sau profesorilor, sau oricărei alte persoane care ar putea să o întrebe unde mergea la ora de plecat acasă.

3. Părăsirea bibliotecii era interzisa, odată ce intra la ora patru după-amiaza. Trebuia să stea la masa ei, să lucreze la probleme şi să folosească toaleta bibliotecii în caz de nevoie. Plimbările prin centrul comercial sau prin parcul mic din apropiere erau interzise. Trebuia să stea la masă şi atâta tot. Mahesh amenințase că va face verificări inopinate la orice oră: avea să se întoarcă devreme sau la întâmplare, ca să o verifice. Asta pentru a-i descuraja orice inițiative.
4. Bibliotecara urma să fie singura excepție de la regula aceasta – i se va vorbi în situații de urgență. Într-un astfel de caz, Rumi trebuia să-i dea bibliotecarei numerele de telefon şi detaliile de contact care fuseseră scrise pe ultima pagina a caietului ei de exerciții la matematică.
5. Nu avea să poarte bani cu sine. (Asta era destul de uşor, se gândea Rumi. Ea nu avea bani de buzunar ca alți copii.) Şi nu i se îngăduia să aibă nici mâncare la ea: conform spuselor lui Mahesh, foamea ascuțea mintea, permițând concentrarea mai adânca. Fata avea să aştepte să mănânce masa de seară cu familia, la ora opt treizeci. I se permitea totuşi să poarte o singură moneda de zece pence în buzunarul hanoracului, destinată unei convorbiri telefonice. Aceasta avea să fie utilizată doar în caz de extremă urgență, când nu exista alternativa. (Rumi se întreba ce presupunea oare această urgență speciala – probabil dacă murea bibliotecara sau era răpită.)
6. Tot timpul în biblioteca trebuia petrecut cu matematica, acesta fiind scopul respectivei perioade de pregătire. Era interzisa pierderea

concentrării, şi în special nu se va pierde vremea cu cititul de romane, deşi ar putea fi tentant. Era important ca Rumi să-şi întărească autodisciplina. La urma urmei, aceasta era o perioadă planificată de studiu susţinut, în care ea avea să dezvolte aptitudini pentru anul următor: începerea gimnaziului.

Ajunseră la centrul comercial. Biblioteca era chiar lângă intrare şi cărămizile roşiatice murdare se vedeau prin parbriz în timp ce parcau lângă ea. Mahesh încuie maşina şi o duse pe Rumi înăuntru, zâmbind spre bibliotecară când păşi în interior. Deşi ea cunoştea bine spaţiul, numărul mare de rânduri şi de mese, felul de a fi anonim al oamenilor, fiecare stând singur, cuprins în căptuşeala tăcerii, o făcură să se simtă agitata.

— Acum vino, spuse Mahesh. Hai să căutăm masa ta.

Găsiră o zonă mai în faţă, direct în raza de observaţie a biroului pentru împrumuturi. Rumi îşi aranja trusa cu instrumentele de matematică şi îşi desfăcu geanta, în timp ce Mahesh se duse să discute cu doamna care aranja cărţile în spatele tejghelei. După câteva minute se întoarse.

— Eşti gata? întrebă, înclinându-şi capul în direcţia ei, într-un gest de susţinere.

Rumi încuviinţă tăcut, neştiind exact cum să reacţioneze.

— Am să plec acum şi am să mă întorc la şase, spuse el, strângându-şi cordonul la pardesiu. Sau poate mai devreme, cine ştie? S-ar putea să fie o verificare inopinată… sau s-ar putea să nu fie.

Ea încuviinţa din nou din cap, întrebându-se dacă trebuia să facă sau să spună ceva.

— Ziua de azi va fi un bun exerciţiu pentru tine, zise el, zâmbind încurajator. De mâine vei face drumul încoace singură, aşadar, dacă trebuie

să vorbeşti cu mine despre reguli, putem face asta în seara asta, după ce ţi-am corectat caietul.

Ea îl urmări cu privirea cum se îndreaptă spre ieşire, camera dilatându-se în jurul ei, tavanul ridicându-se rapid şi dispărând, făcând să i se învârtă capul.

Multe săptămâni după acea primă după-amiază, totul se desfăşură conform programului. De obicei, tatăl ei îl lua pe Nibu de la creşă, apoi venea şi o lua pe ea între şase şi şase treizeci. Începea cu examinarea exerciţiilor, controlând numărul noilor calcule pe pagina, trecând apoi la conversaţia obişnuită cu bibliotecara de serviciu. După aceea mergeau cu toţii cu maşina să o ia pe Shreene de la centrul British Telecom, unde lucra. Câteodată, în funcţie de cât de bine stăteau cu banii, se opreau la brutărie pentru prăjiturile cu reducere de la sfârşitul zilei şi Rumi primea un ecler ca trataţie.

Rumi nu spunea cât de mult ura noul program, pentru că ştia că îi prindea bine, dacă avea de gând să se ocupe serios cu matematica. La urma urmei, ea fusese cea care ceruse să facă nivelul o anul următor.

— Şi eu pot să-l fac, spusese, incitată de ideea că băiatul de la televizor fusese cu doi ani mai mic decât ea.

Dar asta nu făcea să dispară povara acelei situaţii. Rumi îşi ocupa zilnic locul repartizat, vizavi de bibliotecara, încrucişându-şi picioarele într-o încordare a concentrării, stând în aerul mort, mâzgălind pe pagină sumele inutile, amintindu-şi să-şi mişte picioarele de-abia după o jumătate de oră bună şi descoperind că fuseseră împunse de sute de bolduri şi de ace cât timp ea nu băgase de seamă. Se zgâia la bibliotecară în răstimpuri, cu un interes plictisit, ca o cameră de supraveghere care se învârte pentru a-şi urmări ţinta – privind-o cum ştampila cărţile şi cum rearanja cutia cu fişe de

catalog. Dar bibliotecara nu o supraveghea la rândul ei. În cele din urmă, în a cincea săptămână, Rumi îşi părăsi masa şi citi cincisprezece pagini dintr-o carte de Enid Blyton în spatele sălii, apoi se întoarse. Bibliotecara nu comenta. De fapt nu părea să fi observat absenţa lui Rumi. După opt săptămâni Rumi, îşi crease un program nou, care includea încălcarea unor reguli în fiecare zi.

Începea cu sosirea ei. După ce îşi aranja trusa pe masă, mergea în spatele bibliotecii şi citea jumătate de oră dintr-o carte din seria *Malory Towers* sau *Pippi Şoşeţica.* Îi plăcea partea asta, în ciuda interdicţiei totale a lecturii de ficţiune, dar reprezenta mereu o plăcere îmbibată în vinovăţie. Avea o notă de obscen. Apoi se plimba absentă prin centrul comercial, cam douăzeci de minute, oprindu-se să se uite în magazinul de jucării la dispozitive strălucitoare de plastic care i-ar fi putut plăcea lui Nibu, prezentându-se la întâlnirea cu papagalii australieni şi caraşii aurii din magazinul de animale de companie, examinând numeroasele fleacuri şi seminţe în magazinul cu obiecte de uz casnic şi grădinărit. După aceea mergea la vale. Stătea adesea în faţa uşii bibliotecii, uitându-se cum vântul azvârlea gunoiul în jur şi simţind că stomacul ei făcea un dans similar. Minţitul era ceea ce o dobora. „Mă fac să mint tot timpul”, se gândea. Simţea furie din pricina lipsei banilor, cu singura moneda de zece pence mocnind ca o insulta în buzunarul de la piept. Şi era supărată din pricina foamei pe care o simţea adesea, croindu-şi drum prin gândurile ei, ca un struţ prin deşert, făcând un apel constant la disciplina, un memento fără de sfârşit. Îşi imagina ca fugea de acasă şi se înscria într-un loc ca Malory Towers sau Chalet School, învăţând să schieze şi stând trează toată noaptea la petreceri nocturne. Apoi încerca să se reculeagă şi se forţa să intre pentru o oră de matematică, plus o pauză de zece minute.

În săptămână a zecea, lucrurile se schimbară prin intermediul unui singur incident; unul care elibera atâta vinovăţie, încât laşa o pată prelungă înăuntrul ei, precum cerneala de la stilourile sparte în buzunarele hainei. Era sigură că mama şi tatăl ei i-o puteau citi pe faţă, deşi nu spuseră niciodată nimic.

Se întâmplă în timpul secţiunii de matematică a serii. Sub luminile arzătoare de neon, atacă numerele cu viteză şi cu ferocitate, de parcă s-ar fi jucat Space Invaders, devorând cifrele cu foamea în burta şi scuipând afară resturile. Lucra nervos, rozând capete de creioane până căpătau vârfuri ascuţite. Apoi îşi ridica privirea – se uitase deja la bibliotecara plictisită la masa ei, la bătrânul care citea ziarul –, văzu dreptunghiul înalt şi subţire de cer negru ce răzbătea prin uşi şi se cutremură de singurătate. Se ciupi de braţ, aşa cum făceau în poveşti, ca să se asigure că era acolo, şi se ridică. Ieşi din bibliotecă şi merse direct la magazinul de dulciuri de după colţ.

Acolo zăbovi lângă intrare, prefăcându-se că se uita la reviste, ca şi cum se hotăra pe care să o cumpere. Două persoane intrară, o mamă şi o fiică, amândouă purtând baticuri în dungi. Rumi îşi croi drum spre zona cu acadele din stânga ei şi se zgâi intens la caramelele gumate şi la bomboanele albe în formă de ţigară. Cu coada ochiului putea să vadă perechea la tejghea, vorbind cu femeia de la casă. Fata era foarte mică, de aproximativ şase ani, cu fularul acoperindu-i gura şi jumătate din nas. Mama ceru un sfert de dropsuri de pere şi se aplecă să-i şteargă copilului nasul. Mâna dreaptă a lui Rumi se afundă în cutia cu dulciuri în formă de sticle de cola şi goli o grămadă în buzunarul hanoracului. Stătu foarte liniştita, cu mâna tremurând în buzunar, lângă fermoarul ud, apoi se întoarse şi ieşi, ţinându-şi respiraţia. Devenise o infractoare. Asta era o făcută ce nu se mai putea desface.

Mâncă sticluţele de cola în foaierul bibliotecii, mestecând guma lipicioasă şi înghiţind-o în bucăţi mari, înainte de a se putea bucura cum trebuie de gustul ei. Apoi se lăsă pe spate la masa ei şi lucră nebuneşte ca să recupereze. Când ajunse Mahesh, câteva minute mai târziu, fu un şoc să-l vadă înălţându-se deasupra ei, cu Nibu chelălăind şi zâmbind în braţele lui. Dacă ar fi plecat de la birou ceva mai devreme, ar fi prins-o. Dar el nu ajungea acolo niciodată înainte de şase, în ciuda ameninţării cu verificările inopinate.

În curând fura dulciuri în fiecare zi, alternând între patru magazine care vindeau produse de cofetărie în complexul comercial, intrând într-o lume a fanteziei, precum aceea din cartea despre fabrica de ciocolata, unde caraşi aurii de acadea trăiau alături de zmeure de jeleu uriaşe şi de şoareci albi. Îi plăcea mult să se bazeze pe isteţimea ei, folosindu-şi viclenia ca să vâre dulciuri în buzunar, atunci când momentul era perfect: o discuţie de moment despre vreme între doi adulţi în faţă, o lacună de control, când supraveghetoarea pleca să caute o revistă de pescuit pentru un bătrân. Dacă aştepta suficient de mult, momentul se ivea întotdeauna. Deşi calculase că probabilitatea de a fi prinsă era relativ mare, având în vedere că niciunul dintre magazine nu era populat vreodată de mai mult de doi sau trei clienţi, totuşi nu era pregătită pentru ziua în care o mână o prinse de umăr, făcând-o să tresară puternic, pumnul deschizându-i-se şi împrăştiind pe podea o amestecătură de acadele şi de şerpişori roşii de lemn dulce.

— Arată-mi ce ai în celălalt buzunar, domnişoara, spuse proprietara prăvăliei, o femeie voinică, având o faţă de ţestoasa, ridurile şi urmele de pe chip dându-i o autoritate fioroasă. Rumi îşi întoarse buzunarul pe dos, arătând materialul prăfuit cu o mână tremurătoare, în timp ce capul o durea de parcă ar fi fost lovit.

— Am să îţi dau drumul de data asta, spuse femeia, pufnind din nas în timp ce strângea dulciurile. Dacă vrei să cumperi ceva, aşază-te la coada, ca toată lumea, dacă nu, şterge-o!

În loc să plece pe dată, Rumi se întoarse să se uite la „coadă", care consta în doi băieţi aflaţi la tejghea, care se holbau la ea. Ridică o singură acadea, un singur şoricel alb care să o acompanieze, şi se aşeză în spatele lor cu inima pocnind îngrijorător, de parcă ar fi ameninţat să-şi croiască drum direct prin coastele ei, afară din trup. „Am să-i arăt cu ei, se gândi, plătind pentru bomboana cu jumătate din cei zece pence pentru situaţii de urgenţă şi punând la loc restul de cinci pence în hanorac. Pot să plătesc. Am bani".

După ce fu prinsă, fascinaţia se petrecu fără zgomot din lumea de dincolo de bibliotecă, şi centrul comercial căpătă caracteristici serbede, amintindu-i lui Rumi de propria fărădelege. Căzu într-o criză de scârbă de sine şi îşi încătuşă mental trupul de masa din bibliotecă, interzicându-şi să părăsească locul, chiar şi pentru a merge la toaletă – strângându-şi coapsele cu o manie disciplinată, ori de câte ori o năpădea dorinţa de a urina. În loc de aventuri concrete, mintea îi rătăcea printr-o dezlănţuire de visuri cu ochii deschişi, mai cu seamă pe tema mutării în India.

Avea să facă aranjamentele în următoarea Călătorie în India, se gândea; să-i facă pe părinţii ei să fie cumva de acord. Şi apoi avea să fie anunţat în Consiliu că îi lăsa în urmă – pe Rafferty, pe Harris, toată grămada. Avea să se tundă înainte, cu un breton mare care să stea puţin în sus, şi avea să facă cumva rost de o fustă *rara.* Când se termina de citit lista la sfârşit, pentru fotbal, tenis de masă şi toate chestiile acelea extraşcolare, avea să ridice mâna.

Avea să se ridice şi să spună: „Da, am un anunţ de făcut. Mă mut într-o ţară unde oamenii râd şi se distrează şi nu sunt cruzi şi nepoliticoşi şi

nu te iau în băşcălie, şi unde sunt mai inteligenţi decât oamenii de aici, mai ales la matematică, aşa ca mine. Şi nu mă voi întoarce niciodată. Şi de asemenea, apropo, mama şi tatăl meu spun că britanicii au furat toate pietrele preţioase de la oamenii din India, rubinele şi diamantele din clădirile maiestuoase, înainte de a înceta să o domine, şi ăsta reprezintă modul în care au furat ei scânteia din vieţile indienilor. Aşa că nu are mult sens ca eu să trăiesc aici, să fiu cinstită, pentru că nu sunt de acord. Mă întorc de unde am venit".

Ea ştia că trebuia să se asigure că stătea într-un loc de unde putea să se uite la Simon Bridgeman şi la Christopher Palmer în timpul acestei ultime părţi, ca să le facă un semn, să nu o ia personal. Sau poate că avea să îi avertizeze dinainte, pentru ca şocul legat de ceea ce urma să dezvăluie despre istoria lor ca britanici să nu-i supere prea tare.

3

Principala amintire a lui Rumi despre Călătoria în India era legată în mod inextricabil de mitologia gospodăriei Vasi. Chiar şi tatăl ei, de obicei atât de suspicios în privinţa flirtului mereu crescând al soţiei lui cu superstiţia şi cu amintirile emoţionale, avu o influenţa în alimentarea dezvoltării respectivei poveşti. Era ca şi când faptul că lipsise din călătorie l-ar fi eliberat, permiţându-i să savureze trăsăturile plăcute de legendă, fără să simtă presiunea de a o hăcui prin analiză. În felul acesta, povestea crescu, până când începu să iradieze o căldură paranormală, învăluind gândurile lui Rumi ca o pătură electrică, ori de câte ori se gândea la ea.

Rumi avea opt ani atunci când făcuse călătoria. Aceasta începuse cu funeraliile tatălui lui Shreene, iar cei doi ani care se scurseseră de atunci îi intensificaseră aura mistica. Obişnuia să-i ceară adesea mamei mai multe informaţii, pe care ea le

adăuga tabloului cu trăsături ample de penel, pete sălbatice de soare, ce încălzeau evenimentele cu o intensitate pe care ea o jinduia cu înfocare, dar nu o înţelegea. Câteodată, când mergea la culcare, îşi făcea griji că ar putea-o uita, că s-ar transforma într-un vis şi ar dispărea, lăsând-o la momentul începutului, trebuind să o ia din nou de la capăt. Mai cu seamă voia să fie vrednica de amintire, aşa încât, atunci când Nibu avea să fie mai mare, ea să i-o poată transmite.

Povestea avea patru părţi, la care Rumi se referea în particular ca la:

1. Sosirea (şi biscuiţii)
2. Cititorul în Palmă (şi prezicerea)
3. Călătoria cu Trenul (şi scăparea de moarte)
4. Vârful Muntelui (şi dorinţa care se îndeplini)

Prima imagine e una pe care Rumi o îndrăgeşte, impregnând-o cu un fel de nostalgie romantica pentru călătoria privita în ansamblu. Vede două braţe zvelte maronii, de-abia acoperite cu par, împodobite cu două brăţări de aur care atârnau greu la încheieturile parfumate. Nimeni, nici chiar ploaia, nu avea mâini atât de mici. Asta era ceva ce Rumi citise în cartea cu poezii, pe care Elga, soţia şefului tatălui ei, le-o dăruise de Crăciun. Îi plăcea sunetul cuvintelor, formate laolaltă în singura pagină din carte pe care ea o putea citi. Şirul acesta de cuvinte scurte se strecura în capul ei ori de câte ori se gândea la mâinile mamei, mici şi fine, aşteptând bagajele în aeroportul din Delhi.

În imagine, fiecare mâna se ridica, pentru a trage o valiza de pe banda transportoare. Bagajele sunt atât de grele, încât Rumi îşi face griji ca încheieturile mamei ei au să pocnească, definitiv şi zgomotos, rupându-i carnea braţelor şi împrăştiind pe jos cercurile galben-aurii. În loc de asta,

Shreene ridica fiecare bagaj cu speranţa încordata a unui culturist, respirând greu şi parcurgând câte zece paşi şi punându-le apoi jos, ca să-şi tragă suflarea. Aşa înaintează ele într-un ritm încet, dar staccato, înspre semnul care indica „Vama”. Ieşirea e încadrată leneş de gardieni îmbrăcaţi în kaki, care mesteca *paan* şi se zgâiesc dezinvolt la ei.

Rumi se uită în jur la marea de feţe indiene, oameni purtând culori şi veşminte din toată lumea. Amestecaţi printre ei sunt cei alături de care călătoriseră din Marea Britanie, având la gât aparate de fotografiat, iar în mâini – pungi şi geamantane pe rotile. Ei sunt ca pietricelele albe de diverse forme, pe care le găseşte ea când curăţă linte de gătit pentru mama, şi pe care le aranjează într-un model pe masa de lucru, ca să nu-şi croiască drum în cratiţă. Sunt fete în *sari,* fuste şi pantaloni plisaţi. Sunt bărbaţi mlădioşi în uniforme albastre, încercând să ajute la căratul bagajelor. Shreene îi ignoră şi Rumi îşi încleştează pumnii cu hotărâre când se apropie, în acelaşi timp e conştientă de smogul gros, care i se năpusteşte pe nări, un miros pe care îl poate descrie doar ca fierbinte; un gust, cumva ca vata în gură, de fiecare dată când inspiră. Peste tot pe unde se uită, oamenii par a îi privi la rândul lor. În timp ce merg, ea aude anunţurile de aeroport, o dată la câteva minute. Sunt fascinant de străine: vocile feminine blânde, dar sigure, cele masculine fiind tăioase, şi totuşi liniştitoare. Rumi nu înţelege hindi pentru că Mahesh decisese ca engleza să fie singura limbă vorbită acasă, dar îi place sunetul cuvintelor – dialogul unduit din filmele hindi, textul secret din cântecele de leagăn, pe care Shreene i le cântă lui Nibu când Mahesh nu se găseşte prin preajmă.

Shreene nu vrea să-i permită lui Rumi să ajute, dar o roagă să numere: „Unu… doi… trei…” De fiecare dată când zice tare o cifră, Rumi o repetă cu încă trei în cap şi le multiplică, aşa

încât mintea ei e plină de numere, strecurându-se prin tăcerea vinovată dintre fiecare moment de vorbire. De cum se apropie de nouă, simte transpiraţia mamei ei, precipitarea şi uşurarea de înainte ca bagajele să se prăbuşească la pământ cu un zgomot înfundat. Nu sunt cărucioare la vedere, şi bagajele conţin douăzeci şi trei de cutii mari de biscuiţi Fox's Caramel Crunch cu umplutură de crema de unt, un radio-ceas şi articole de toaletă. Hainele lor se află într-un mic sac de voiaj, pe care Rumi îl duce cu uşurinţă şi fără tragere de inimă.

— Mami, de ce am adus aşa de mulţi biscuiţi? Ce rost are? întreabă ea, în timp ce Shreene gâfâie după aer, aplecată peste geamantane. De ce trebuie să fim aşa de ciudaţi?

Nu e prima dată când aducea vorba despre asta.

— Uite, de ce nu eşti o fetiţă bună care mă ajută, Rumika, în loc să faci totul mai dificil? De ce întrebi asta acum?

— Dar nu ştiu de ce ne trebuie toţi biscuiţii ăştia. De ce? zice Rumi.

— Sunt cadouri, după cum bine ştii, pentru unchii şi mătuşile tale şi pentru frăţiorii şi surioarele tale, copiii lor.

— De ce vor biscuiţi?

— Nu vor nimic, Rumi. Ei nu au biscuiţi din ăştia aici. Tu eşti aşa o fată norocoasa, că mănânci biscuiţii ăştia delicioşi oricând vrei, dar imaginează-ţi să nu fi gustat aşa ceva niciodată. Sunt aşa de buni. „Mmmm… delicios", spui când îi mănânci. Vreau ca ei să guste ce gustăm noi, ca să simtă şi ei. Tu nu vrei asta?

— Ăăă… face Rumi, nesigura de răspuns.

— Nu vrei să se bucure de ce ne bucuram noi? Eşti atât de egoistă?

Rostise cuvântul pe care Rumi îl urăşte.

— Nu sunt egoistă. Mami, nu sunt!

— Ba eşti egoistă. Eşti ca tatăl tău. Tu nu-ţi dai seama câteodată, dar eşti. Te gândeşti doar la

tine.

— Nu, nu-i aşa! Nu sunt egoista. Nu am fost egoistă!

— Ei bine, ajută-mă acum şi încearcă să nu fii, OK?

Ele încep următorii zece paşi. Rumi e ţâfnoasă, numărând tare, plină de ranchiună. Laşa alene alte numere să facă ce vor… 23 ori 0, 79 fac… 18 lire sterline şi 17 pence pe biscuiţi. Chiar şi după ce trec de Vamă cu succes, mama ei zâmbind dulce către gardieni, răspunzând la întrebări cu un râs încordat, Rumi refuza să sărbătorească. Când trec de pereţii de sticla, rândul de oameni care privesc, rezemându-se de partea cealaltă, se animează într-un amestec de îmbrăţişări şi de sporovăieli. O ridică în braţe pe Rumi, o sărută, tachinând-o, şi ea îşi dă seama că aceasta trebuie să fie familia ei.

Evenimentul cu cititorul-în-palmă avu loc în holul de marmura al casei familiei lui Shreene, după două săptămâni de şedere acolo. Rumi vede clar decorul când se gândeşte la el, aude coloana sonora, marcată de vocea lui Shreene: traducerile mamei ei împânzind prin spaţiul împodobit. Casa i se pare lui Rumi nemaivăzut de exotică, o suprafaţă întinsă, marcată cu artefacte: sculpturi în lemn ale unor zeiţe înzorzonate, candelabre nostalgice, picturi mogule pe mătase şi un model din marmură al Taj Mahalului, care se aprinde noaptea cu o strălucire portocalie ca de foc. Uşile laterale dau într-o verandă, pe unde se pot strecura claxonatul şi trâmbiţatul traficului, dar şi oameni murdari de praf, particulele fine împrăştiindu-se prin aer în sepia. Din când în când trece şuierând câte un scuter, cu claxonul proiectat special pentru acel model, provocându-i lui Rumi un fior de emoţie când aude repetarea lui. Câteodată, în amintirea asta vede o vacă languroasă pe şosea, oprindu-se să mestece la tufişul din grădina

vecinului, dispărând apoi cu o mişcare a cozii în depărtarea fumurie.

În momentul respectiv, înmormântarea se terminase şi rudele mai îndepărtate se împrăştiaseră înapoi prin ţară. Shreene stă cu Rumi pe un *charpoy* ţesut gros. Lângă ele e sora mai în vârstă a lui Shreene, cunoscuta ca Badi, sau Cea Mare. Badi e cu cincisprezece ani buni mai mare decât Shreene. Pentru Rumi ea e atemporala: deşelată şi viguroasă, cu pomeţi ascuţiţi, scoşi în evidenţă de un coc strâns, cărunt, cu un roz natural umbrindu-i ochii care ies în afară cu înflăcărare, ca şi dinţii ei, atunci când vorbeşte. În preajma lui Badi, Shreene îi pare lui Rumi foarte tânără. Se poartă ca o fiică, mai degrabă decât ca o mamă, dând din cap afirmativ, atunci când Badi o întreabă dacă ventilatorul e prea puternic şi, ghemuindu-se în pătură la vremea somnului, Badi îndoia aşternutul în aşa fel încât să se dubleze peste Rumi şi Shreene laolaltă.

De-abia se treziseră şi stăteau clipind sub ventilator, inhalând mirosul lipicios de ceai care fierbe în bucătărie. E după-amiaza târziu şi restul locuitorilor casei – fraţii lui Shreene, soţiile lor, copiii – încă mai dorm. Aşteaptă semivioaie, toate trei, să sosească preotul. Nu se uită una în ochii celeilalte, din respect pentru tranziţia la trezirea deplină. Shreene pare îmbălsămată în liniştea perioadei acesteia de uitare, imuna la trecut şi la prezent, neatinsă de plânsul ultimelor săptămâni sau de nesiguranţa care urma.

Aud cuvinte de salut în hol şi pe slujnică răspunzând, iar Badi se ridica să întâmpine musafirul. Rumi o priveşte pe mama ei îndreptându-se de spate şi pregătindu-se pentru sosirea lui şi îi urmează exemplul. Preotul intră în cameră şi Shreene îşi pleacă mâinile, pentru a-i atinge respectuos picioarele. Îi face semn lui Rumi să se dea jos din pat şi să se aşeze pe podea. Badi îl ajută pe preot să traverseze camera până la

charpoy şi să se aşeze, mâna lui bătrână, vânoasă tremurând în cârligul unui baston închis la culoare. Rumi îşi contractă nasul sub ochelari şi îşi trage fusta în jos ca să îi acopere genunchii, ea stând cu picioarele încrucişate pe podea. Shreene îi înmânează preotului un pahar cu ceai pe o farfurie de metal, şi încep.

Cititul lui e amabil şi întrebător. Shreene traduce pentru Rumi, cu o voce care e mai gravă decât în mod normal, aşternându-şi cuvintele ca o căptuşeală protectoare în fundalul camerei. Prima la rând este Badi, preotul luându-i mâna, pe când ea îngenunchează în *salwar kameez-ul* ei liliachiu, pe faţă înflorindu-i un zâmbet de fetişcană. El îi spune că ea e cea nobila din familie, cea care e responsabila pentru a asigura ca totul să se potrivească. O îndeamnă să se gândească la începerea căutării partenerului pentru căsătoria fiicei ei, deşi va fi mai târziu decât momentul ideal, când se va întâmpla. O avertizează că grijile ei în privinţa banilor se vor adânci în anii următori. Şi o consolează cu asigurarea că fiul ei va aduce fericire, ca să aline vremurile rele.

Când îi ia mâna lui Shreene, zâmbeşte înspre ea şi îi examinează faţa într-un fel care ar fi indecent, dacă nu s-ar lua în calcul vârsta lui avansată. Se uita în ochii ei până femeia îi încreţeşte de stânjeneală. Lui Shreene îi spune că e o fire înfocata, supărarea şi iubirea devorându-i energia. Îi spune că ar trebui să poarte un opal mare montat în argint, aşa încât piatra să-i atingă pielea degetului mijlociu la mâna stângă.

— Sunteţi din străinătate? întreabă el, şi când Shreene traduce în engleză, Rumi trage brusc aer în piept.

Se apleacă înainte, susţinându-şi faţa cu mâinile, aşa încât obrajii i se ridica în sus, presându-i partea de jos a ochilor sub ochelari şi întunecându-i vederea. Shreene zâmbeşte spre fiica ei şi aproba din cap.

— Ai fost foarte norocoasă de la naşterea ei, spune preotul, arătând înspre Rumi. Ea a adus noroc în casa ta. Şi mai urmează multe, dacă îţi controlezi partea fierbinte.

Shreene zâmbeşte, sângele inundându-i obrajii. Ultimele lui cuvinte o fac să tresară.

— Deşi ai suferit o pierdere de curând, nu eşti singura, zice. Vei trăi foarte curând o schimbare care îţi va aduce fericirea pe care o cauţi.

El îi spune lui Shreene că ar trebui să facă un pelerinaj la Mansadevi, locul dorinţelor, la poalele Munţilor Himalaya, şi să-şi asculte inima, să ceară ceva important. Shreene primeşte vestea asta şi aproape face o închinăciune, derutată, când se ridică să facă loc pentru fiica ei. O îndeamnă pe Rumi să atingă picioarele bătrânului cu mâna dreapta şi să-şi ducă uşor vârful degetelor la frunte. Rumi urmează întocmai ce i se spune şi se aşază, numai ochi şi urechi.

În punctul acesta al povestirii, Shreene imita de obicei faţa preotului, atunci când văzuse prima dată mâna lui Rumi. Privirea şovăia între comedie şi groază, trecând de la încruntare la zâmbet, cu ochii mici deschizându-se larg, apoi strivindu-se într-o fantă tremurătoare de concentrare.

— Eram îngrozite, spunea Shreene, eu şi Badi. Poţi să-ţi imaginezi? Nu ştiam ce avea să spună. Cumva că aveai să mori, sau că un lucru la fel de rău urma să se întâmple? Nu ştii niciodată, cu cititul ăsta în palmă. Câteodată ei văd lucruri atât de îngrozitoare…

De fiecare dată când auzea aceste vorbe, Rumi punea aceeaşi întrebare, impunându-şi să creadă că versiunea mamei sale despre ce avusese loc după aceea era adevărată.

— Şi ce a spus, mami?

— A spus că nu văzuse niciodată aşa ceva. Că se uita la mâna unui geniu. Că era atât de plină

de *buddhi* – cunoaştere –, încât nu ştia cum să ne spună. Spunea că aveai să devii renumita. Numele tău avea să fie cunoscut.

În scena călătoriei cu trenul, detaliile mamei se îmbinau cu propriile amintiri ale lui Rumi pentru a crea o imagine umedă, îmbibată în melodramă şi în oboseală. Rumi îşi amintea căldura captându-i gândurile, până într-acolo încât nu mai putea să vorbească. Îşi amintea senzaţia de a fi sufocata de propria respiraţie, în timp ce stătea întinsă pe banchetă, în vagonul de clasa a doua. Nu-şi amintea când se stricase trenul, sau când se dezintegrase conversaţia dintre mama ei şi cuplul proaspăt căsătorit, în ce priveşte panica, fantasmele neplăcute pe care le avusese, felul în care se spune că ar fi murmurat despre apă şi despre îngheţata, stăruind şi îngăimând nonsensuri către mama ei, Rumi era destul de sigură că toate acestea îi fuseseră relatate după aceea. În orice caz, de fiecare dată când se gândea la acea experienţă, groaza îi năpădea cerul gurii: dulce-amăruie, închisa la culoare, ca şerpişorii de lemn dulce negru înghiţiţi întregi, întorcându-se nedigeraţi, ca să-i coloreze obrajii pe dinăuntru.

În poveste, ele sunt pe drum spre Mansadevi, când deodată oamenii îşi dau seama că trenul se oprise. E punctul culminant al unei zile de şuierări încete şi de pauze, trenul mergând alene şi frânând cu o încetineala insuportabila. Se terminaseră gustările de dimineaţă, fuseseră înfulecate chipsuri *maşala,* sticle de apă sterilizată fuseseră supte până la ultima picătură. Sunt cu cincisprezece ore în urma orarului şi mai au doar mango murat şi un pacheţel de arahide. Rumi se gândeşte la alunele ascunse în pachetul mic de foiţă de metal, scăldate în sare şi dătătoare de greaţa. Alocând 91 de mm pătraţi pentru fiecare jumătate de arahidă (7 pe 13), într-un pachet care are în jur de să zicem, 12 cm pe 18 cm, ea

estimează că sunt 237 de bucăţi în pachet (dacă e să rotunjeşti suma). Sunt patru în compartiment, ceea ce înseamnă că, atunci când va veni timpul, ar putea mânca fiecare câte 59 de bucăţi, şi să rămână 1. Iar apoi nu va mai fi nimic. Se întreba dacă să împărtăşească informaţia asta mamei.

Fără mişcarea trenului, căldura are cale liberă să umple vagonul, intrând în spaţiul static şi atârnând ca o ceaţă înceată, umedă, pe faţa călătorilor. Ventilatoarele din tavan nu se mai rotesc: lipsite de energia furnizată de locomotivă, au fost colonizate de muşte care bâzâie în jurul paletelor. Rumi stă întinsă pe banchetă şi se uită fix printre zăbrelele ferestrei, la şine şi la cerul de afară. Vede iarbă, flori, pomi, toate tăiate de metal. Vopseaua maro se cojeşte pe barele solide, făcând-o să-şi mijească ochii, mutându-şi concentrarea între înăuntru şi afară, ca un joc. Din timp în timp simte mici foşnete şi ceva atingându-i faţa: ţânţari, făcând-o să se înfioare şi să-şi scarpine obrajii şi buzele într-o frenezie, până când se prăbuşeşte înapoi în nemişcare. Se gândeşte la cum ar putea muri. Poate că va fi din cauza lipsei de hrană sau apă. Sau o muşcătură venită de la un ţânţar periculos. Sau poate că vor leşina unul câte unul în vagon, şi vor muri pur şi simplu.

Pe partea cealaltă a liniei ferate e o baracă îmbrăcată în plastic negru. Lângă ea stau două fete mici în rochiţe cu şorţ, cu părul despletit, dat cu ulei şi controlat de ouă de păduchi de către o fată mai mare, care ar putea avea paisprezece sau cincisprezece ani. Are două cozi groase de păr negru atingându-i uşor umerii, cu flori albe înfăşurate la rădăcină, de unde creşte fiecare coada din cap. Rumi urmăreşte toată procedura, vede soarele scânteind pe dinţii lor şi *kajol* negru gros pe pleoapele lor inferioare. Una din cele mici râde, iar brăţările roz şi albastre înşirate pe braţele ei se mişcă în jos până la coate şi înapoi. Rumi îşi imaginează un râu în apropiere, unde vor merge şi

se vor juca după aceea, bălăcindu-se prin apă şi bând-o din mâinile făcute căuş. Vrea să le facă semn cu mâna, să strige, dar gâtul îi e blocat cu un ghem de aer nedefinit, iar trupul încremenit.

Shreene e cea care reacţionează prima la auzul controlorului, câteva compartimente mai încolo. Vocea lui e nazală, fixată pe un ritm care încearcă să rămână constant, în ciuda zgomotelor care îl atacă. Oamenii îl solicită să le dea informaţii, să trimită apă, să le spună ce fel de mită aşteaptă. Ei întreabă ce măsuri au fost luate, cât de mult se aşteaptă să continue aşa, dacă are vreo idee cum pot face faţă condiţiilor mamele în vârstă, copilaşii, diabeticii. Shreene se îndreaptă de spate, prinzându-şi şuviţele de păr din jurul feţei în coada de cal. Mişcările ei par să-i îndemne la acţiune pe proaspăt căsătoriţi – soţul îşi asumă sarcina de a-şi îndrepta postura pentru amândoi, îndoindu-şi braţul în jurul umerilor soţiei lui şi mângâind tivul argintiu al sari-ului ei greu de mătase.

Conductorul e repezit, pete de transpiraţie s-au întins în jos, pe părţile laterale ale cămăşii. Rumi încearcă să nu se zgâiască la el prea mult, privind în sus de pe banchetă, dar toţi ochii în vagon sunt pe el în timp ce mormăie către Shreene. Spre deosebire de cei proaspăt căsătoriţi, zice el, Shreene şi Rumi nu au rezervări la cuşete, deşi au bilete. Asta înseamnă că îi datorează bani. El vorbeşte cu Shreene în engleză, silabele lui fiind comprimate într-un ritm intens, sacadat.

— Doamnă, sunteţi datoare pentru respectivele cuşete, cum spuneam. Aşteptam distribuire suplimentară după cum ştiţi de la comisarul *sahib.* Acum, dacă aţi vrea, vă rog să-mi rambursaţi suma datorată, aş fi pe deplin mulţumit.

Zâmbeşte spre Rumi, cu mustaţa lucioasă de transpiraţie şi cărarea într-o parte, împărţindu-i capul într-o treime şi, respectiv, două treimi.

— Copilul e OK, bănuiesc? întreabă, arătând spre Rumi, ridicându-şi sprâncenele în

direcţia ei.

Shreene răspunde printr-un zâmbet şi uitându-se direct la el, timidă.

— Păi aş vrea să-i dau nişte apă, dacă există vreo posibilitate, *bhai-sahib,* spune ea.

— Madam, mi se pare că sunteţi din străinătate, am dreptate? zice el.

— Da.

— Şi beţi doar apă la sticla în acest caz, îmi imaginez – Bisleri, Aqua, genul ăsta de mărci. Sunteţi obişnuite cu ceva care se găseşte doar la sticla pentru siguranţa stomacului dumneavoastră, madam, am dreptate? Altfel vă e teamă de diaree, flatulaţie, poate infecţie colerica, just?

— Da.

— Sau s-ar putea să beţi băuturi reci: Mirinda, Thumbs Up, Gold Spot, Limca… Pentru copil, poate ea preferă aceasta?

— Da, spune Shreene.

— În cazul acesta, madam, cum pot se va ajut? înţelegeţi că suntem blocaţi într-un loc izolat. Nu e niciun stand cu băuturi nealcoolice aici!

Faţa îi sclipeşte şi el emite un hohot scurt, abrupt, făcând semn cuplului proaspăt căsătorit să i se alăture. Ei se uită stângaci la Shreene.

— Sunteţi de acord cu mine, madam, că nu suntem în Piaţa Lessisster din Londra, nu-i aşa?

— Nu, *bhai-sahib,* ştiu că nu suntem, spune Shreene, dar voi aprecia orice puteţi face.

În punctul acesta, povestea devenea neclara în mintea lui Rumi. Conductorul încercase să facă nişte calcule, deoarece purta bani de la cinci vagoane diferite, plaţi pentru care nu avea rest. Asta îşi amintea. Apoi, conform spuselor lui Shreene, Rumi se implicase, cerându-i să-i arate exact câte bancnote şi monede avea. După o combinare rapida, incluzând propria lor contribuţie, ea distribuise precis restul, aşa încât aproape fiecare tranzacţie putea fi încheiata. După câte se pare, asta fusese destul ca să-l bine

dispună; chicotise văzând demonstraţia şi tupeul lui Rumi, încântat de reprezentaţie, dar şi de rezultat.

— Copilul e într-adevăr foarte deştept, spuse. Trebuie să hrănim creierul acesta, ca să nu se usuce!

Şi astfel părăsiseră compartimentul, cerându-şi scuze de la cei proaspăt căsătoriţi, care păreau încântaţi pentru ele, dar înfuriaţi, lucru de înţeles. În felul acesta ajunseseră la clasa întâi pentru restul călătoriei, scăldate într-un miracol răcoros, un aparat cu simţ de răspundere, torcând ca o pisică pe coridorul unde se afla cabina lor şi electrizând aerul cu o răcoare magică. Aşa apăruseră în mod miraculos sticle înalte de apa Bisleri pentru ca „micuţa *maharani*” să bea de îndată ce fuseseră transferate acolo unde Rumi a stat întinsa pe locurile gri tapiţate şi s-a uitat în linişte afară pe ferestrele închise etanş.

Vârful Muntelui e partea poveştii cea mai încâlcita în mintea lui Rumi. Deşi se duseseră acolo la prânz, când verdele aburind se ridica să infiltreze norii, în timp ce ele urcau spre vârf, Rumi nu-şi poate aminti toate elementele care se potrivesc pentru a compune ziua aceea. Imaginea principala stăruie: copacul. Asta vede destul de clar: înălţându-se în ceaţă, încărcat cu un milion de fire roşii ca nişte frunze zdrenţuite. Ei îi pare asemănător Copacului îndepărtat de pe coperta cărţii ei despre pădurea fermecată: un copac ce învie noaptea dezvăluind locuitori secreţi, vieţile lor împletite în strălucirea lunii când sar din cracă în cracă.

Rumi avea o idee despre evenimentele şi conversaţiile care avuseseră loc, dar Shreene fusese cea care pictase restul tabloului, alegând momente cu mare atenţie la detalii. Aşa ca Rumi se vede acum într-un grup de patru, ducând flori de şofran, gustări şi apă printre ei, purtând un şorţ de

bumbac, cu bretonul prins în spate şi cu transpiraţia sărutându-i fruntea. Merge pe o cărare plină de praf, simţindu-se vesela – aşa de fericita, încât zburdă din când în când, îndoindu-şi degetele de la picioare în sandale datorită splendorii absolute a întregii situaţii. E într-un adevărat pelerinaj, mergând pe un drum nepietruit care se încolăceşte în jurul unui munte adevărat, până în vârf. Îşi vor pune toţi o dorinţă. Şi toţi din grup par a crede că dorinţele se pot îndeplini, altfel n-ar face asta. Mai bine de atât nu se poate.

Din grup mai fac parte Badi şi fiul ei de optsprezece ani, Jagdish. Dealul care duce la altarul Mansadevi se găseşte imediat ce ieşi din oraşul Haridwar, locul lor de baştină, sfânt pentru ca râul

Gange trece prin el. Rumi îşi priveşte vărul, cum merge răsucind un băţ în mână, ca un magician, lovind pentru a îndepărta muşte şi culcând plante la pământ. Poartă o cămaşă de bumbac roşu-închis, băgată în nişte blugi deschişi la culoare, sau „pantalon-blug”, cum îi numeşte Mătuşica Badi. Îi cumpărase un pantalon-blug nou, ca să sărbătorească vestea lui recentă: fusese admis la Universitatea din Delhi pentru a studia ingineria. Asta înseamnă că Jaggi e printre primii doi la sută din ţară. Mai înseamnă că, în loc să se licenţieze ca să conducă magazinul angro al familiei, vânzând bomboane cu tatăl său în Haridwar, îşi cumpărase ceva libertate. Rumi îl venerează, chicotind când vorbeşte el şi îmbujorându-se de emoţie când o tachinează. E înalt, creţ, cu pielea măslinie şi cu ochi albaştri că ai mamei ei. Ea îl strigă mereu Bhaiya, aşa cum fusese învăţată, savurând amestecul de intimitate şi formalitate, care vine odată cu folosirea acestui titlu: Frate mai Mare. El o numeşte Minnie, de la Minnie Mouse. Astăzi e zburdalnic şi gata de joacă.

— Mansa înseamnă minte sau dorinţă, spune Jaggi Bhaiya. Şi Devi, după cum ştii,

înseamnă zeiţă. Aşa că Mansadevi, pe care o vizităm, e zeiţa dorinţelor. Dar şi zeiţa gândirii. Mansadevi îţi va cunoaşte mintea când vei sta în faţa ei, Minnie.

— Dar dacă sunt prea multe gânduri, care îţi dau peste cap mintea, Bhaiya? întreabă Rumi.

— În momentul acela trebuie să stai extrem de liniştită şi inima ta va slobozi o dorinţă în mintea ta, asemenea unei pasări cântătoare spre cer. Dacă eşti foarte liniştită, această pasăre albastră va vorbi în locul tău, şi când va vorbi, va fi un sunet pur.

Rumi zburdă înainte, fugind cinci metri şi râzând, apoi aşteaptă ca ei să o ajungă din urmă. Aerul e încărcat de posibilităţi. Astăzi nu există răspunsuri corecte. Nimeni nu are să spună: „Nu fi prostuţă” sau „Mai gândeşte-te”. Orice se poate întâmpla. Cine ştie ce vor crea visele lor combinate, înălţându-se fără de piedici în ceaţa din vârful muntelui, odată ce aveau să stea dinaintea zeiţei?

La două treimi de urcuş, se opresc pentru prânz sub un copac, scoţând afară cearşaful cu imprimeu cu păuni pe care îl adusese Badi. Rumi stă cu picioarele încrucişate cu Jaggi Bhaiya şi îl roagă să o cronometreze în timp ce ea face cubul lui Rubik. Tot făcuseră asta periodic, de când ajunsese ea în India. Scorurile ei variaseră, din când în când ameninţând bine de tot recordul actual de 26, 04 de secunde. Ea iubeşte ritualul şi îl urmăreşte pe Jaggi cum amesteca plin de conştiinciozitate culorile, cu degetele fluturând în soare. Apoi îi face semn să se pregătească, şi îşi lasă braţul repede în jos, de parcă ar face semn pentru startul unui raliu. Începutul o ia întotdeauna prin surprindere.

— ŞI STOP! striga Rumi, ridicând cubul cu toate feţele completate.

Jaggi Bahiya îşi examinează ceasul electronic, uitându-se de aproape, cu mare băgare

de seamă.

— Deci cât e? întreabă Rumi.

— Pare a fi treizeci şi patru virgula şase trei, răspunde el, arătându-i timpul.

— Nu-i rău, spune Rumi, punând cubul jos.

Se uita la luciul de roşu, portocaliu şi galben pur, la plăcuţele intacte de culoare care strălucesc pe feţele cubului, după cum bate lumina. În acea căldura, liniile negre dintre pătratele mici par a se estompa ceţos.

Rumi şi Jaggi Bhaiya vorbesc despre recorduri mondiale, în special despre Shakuntala Devi, geniul în matematica, femeia ce înmulţise două numere cu treisprezece cifre în douăzeci şi opt de secunde în anul precedent. Rumi o văzuse pe Shakuntala Devi la televizor, cu zâmbetul ei blând onorând undele, asemenea celei mai drăguţe mătuşici pe care ţi-o poţi imagina, cu un *bindi* mare, roşu, strălucind din mijlocul frunţii cu super-forţa sângelui. Rumi are o senzaţie ciudata când o vede pe Shakuntala Devi pe ecran. E ca şi cum ar fi înrudita cu ea. Sau aşa ceva. Mama şi tatăl ei sunt la rândul lor emoţionaţi şi mişcaţi când o văd, fascinaţi de contradicţiile dintre un *sari* de bumbac, o gazdă cu păr blond dat cu fixativ, cu cărare pe mijloc, şi matematica acrobata.

— Dar de ce au tratat-o aşa? în sine, dovedeşte complexul de superioritate pe care Vestul îl are faţă de noi, zice Jaggi Bhaiya.

— Ce-i ăla complex de superioritate? întreabă Rumi.

— Când o cultură crede că ei sunt mai buni decât tine. Britanicii încă mai cred că sunt mai buni decât noi, că noi suntem nişte ticăloşi necinstiţi, trişori. De asta au insultat-o pe Shakuntala Devi în felul ăsta. Nu poţi nega asta!

El se referă la textul adăugat lângă articolul din *Cartea Recordurilor Guinness.* Rumi cunoaşte cuvintele, deoarece îl auzise pe Jaggi reproducându-le şi le citise în propria ei ediţie:

Unii experţi în genii în calculat refuză să dea crezare celor de mai sus – în mare măsură pe motiv că dovedesc o agerime la calculat cu mult superioară oricărui alt geniu testat.

Jaggi Bhaiya citează articolul din *Cartea Recordurilor Limca,* echivalentul indian sponsorizat de băuturi nealcoolice. Pare să o ştie pe de rost:

Subliniem în mod respectuos că doamna Devi a fost supravegheată de câteva ori, a apărut în numeroase show-uri live de televiziune, făcând „noi" calcule, bazate pe lucrările diferiţilor profesori de matematica, şi s-a ridicat în mod constant la nivelul indicat de performanţa ei care a bătut recordul. O susţinem pe doamna Devi în virtutea ei naturală, şi speram că şi cercetătorii vor realiza din ce în ce mai mult că surprinderea şi amuzamentul lor ar trebui să se aplece nu asupra adâncimii remarcabile a performanţei mentale umane, ci asupra rarităţii performanţelor similare.

Rumi ştie ce înseamnă rândurile acestea pentru că Jaggi i le explicase. Încă mai simte nedreptatea, ca la un semnal, atunci când aude cele două articole comparate. Dar ea savurează cu adevărat doar partea despre „uimire şi amuzament", imaginându-şi ochii părinţilor ei mărindu-se de uluire şi încreţindu-se de râs la auzul expresiei. Shakuntala Devi a multiplicat numărul 2 465 099 754 779 cu 7 686 369 774 870 în douăzeci şi opt de secunde. Gândindu-se la asta, Rumi simţea întotdeauna cum inima îi stă puţin în loc. Şi ea nici măcar nu fusese la şcoală, darămite la universitate. Tatăl ei fusese un artist la trapez şi ghiulea umană. Crescută în lumea circului, memorând pachete de cărţi de joc, făcând bani din asta de la vârsta de trei ani. Când avea cinci ani,

toată familia supravieţuia de pe urma câştigurilor ei. Amintirea acestor fapte îi face pielea de găină, fiorii străbătând-o în ritmul cuvintelor „uimire şi amuzament”. Jaggi continua cu argumentele, iar mama lui, văzând că se înfierbânta din ce în ce mai mult îi dă un evantai de plastic.

— Ideea e că în 1977, doar cu patru ani în urmă, a primit ovaţii în picioare de la o sală întreaga de matematicieni când a făcut acea extracţie. A fost rădăcina a douăzeci şi treia a unui număr de două sute unu cifre. Asta nu e o glumă, *yaar!* A rezolvat-o în exact cincizeci de secunde şi toţi ştiu că computerul lor cel mai rapid a avut nevoie de şaizeci şi două de secunde. Deci cu ce înşală ea? Spune-mi numai.

Rumi da din cap a încuviinţare, încruntându-se şi încercând să înţeleagă de ce ar spune Norris Mewhirter, bărbatul care prezintă show-ul de televiziune, că Shakuntala Devi e o mincinoasa. Nu are nicio noima. Pare a fi atât de prietenos, cu puful lui cărunt de păr şi cu nuanţele mângâietoare, cu mângâierile sale blânde pe spate pentru cei cu băţul pogo şi pentru mâncătorii de fasole la cuptor din toată lumea. Fruntea ei e acoperita cu o constelaţie densă de picături de transpiraţie. Se simte îngrijorata de cât de tare se enervează Jaggi Bhaiya când vorbeşte despre subiectul ăsta special. Şi se simte vinovata dintr-un motiv pe care nu îl poate localiza. Se duce să-şi dea jos şosetele, dar Shreene observă şi îi interzice, scuturând din cap – e îngrijorata de multele muşcături de ţânţari pe care le dobândise Rumi pe picioare în timpul vizitei.

— Ideea e că Shakuntala Devi o face mereu, cu nenumărate controale, şi se spune că „experţii” ăştia refuză să creadă, continuă Jaggi. Adică, ea însăşi spune că e datorită devotamentului ei, în special către zeul Ganesh. Închide ochii şi pur şi simplu răspunsul îi apare luminos în minte.

Asta e un lucru pe care ei nu sunt dispuşi să îl creadă. Îi îngrozeşte puterea credinţei.

— Şi Shakuntala Devi e o zeiţă?

— Păi, nu…

— Dar are Devi lângă numele ei.

— Devi poate fi şi un al doilea nume de botez, răspunse Jaggi. Dar fără îndoială are puteri spirituale. Cu siguranţă.

În apropiere de vârful dealului sunt prinşi într-o viermuiala de oameni, care se îngrămădesc unii într-alţii simţind apropierea finalului călătoriei. E câte un rând de tarabe pe ambele părţi, cu vânzători care creează o coloană sonoră ce impune ritmul ascensiunii finale.

— Madam, madam, suvenir, madam?

— Foto, madam, fotografie de amintire cu copilul?

— Ghid excelent, istoria în cincisprezece minute a lui Mansadevi.

— Flori, nucă de cocos, dulciuri. Hrana zeilor. Ofrande de binecuvântat pentru Devi.

Shreene se opreşte şi cumpără o nucă de cocos spartă în şase bucăţi care sunt încă prinse la bază, cu mijlocul umplut cu petale de trandafir roşii şi albe. Rumi ia o mostră, o ascunde în mâna stângă şi se ţine strâns de mama ei cu dreapta, pe când se îmbulzesc spre prima intrare a unui spaţiu scobit în piatră, unde îşi dau jos pantofii. Badi e prima care se furişează înăuntru şi sună un clopot mare de aur aflat deasupra capului, lăsând dangătul să se împletească în armonia altor clopote sunate în acelaşi timp. Ea trece şi se opreşte cu mâinile împreunate în *namaste* în faţa sculpturii în piatră, cioplite în peretele peşterii. Jaggi Bhaiya este următorul. Sună clopotul tare şi clar, apoi o ridică pe Rumi şi o ţine pe umeri. Ea e îngrijorata de faptul că îi vor cădea ochelarii de pe nas, şi e jenată că e singura în şosete. Când sună clopotul şi îl simte vibrând prin braţ ca o mini-furtună, se cutremură. Jaggi o pune jos.

I se alătura lui Badi la altar şi Rumi se apleacă peste balustrada, ca să o vadă pe Mansadevi. Descoperă o frunză de aur, ca un mic triunghi. Când se apleacă mai aproape, vede că încununează un şir de cinci feţe minuscule gravate în stânca. O piramidă de şifon roşu tivită cu aur e drapată împrejur. O legătură bogata de trei ghirlande aproape cufunda zeitatea într-o mare de galbenele ondulate, de culoarea şofranului. Rumi inspira adânc şi îşi ridica privirea spre Jaggi Bhaiya. El stă nemişcat, concentrându-şi trupul zvelt în direcţia zeiţei, de parcă ar vrea să prindă o rază invizibila venind de la ea. Rumi şopteşte:

— Acum o fac? Acum o rog pe Devi?

— Oferă-ţi doar respectele aici, îi răspunde el tot în şoaptă. Aşteaptă până ajungi afară la copac.

Sunt conduşi înainte de un preot care suflă o binecuvântare peste creştetul fiecăruia. Apoi Rumi păşeşte prin bolta din capătul celălalt al peşterii în aburul ceţos al lumii de afară şi vede copacul.

— Acum e momentul, spune Jaggi Bhaiya.

Rumi ia firul de material roşu pe care i-l dă el şi înaintează singura, până când ajunge în faţa turnului de frunze şi de cârpe zdrenţuite care se ridică în sus spre infinit. Ea ştie ce să facă. Ramurile sunt stratificate cu mii de linii de roşu, încolăcite în jurul lor ca nişte omizi interminabile. Închide ochii, se concentrează pe spaţiul dintre ele în întuneric, inspira adânc şi îşi ţine respiraţia, aşteptând.

4

Nibu apăru în pântecul lui Shreene când muri tatăl ei, în toamna lui 1981, dar ea nu-şi dădu seama că era acolo decât câteva luni mai târziu. Când se făcu remarcat, femeia nu putu rezista tentaţiei de a-i acorda interpretarea populara că Papa se întorsese, reîncarnat, ca să aibă grijă de ea.

De fapt Badi fu cea care veni cu ideea respectivă, scrisă cu un albastru rapid, înclinat, cu cerneala infiltrându-se prin hârtia de poştă aeriana într-o scrisoare plină de veşti. Scrise despre testament, despre duşmănii şi în special despre rivalitatea care se strecurase în vieţile lor după moartea lui Papa, inevitabil ca şi căderea nopţii. Apoi aruncă bomba: „Cel puţin tu îl ai pe Papa în tine, Shree, scrise. Tu eşti cea la care el s-a întors să stea. Tu ai fost întotdeauna favorita lui, chiar dacă ai plecat aşa departe. Tu ai fost mereu cea norocoasă". Deşi ştia că Mahesh nu ar fi de acord, ea se agăţa de ideea aceasta cu ambele mâini. Nu putea fi tăgăduit faptul că Nibu reprezenta un gest de bunăvoinţă de sus, trimis în vremea ei de restrişte. În acest nou deşert, unde înstrăinarea ei părea atât de completă, Nibu sclipea şi palpita în pântec precum o bijuterie învelită în catifea.

În anul acela Shreene împlinea treizeci de ani şi călătoria pentru înmormântarea tatălui ei fusese prima ei întoarcere acasă după nouă ani de despărţire. Când ajunse la aeroportul din Delhi, deşi mâhnirea o gâtuia, până într-acolo încât venele i se umflau ca prinse-n menghină la fiecare respiraţie, Shreene fusese fermecată de mirosul de poluare şi de praf ce răzbea prin aerul condiţionat năduşit. Îl inspiră, îl făcu prizonier în stomac şi încercă să îl solidifice pentru a-şi stăvili foamea. Deoarece, deşi se afla acolo, ea încă îl mai râvnea pentru viitorul apropiat. Ştia că sosirea ei acasă însemna doar un lucru: că avea să trebuiască să plece. Se uita la Rumi, cum stătea fără vlagă pe căruciorul cu bagaje, sleita de căldură, şi se întrebă dacă ea înţelegea semnificaţia momentului. În capul lui Shreene, copaci se legănau într-un amurg în stil Raj Kapoor pe un platou de filmare din anii şaizeci. Afară, ricşele motorizate cântau în armonie, alinând-o cu claxoanele şi curburile lor. Tatăl ei murise. Nu o văzuse de nouă ani. Acum nu mai exista nicio cale de a-i spune ceva. Nu era

posibil să-şi pună capul în poala lui şi să-i explice totul, de-a fir a păr. Dar în frumuseţea nemiloasă a momentului, doar stând acolo, după atâţia ani de exil, îşi dădu seama că totul era la fel.

În ziua în care se născu Nibu, Rumi îi dezvălui, privind parcă neîncrezătoare pătuţul lui, că îşi dorise un frăţior în ultima etapă a excursiei lor, la sanctuarul Mansadevi. Şi amintirea excursiei se intensifica foarte rapid în mintea lui Shreene, multiplicându-i semnificaţia, până când deveni aproape insuportabil de sentimentala, fiind strâns legată de apusul unui tată şi zorile unui fiu.

Shreene vorbise cu tatăl ei ultima dată pe când se afla într-o cabină telefonică în Splott, în partea nesănătoasă a oraşului. Rumi tocmai împlinise şapte ani şi se întorcea cu ea de la piaţa. Era într-o duminica. Cărau sacoşe de plastic cu baterii, legume şi tacâmuri, luând-o pe scurtături printre străzi lăturalnice, obosite, dar mulţumite după întâmplările zilei. Era seara, deja întuneric, ploua mărunt şi picăturile le acopereau feţele cu un jet uşor. Rumi fredona şi lovea pietricele cu piciorul, cu şosetele ei albe rulate în jos până la glezne, cu o vânătaie zdrelită care îi marca genunchiul în locul pe care căzuse în apropiere de chioşcul cu obiecte de uz casnic. Shreene încerca să o aducă înapoi cât mai devreme posibil, să aibă timp pentru câteva ceasuri de exersat la matematică, introduse de la şapte la nouă în orarul lui Rumi.

Îşi dădea totodată seama că deja începea să fie cam prea târziu pentru a rătăci pe străzile acelea prăpădite, unde zidurile cu tencuiala spartă ale caselor se amestecau cu tonurile jalnice de gri, care păreau să ţină cerul prizonier în această parte a lumii. În faţa ei, o intersecţie despărţindu-se ca nişte picioare de păianjen – alte străzi, purtând clădiri identice, spaţii de locuit dezvelind lumini murdare ce răzbăteau prin perdele –, drumuri

rezidenţiale care erau în mare parte pustii, excepţie făcând vagabonzii solitari. La colţ, nişte adolescenţi loveau o minge de un magazin închis cu scânduri. Aceasta plesnea scândurile umede, lovind înjurături multicolore şi desene obscure care fuseseră trasate cu vopsea din spray-uri. Unul dintre băieţi se uită la Shreene pe când se apropia, cu ochii lui aproape invizibili în umbra formată de vârful şepcii. Femeia traversă pe partea cealaltă şi o trase pe Rumi mai aproape.

Deşi nu era cald, ceva din căldură, din ploaie şi din strălucirea lunii învăluia inima lui Shreene, stârnind un ecou de dor, o senzaţie pe care ea nu o putea identifica. Încerca să o localizeze. Senzaţia era una de ploaie caldă, de spaţiu deschis, de copii pe stradă. Apoi o doborî. Muson. Îngheţă, simţind că trupul o trăda. Era dezolarea bruscă ce punea adesea stăpânire pe ea fără de veste, întoarsă pentru a o distruge pe drumul spre casă, decolorând tot ce o înconjura cu un frig alb, şlefuind fiecare stradă, casă şi trecător în caricaturi înţepenite ale încarnării lor de doar treizeci de secunde mai devreme. Deşi era obişnuită cu senzaţia aceea, acum îi provoca o suferinţă imensă; era ca şi cum inima i-ar fi explodat în tăcere. Trecură pe lângă o cabină telefonică şi Shreene se repezi înăuntru, trăgând-o şi pe Rumi.

— Ce e, mami? întrebă Rumi.

Vocea ei trăda o încordare obosită.

— Nimic, Rumi, nu-ţi face griji.

Shreene cotrobăi în geantă după mărunt. Găsi două monede, de câte zece pence fiecare. Mahesh nu ar fi fost de acord cu genul ăsta de slăbiciune, dacă ar fi aflat de ea: să cedezi aşa, la o asemenea zvâcnitură melodramatică a inimii. Dar, până la urmă, el nu avea să ştie. Deşi Mahesh veghea asupra finanţelor şi asupra activităţilor pentru care ar putea fi ele folosite, ea tot avea douăzeci de pence care-şi puteau pierde cu

uşurinţă urma printre cumpărăturile zilei. Formă numărul, încercând să-şi controleze respiraţia. Aşa un număr lung, cu toate zerourile şi cifrele de unu adăugate. Aşa un număr uimitor, cum ar spune Rumi. Era un sentiment ciudat că un acelaşi număr putea să existe încă, neschimbat – familiar din zilele de facultate ale lui Shreene în casa părintească. Atunci când se auzi tonul de ocupat, apăsă butonul ca să-i returneze moneda, derutată şi îngrijorată că aparatul ar putea să înghită fisa. Stătea lângă telefon şi se uita la lume prin geamul cabinei telefonice, picăturile de ploaie împletite pe sticlă mânjind copacii masivi de afară într-o pată neclară.

— Ce se întâmplă, mamă? Pe cine suni? întreba Rumi.

— Pe nimeni, răspunse Shreene, o notă puternică furişându-se în vocea ei.

— Dar, mamă, de ce nu vrei să-mi spui? Ce se întâmplă?

Vocea lui Rumi era ascuţită, căpătând un ton strident, nervos şi ţâfnos. Shreene introduse din nou monedele şi formă numărul. De data aceasta nu mai închise, iar telefonul sună ocupat mult timp, ea numărând cincisprezece astfel de apeluri. Apoi începu să sune pe tonalităţi îndepărtate, ca de jucărie muzicală, care făcea ecou de fiecare dată când cânta.

— Sună! Rumi, sună!

Shreene apucă mâna fiicei ei şi zâmbi spre ea.

De cealaltă parte se auzi un declic, şi apoi o voce.

— Alo!

Înainte de a putea răspunde, se auzi din nou.

— Alo? *Kaun?* Alo?

Când vorbi, cuvântul suna slab pe fundalul confuziei înţepătoare a unei linii moarte.

— Papa! spuse, însă prea târziu, şi se sprijini de corpul telefonului, trupul ei pierzându-şi parcă vlaga. Se simţea ridicolă.

— Mamă, ce e? întreba Rumi.

Shreene nu putea să răspundă. Îşi apasă obrazul de receptor şi se uită îndelung la mesajul în graffiti scris pe partea laterală a aparatului. „Iubesc pe robbie J", trasat cu pastă corectoare. Literele erau puternice şi vehemente.

— Mami, te rog, spune-mi… De ce plângi, mamă? Rumi trăgea de mâna lui Shreene şi încerca să o facă să se întoarcă. Mami, te rog, ce s-a întâmplat?

Shreene ştia că avea responsabilităţi. Ştia că exista un mod anume de a te purta într-o cabină telefonică pustie din Splott, cu fiica ta de şapte ani alături şi cu cerul periculos de întunecat împrejur. Dar lacrimile ei se rostogoleau nestăpânit printr-o spărtură a puterii ei de a se controla. Ea le porunci să se oprească, în timp ce trupul ei se clătina tăcut.

— Am vorbit cu tăticul meu, *beţi,* spuse Shreene, înecându-se de suspine. I-am auzit vocea, dar apoi s-au terminat banii. Acum vocea ei era gâtuita. Mi-e dor de el, *beţi!*

Rumi îşi încolăci braţele în jurul mamei, întinzându-se spre umerii ei. O îmbrăţişa cât de bine putu, însă, cumva, ca şi cum s-ar fi aşteptat să fie împinsă la o parte. În schimb, Shreene îşi puse mâna pe capul lui Rumi şi o trase aproape.

— Să nu-i spui lui tati, spuse mângâind părul fetiţei.

Pentru câteva minute bune Rumi rămase astfel, cu obrazul apăsat de pieptul mamei, ochelarii stânjenind-o, iar apoi îşi adunară cumpărăturile şi plecară.

Acum, că lucrurile începeau să o îngrijoreze, Shreene se gândea adesea la acea îmbrăţişare primită de la Rumi, cu trei ani în urmă. Neliniştea nu era doar stârnită de faptul că fiica ei

creştea într-o ţară străină. Avea mai mult de-a face cu lipsa de feminitate a lui Rumi, neîndemânarea ei şi generală ei… *croadh.* Se gândea cum să traducă acest cuvânt în engleză. Era un cuvânt de modă veche. Un

Mahābhārata, un cuvânt de genul zei-şi-demoni. Dar nu un cuvânt pe care l-ar înţelege Rumi. Lipsa de comunicare îi provoca lui Shreene o durere aproape fizică, atunci când se gândea la asta. Chiar şi după ani de lucru cu liniile telefonice, de vorbit cu străinii în fiecare zi, nu putea să se exprime în largul său în preajma fiicei sale. În schimb, venea cu platitudini. Generalităţi stângace.

— Ţara asta a dat totul peste cap, se auzea spunând, atunci când erau singure în bucătărie. Te-a derutat. Tu nu ştii nici măcar cine sunt părinţii tăi. Care e ţara ta. Devii o *gore.* Oamenii albi. Cum vom găsi un băiat pentru tine? Nu-ţi pui faina de graminee şi iaurt pe faţă, aşa că rămâne uscată şi închisa la culoare. Şi nu-ţi porţi papucii, aşa că picioarele tale cresc necontrolat. În curând vor fi prea mari pentru pantofi şi atunci cine se va căsători cu tine? Nu o asculţi pe mama ta, şi ai să regreţi, vei vedea.

De fapt ea regreta adesea când cobora la nivelul acela, folosind avertizările arhaice care o înfuriaseră când se aflase la rândul său în perioada în creştere. Era o lovitură sub centură. Urâse accentul pus pe perfecţiunea fizică în vremea în care îi sosise sorocul pentru căsătorie. O obligaseră să meargă prin casa veche din Delhi ţinând cărţi pe cap, să-şi dea cu ulei pe păr şi să-l împletească metodic cu iasomie, să aducă ceaiul pentru potenţiali pretendenţi. Se simţise înjosită şi ridiculizata, prezentându-şi diploma în cusut şi cea de licenţă ca lucruri egale ca importanţa, supuse judecaţii soacrelor. Şi nu putea să nege ca în timpul acelei perioade îşi urâse tatăl. Cel mai rău fusese atunci când venise acasă de la facultate, la

vârsta de douăzeci de ani, fluturându-şi spre el cererea pentru şcoala premedicală, în timp ce bărbatul îşi bea pe veranda shake-ul de seară de lapte cu trandafir. Ea era emoţionată şi abia-şi mai trăgea răsuflarea; tocmai aflase că formaţia ei artistică nu reprezenta un obstacol pentru a se prezenta la examenul premedical. Dar Papa o respinsese cu o replică genială.

— Dacă devii medic, cum vom găsi un medic care să se însoare cu tine? Vei fi supracalificată, *beţi!* E timpul să te căsătoreşti acum.

O sărutase, îi zburlise părul şi îi frânsese inima. Şi aşa se trezise Shreene trăind într-un clişeu cinematic, fata prea-modernă care tulbura echilibrul fin al armoniei indiene. Până la urmă ajunsese să se certe cu părinţii ei pentru al doilea lucru ca importanţa, cerând ca ei să-i găsească pe cineva inteligent pentru căsătorie în locul unui om de afaceri vulgar. „Minte, nu bani!” zbierase ea în cadrul dezbaterilor nocturne chinuitoare, plângând ca un copil mic şi gândindu-se la viitorul ei, la roata de ruleta a contactelor parentale care aveau să dicteze cine avea să vină primul să bată la uşă. Toţi ştiau ca dacă refuza mai mult de unul sau doi pretendenţi, sau viceversa, avea să se ducă vorba şi nimeni nu o va mai vrea.

Rumi credea ca lucrurile acelea se întâmplau doar în filmele hindi. O parte din Shreene voia ca Rumi să ştie că matematicile ei şi cuvintele lungi şi cărţile cu poveşti nu aveau să o salveze când avea să crească. Îşi făcea griji pentru felul în care se derula viaţa fiicei ei. Dacă nu studia, mânca. Dacă nu mânca, tânjea după televizor, cerând acces la cele două-ore-şi-jumătate săptămânale de permis la programe. Dacă nu i se îngăduia privitul la televizor, voia cărţi. Fata nu vorbea sau nu părea să vrea să facă vreo conversaţie cu cineva, nici măcar în momentele de pauză – ea voia doar să absoarbă toate poveştile

acelea virtuale, acele *kysa,* saga ale altor vieţi. De ce erau aşa de importante pentru ea? Shreene alesese literatura ca o parte a specializării ei, dar ea nu se încrezuse niciodată în romane în felul acesta ciudat – şi, oricum, cu ce o ajutase faptul că îşi petrecuse anii universitari preţioşi studiind lumi ficţionale inutile?

O descoperise pe Rumi chiar şi citind cu o lanternă sub cuvertura, noaptea târziu, devorându-şi achiziţiile cele mai recente de la bibliotecă – cărţi care, în mod alarmant, păreau să-şi schimbe copertele aproape zilnic. În momentele respective, când mama trăgea la o parte plapuma, Rumi îşi ridica privirea, chipul său rugând-o pe Shreene să nu dezvăluie ruşinea desfrâului ei, de frică să nu-şi piardă permisul de bibliotecă din pricina furiei lui Mahesh. Şi Shreene consimţea, tot fără cuvinte, ca totul să rămână între ele. Îi părea rău de dependenţa fiicei ei. Ea nu înţelegea necesitatea acestor cărţi, dar înţelegea nevoia lui Rumi de… ei bine, de ceva.

Totuşi Shreene nu ştia cum să se apropie de fiica ei. De-a lungul ultimilor câţiva ani, Mahesh devenise atât de obsedat de programul lui Rumi şi de responsabilităţile legate de gospodărie, de a o încuraja, încât ei nu-şi mai vizitau niciunul din cercurile iniţiale de prieteni: îşi făcea prea multe griji pentru a se mai gândi şi la ceilalţi. Asta nu numai că reprezenta singurătate pentru cineva atât de plin de viaţă ca Shreene, dar ea se certa cu Mahesh că era o pierdere uluitoare pentru familie. Prietenii lor fuseseră de pe subcontinent: indieni, sri-lankezi, chiar şi studenţi din Bangladesh din anii de început la universitate ai lui Mahesh, când găteau unii pentru ceilalţi prin rotaţie, îşi împărtăşiseră poveştile şi speranţele de viitor în jurul unor *daals* şi *rotis* simple. Dar acum nu erau doar lipsiţi de prieteni; regimul tenace al lui Mahesh însemna că nu exista alt indian în viaţa lui Rumi, în afară de familia apropiata. Din când în

când, o dată la câteva luni, închiria un video-player şi un film hindi ca să se uite împreună, în familie. Dar nu era de ajuns.

Shreene voia să-i explice lui Rumi că, deşi avea doar zece ani, nu era imună. Totul avea să se termine foarte de curând. Când avea să vină vremea măritişului, se temea că fiica ei avea să fie respinsă din toate părţile din cauza mersului ei greoi, a ochelarilor groşi, a comportamentului ei antisocial în general, a părului în neorânduiala care îi încadra tenul neîngrijit. Aveau să-i facă viaţa un iad şi ea avea să devină un obiect de batjocura, asexuală şi străină; ca un eunuc, niciuna, nici alta, nici aici, nici acolo. Era de datoria mamei ei să o îndrume şi să-i arate cum să fie fată, o fată indiana pe deasupra.

În schimb, era ca şi când ar stânjeni-o pe Rumi. De curând Mahesh fusese de acord că trebuia să încerce o promovare la serviciu şi Shreene începuse să poarte tot arsenalul la birou: bluze de satin – roz, alb-negru în carouri, sau cu imprimeu leopard de la Marks & Spencer –, fuste drepte strâmte, până la genunchi, ciorapi fini şi pantofi ascuţiţi, cu curea la spate, care îi râneau picioarele. Fixativ şi rimei care să se asorteze cu fardul şi cu rujul. Era o noutate. Dar nu era de ajuns. Rumi spusese că arata „fermecătoare şi uimitoare” în prima zi, apoi urmaşe dispreţul obişnuit. Acum Shreene de-abia se recunoştea în oglinda din hol înainte de a pleca dimineaţa la serviciu. Şi viaţa părea să devină din ce în ce mai complicata. Câteodată, când se gândea la toate lucrurile acelea, îi venea să plângă. Mahesh obişnuia să spună că îi plăceau foarte mult ochii ei albaştri şi sălbătici. Acum spunea că „făcea o dramă din lucruri mărunte”.

— Tata spunea: „Dacă o lacrimă iese din ochii fiicei mele, e ca o piatră preţioasă – nu o poţi lăsa să plece”, obişnuia ea să-i spună lui Mahesh, când erau proaspăt căsătoriţi, şi el îi sorbea fiecare

gând şi fiecare mişcare, stând lipit de ea în pat şi mângâindu-i parul în timp ce vorbea.

Dar acum chiar şi lacrimile încetaseră să mai fie relevante pentru ei. Doar Nibu era suficient de mic cât să o bine dispună, făcând să-i treacă tristeţea inimii cu pupături, clipind din genele lui lungi şi negre printre chicote şi mici râgâieli.

5

Shreene încălzi nişte ulei pe fundul unei cratiţe mari de inox, cu faţa strălucind de plăcere.

— Uită-te la asta! îi spuse lui Rumi, care şedea pe un taburet, legănându-l pe Nibu pe tăblia mesei şi hrănindu-l cu lapte dintr-o cană de plastic împodobită cu imaginea unui eroic personaj de desene animate pe nume He-Man.

Supereroul învârtea o spadă înspre un cer turbulent, ivindu-i-se mândru din pantalonaşii de metal, cu muşchii încordându-i-se puternic, de parcă erau disperaţi să evadeze din platoşa care îi traversa pieptul. Nibu sugea laptele cu sârg prin ciocul din partea de sus a cănii, uitându-se la poză în tot acest timp, cu o privire fixă meditativa care îi făcea ochii parcă să privească spre înăuntru.

Shreene deşertă o grămadă mare de boabe de porumb în mijlocul cratiţei şi privi cum ţâşneau spre tavan, pocnind ca nişte gloanţe. Câteva bucăţi săriră afară şi o loviră în frunte, ricoşând apoi pe faţa ei şi finalmente căzând pe podea. Rumi scoase un mic ţipăt de spaimă.

— Mamă, te simţi bine?

— Oh, mă simt foarte bine, mulţumesc foarte mult, maimuţica mică, spuse Shreene, mişcându-şi şoldurile şi capul într-un fel comic, simulând gesturile unui spion, de parcă s-ar feri de boabele care zburau acum din cratiţă şi aterizau în ochiurile grătarului de pe aragaz şi pe podeaua bucătăriei. Chicoti şi o luă de pe plită.

— Gustă asta, micuţa *bandar!* spuse, ciupind-o pe Rumi de talie şi aruncându-i două

bucăţi în gură.

Rumi se uita în cratiţa şi văzu albul umflat, un viscol de puf, suflat ca lâna oilor din cărţile de poveşti, fiecare bucată fiind crestată cu un mijloc portocaliu, o sferă tare de porumb. Nibu râse şi făcu un mic dans, lipăind cu picioarele goale pe tăblia de marmura a mesei.

— Şi pentru tine, micuţule maharajah! spuse Shreene, introducând o bucată în gura lui. Se auzi un ţipăt pe când încerca să se deprindă cu gustul străin, mestecând cu zgomot şi sprijinindu-se cu o mână de capul lui Rumi, degetele lui trăgându-i agrafa, făcând-o să-şi piardă echilibrul.

— Nibu, încetează! spuse Rumi, râzând, cu faţa întoarsă în sus în timp ce el o trăgea de păr.

— Acum du-te şi pregăteşte-te, comanda Shreene, Nu avem voie să întârziem. Papa e în drum spre casa cu biletele.

— Cum e la cinema, mama? întreba Rumi.

Simţea o furnicătură palpitanta explorându-i braţele până în buricele degetelor de când spusese „cinema”, acest cuvânt înainte marginal – un cuvânt care avea acum ceva de-a face cu ei. Era acoperită de un tremur cald din cap până-n picioare, un contur gros de foc trasat în jurul trupului ei.

— Oh, va fi minunat, ai să vezi! spuse Shreene, ridicându-l pe Nibu şi ţinându-i cana la gură. Vei învăţa totul despre propriul tău trecut. Propriul nostru trecut. Filmul acesta e despre cel mai mare om care a trăit vreodată. Mahatma Gandhi. Părintele naţiunii. Ceea ce eşti pe cale de a afla nu e o glumă, asta îţi pot spune!

Rumi stătea în pragul uşii, trăgându-şi şosetele.

— Mama, cum e la cinema, totuşi?

— Oh, e foarte interesant! Ştii, în India obişnuiam să merg la cinema când eram copilă. Era mult mai ieftin decât aici.

— Aveai voie să mergi când voiai?

— Haide, *beţi,* acum nu e vreme pentru asta. Trebuie să te pregăteşti!

— Spune în continuare, mama, spune repede, şi apoi mă duc. Rumi îşi împinse ochelarii şi îi stabiliza în punctul cel mai înalt al nasului. Continua, te rog, zise ea.

— Nu era un du-te-vino-când-ai-chef la cinematograf. Erau multe lucruri care interveneau – ca de exemplu preţul sau cât timp aveam voie să fim plecate de acasă. Mai ales când am ajuns la o anumită vârstă şi aveam aşa de multă treaba în casă. Dintre noi patru, noi, surorile, doar una avea voie să meargă, o dată pe săptămână. Deci oricare mergea se întorcea apoi şi, în timp ce noi lucram la bucătărie, era responsabilitatea ei să ne spună toată povestea.

— Ca învăţată pe de rost?

— Oh, da! Şi nu doar povestea. De exemplu, Badi venea acasă şi începea cu muzica. Era cam aşa: aici sunt eu, de exemplu, curăţ *daal,* şi apoi îi spun: „Ce purtau Dimple Kapadia şi Rishi Kapoor?” şi ea explica aşa, spunând: „Partea de sus a rochiei ei *kameez* venea până aici şi apoi era, oh, atât de strâmt pe piept, foarte îndrăzneţ, şi mânecile erau tăiate astfel, expunându-i braţele aşa de frumos”. Apoi ne zicea un pic din poveste şi adăuga dialoguri deosebit de puternice, ca asta. Shreene adopta o voce zumzăitoare, cuprinsă de teamă: „Ce rost are viaţa fără tine?” Continua cu una stridenta, mai sălbatică: „Mi-ai frânt inima, Krishan!” Chicoti şi goli cratiţa, folosindu-şi mâneca de la cămaşă să-şi şteargă fruntea. Apoi una din noi o ruga: „O, Badi, cântă-ne cel puţin unul din cântece”, şi Badi trebuia să cânte şi să facă dansul în jurul copacilor, cu toate mişcările de ultimă ora, şi să arate cum eroul se uita insistent la eroină, de parcă avea să moară fără ea, şi cum eroina se întoarce ruşinată şi fuge printr-un câmp, cu *pallu* şi ca *sari*-ul ei fâlfâind în vânt, chiar aşa, să ştii.

Rumi chicoti şi Shreene luă poziţia unei fecioare care-ţi tăia respiraţia, cu capul răsturnat pe spate şi cu mâna dreaptă aruncata într-o parte.

— Era un adevărat spectacol de actorie, te asigur. Acum du-te şi pregăteşte-te. Tatăl tău nu va fi încântat dacă nu suntem gata când se întoarce. Şi trebuie să *fii vigilentă,* cum spune el. Ceea ce vom vedea e o poveste adevărată. Ceva foarte important.

Merseră pe jos la cinema într-o mică formaţie de patru, în cruce: Mahesh păşind înainte cu hotărâre, în timp ce Rumi încheia plutonul, după Shreene şi Nibu, cercetând cu ochi studios împrejurimile. Era după-amiaza târziu, un „reprezăntaţie" duminicală, cum îl numea mereu Shreene. Mergeau pe Queen Street, o zonă cu multe construcţii, unde pavajul era făcut din blocuri mari de beton, separate doar de jgheaburi, la intervale de paisprezece plăci, numărate şi supracontrolate pentru simetrie de către Rumi, care avea şi grijă să calce în interiorul fiecărei plăci rectangulare şi să nu atingă liniile despărţitoare cu pantofii. Vedea câţiva copaci, plantaţi lângă stâlpi de lumină, în nişte cutii mari de plastic transparente, ridicaţi în aşa fel încât rădăcinile dispăreau într-o masă de pământ care începea la înălţimea umerilor ei. O varietate de magazine închise se înşiruiau de fiecare parte, cu haine atârnând trist în semiîntunericul gri al vitrinelor şi cu oameni rătăciţi care se opreau să se holbeze la modelele expuse; netezimea de culoarea trufelor a feţelor manechinelor era atât de lipsită de expresie, încât arătau ca şi când în orice moment ar putea să se răstoarne şi să moară de plictiseală.

„Astăzi nu ne plictisim", se gândi Rumi în timp ce se oprea cu Shreene să admire expoziţia de statuete mamă-şi-fiică îmbrăcate cu ţinute complete de schi. „Facem ceva cu adevărat important". Ea cercetă ţinuta verde lămâie purtată de fiică (arăta cam de vârsta ei), hipnotizată de

cartoanele mari din faţa vitrinei; cuvinte ca „Salopete!” îşi fluturau semnele de exclamaţie înspre ea cu o insistenţă care îi impunea să facă ceva. Pălărie! 2, 99. Jachetă! 33, 99 (aşa de scumpă…). Salopete! 19, 99 (lucrurile astea erau cam prea…) Şal! 4, 99. Pulover! 9, 99. Chiar şi Şosete! erau 1, 99. Totalul, 73 de lire sterline şi 94 de pence, reprezenta o sumă uriaşă de bani. Aproape prea mare pentru a putea fi vizualizată. Cumva numărul nu reflecta adevărata valoare a sumei. Rumi se întreba cum arăta magazinul când era deschis, imaginându-şi mulţimi de clienţi extrem de bogaţi, femei precum cele din serialul *Dynasty*, fluturându-şi lanţurile lor de aur şi buzele roşii unsuroase spre supraveghetoare, cu parfumul saturând îmbătător aerul în timp ce ele îşi puneau în sacoşe ţinutele de 73-de-lire-94 pentru toată familia.

Mahesh se întoarse pe călcâie şi, cu un mers băţos, li se alătura lângă vitrina. Îşi drese glasul cumva prea mult timp, făcând zgomotul să şovăie pe mai multe note.

— Ştiţi că totul din magazinul ăsta e făcut în India?

Rumi clătina din cap, trecându-şi limba peste buza de jos, confruntată încă odată cu întoarcerea unui tremur prin piele, emoţia evenimentului care încă aştepta să vină, amintirea Indiei, ca un cuvânt plasat printre nori, departe, foarte departe.

Shreene fornăi.

— Hainele astea de iarna? întrebă.

— Da. Dacă vei controla etichetele, o să vezi că totul e făcut în India. Şi mai ştii încă ceva? îi plătesc pe lucrători cu nimica toată, câteva rupii; copii mici forţaţi la munca, de-abia câştigând cât pentru a mânca şi a trăi. Şi apoi aici fac preţurile aşa de mari… tot profitul acela intra în buzunarele lor, în mod atât de neruşinat. E abisal. O hoţie de

drepturi umane şi de libertate susţinuta la nivel internaţional.

Răsufla anevoie şi se uita la Shreene, aşteptând o reacţie.

Rumi îşi ridica vinovat privirea la literele care se înălţau desenate într-un vârtej de culori de curcubeu, un „C” şi un „A” imense, legate cu o înfloritură ondulată (cumva perversa, acum): „&”.

— Ei bine, eu mă uitam doar, spuse Shreene, trăgându-l pe Nibu de mână şi mergând înainte cu afectare. Ce tot spui? Doar nu e ca şi cum ar trebui să ne oprim din marile noastre cheltuieli, acum că avem informaţia asta, nu-i aşa? Oricum, fiecare bănuţ ajunge în preţioasele tale conturi de economie. Pentru ce îmi spui toate astea, ce vrei să demonstrezi?

Râse cu un timbru amar în voce. Rumi îşi ţinu respiraţia şi se uită la Mahesh cu teama că totul avea să se năruie, că acum aveau să stea la cinema în tăcere, gura lui Shreene fiind închegata de iritare, adâncită într-un noian de resentimente pe care nu era chip să-l alungi. Dacă acesta era începutul uneia dintre toanele lui Shreene, atunci avea să adopte tratamentul de tăcere şi refuz, mama ei abţinându-se poate de la mâncare şi de la băutură, nu doar la cinema, ci până când Mahesh avea să-şi ceară scuze (ceea ce, din experienţă, putea să se petreacă noaptea târziu sau, groaznic, chiar ziua următoare). Mintea lui Rumi trepida. De ce nu face el ceva? Totul are să fie distrus acum, se gândea. În schimb, el se mulţumea să meargă lângă ea, îngrozitor de relaxat, oprindu-se să studieze ratele dobânzii în vitrina băncii de lângă magazin.

— Care e steagul Indiei, Rumi? întrebă, îndreptându-şi brusc capul înspre panoul mare şi negru din vitrină, cu cifre albe de plastic introduse înrile lângă steaguri mici multicolore, numerele părând tari şi sfărâmicioase, ca dropsurile de mentă Polo în formă de cifre.

Ea scană panoul, muşcându-şi buza, supărată, dar fără puterea de-a face ceva în privinţa asta.

— Nu e acolo.

— Asta pentru că valuta indiană e independentă. India nu e dependentă de comerţul cu Statele Unite şi cu Marea Britanie – India e independentă, aşa cum a vrut Gandhi –, deci valuta ei are să fie…?

Rosti „fie” cu o notă ascendenta şi aşteptă ca ea să completeze.

Rumi dădu din cap, încercând cu disperare să nu-şi mute privirea de la panou, deşi neliniştea legată de cât de departe se dusese mama ei în josul străzii îi provoca o senzaţie de vomă.

— Independentă, spuse ea la comandă.

Faptul că începea un şir de întrebări arăta că Mahesh era în toane bune. Dar Rumi simţea o furie din ce în ce mai mare. „De ce trebuie să mă întrebe el toate lucrurile astea de fiecare dată când mergem undeva? se gândea. De ce nu putem pur şi simplu să mergem să vedem filmul şi să ne distram fără toată chestia asta?” îşi hârşâi pantoful drept de ciment, zgâriind dinadins lacul negru.

— Deci care este cursul, să zicem… al Germaniei momentan? întreba el.

Rumi mai jucase jocul ăsta înainte. Şi din fericire, pentru că era favoritul lui, ea ştia ce să facă. Dacă ar fi întrebat-o despre Italia sau despre o ţară pe care nu o cunoştea, s-ar fi aflat în încurcătura. Ar fi trebuit să fie o uşurare, dar în schimb se simţea tristă. Asta întârzia totul, întârzia sfârşitul inevitabil: sfârşitul întregii distracţii, sfârşitul fericirii mamei ei şi sfârşitul a tot ce era bun. Totul era o prostie.

— Depinde dacă e Germania de Est sau de Vest, zise ea.

— Asta e corect. Deci dacă ai, să zicem, o sută şaptezeci şi trei de mărci vest-germane, câte lire sterline fac?

— Haideţi odată! Nu vrem să-l pierdem, nu-i aşa?

Vocea lui Shreene se întoarse purtata de vânt până la ei.

Rumi respira uşurată. Auzi din nou scânteierea din glas, veselia cu floricelele, bucuria de mergem-la-cinema care sclipise de-a lungul zilei. Avea să fie în regulă. Îşi întinse trupul în mod imperceptibil, eliberându-şi tensiunea din umeri, şi porni la drum alături de Mahesh, privind-o pe mama ei din spate. Kameez-ul lucios al lui Shreene se legăna imaculat, două lovituri după fiecare pas, cu rozul pal al satinului foşnind în valuri prin şirul de frunze albastre imprimate în jurul tivului. Era ceva la culoarea aceea ce i se părea lui Rumi magic, ca un apus de soare indian sulemenit, aluzia îmbujorătoare de idilă, un cântec mângâietor, gata să se scurgă din nori în orice moment. Shreene era o stea de cinema astăzi, cu spatele ei mic susţinând lunga ondulare a părului des, desfăcut pentru după-amiază, atârnând tocmai până la şolduri. În cele din urmă se opri şi se întoarse, ridicându-l pe Nibu ca să poată face cu mâna, atunci când se opriră în faţa unei întinderi mari de sticla şi oţel, cu litere formând cuvântul ODEON povârnindu-se deasupra lor, un dreptunghi subţire de forme lucioase plasate în blocuri de albastru marin, profilându-se maiestuos pe fundalul cerului.

Mahesh o duse pe Rumi la casa de bilete ca să poată sta la coadă şi să vadă schimbul cultural, ceea ce, proclamă el, avea să fie o „experienţă bună” pentru ea. Coada era umflată, crescând într-o manieră dezordonată în diferite puncte, ca să cuprindă familii indiene, care se uitau împrejur, reflectând propria curiozitate a lui Rumi. Mahesh făcu cu mâna unui cuplu care era chiar în faţă. Rumi îi recunoscu pe unchiul Rohit şi pe mătuşica Smita, prieteni de familie care nu mai trecuseră de mult timp pe la ei.

— Să mă duc să-i spun mamei? şopti ea.

Mahesh clătină din cap.

— Astăzi trebuie să ne concentram şi să ne focalizam atenţia pe ceea ce e în faţa noastră. Nu-ţi lăsa mintea sa hoinărească aiurea. Vocea lui era afectuoasa. Uită-te la afişul de acolo, spuse el, arătând cu mâna spre o pancartă luminata, aflata în partea opusă lor.

— Cine e ăla de pe panou?

— Mahatma Gandhi, spuse Rumi.

— Bine. Şi despre ce e filmul?

— Despre el.

— Şi?

— Oh, şi propria noastră istorie.

— Şi cum de este despre istoria noastră?

— Pentru că suntem indieni.

— Da, asta e adevărat, spuse Mahesh zâmbind. Dar şi pentru ca povestea asta e despre ce s-a întâmplat în India când eu şi mama ta eram foarte tineri. Să ştii că, mai sunt încă două persoane pe care trebuie să le observi în filmul acesta, doi oameni importanţi. Unul se numeşte Nehru. El e hindus ca şi noi. Celălalt de numeşte Jinnah. El e musulman…

— Divizare, spuse Rumi, amintindu-şi de cuvântul străin, de parcă ar fi fost o bilă care i se rostogolise prin cap, oprindu-se în centrul de activitate al minţii ei, cu speranţa de a fi ajuns la timp pentru pot.

— Da, divizare. Împărţirea…

Mahesh îşi întinse mâna, aşa încât palma se îndoi într-o linie curba eleganta, cu degetele întinse într-un unghi drept cu degetul mare. Ridica mâna şi o lasă în jos cu o efervescenţa vesela, lovind cu o lovitură de karate spaţiul din faţa lui.

— Împărţirea Indiei, când au plecat britanicii, în India şi Pakistan. Asta se numeşte…?

— Divizare. Pot să iau nişte biscuiţei?

— Nu, Rumika. Mama a adus tot felul de trataţii gustoase cu ea. Încearcă să te concentrezi.

În sala de cinema fură conduşi prin întuneric de un supraveghetor dotat cu o lanternă. El parcă plutea, telepatic, pe marginea sălii, ajungând în dreptul rândului lor cu o indiferenţa elegantă. Ronţăiala începu aproape instantaneu, câteva minute după ce se aşezară, un şuvoi constant de gustări, pasat încolo şi încoace de-a lungul rândului compact al familiei lor de trei membri şi jumătate. Rumi stătea între mama şi tatăl ei, Nibu fiind o variabila mişcătoare care stătea mai ales între scaunul lui şi poalele lui Shreene, aventurându-se din când în când mai departe. Rumi îşi imagina că se uita în jos de pe tavanul înălţat la micul lor rând, o linie de 4 în interiorul unei serii de 47 de locuri, parte a unui patrulater care era lung de probabil puţin peste 100 de locuri, ridicate în spaţiu, aşa încât scaunele deveneau tot mai înalte cu cât ajungeai mai în spate. O ipotenuză prin mijlocul a 110 virgula ceva de locuri. Probabil cam 110, 5 ar fi destul de aproape, se gândea, sau poate mai degrabă cam 110, 48. În faţa ei, o draperie uriaşă de catifea roşie învăluia ecranul, trăgându-se pentru diferite false începuturi care produceau de fiecare dată o tăcere susurândă în toată sala, până când în sfârşit se ilumina ecranul pentru a dezvălui o zăpăceală dementa de reclame şi de forşpanuri dublate de voci caraghioase, afectate. Între ele se aprindeau luminile pentru o pauză, dezvăluind carnavalul de oameni molfăind şi vorbind în multiplele rânduri de scaune albastre ce se întindeau în faţa lor. Rumi mânca într-o veselie. De fiecare dată când era o pauză de vreun fel, Shreene mai scotea gustări dintr-o geantă, care părea fără fund, dacă te luai după toate *pakoras,* bananele, merele, biscuiţii, arahidele, *bhajis*, *dhoklas,* bomboanele, biscuiţii săraţi şi bineînţeles, floricelele pe care le înmâna.

Totuşi, odată ce începu filmul, sala fu scufundată în tăcere, ecranul devenind singura

realitate, sincronizând toţi ochii înspre lumina şi mişcarea sa expansivă. Rumi se uita împrejur o dată la câteva secunde, şocată să constate că nimeni nu se mai interesa de nimic altceva acum, că ea era singura care nu înţelegea ce se întâmpla. Ca şi lui Nibu, i se părea greu să-şi ţină ochii deschişi. Dar ea nu putea să adoarmă, precum el, simţindu-se obligată să se lupte cu letargia ei crescândă, de teamă să nu producă ofensă şi să irosească astfel biletul. Totuşi, nu putea să înţeleagă. Nu era nicio scenă de dragoste. Nu era niciun dans în jurul copacilor sau cântece-dinamită sau ţinute îndrăzneţe. În schimb, pe ecran se perindau o serie de bărbaţi nervoşi, bărbaţi nemiloşi, cu mustăţi şi coifuri (toţi albi), care băteau mulţimi de oameni (toţi cu piele maro) cu beţe şi arme, omorând şi mârâind de fiecare dată când apăreau în imagine. Mai erau şi discuţii lungi, serioase între bărbaţi indieni îmbrăcaţi elegant, cu mustăţi similare, pe care ea nu le putea înţelege.

Recunoscu totuşi India în toată gloria ei fremătândă, prăfuită, şi fu îmbrăţişată de dorinţa de a fugi în ecran şi de a trăi în sânul ei. Pur şi simplu. Pe la jumătate deveni puţin emoţionată, când recunoscu că personajul principal se transformase în Gandhi, tuns şi lipsit de costumele din trei bucăţi, cu o pânză albă înfăşurată în jurul siluetei sale fusiforme, pentru a-l prezenta în ipostaza persoanei de pe afiş. Dar nu era destul. Şi aşa, în cele din urmă ea cedă, cu capul atârnând în faţă, cu gura deschisă şi cu mintea, chiar şi în timp ce se simţea căzută pradă somnului, luptând să se deschidă din nou către lume.

Când se trezi, spre sfârşit, primul lucru care îl observă fură lacrimile lui Shreene, hohote de plâns făcute prizoniere într-o batistă de bumbac brodată cu triunghiuri verzi. Până şi ochii lui Mahesh aveau o licărire afectată, vizibila sub strălucirea puternică de lumină suprapusă pe lentilele ochelarilor lui. Şi, bineînţeles, Nibu

plângea, mai ales din pricina naturii abrupte a crizelor lui Shreene.

Lumina murea pe când mergeau spre casă, o bucată de semilună făcându-şi apariţia pe cer, plutind deasupra unor nori stufoşi. Rumi o privi de la geamul taxiului cum îi urma pe drumul lor, agăţându-se de liniştea din jurul ei şi acordând diferite diametre liniei care închidea semicercul vizibil de alb, ascuns în cer, calculând de fiecare dată circumferinţa pentru linia curbă.

6

Când ajunseră acasă, Shreene se ocupă de descărcarea caserolelor din frigider, pe care le pregătise dinainte pentru masa de seară. Era o ocazie semispecială, marcată de apariţia lunară ca oaspete a lui Mark Whitefoot, cel mai bun prieten al lui Mahesh din perioada petrecută la Universitatea din Cardiff. Whitefoot făcea în mod regulat câte o vizită familiei sale în a treia duminică a fiecărei luni, pentru a juca şah, şi Shreene folosea asta ca scuză pentru a se întinde pe o cuvertura.

Mahesh îl cunoscuse pe Whitefoot în prima lui săptămână în Marea Britanie, prin Clubul Marxist postuniversitar al universităţii. Fusese atras de zeflemeaua provocatoare a lui Whitefoot, de înţepăturile pe care le lansa spre oricine se apropia de el, testând limitele sub protecţia a ceea ce el numea „rădăcinile oneste ale clasei muncitoare scoţiene”. Fusese fascinat de folosirea libera şi dezinvolta a cuvântului „jigodii” de către Whitefoot, care numea birocraţia universitară „jigodii elitiste serbede”, pe colegii membri ai Clubului Marxist îi numea „jigodii socialiste de şampanie”, şi chiar lui Mahesh însuşi îi spunea „jigodie de cocos aspirantă”, fructul/nuca mai sus menţionat/a fiind maro pe dinafară şi alb/a pe dinăuntru. În loc să se simtă ofensat, Mahesh fusese atras în mod ciudat de schimburile lor de

replici, invidiind foamea lui Whitefoot, nevoia lui de a „lupta lupta cea bună”, idealismul ascuns în murdăria confuză a limbajului lui.

Formară o prietenie pizmaşă, bazată pe antagonism, petrecând ore lungi în cafeneaua simplă din Crwys Road, lângă Catedra de matematică, dezbătând aspectele mai rafinate ale marxismului, ca mod viabil de viaţă. Şi aşa, pe terenul acesta controversat – o stare constantă de atac şi de apărare –, crescu afecţiunea lor. Continuară să se întâlnească şi să se certe după ce îşi terminaseră respectivele doctorate, şi Mahesh acceptase slujba la Swansea. În cele din urmă, Whitefoot sugerase să joace şah şi să dea o formă de rigoare aranjamentului lor. „Voi trece pe la tine duminica şi îţi voi trage o săpuneală în schimbul a ceva din mâncarea aia cu care trăieşti tu, ticălos norocos, îi spusese. Ori e jocul de maestru, ori încep să te bat zdravăn. Tu ai nevoie de mine în preajmă, să te împiedic să devii senil. Eu sunt conştiinţa ta, omule, tu nu poţi să uiţi asta!”

Şi aşa începuseră întâlnirile lunare. Whitefoot venea şi îl dojenea pe Mahesh pentru că lăsase luminile aprinse la etaj şi radiatoarele mergând la toalete (era totodată un avocat vorace al „economiei de energie”), pentru că avea un joc de Scrabble („nonsens burghez, ar trebui să-ţi fie ruşine!”) şi pentru că locuia în suburbii. O iubea pe Rumi cu o tandreţe morocănoasă, dându-i o îngheţata pe băţ de fiecare dată când venea în vizită, şi făcând trucuri cu cărţi pentru ea când venea să spună „Noapte bună” în sufragerie, înainte de a merge la culcare. El aducea bere, de obicei un pachet de şase, pe care îl împărţea cu Mahesh într-o proporţie de două la una, el consumând patru cutii de-a lungul serii. Mahesh bea mai încet, savurând faptul că-şi îngăduia accesul la alcool, şi, în funcţie de starea relaţiilor, insistând ca Shreene să li se alăture la o jumătate de pahar spre sfârşitul serii, ceea ce ea făcea,

timid, retrăgându-se de îndată ce considera de cuviinţa.

Shreene gătea de obicei o combinaţie abundentă de *daal-pilau-raita* cu un festin al legumelor. Astăzi era versiunea ei îndrăgită de *sag aloo,* cu spanacul plin de usturoi şi seminţe de schinduf, cu cartofii aburinzi cu curcuma pe un pat moale de legume verzi delicioase.

Îi plăcea de Whitefoot, deşi el nu se putea uita în ochii ei din pricina unui fel de tic ciudat, care, aşa bănuia Shreene, îl împiedica să se uite şi în ochii altor femei. Ea era interesata de trecutul lui şi îl chestiona adesea pe Mahesh în legătura cu istoria personală a lui Whitefoot. Dar el era un om fără trecut, sau cu un trecut care fusese adus la tăcere de propria lui voinţa; măcar atât băgase şi ea de seamă. Când era întrebat, el schimba subiectul sau dădea răspunsuri mult prea vagi pentru a dezvălui altceva decât cele mai banale întâmplări. Totuşi, avea însemnul mortalităţii pe faţă, despre care Shreene era convinsă că putea să reprezinte doar rezultatul unui joc al dragostei cu riscuri mari şi al unei înfrângeri totale.

Mahesh nu era atras de dorinţa lui Shreene de a şti mai multe amănunte.

— Lasă-l în pace, spunea el. Ce ne interesează pe noi?

Dar ea reuşise să desprindă două concluzii rezonabile din informaţia pe care o descoperise ascunsă în miezul conversaţiilor de-a lungul anilor:

1. Locuise odată cu o femeie în Glasgow.

Ea dedusese asta după doi ani de prietenie, când el fusese plin de compasiune faţă de ei în legătură cu costul problematic al încălzirii centrale, referindu-se la un boiler pe care „a trebuit să îl instalam, când stăteam în Glasgow”. Shreene se repezise cu o familiaritate necaracteristică:

— Deci nu locuiai singur?

El răspunsese doar ca să umple tăcerea, neobişnuit cu întrebări directe venite de la ea, ferindu-şi privirea, ezitant până la capăt, dar fără să aibă de ales:

— Nu, locuiam cu o… fata… mda, o prietenă.

Shreene o lăsase baltă, profitând de tăcere pentru a-i dărui lui Mahesh un zâmbet victorios în timp ce părăsea încăperea.

2. Se dedicase unei vieţi de burlăcie.

Acest „fapt" anume era unul pe care Shreene îl dedusese mai ales din omisiunea personajelor feminine din naraţiunile lui Whitefoot. În al doilea rând, el nu părea să se situeze în arenele despre care ea observase că erau rezervate curtenirii occidentale, teritorii discutate intens de către fete la locul ei de munca – „petreceri", discoteci", „cluburi de noapte"; aceste cuvinte erau totodată absente în mod evident din vocabularul lui. Trebuia să aibă peste patruzeci de ani, avea faţa ciupită de vărsat şi consumată, părul tuns în ceea ce el numea un „nivel unu" pentru o maximă „lipsa de bătaie de cap". Dezinteresul sau faţă de propria-i îmbătrânire şi faţă de calitatea de a fi atrăgător, dar şi faptul că era trecut bine de limita de vârsta naturala a căsătorie, chiar şi pentru un bărbat pentru Shreene reprezentau indicatori-cheie ai faptului că Whitefoot fusese atât de distrus de experienţele sale pe câmpul de luptă al dragostei, încât prefera să nu mai rişte alte dezamăgiri.

Bărbatul ajunse mai târziu decât de obicei, bine după ora opt, cu faţa strălucind de efectele postburniţă. Mahesh îl primi înăuntru, scuturându-i umbrela şi deschizând-o să o aşeze la uscat în hol. Whitefoot purta un tricou de fotbal peste jeanşi

lejeri, o jachetă de piele tocita atârnându-i peste şolduri, şi ducea pachetul reglementar de şase cutii de bere într-o pungă de plastic.

Se instalară în sufragerie şi Mahesh aduse un bol mic de alune *cashew* şi două pahare pentru bere.

— Deci, cum ţi-a mai mers? întreba Whitefoot, în timp ce Mahesh scotea la lumina piesele de şah.

Fiecare piesa era micuţa şi perfect formata, sculptata în lemn de santal Mysore; setul era unul dintre puţinele bunuri excedentare pe care Mahesh le cărase cu el atunci când călătorise pentru prima dată la Cardiff. Era mândru de batalioanele lui onorabile, profund indiene ca design şi miros. Singurul dezavantaj al setului era mărimea lui: deschis, măsură sub treizeci de centimetri pe treizeci; era extrem de compact. Se aşezară pe podea pe două perne, cu tabla între ei. Mahesh luă un pion din fiecare culoare şi jongla cu ei la spate, oferindu-i lui Whitefoot pumni închişi, fiecare conţinând o piesă.

— Îl aleg pe ăsta, spuse Whitefoot, arătând spre mâna dreaptă a lui Mahesh. Aceasta dezvălui un pion negru delicat, cu un cap ornamentat, încovoindu-se la vârf ca un leu de mare, micuţ în palma brăzdată a lui Mahesh.

— Sunt bine, spuse Mahesh. Am fost să văd un film – *Gandhi* – în după-amiaza asta.

Pronunţa cuvântul cu un accent puternic pe „dhi”, folosind reverberaţia dură tipică notaţiei hindi a numelui.

— Ah, l-am văzut! spuse Whitefoot cu interes. Ce părere ţi-a făcut?

— Ştiam că l-ai văzut, zise Mahesh frecându-şi barba.

Whitefoot folosise o nouă mutare de deschidere, una care i se păruse a indica demenţă temporară: doi paşi înainte cu pionul din dreptul turnului. Într-adevăr un comportament ciudat.

— Aşteptam cu nerăbdare să vorbesc cu tine despre el.

— Tatăl naţiunii şi toate cele. Mahatma însemnă „sfânt”, corect? înţeleg. Ce vreau eu să ştiu e cum justificau ei subtilităţile sinistre, chestia antimusulmană, de exemplu. Dar ce ştiu eu, nu?

Whitefoot vorbea într-o manieră repezita, accelerând în mod tipic, de parcă ar fi avut lucruri importante de spus şi voia sa evite să fie întrerupt.

— Dar, ştii, mă interesează chestiile astea. Mă gândeam: Ce părere o să aibă Vash despre asta? Luă o înghiţitură hulpavă din doza lui de bere şi îşi planifică argumentarea: Mă gândeam doar că a fost atât de direct, a devenit cumva jenant. Ia-l pe Jinnah, de exemplu. Îl arătau mereu pe tip meditând cu ţigările lui, ca un fel de criminal în serie aşteptându-şi momentul. Şi toată muzica aia sinistra care îl urmăreşte peste tot, spunându-ne că el e pe cale de a deveni distrugătorul lumilor, şi Gandy e ca un fel de spirit hippy binevoitor, dincolo de religie sau aşa ceva, nu crezi? Era ca şi cum el ar fi fost curăţat, tot hinduismul lui fiind retuşat în ideea că era o cauză seculară, în timp ce musulmanii sunt portretizaţi ca nişte tribali primitivi şi turbaţi, corect? Dar ce a urmat Divizării a fost un război sfânt de ambele părţi. Am dreptate sau am dreptate?

Mahesh mută şi se încruntă.

— Dimpotrivă, zise, continuând să se uite fix pe tablă, mirându-se cum de putea Whitefoot să îl provoace aşa de uşor, eu nu cred că au cercetat cu adevărat egoismul şi lăcomia care erau în mod clar în spatele separatismului condamnabil al lui Jinnah. Cum de poţi să îi pronunţi numele în aceeaşi propoziţie cu Mahatma?

— Uite, eu nu caut să diminuez importanţa tipului ăstuia, zise Whitefoot, chicotind când Mahesh tresări la cuvântul „tip”. Eu spun doar atât: de ce nu arata un pic mai mult din cum a fost, în primul rând cu musulmanii simţindu-se

marginalizaţi, uitaţi, fără sentimentul de apartenenţă, fără niciun rol în *„Hare ram*”-urile şi *„Jai Shiva*”-urile lui Gandy sau orice o fi spus când pleca să conducă masele şi vacile lui îndrăgite, să facă sare din mare sau să cureţe toaletele sau orice voia ca ei să facă?

Mahesh se uita la tablă. Simţea supărarea începând să-i clocotească prin corp, stârnită mai ales de felul în care Whitefoot pronunţa numele lui Gandhi.

— Ştii că guvernul Indiei a finanţat aproape tot filmul ăla? continua Whitefoot. Trebuie să explorezi elementul de propagandă, nu-i aşa? Le convine să o arate în termeni alb-negru. Tipi englezi răi bătând zdravăn autohtoni – bine, destul de corect. Bunul tip Gandy – nonviolenţa şi îmbrăcămintea ţesută în casă câştiga libertate –, bine, şi cu asta sunt de acord. Aşa sunt filmele. Dar cum rămâne cu maleficul conducător musulman, care ruinează totul pentru că e… doar un fel de psihopat în felul acela „chintesenţial” musulman… ei…? Nu merge, cu siguranţa. Whitefoot înhăţă cu dibăcie nebunul adversarului cu calul lui, făcându-l pe Mahesh să tresară din nou.

— Îmi pare rău de chestia asta, amice, spuse făcând cu ochiul, în timp ce punea nebunul deoparte. Te-am prins la strâmtoare, în orice caz, ideea e…

— Tu uiţi, spuse Mahesh, zbârlindu-se, cu fălcile încleştându-i-se, că eu eram acolo pe vremea aceea. Filmul acesta pe care îl discuţi e mai mult decât un… un teren dejoacă pentru cinismul tău obişnuit. Filmul acesta vorbeşte despre viaţa mea, Mark, şi despre cea a lui Shreene de asemenea. E ridicol că tu poţi să stai pe un scaun şi să faci nişte afirmaţii despre evenimente care nu înseamnă nimic pentru tine. Exista lucruri care sunt dincolo de experienţa ta. Chiar şi tu trebuie să accepţi asta. Pari a nu avea acces la elementele de bază. Par să te ocolească. Mahatma

se opunea Divizării: el voia ca hinduiştii şi musulmanii să trăiască unii lângă alţii pentru început, fără probleme, fără violenţă. Asta e baza, vreau să spun, într-adevăr. De unde îţi iei tu datele?

— Nu înţeleg de ce eşti aşa de ofensat. Nu e ca şi cum ar fi un text sacru sau aşa ceva, nu-i aşa? Tipul care a regizat filmul se numeşte Attenborough, nu? Mai englezesc decât atât nici că poţi găsi, bătrâne! Gandy-ţi, „tatăl naţiunii", „Bapu", oricum vrei să-l numeşti, e jucat de un tip numit Ben. Adică, să fim serioşi!

În momentul acela intră Rumi în cameră, aducând un platou cu *numpkin* prăjit, o pastă unsuroasa strălucitoare pe fire de griş. Îl puse pe masă şi se întoarse pe călcâie, dând să iasă.

— Hei, trebuie să vezi asta, Rumi, taică-tău e ciomăgit şi am început doar de zece minute, spuse Whitefoot, chemând-o înspre el cu braţul încă îmbrăcat în pielea gecii, purtând un rânjet pe faţă care o făcu să-şi întoarcă privirea.

Se uită la covor.

Mahesh dădu din cap în semn că Rumi trebuia să se aşeze. Ea îşi încrucişa picioarele şi se aşează într-un unghi drept faţă de ei, sprijinindu-şi faţa cu mâinile, balansându-şi coatele pe gambe. Mahesh se uita la tabla. În ciuda pierderii timpurii a unei piese importante, el reuşise să înjghebe ceva ce se apropia de o apărare Slav, aliniindu-şi pionii într-o diagonala clară. Dar era un start slab. Whitefoot îl supăra, şi asta se strecura în jocul lui, făcându-l sensibil şi nesigur, vulnerabilitatea manifestându-se în alegerile lui. El urmărea un atac agresiv, aruncându-şi regina în spaţiul larg deschis al tablei, lăsând-o să stea singura şi neprotejată, sperând că avea să pară astfel ameninţător.

— Uite, dacă vrei să explic, pot, spuse Mahesh. Adică, dacă te interesează. Dar sună ca şi

cum ai fi lămurit pe deplin toată treaba şi, aş putea adăuga, în mintea ta, aşa că…

— Calmează-te, amice! spuse Whitefoot, folosindu-şi calul pentru a ataca simultan celălalt nebun al lui Mahesh şi regina lui. Calmează-te! Bineînţeles că vreau să ştiu. MKG e afacerea adevărată, omule, Mohandas K. Gandy, donul, numărul unu. El e gangsterul original fără arme, el e…

— OK, OK, bine, îl întrerupse Mahesh, simţind lovitura de bici a propriei stupidităţi. Era acum pe cale de a-şi pierde celălalt nebun dintr-un teribilism juvenil. Şi regina lui era de asemenea expusă atacului, o pură idioţenie. Se simţea ca un adolescent. Îndepărta regina din zona periculoasă, lăsându-l pe Whitefoot să-i doboare nebunul şi să-l alunge de pe tablă.

— OK, uite, zise Mahesh, privind cu asprime în ochii lui Whitefoot. Iată cum stă treaba. Îşi drese violent glasul, zgomotul umplând încăperea. De fapt, ce vrei să spun? Că aveam patru ani când s-au întâmplat toate astea? Că mama, însărcinată cu sora mea, m-a cărat într-o valiză peste graniţa pentru că musulmanii nu dădeau doar foc trenurilor, ci umblau şi înjunghiau copii şi taţi, violând mamele, lăsându-le să fie nişte „văduve pângărite fără copii”, îi citez întocmai. Traducere directă. Că m-a hrănit cu lapte, mama mea, dintr-o sticlă strecurată prin colţul valizei, despărţită fiind de soţul ei şi temându-se pentru viaţa ei? Genul ăsta de detalii le găseşti plăcute? Adaugă o anumită „culoare” filmului tău? Incinerări în masă, trupuri arzânde, vagoane de tren pline de carne vie?

Tremura, vocea lui adopta tonuri ascuţite, vibrând de o nelinişte stridentă, venele gâtului se umflaseră.

— Ascultă, omule, zise Whitefoot. Eu n-am…

— Nu. Nu, lasă-mă să te pun la curent! Ce altceva? spuse Mahesh, retezând cuvintele lui Whitefoot. Că am stat într-un lagăr de refugiaţi în Gurgaon? îţi place sunetul cuvântului „refugiat”, are un răsunet cinstit pentru tine. Ştiu ca asta atrage. Că trăiam dintr-un *chapatti* de două ori pe zi, iaurt o dată pe săptămână, nimic altceva, luni de strădanii de a găsi o cale de a supravieţui, flămânzi, Whitefoot, imaginează-ţi asta: flămânzi, murind de foame, o femeie însărcinată, de-abia în viaţă. Oameni buni, cinstiţi, săraci, murind. Aflând despre toţi ceilalţi care nu izbutiseră să scape – mătuşa mea, care a fost răpită, unchiul tatălui meu, care a fost castrat de „prieteni”, la trei străzi depărtare de noi, chiar în mijlocul drumului, cu copiii săi privind.

— Ascultă, omule, tot ce am vrut să spun e că şi hinduşii erau dezlănţuiţi. N-a fost doar într-o direcţie. N-am vrut să…

— Ce? E nevoie de „doi pentru tango” sau altă expresia din asta răsuflată din limbajul tău? spuse Mahesh. E vina tuturor? Vina nimănui? Spune-i asta tatălui meu, pe care au venit să-l caute în oraşul nostru natal, aşa de încântaţi fiind de noua lor ţară numită „Pakistan”. Hai să ne gândim la cum s-a ascuns în beciul său, tremurând ca un câine. Crezi că poveştile astea sunt doar în filme sau aşa ceva? Stârnind anecdote pentru o emisiune politică de partid? Când tata a ieşit în sfârşit din Gujranwala, reuşind cumva să treacă graniţa şi găsindu-ne, mama nu l-a recunoscut. De fapt, ea fugea ca să-şi salveze pielea pentru că el purta cea mai respingătoare ţinută pe care ţi-o poţi imagina, pura încarnare a mizeriei: se îmbrăcase în veşmintele negre ale unui musulman pentru a trece nevătămat şi reuşise. Noi am trecut de la traiul cu musulmanii în viaţa de zi cu zi, la şcoala mea, pe strada noastră, de la împărtăşitul vieţilor, la nimic, gata, bang, asta e! N-am mai avut prieteni musulmani după asta. Găseşti faptul ăsta

surprinzător? Faptul că am fi – *aş* fi – murit mai degrabă de sete decât să beau o picătură de apă într-o casă de musulmani?

Whitefoot luă o duşcă de bere şi se uită la Rumi.

— Vrei să spui că eşti un rasist, omule? rosti, cu vocea atent măsurată.

Mahesh îl privi, cu pieptul umflat, cu respiraţia aspră.

— Cuvântul acela e irelevant în contextul ăsta.

— Îmi pare rău că spun asta, dar vreau să ştiu. Tu spui că nu crezi că şi hinduşii masacrau? Era război civil. Tu eşti cadru universitar, tu cunoşti situaţia – cineva începe şi răzbunarea dirijează restul. Haide, nu poţi să…

— Din nou, irelevant.

— N-am avut habar, spuse Whitefoot, terminându-şi cutia cu bere şi turtind-o cu un scârţâit de metalul. Tu chiar ai trecut prin…

— Las-o baltă, spuse Mahesh, mutându-şi regina agresiv şi doborând din greşeală unul dintre pionii lui Whitefoot. Reaşează piesele pe locul cuvenit. Nu mă trata de sus!

Whitefoot îşi mişcă nebunul două pătrăţele, luând regina lui Mahesh.

— Scuze, omule, spuse, punând-o lângă celelalte piese şi deschizând încă o cutie de bere.

Continuară să joace într-un spaţiu lipsit de cuvinte, urmăriţi de Rumi. În cele din urmă, după aproximativ cinci minute, Mahesh vorbi.

— Uite, n-are rost să joc fără regină, nu-i aşa? E inutil.

— Ascultă, zise Whitefoot. Ştii că religia e cea care mă revoltă. De orice fel. Aşa a început masacrul ăsta. Era despre asta. O urăsc în orice formă ar fi.

Mahesh se holba la tabla de şah de parcă nu auzea nimic.

— Îţi aduci aminte că ţi-am spus odată, cu ani în urmă, despre fata aia cu care am locuit acolo, acasă, că ea mi-a fost infidelă? Nu ştiu dacă. Îţi aduci aminte…

Mahesh îşi ridică privirea, faţa sa exprimând îndoieli legate de lipsa de relevanţă a noului lanţ de idei al lui Whitefoot.

— Pleca mereu pe furiş la nişte întâlniri secrete şi am descoperit unde se ducea.

Rumi se ridică de la podea şi se îndreptă spre ieşire. Mahesh o lăsă să plece fără comentarii.

— În orice caz, uite, ideea e asta, spuse Whitefoot. Am descoperit unde mergea şi a fost cel mai rău tip de înşelăciune. Mai rău decât dacă ar fi fost cu un alt bărbat.

Mahesh se uită la el, expresia feţei atenuându-i-se în ceva ce se apropia de amuzament.

— Era biserica, omule, spuse Whitefoot. Era biserica, deşi ştia ce părere aveam, deşi petrecuserăm ani…

— Şi de asta s-a terminat?

Whitefoot dădu din cap a aprobare, sorbind hulpav din doza lui de bere cu o expresie îndurerată, de parcă suferea de gaze intestinale.

O scurtă repriză de râs zgudui gâtul lui Mahesh, o pală de chicote.

— De aici obsesia ta cu cartea aia de Graham Greene? întrebă.

Un zâmbet înflori la colţurile gurii largi a lui Whitefoot.

— *Sfârşitul aventurii,* spuse, ridicându-şi cutia de bere într-un toast solitar.

— Interesant, zise Mahesh, golind tabla de şah şi aşezând piesele pentru un nou joc.

7

A doua zi, Rumi stătea la ora prânzului lângă locul de aruncare a mingii şi se uita cum jucau băieţii fotbal în timp ce ea îşi mânca

sandvişurile. În spatele terenului îl vedea pe Bridgeman, luptându-se să ţină pasul cu grupul, condus de către John Kemble ca atacant principal. Bridgeman se agita de colo-colo, aşteptând de parcă ar fi vrut, doar prin puterea minţii, să convingă pe cineva să-i paseze mingea fără să strige efectiv după ea. Faţa lui palidă exprima o maximă concentrare, cu ochi mari conturându-se într-un mic spaţiu selenar sub franjuri brunete de păr. Părea destul de impresionant faptul că reuşise să fie admis în teren, şi arăta ca şi cum ar fi ştiut în ce poziţie precară ar fi fost, dacă nu ar fi demonstrat ceva bravură în timpul meciului.

După-amiaza ea se aşeză la masa ei obişnuita împreună cu Bridgeman şi lucrară la gramatică. Doamna Pemberton stătea la catedra ei din faţa clasei, un romb mare de lumina solară scăldând faţa femeii şi tabla din spatele ei. Scaunul dintre Rumi şi Bridgeman era gol pentru ca Palmer plecase în vacanţă: părinţii lui îl duseseră în Torquay ca să stea o săptămână într-o tabără la mare. Bridgeman părea nesigur pe sine fără prietenul lui cel mai bun.

— Ce părere ai avut despre dansul break de ieri, pe terenul de joaca? întrebă Rumi, ascuţind un creion într-un dispozitiv nou, pe care îl implorase pe Mahesh să i-l cumpere în ultima lor excursie la magazinul de papetărie.

Era o ascuţitoare care era făcută să arate ca un cub Rubik – una care reţinea resturile în interior.

El se întoarse spre ea cu o uşoară încruntare.

— Un pic aiurea. De ce se agita atâta toată lumea pentru asta?

Rumi simţi un suspin lăuntric de uşurare.

— Nu ştiu. Credeam că am pierdut ceva, spuse, scoţând creionul şi admirându-i noul vârf.

Era perfect ascuţit. Aproape că nu îi venea să-l folosească.

— Totuşi, unde ai fost? întreba Bridgeman, cu aceeaşi tonalitate indispusă a vocii.

— Am lucrat la matematică.

— Acum lucrezi mereu la matematică… zise el, lăsându-şi afirmaţia deschisă, de parcă ar fi pregătit drumul pentru ca Rumi să furnizeze un plus de informaţie.

— Păi, eu, cumva… trebuie. Nu-şi putu stăpâni o strâmbătură. Ăsta nu era răspunsul corect. Încercă din nou. Vreau să-mi fac în curând nivelul O, vezi tu… zise ea încercând să sune nepăsătoare.

Şocul lui Bridgeman era amestecat cu invidie. Chipul lui părea a fi precum hârtiile de turnesol despre care citise Rumi. În momentul de faţă, ochii lui străluceau de mirare.

— Oh, Doamne, serios? spuse, cu veneraţie tăcută în voce. Doamna Pemberton ştie?

Rumi se uită la profesoara lor, care de-abia izbutea să-şi ţină ochii deschişi. Părul roşcat al doamnei Pemberton cădea greu, în linii lungi, drepte, de fiecare parte a feţei, despărţit de o cărare pe mijloc. Arăta de parcă gândurile i s-ar fi izbit între ele, formând dungi zimţuite pe fruntea ei.

— Da, şopti Rumi. Dar tu n-ar trebui să ştii. Nimeni altcineva nu ştie. Am să-l fac anul viitor, când mergem la liceu.

Bridgeman dădu din cap a încuviinţare, de parcă s-ar fi gândit la implicaţii.

— N-o să spun nimănui, zise.

Rumi îşi puse degetul pe buze şi închise ochii cu înţeles, apoi îi deschise din nou.

Mai lucrară încă zece minute. Apoi Bridgeman rupse tăcerea.

— Ascultă, am o carte grozavă pentru calculatorul meu BBC Micro. E cu adevărat copioasă.

— Ce e? întreba Rumi.

— Are tot felul de programele, unul pe fiecare pagină, şi le scrii pe calculator cu toate

comenzile şi tot, apoi îi dai drumul şi fiecare e un joc diferit cu nave de război, pe care îl poţi juca.

— Oh, uau! Rumi era sincer impresionată. Pot să o împrumut pentru al meu?

Mahesh adusese acasă un calculator cu un an în urmă, un aparat declasat din noua catedră formată la universitate. Ea dezvoltase o adevărată pasiune pentru el, jucând jocuri ca Bug Blaster şi Asteroids în momentele de pauză, cu Nibu urmărindu-i fiecare mişcare. I se îngăduia accesul la calculator vreme de o oră şi jumătate în fiecare săptămână, ca să nu devină dependentă. Era un timp care avea o valoare specială, ca şi monedele de ciocolată învelite în folie aurie.

— Poţi să treci pe la mine să o încerci, dacă vrei, spuse Bridgeman.

Rumi înghiţi în sec.

— N-o să mă chiar… cam lase…

— Pot s-o întreb pe mama şi poţi rămâne la ceai.

— Eu doar…

Era atâta de tentant. Ar fi vrut să-i poată spune lui Bridgeman despre programul zilnic de la bibliotecă. Poate că l-ar lăsa să vină să-i ţină companie acolo un timp. Dar dacă îi spunea, ar fi însemnat să meargă prea departe. N-ar mai lăsa-o afară la sfârşit de săptămână, care acum era programat la maximum, cu zilele compartimentate în pauze şi momente de studiu, precum clapele negre şi albe la un pian.

— Ghici despre ce am citit zilele trecute, spuse ea, ca să schimbe subiectul.

— Despre ce?

— Dacă sunt şaizeci de persoane într-o încăpere, există o şansă de nouăzeci şi nouă la sută ca doi dintre ei să aibă aceeaşi zi de naştere.

Bridgeman se uită la ea.

— Ce? zise el frecându-şi nasul, cu o gumă de şters în mână.

— Se numeşte Paradoxul Zilei de Naştere. Există o groază de sume cu adevărat grele, care o dovedesc, grămezi din astea.

— De unde ştii că e adevărat?

— E adevărat, insistă ea. Tata mi-a arătat-o într-o carte.

— Aşa cum Palmer şi Sheldon au aceeaşi zi de naştere?

Bridgeman îşi folosi degetul mare ca să arate înspre Sheldon aflat în spatele clasei.

— Da, aşa. Însă noi suntem doar treizeci şi trei în clasă, aşa că probabilitatea e mai mică.

— Dar ei au totuşi aceeaşi zi de naştere, spuse Bridgeman ştergând un cuvânt de pe pagina, ţinându-şi cartea aplecată.

Rumi oftă şi îşi termină exerciţiul, apoi se ridică pentru a goli cubul Rubik-ascuţitoare în coşul de gunoi al clasei.

8

Shreene stătea întinsă în cadă. Se uita la ea însăşi, culcată în apă, şi simţea ruşinea propriei priviri insistente. Corpul ei părea atât de clar expus, peisajul formei ei fizice – atât de prezent. Nicidecum un lucru cu care să fie obişnuita. Asta era doar a doua oară când făcea o baie în sensul britanic al termenului. În India, ca şi surorile ei, purtase lenjerie de corp şi prăvălise cantităţi mari de apă peste cap şi peste piept, afundând urciorul tot la câteva secunde într-o găleată de metal care răpăia de la căderea continuă de apă, subţire, dar intensă, de la un robinet aflat în perete. Se înfiora când apa îi plesnea pentru prima dată spatele, apoi simţea pielea găinii în timp ce lumea naturală, umedă, din jurul ei reechilibra căldura din sânge. Aşa se îmbăiase până când se măritase – o femeie în toată firea la Universitatea din Delhi, o puştoaică, muiată în pantalonii ei scurţi, săpunindu-şi trupul ca un copil, în mod fericit străină de contururile care îi dădeau forma.

Sau, cel puţin, aşa vedea ea acum lucrurile. Asta era amintirea ei. În acea zi avea parte de a doua „baie” din viaţa ei, şi se întâmplase dintr-un motiv anume: încercarea de a alunga erupţia care o îngrijora. Se uită în jos, la spaţiul de piele de sub burtă, cu păr scurt iţindu-se şi înţepând. Cu două săptămâni în urmă se răsese acolo pentru prima oară. Fusese nevoie pentru asta de un articol dintr-o revistă de femei, care-i stârnise dorinţa de a o face. Ceva o apucase: ceea ce începuse ca o încercare de a copia din revistă instrucţiunile de a obţine „epilarea de tip bikini” se transformase într-o mică manie. Cu cât elimina mai mult în fiecare parte, cu atât devenea mai convinsă că trebuia să meargă mai departe, să răărească zona pe care o râdea pentru a ajunge la o simetrie pe fiecare parte.

Deodată părea cea mai igienica metoda pe care o putea cineva întreprinde în vreun mod, şi ea executase sarcina grabnic, cuprinsă de autodispreţ pentru propria-i inepţie de a-l fi lăsat să crească aşa în toţi anii ăştia. Cuvintele din revista răsunau în urechile ei cu un râs batjocoritor leneş:

Deşi veţi avea maniera dumneavoastră preferată în a vă face linia de bikini, vara reclama o sârguinţa în plus, permiţându-vă libertate de alegere când e vorba de picioare lungi şi de şnururi ridicate.

Shreene nici măcar nu purtase vreodată un costum de baie, dar asta nu făcea parte din decizia respectivă. În cele din urmă se privise, nuda, dezgolita într-un fel în care doar un copil putea fi, dar lipsită de inocenţă, cu cârlionţii negri lipiţi de pereţii vanei şi cu o pulverizare roşie de tandreţe împodobind fiecare coapsă, lama licărind clinic în mâna ei.

Acum revenirea înceată a părului era aspră, atât vizual, cât şi la atingere. Îi amintea de barba deasă a lui Mahesh, care revenise tot la două

săptămâni în primul lor an de căsnicie. Pe atunci stăruise să se radă, şi el râdea şi îi punea mâna pe obraz, ameninţând să opteze pentru o înfăţişare complet bărboasă în stilul unui adevărat cadru universitar. Era un joc între ei, unul de putere şi de afecţiune – uneori comic, uneori supărat. De obicei treceau mai mult de zece zile până când el ceda, punând capăt ciorovăitului zilnic cu o plecăciune teatrală, atunci când se ivea din baie cu faţa pierzând brusc un deceniu, cu zâmbetul deodată dulce şi şăgalnic, înflorit cu bună ştiinţa pe pielea netedă a obrajilor săi. Mahesh nu înţelesese niciodată extremitatea uşurării ei în aceste ocazii, felul în care ea părea aproape să se prăbuşească de timiditate. Într-adevăr, Shreene simţea că în timpul acelor două săptămâni, în timp ce barba se întuneca pe faţa lui, tot astfel se întâmpla şi cu spiritul lui – părea mai sumbru, mai avid de control, aproape violent în exprimarea punctului său de vedere, pe măsură ce treceau zilele. Dacă se certau, ea vedea doar fulgere în ochii lui şi cutele frunţii, toleranţa ei la orice ar fi putut fi interpretat drept umor, fiind slăbită de vederea trăsăturilor lui cufundate în umbră.

Acum barba lui era un covor gros, nonnegociabil, întinzându-se peste faţa lui într-un hăţiş lipsit de repere clare. Rămăsese neschimbată ani de zile; o reteza din când în când, dar nu mult. Ea nu-şi amintea momentul în care jocul se isprăvise, finalul dorinţei de a descoji imaginea aceasta exterioară şi de a recăpăta prospeţimea soţului ei proaspăt ras. Dispăruse fără ca ea să bage de seamă. Shreene se uită din nou în jos, la suprafaţa deschisă dintre picioarele ei. Tabloul o dezgusta. Barba unui bătrân urât, crescând sălbatic de-a lungul şi de-a latul pielii ei. Se cutremură.

Când venise prima dată în ţară, o întrebaseră dacă era fiica lui. Trebuie să fi fost un pic revoltător pentru el, se gândea ea, fiind doar cu opt ani mai în vârstă, un bărbat de doar treizeci de

ani. Dar la statură o domina, silueta lui uriaşă micşorând conturul costeliv al femeii, încrederea şi vocabularul lui aruncând-o în braţele panicii. Simţise frică atunci când el vorbise cu ea în engleză, silabele mari, greoaie combinându-se pentru a îi produce pierderea memoriei: engleza ei de conversaţie pe care o etalase în prima şi unica lor întâlnire înainte de căsătorie era brusc alungata din creierul ei, lăsându-i gândurile părăsite într-un ocean de vid. Teama era cea care o gâtuia, teama că fusese o greşeală, că nu aveau să se potrivească, aşa ca două linguri într-un sertar, în felul în care părinţii ei susţinuseră că erau toate cuplurile căsătorite, sortiţi de la naştere să fie împreună, dacă diagramele astrologice o permiteau. Dacă ea făcea cumva parte din vreo spărtură în textura universului, o greşeală din partea *kismet*-ului, incapabila a forma un tot unitar cu acest bărbat pentru că aveau amândoi contururi greşite? Dacă era trimisă înapoi de către el, cu zile, săptămâni sau chiar şi luni mai târziu, o ghinionistă răvăşită, cu stigmatul ruşinii imprimat permanent pe fruntea ei?

Shreene scoase dopul de la cada şi simţi presiunea apei care se scurgea încet în jurul ei. Teama slăbise, gândi femeia. O vreme el chiar se îndrăgostise nebuneşte de ea. Exact ca în filme.

Dar în timpul celor două săptămâni care tocmai trecuseră, el nu observase spaţiul schimbat dintre picioarele ei. Acum era un teritoriu mai confidenţial decât fusese înainte de a începe să-l defrişeze.

Ceva mai târziu, Shreene lucra la meniul pentru ziua următoare. Mahesh primise un mic spor la salariu, primul după un număr de ani, şi ea insistase să permită familiei să sărbătorească printr-o masă mai mare decât de obicei, mai ales dat fiind faptul ca ocazii precum *Diwali*[1] erau lăsate să vină şi să treacă fără a fi luate în consideraţie.

Desfăcea un pui pentru un curry, afundându-şi mâinile acoperite cu mănuşi din material de textura foliei de plastic în masa de intestine şi de carne. Rumi stătea alături, pe tăblia mesei, cu un morman de linte verde pe o farfurie ovala, împingând cu degetele şapte boabe deoparte o dată la câteva secunde, alegând de pietricele. Buzele i se mişcau în tăcere în tandem cu acţiunea degetelor, de parcă ar fi numărat mătănii. Picioarele i se legănau în dreptul dulapurilor verde pal de dedesubt, călcâiele goale atingând uşor uşile. Shreene se uita la ea, simţind o revărsare ciudata de dragoste, de parcă îşi vedea copilul într-un chip nou, cu ochi noi. Mai erau trei ore până când trebuia să se întoarcă Mahesh. Iar Rumi, cu părul legat la spate într-o coada de cal, uitându-se la ea cu o asemenea inocenţa, privind pe furiş prin ochelarii ei, era prietenoasa, dulce, gata să-şi asculte mama fără a face nazuri.

— Mamă?

Vocea lui Rumi era relaxată, aproape lipsită de griji.

Shreene adună măruntaiele, ţinând formele umede în palmă pe mănuşa subţire, şi le aruncă în lada de sub chiuveta, strâmbând din nas din pricina mirosului.

— Ce e, *beţi?*

— Când o să mergem din nou în India?

— Tu trebuie să îţi concentrezi atenţia pe studiile tale, ştii asta, dar dacă eşti fata buna, cine ştie?

— Mă întreb ce face Jaggi Bhaiya acum acolo…

Shreene era obişnuita cu asta. În după-amiezi precum aceea, când Mahesh era plecat şi ea avea de gătit, Rumi aducea în mod invariabil vorba despre India, găsind prilejuri de a sta în bucătărie, aşa încât să poată trece printr-un itinerar aparent interminabil de întrebări.

— Păi, sunt sigură că se gândeşte la mica lui soră de departe, şi ar fi emoţionat dacă ar fi să-l vizitezi.

— Mamă?

— Da.

— Când ai fost de vârsta mea, ai făcut matematica?

— Da, am făcut, şi o grămadă de alte materii. Dar eram totodată foarte bună la sport.

— Erai populară?

— Populară în ce sens? Nu eram nepopulară.

— Cu lumea de la şcoală.

— Păi, eram foarte bună la aruncarea cu suliţa. Obişnuiam să câştig medalii pentru asta.

— Chiar aşa?

— Da.

— Asta-i uimitor!

Shreene trecu la faina *chapatti*, pe care trebuia să o transforme într-un aluat solid, elastic, care avea să se păstreze peste noapte cu adaosul unei mici cantităţi de ulei. Plecă din bucătărie cu un castron mare pentru a scoate trei ceşti de făina din sacul mare aflat în cămara. Când se întoarse, Rumi începu din nou, cu acelaşi lunecat în jos şi în sus prin singura silaba a întrebării ei.

— Mă-a?

— Da?

— Cum a fost când te-ai căsătorit?

— Ştii cum a fost. Ţi-am mai spus.

— Adică, a fost ciudat că nu l-ai văzut pe tata înainte?

— Doar oamenii de aici numesc acest lucru „ciudat”, cum spui tu. Pentru noi era normal. Asta se întâmplă de obicei. Cel puţin eu şi tatăl tău ne întâlniserăm o dată, când a venit să vadă cum arătam. Şi ne-am scris înainte de căsătorie. Unii oameni nu fac nici măcar asta. Poţi să-ţi imaginezi?

— Cum a fost când a venit tata să te vadă?

— Păi, a făcut o treabă tipica pentru tata. A vrut să mă ia prin surprindere, aşa că a venit o zi mai devreme, cu *daadi* a ta, mama lui, iar eu m-am întors acasă de la facultate – am intrat prin spate, fierbinte toată şi transpirată de la călătorie – şi toţi s-au îmbulzit în jurul meu, Tuşica Badi, bunica ta, şi toţi erau atât de entuziasmaţi. Eu am fost însă foarte iritată. „Adică, ce mare afacere e? continuam să spun şi eram extrem de supărată. De ce vă pierdeţi toţi aşa minţile, de parcă ar fi venit regele şi regina în vizită?”

— Deci ce ai făcut?

— M-am schimbat în hainele de casă, vechiul meu *salwar kameez* pentru umblat prin casă, şi am început să spăl vasele, cu mânecile suflecate, stând pe jos.

— De ce stăteai pe jos?

— Pentru că aşa obişnuiam să spălăm vasele acolo, sub un robinet. Stăteai pe un taburet de lemn pe podea, frecai şi clăteai fiecare farfurie sub robinet. Vezi tu, toată apa se scurgea în podea. Nu era cum e aici, când speli vasele cu un burete şi cu detergent lichid Fairy.

— Şi bunica ce-a zis?

— A zis: „Eşti nebună?” *Paagal* mă numea – ştii că asta înseamnă „nebuna”? *Pagii* e fata nebuna. Le-a spus tuşicii Badi şi tuşicii Pushpa: „Ajută-mă, Doamne, fiica mea a fost cuprinsă de nebunie!

Am dat naştere unei *pagii!”* Şi-a pus mâna pe frunte aşa şi a clătinat din cap…

Shreene imita mişcarea, pătându-se cu făină *chapatti* pe şuviţele laterale de păr de deasupra urechii, care evadaseră din coafura împletită.

Rumi chicoti.

— Mamă?

— Da?

— Nu ţi-ai făcut griji că *daadi* şi tata ar putea să intre şi să te vadă?

— Să mă vadă! Ei aveau de pierdut. Dacă vor să vină cu o zi mai devreme, la ce pot să se aştepte? Doar pentru că el se crede aşa de studios şi de educat, nu înseamnă că poate să facă ce vrea, nu-i aşa?

— Şi deci ce s-a întâmplat? Te-au văzut?

— Nu. Într-un târziu a venit tata în bucătărie. Şi el chiar nu făcea asta niciodată. M-am ridicat imediat, simţindu-mă ruşinata, să stau acolo aşa ghemuita în faţa lui.

— De ce te simţeai ruşinată să stai aşa în faţă…

— Pentru că o fiică mare nu stă cu picioarele împrăştiate peste tot în faţa tatălui ei, prostuţo! Câteodată poţi fi aşa o *buddhu!*

— Ce-i *budoo?*

— O persoană prostuţă. Pentru cineva care e aşa deşteaptă pui nişte întrebări nătânge, nu-i aşa?

— Dar de ce nu stă o fiică aşa în faţa tatălui ei? Spune-mi.

— Te îndepărtezi de problema centrala. Vrei să auzi povestea sau nu?

— Da, vreau să aflu povestea.

— Aşa că apoi am spus: „Papa, ce e?” El s-a uitat la mine cum doar tatăl meu se putea uita la cineva, cu cea mai pura dintre inimi strălucind iubitor prin oglinda ochilor, şi a spus: *„Beţi, ce* faci aici? Am fost binecuvântaţi cu o vizită în onoarea ta. Astăzi sunt un tată mândru. Acum du-te şi pune-ţi costumul cel mai frumos şi fă-mă şi mai mândru”. Şi mi-a atins obrazul aşa şi l-a ciupit.

Shreene repetă gestul cu Rumi, şi ochii ei lăcrimară. Se întoarse cu spatele.

— Mamă, nu plânge, spuse Rumi.

— Nu plâng. Shreene îşi trase manşeta de la cămaşă şi îşi tampona ochii. Cepele sunt de vină.

— Mamă, nu e nicio ceapă. Le-ai prăjit acum o veşnicie. Nu sunt *budoo!* zise Rumi

jucăuşa, prinzând cotul femeii şi întorcând-o cu faţa.

Shreene râse şi îşi ridica privirea înspre ea.

— *Buddhu* mică, spuse, ciupind-o pe Rumi de nas.

— Şi ai făcut-o?

— Bineînţeles că da. Doar nu era să fiu neascultătoare faţă de tatăl meu, nu-i aşa? Mai ales când mă roagă aşa de iubitor cum o făcuse. Tu ai putea refuza aşa o cerere dulce de la tatăl tău?

Rumi căzu pe gânduri, de parcă ar fi încercat să ia în consideraţie în mod serios dacă era sau nu posibil ca tatăl ei să spună un asemenea lucru. După câteva secunde se întoarse la *daal,* degetele robotind între cele două grămezi de boabe.

— Şi apoi ce s-a întâmplat?

— Păi, m-am schimbat şi am venit în sufragerie, iar tatăl tău a făcut interviu-shinterviul lui. Şi aşa a făcut şi *daadi* de altfel.

— A trebuit să aduci tava cu ceai, ca în filmele hindi?

— Oh, da! Şi tu va trebui să faci la fel, nu-i aşa? Şi să o duci oh-aşa-de-uşurel, cu sincronizare perfectă, cu eleganţa şi cu graţie. Şi viitoarea ta soacra va examina cum mergi şi cum torni ceaiul, exact cum a făcut *daadi* cu mine.

— Mama! Eu n-o să mă mărit.

— Şi eu obişnuiam să spun asta la vârsta ta. Aşteaptă numai. O să faci toate astea înainte să-ţi dai seama, maimuţică obraznica!

— Mama! Termina!

— Oh, eu pot să termin foarte bine, dar tu va trebui să fii pregătită…

— În orice caz, ce te-au întrebat la interviu?

— Oh, întrebări foarte caracteristice unui interviu. Tatăl tău m-a întrebat care erau aptitudinile mele. *Daadi* l-a rugat pe tata să

prezinte certificatele mele. De parcă ar fi minţit! Asta a fost foarte supărător.

— Şi ce altceva te-a mai întrebat tata?

— A spus că se mutase în străinătate şi m-a întrebat dacă voiam să trăiesc în străinătate. Eu am spus: „Nu, vreau să trăiesc în India. Sunt o fată indiană".

— Şi te-ai îndrăgostit de el la prima vedere?

Shreene îşi mări ochii spre Rumi poznaş, cu un zâmbet larg pe faţă.

— Te-ai uitat la prea multe filme hindi, fata rea!

— Dar aşa a fost? Te-ai gândit „Te iubesc" atunci când l-ai văzut?

— Nu, nu m-am gândit. Şi, în orice caz, acolo de unde venim noi, dragostea se înfiripă după căsătorie. Numai aici se aşteaptă lumea să „te îndrăgosteşti", cum îi spun ei. Şi unde te duce asta? La divorţ te duce.

— Dar în filmele hindi…

— Alea sunt filme, *beţi!* Despre ce vorbeşti? în orice caz, m-am gândit: „Ai o impresie bună despre tine". În mod cert, nu treburi gen „Te iubesc". Dar el s-a gândit la aşa ceva. De fapt el a devenit un pic *paagal.*

— Cum adică?

— El a decis că avea să mă câştige orice s-ar întâmpla, deşi am spus că nu aş merge peste hotare, pentru că nu voiam să am o slujbă umilă, aşa cum auzisem că oamenii noştri erau forţaţi să facă… toate lucrurile astea. Totuşi, a început să-mi scrie, deşi oferisem răspunsuri negative la multe din întrebările lui. El nu a luat în consideraţie niciunul dintre ele. Era ca şi cum şi-ar fi pierdut minţile. Obişnuia să-mi scrie nişte scrisori lungi în engleză, cu poezii în ele şi cu tot felul de argumente logice.

— Tata scria poezii?

— O, da! Tot felul de lucruri. Versuri lungi despre ochii mei albaştri ca nişte „safire izbitoare” şi despre pielea mea strălucitoare şi tot genul ăla de prostii.

— Şi tu i-ai răspuns la scrisori?

— Oh, nu, mult timp nu. Dar nu poţi să te lupţi împotriva a ceea ce ţi-e scris în *kismet.* Şi aşa, în cele din urmă, când tata m-a rugat să-i răspund, am făcut-o.

— Şi ce s-a întâmplat?

— Ne-am căsătorit. Şi am văzut cât de minunat de principial era tatăl tău, aşa o minte strălucita, nu ca oamenii ăia de afaceri băutori-de-whisky, cum erau aşa de mulţi dintre prietenii fraţilor mei, ci un intelectual elevat, căruia îi pisa de lucruri importante în viaţă, nu doar să arate bine în faţa oamenilor sau să fie bogat. Şi m-am rugat pentru un copil care să poată fi la fel de inteligent, dacă nu chiar mai inteligent decât el. M-am rugat şi m-am rugat şi atunci te-ai născut tu.

— Şi aţi avut contact sexual ca să mă nasc eu?

Shreene se opri în mijlocul frământatului, pumnii ei lăsând urme de încheieturi de degete adânc în carnea grăunţoasă a aluatului. Nu se întoarse, stătu doar în tăcere, cu umerii răsuciţi încremenită.

— Ce-ai spus?

Rumi roşi şi începu să numere boabe de linte cât de repede putea, cu degetele râcâind în grămada de legume.

— Nimic.

Shreene lăsă aluatul, îşi şterse mâna dreapta pe şorţ şi se întoarse încet pentru a o vedea pe Rumi din faţă. Vorbi cu o limpezime sinistra.

— Ce-ai spus?

Rumi continuă să separe lintea, cu degetele poticnindu-se în dreptul fiecărei boabe măslinii.

— Încetează cu asta, zise Shreene.

Rumi încetini ritmul, dar continuă aceeaşi acţiune într-o formă letargică, făcând un adevărat spectacol din îndepărtatul unei pietricele gri în toiul mişcărilor sacadate ale degetelor. Shreene se apropie de ea şi îi trase brusc farfuria din mâna. Cele două grămezi separate de *daal* se amestecară.

— Mamă! zise Rumi. Tocmai am făcut toată aia…

Nu-şi ridică privirea.

— Repetă ce ai spus, Rumi, sau, te avertizez, vei primi două palme zdravene chiar acum!

— E doar pentru că ne-au învăţat la şcoală. Spuneau că aşa se numeşte şi că toţi fac astfel bebeluşii. De ce eşti atât de supărata?

— Ascultă-mă şi ascultă-mă cu atenţie. Uită-te la mine acum! Rumi continuă să se uite ţinta în podea, încleştându-şi maxilarul cu o imobilitate plină de resentiment.

— Uită-te la mine!

Shreene prinse bărbia lui Rumi şi o ridică, astfel încât Rumi să nu aibă de ales, trebuind să-i întâlnească privirea. Chiar şi atunci pupilele ei se abăteau în lateral de fiecare dată când Shreene încerca să-i prindă privirea.

— Bebeluşii noştri nu se nasc aşa. Doar oamenii albi fac sex!

La auzul acestor vorbe Rumi datina din cap, uitându-se în sus direct la mama ei.

— Dar la ştiinţele naturii ne-au spus…

— Laşa ştiinţele naturii. Asta e ştiinţa lor, pentru albi. Noi nu facem asta.

— Atunci de unde vin?

— Prin rugăciune. Aşa ca tine.

9

Sfârşitul trimestrului aduse cu sine o schimbare neaşteptată, o perioadă de pură fericire pentru Rumi, care se ivi de nicăieri, ca un asteroid binevoitor, de genul aceluia care vine aducând

veşti bune. Începu cu abolirea programului de biblioteca şi se termină cu timbrele.

Stimulul pentru schimbare purta cu el un sentiment ceva mai complicat. Mahesh crescuse cantitatea de exerciţii pentru Rumi, datorită nivelului o propus, care lucea la orizont ca o flacără semnalizatoare. Dar ea nu îşi îndeplinise bine sarcinile: conform spuselor lui Mahesh, munca ei devenise una de mântuială şi era lipsită de angajament. El atribuia aceasta faptului că o înconjurau cărţi la bibliotecă, şi ca atenţia ei rătăcea pe bulevarde ale ficţiunii în loc să stea concentrată la masa ei. Chiar avea dreptate. Rumi era acum la cartea cincizeci şi unu din seria *Chalet School,* şi petrecea tot mai puţin timp pentru a rezolva problemele înainte de venirea tatălui ei la ora şase treizeci. Se obişnuise chiar şi cu foamea. Aşa că Mahesh hotărâse că era timpul să schimbe modul de abordare, permiţându-i să aibă o cheie de la casă, pe care o putea purta cu un lănţişor la gât. În felul acesta, atât el, cât şi Shreene aveau să o poată suna în timpul perioadei de două ore şi să-i testeze progresele.

Reprezenta o eliberare pe care la început ei îi fu greu să o conceapă. Unul dintre cele mai mari profituri era că putea să meargă pe jos acasă cu Simon Bridgeman şi cu Christopher Palmer, ceea ce făcea zilnic, din nou cu inima uşoară, mângâiata de vremea caldă şi de voioşia care exista între ei. Odată se întorseseră împreună agale, purtându-şi fotografiile de şcoală de curând făcute, glumind despre cât de îngrozitoare erau. Rumi o ascunsese pe a ei în siguranţa oferita de geanta, îndepărtându-se ori de câte ori unul din băieţi încerca să o convingă să o arate. În cele din urmă făcuseră o înţelegere, fiecare să-şi arate propria fotografie după o numărătoare inversă – trei-doi-unu –, ţinând-o la piept şi întorcând-o în acelaşi moment, aşa încât dreptunghiul uriaş de carton să se transmită din centrul trupurilor lor, ca un ecran

de televizor. Rumi îşi amintea că se mirase că fusese dispusă să facă un asemenea lucru. După ce îşi revenise de pe urma hohotelor reciproce de râs, ea băgase fotografia înapoi în geantă şi mersese înainte mai departe.

Bridgeman strigase după ea.

— Hei! Ştii ce am să-ţi spun?

— Las-o baltă, bine? zisese ea, brusc cu răceală.

— Tu arăţi chiar mai bine în ea decât în realitate, spuse băiatul.

Şi Rumi luase fotografia acasă şi se zgâise la ea, privind cum zâmbea în spatele celofanului într-o rochiţă gri cu alb, cu ornament de dantelă, cu ochelarii daţi jos, la cererea fotografului, cu inele mici de aur încolăcite în urechi.

Grupul începuse să adune timbre. Rumi adusese o mulţime de timbre impresionante din Călătoria în India, recuperate de pe scrisorile vechi din casele diferitelor rude, pe care acum le scotea la lumina pentru a le trezi interesul. Fiecare timbru stătea pe o margine rupta dintr-un plic indian: un alb subţire, care arăta ca şi cum ar fi fost muiat în liliachiu, genul de hârtie care avea propriul miros special. Avea un spectru complet de culori, întinzându-se de la emisia standard indigo, de o rupie, până la o ediţie specială şocant de frumoasa a unui tigru mârâind la soare. Aceea era destul de rară, conform cărţii lui Christopher, şi ajunse să fie o avere apreciata, aşezată în copci lipicioase de plastic, singura pe pagină. Colecţia ei mica, dar uluitoare dusese la întâlnirile lor săptămânale, la care băieţii făceau schimburi din pungile cu timbre comandate prin poştă, pe care le cumpăraseră din banii lor de buzunar.

Rumi aducea şi timbrele ei internaţionale din alte ţări, lipite încă pe plicurile lor. Acestea erau strânse din biroul tatălui ei, mâzgălite cu scrisul studenţilor din locuri precum Ghana, Singapore, şi, odată, în mod memorabil, Papua

Noua Guinee, întâlnirile se mutaseră de la ora prânzului la o oră de după încheierea programului de la şcoală, şi, o dată pe săptămână, în mod incredibil, Rumi mergea acasă la Bridgeman. Destul de ciudat, deşi Shreene nu fusese prea fericită cu asta, pe Mahesh nu păruse să-l deranjeze. Credea că era bine ca ea să aibă un hobby: avea o „funcţie motivatoare", atâta timp cât consuma doar câteva ore şi se desfăşura numai o dată pe săptămână. Shreene era nemulţumita de atitudinea lui. Ea considera că era extrem de ciudat ca o fată de vârsta lui Rumi să caute compania a doi băieţi atât de regulat (şi băieţi albi, pe deasupra), dar Mahesh rămase pe poziţie. Era, la urma urmei, un scop intelectual, zicea el, de natura geografica. Ei trebuiau să ţină seama de nevoia crescândă a lui Rumi de a socializa, deoarece izolarea totala ar putea avea un efect negativ. Aceasta era o supapă pozitiva, şi ea avea să profite de tovărăşia altor copii inteligenţi, în cantităţi moderate, bineînţeles.

Şi apoi Rumi distrusese totul. Noile reguli de după şcoală includeau discreţie absolută, exact ca şi cele precedente, cu biblioteca. În ziua în care nu avea club filatelic, mergea acasă şi promisese să nu deschidă uşa nimănui şi să nu iasă din casă. Tatăl şi mama ei o sunau amândoi din jumătate în jumătate de oră de la birourile lor, pentru a controla dacă era acolo. Ea petrecea un sfert din timp cu matematica, şi restul la televizor. Pe măsură ce treceau săptămânile, ea începu să exploreze casa şi să se joace singura, citind cărţi pentru adulţi de pe rafturi – *Cartea de bucate „Inimă fericită", Ghid ilustrat de călătorie înGermania* – şi construind modele şi jocuri pornind de la programele TV. Câteodată dădea viaţa unor incantaţii hipnotice: vorbind cu voce tare, repetând melodiile temă şi sloganuri din show-urile zilnice. În cele din urmă, simţindu-se mai îndrăzneaţă datorită noului ei control asupra

propriei vieţi şi al noului program zilnic, hotărî să ţină clubul filatelic la ea acasă într-o miercuri şi prin urmare îi informă pe băieţi.

În ziua respectiva se întoarse acasă singură şi îi invita să vină cu jumătate de oră mai târziu decât normal, pentru ca ea să poată pregăti lucrurile. Umplu castroane mici cu arahide, amestec Bombay şi *mishri,* cuburile tari de cardamon îndulcit pe care le scotea mama ei la iveala când veneau oaspeţi. Făcu trei pahare de suc proaspăt de portocale şi le aranja pe masă pentru sosirea lor. Pentru o clipă întunecata, când auzi soneria, simţi o strângere de inimă purtând cu sine vina. Dar apoi îşi netezi părul cu degetele şi se îndreptă spre cele două siluete: lungimea neastâmpărată a lui Christopher şi trupul mai mărunt al lui Simon, ambele la fel de amorfe în lumina din spatele sticlei marmorate de la intrare.

Fură surprinşi, desigur, că ea era acolo singura. Dar *mishri*-ul avu un succes nemaipomenit, amândoi băieţii umplându-şi buzunarele, la cererea ei, odată ce Rumi îşi dăduse seama că ei le considerau a fi un fel de dulciuri, ca şi sticluţele de cola sau dropsurile de la chioşcul de ziare. Se aşezară la masă şi vorbiră despre timbrele pe care şi le doreau mai presus de toate celelalte, uitându-se la paginile goale din albumele lor şi citind despre ţările pe care le voiau: Zambia pentru Christopher, Nicaragua pentru Simon şi Indonezia pentru Rumi. Când suna telefonul, Rumi le făcu semn să tacă şi merse pentru a răspunde.

În cele din urmă ea întrebă dacă băieţii n-ar vrea să facă un tur al casei, crezând că ar fi un mod bun de a petrece timpul. Interesaţi într-o oarecare măsură, ei fură de acord şi mărşăluiră pe scări în urma ei. Prima oprire fu camera părinţilor. Ea îi invită în dormitor, simţindu-se foarte adulta. Ei se opriră în prag şi fixară patul mare, cu căpătâiul lui bej de catifea şi cu paturi înflorate: roz şi verde presărat pe alb într-un model repetat de petale şi de

frunze. Deodată, Rumi începu a chicoti. Era foarte amuzant.

— Haideţi să jucam un joc! spuse.

— Ce anume? întrebă Simon.

Îşi încreţi nasul ca un iepure, ca şi cum camera ar fi avut un miros nefamiliar.

— Ştiţi voi, „Hai să ne prefacem”. Haideţi să ne jucăm!

— Dar ce anume, totuşi? întrebă Christopher.

Se uita la dulapurile şi la măsuţa de toaleta fixate în perete, cu o expresie derutata pe faţa, de parcă nu şi-ar fi putut imagina „Hai să ne prefacem” jucat în ambianţa aceea.

Rumi se puse în pat şi se băga sub paturi.

— Ştiu ce! De ce nu facem asta? Să zicem ca eu sunt măritată cu tine, Christopher, şi tu te duci afara în faţa uşii, apoi Simon urcă în pat aici şi începe să mă îmbrăţişeze, şi apoi intra Christopher şi descoperă că avem o relaţie amoroasă şi îşi pierde minţile şi striga, şi se bate cu Simon şi unul din voi moare.

Simon se uita la ea, mutându-se stânjenit de pe un picior pe altul. Christopher îşi scutura *mishri*-ul din buzunare şi se uită pieziş la Simon.

— Ştiţi, ca în *Dallas* sau aşa ceva, zise Rumi.

— Nu, eu nu vreau să joc, spuse Simon.

Christopher se alătură în grabă.

— Nici eu.

— Dar de ce nu? întreba Rumi. Simţea ceva căldură în obraji, un început de ruşine. Nu pricep! Era doar ca să fie amuzant. Ce joc vreţi să jucaţi?

— Eu cred că am să merg acasă, spuse Simon, uitându-se ţinta la covor.

— Şi eu, spuse Christopher.

Rumi îşi trase cuvertura peste cap şi simţi încordarea adunându-se în spaţiul negru şi fierbinte din faţa ei. Treptat începu să întrevadă

lumina strecurându-se prin marginile plăpumii: o lumină pătată de flori, vechi şi ireale. Greu de crezut că asta era aceeaşi lumină care fusese în cameră doar câteva minute mai înainte, transformând normalitatea încăperii părinţilor ei într-o casă de jucărie care-ţi dă fiori de bucurie, încurajând-o să sară în pat fără nicio grijă pe lume. Entuziasmul încă îi mai clocotea în piept, dar acum îi provoca durere, o făcea să-şi strângă ochii şi să-şi apese obrazul în pernă, aşa încât marginea ochelarilor rodea în pielea de pe nas, creând o cuta, pe care ea o adânci, apăsându-şi în continuare faţa, cât de tare putu.

Îi auzi de Simon şi pe Christopher murmurând ceva, neclar şi nesigur, de parcă nu ar fi ştiut cum să-şi folosească vocile. Şi apoi auzi târşâitul greoi al paşilor lor atunci când părăsiră camera, tropăind pe scări în jos, fără pauza, fiecare pas făcând-o să-şi mijească ochii şi mai tare. O părăseau. Ea îi visase alergând prin casa ei, îi visase pe John Kemble şi pe Sharon Rafferty şi pe Julie Harris, pe Simon, pe Christopher, ei toţi fugind prin grădina şi căzând în iarba, ridicându-se şi fugind mai departe. Era un vis pe care îl trăise de mai multe ori, trezindu-se şi clipind confuz preţ de câteva minute, umflăturile de pe tavanul dormitorului ei distilându-se în centrul atenţiei ei în timp ce îşi dădea seama că nu fusese nimeni în casă, că îşi imaginase totul. În vis, ei purtaseră prosoape albe prinse îngrijit în jurul pieptului, de parcă tocmai ar fi ieşit de la duş. Deşi fugeau şi ţipau şi jucau tot felul de jocuri, prosoapele nu se desfăceau niciodată. Acum ei erau aici, în realitate, Simon Bridgeman şi Christopher Palmer, bubuind greoi pe scări în jos.

Câteva minute mai târziu, Simon strigă în sus pe scări:

— Rumi?

Ea rămase întinsă, nemişcata, înmulţind primele numere care îi veniră în minte: 1 467 ori 1

235. Înainte de a termina auzi vocea lui Christopher:

— Ăăă… Rumi?

Rumi îşi îndepărtă plapuma de pe cap şi lăsa aerul să i se aşeze pe faţa: o masca rece, care se potrivea cu precizie, ca unul din pachetele transparente pe care o văzuse pe mama ei folosindu-le. Aştepta ca ei să strige din nou.

— Rumi? Chestia e că… nu putem ieşi. Uşa e încuiată… spuse Christopher.

— Poţi să vii să o descui? zise Simon.

— Ăăă… te rog? spuse Christopher.

Îşi coborâse vocea, aşa încât se amesteca acum cu cea a lui Simon într-un murmur neliniştit.

Rumi se ridică şi se uită în oglinda măsuţei de toaletă de vizavi. Agrafa ei aurie se desfăcuse, slobozind părul într-o harababură încâlcită ce-i ajungea până pe umeri. Înţepeni atunci când auzi un hârâit şi scrâşnitul familiar de pietriş în timp ce o maşină trăgea pe aleea din faţa casei lor. O perdea dantelată despărţea în două fereastra de pe partea patului: două arcuri atingându-şi delicat câţiva centimetri din circumferinţa lor. În spaţiul de sticlă dezvelit de dantelă, Rumi văzu maşina trăgând chiar până la fereastra din faţă a sufrageriei, un robot roşu uriaş, gata să devoreze casa: ochii sclipind în faruri, dinţii pregătiţi în grilajul măştii motorului. Era atât de ciudat, încât până şi casele de pe strada lor părură să se ghemuiască drept reacţie. Uşa mândră şi albastră a bătrânei domnişoare Schwartz de pe stânga părea să huruie în balamale. Chiar şi uscătorul de rufe din faţa casei de pe dreapta (aparţinând unei familii de cinci membri, nenumită şi neprietenoasă) tremura în rama sa hexagonala, parcă de teroare. Rumi se zgâi la plăcuţă din dreptul maşinii, cu literele şi cu numerele sale inconfundabile.

— R380 6TQ R380 6TQ, îşi şopti în barba. Prea târziu, îl văzu pe tatăl ei uitându-se în sus şi

zărind-o la fereastră, şi se trase repede în jos, mult prea târziu însă, apăsându-şi fruntea în plapumă aşa încât aproape stătea în cap, blestemându-se pentru prostia ei. R380 6TQ, repeta frenetic. R380 6TQ! R380 6TQ!

— Ruuu-mi! strigară băieţii într-un glas, sincronizaţi, de parcă şi-ar fi potrivit vocile să se ciocnească şi să-şi dubleze astfel forţa.

Rumi se cutremură şi se ridică din pat.

— Vin! răspunse trăgând plapuma peste margine şi băgând-o sub pernă. Inima ei se zguduia la fiecare bătaie. Cum avea să explice faptul că se afla în dormitorul lor? Cum avea să scape de băieţi? Trebuia să-i lase să iasă pe uşa din spate, dar oare aveau ei să înţeleagă la timp? Se prăvăli pe scări în jos, alunecând pe covor, recăpătându-şi apoi echilibrul.

Jos îi întâlni pe băieţi, stând unul lângă altul înveliţi în paltoane, strângând de clasoare. Faţa lui Simon exprima o mare uşurare, ochii lui negri mărindu-se.

— Poţi să… începu el.

— Trebuie să ne ascundem! Trebuie să mergem în spate, îngăimă ea, folosind câte o mână ca să-l împingă de umăr pe fiecare băiat.

— Dar noi trebuie să mergem acasă! spuse Christopher, dându-i mâna la o parte.

Simon era sincer tulburat.

— Nu vrem să jucăm „Hai să ne prefacem”, spuse. Noi am venit aici să ţinem clubul filatelic.

— Dar mama şi tata ne vor ucide! Voi nu-nţelegeţi! zise Rumi.

Ea râcâia înnebunită în căutare de cuvinte, dar Simon se uita deja la uşă peste umărul ei, de-a lungul coridorului. Zgomotul metalic săpă în trupul tăcerii în timp ce cheia scotocea în broască. Rumi se întoarse să vadă siluetele întunecate conturându-se ameninţător după uşă. Încercă să-i întoarcă pe băieţi în direcţia bucătăriei, dar ştia că

era o străduanie lipsită de speranţă. Ei continuau să stea locului ca nişte zombi, holbându-se înainte.

Shreene intră cea dintâi, ţinându-l pe Nibu, care începu să vocifereze ca la comandă când o văzu pe sora lui. Rumi se uită la mama ei, dându-şi părul după ureche. Dar Shreene nu i-l dădu pe Nibu lui Rumi, deşi copilul striga după ea, cu mâinile lui mici întinse şi cu degetele apucând în gol. În schimb, mama se uită peste umăr şi îi făcu semn lui Mahesh, cu o mişcare vioaie a capului, să se grăbească să intre. El intră pe uşa verandei, un uriaş purtând un pardesiu de ploaie şi un şal, cu fruntea brăzdată de supărare într-o vale adâncă, în momentul în care zări tabloul ce i se desfăşura dinainte.

— Ce se întâmplă?

Vocea lui era tărăgănată şi tristă. O făcea pe Rumi să-i vină să plângă. Ar fi vrut să o sfărâme, să o spargă în bucăţi şi să facă o altă voce să iasă din gura lui. Cutele de piele din jurul obrajilor lui, acoperite cu barbă, păreau să se afunde adânc, croind riduri rigide pe faţă în timp ce vorbea, încremenind ca nişte cicatrici pline de întunecime, cu perii scurţi zbârlindu-se vigilenţi şi ţepoşi.

— Tată, eu… spuse Rumi.

Simon şi Christopher se apropiară mai mult unul de celălalt. Christopher îşi scăpă clasorul şi îngenunche să-l ridice, îndoindu-şi picioarele lui lungi, elastice. Nibu bolborosea, chicotind în liniştea aşternută, ca de o glumă oribila, grosolana.

— Explică ce s-a întâmplat, Rumika, continua tatăl ei, pronunţând fiecare cuvânt foarte clar.

Stătea absolut nemişcat.

— Tată, era clubul filatelic, spuse fata. M-am gândit să-l ţin aici. Ştiu că… am făcut o greşeală… eu…

Mahesh se uită la fiica lui şi îşi ridică buza, aşa încât aproape că îi atingea vârful nasului. Rumi simţi cum groaza i se înfige în gât ca o gheară.

Shreene le făcu semn lui Simon şi lui Christopher cu mâna libera şi spuse:

— Voi doi vreţi să mergeţi acasă acum?

Ei încuviinţară din cap. Ea îi duse în bucătărie, lăsându-i pe Rumi şi pe tatăl ei singuri în hol, Rumi uitându-se fix la picioarele ei şi numărând în disperare.

Mai târziu în seara aceea, Shreene îi aduse lui Rumi nişte biscuiţi pe o farfurioară şi îi puse pe biroul ei în timp ce fata lucra.

— Uite, spuse, ăştia sunt preferaţii tăi. Cei Bourbon. Ciocolată.

Rumi nu-şi ridica privirea. Se uita în schimb stârnitor la biroul ei, ţinând compasul strâns în mână, cu capătul ascuţit apăsând în carne, sub degetul mic. Se decisese să nu mai vorbească niciodată cu niciunul dintre părinţii ei.

— *Beţi*, ştiai că nu e bine, nu-i aşa? spuse Shreene. Ştii că atunci când eşti în casă trebuie să respecţi programul tău, iar regulile sunt importante. Nimeni nu are voie să intre.

Rumi îşi fixă corpul într-o ţinută şi se încorda, aşa încât nu exista nicio şansă de mişcare. Cea mai mărunta clătinare ar fi putut fi interpretata drept un semn de comunicare.

— E pentru binele tău, Rumi! Ce se va întâmpla dacă oamenii afla că tu eşti aici singura? Oricine ar putea veni. Sunt tot felul de oameni răi acolo afară, iar ce ai făcut tu a fost foarte, foarte periculos.

Rumi simţea vârful compasului. Îşi croia drum tot mai adânc în carnea mâinii ei, apăsând, dar fără a găuri încă suprafaţa pielii.

— Ce e, Rumi? întrebă Shreene. E pentru că te-a lovit?

Rumi se încrunta la menţionarea cuvântului. Nu era din pricina că fusese plesnită. Nu putea explica de ce de data asta totul era altfel. De ce călătoria înceată în susul scărilor şi răcoarea

din aer în timp ce ei se aşezaseră în dormitorul fetei, cu tatăl explicând că avea să-i dea o lecţie de disciplina, pentru propria ei siguranţă, de ce totul se dovedea atât de insuportabil.

Erau câteva lucruri pe care nu le puteai descifra. Ca, de exemplu, de ce i se dăduse timp să stăruie şi să ceară iertare înainte de a se întâmpla – o rugăminte care devenise tot mai stridentă, terminându-se într-un vaiet disperat. Nu făcuse decât să înrăutăţească lucrurile. Când o lovise în sfârşit, pocnind-o la fund cu o riglă de pe biroul ei, Rumi se trântise la pământ, încercând să-i apuce picioarele ca un păcătos reformat dintr-un film hindi. Apoi el îngenunchease şi o lovise de zece ori, ţintuind-o la podea cu mâna stângă în timp ce ea se zvârcolea dintr-o parte într-alta şi ţipa. Nu putea să-i explice asta acum lui Shreene: de ce rigla făcuse totul de neiertat, de ce vina din ochii tatălui pentru că fusese împins la asta o făcea să se simtă dezgustător, de ce nu exista nicio scăpare, nimic neavând să mai fie vreodată la fel.

PARTEA A II-a

10

El stă în faţa porţilor şcolii, cu ploaia picurându-i de pe nas şi de pe buze, cu gluga purpurie strângându-i fruntea ca un bandaj subţire. Rumi stă în expectativa pe zidul mic de cărămida dincolo de şosea, urmărindu-l. În buzunarul ei e un cilindru mic negru de plastic, o cutie de film foto. E plină ochi cu seminţe maro precum acele. Degetul ei arătător drept se înfige în cutie, apoi îşi croieşte drum spre gura ei – o dată la cinci secunde. Ea e vag conştientă de ritmul mişcării. De fiecare dată limba i se învârte, pentru a primi învelişul de seminţe, lingând, zdrobind şi înghiţind pleava de chimen ca într-un ritual. Seminţele alunecă de pe gingiile ei pe gât în jos, eliberând amărăciunea lor pentru a-i căptuşi stomacul. Ea

continuă să-şi concentreze atenţia pe Simon Bridgeman. El aşteaptă restul echipei de şah şi pe domnul Roberts. Ziua de azi e una importantă. Ea trebuie doar să termine cu bine primele douăzeci şi cinci de grame până când ajunge toată lumea şi e timpul să plece. Turneul e peste trei ore. Are gumă de mentă în buzunar, ca să alunge mirosul.

Rumi mânca acum 100 de grame de chimen crud în fiecare zi. Câteodată, în funcţie de ritmul în care lucra, cantitatea se schimba. Dacă învăţa în primele ore în camera ei, cu spatele încovoiat în mod ireversibil deasupra biroului, recurgea la mai mult. În situaţiile acelea, becul în lampa ei de birou se contura înspre ea, proiectându-i nori purpurii, albaştri şi roz pe retine. În pata aceasta ceţoasă de numere întregi, de statistici şi de lumina schimbătoare, ea începea din nou procedura. Zdrobitul chimenului cu molarii devenise o rutină. Într-o zi, la ora trei dimineaţa, îşi dărâmă rezerva depozitata într-un recipient vechi de paracetamol şi seminţele se împrăştiară pe covor, ascunzându-se în vârtejurile materialului şi în punctele bătătorite. Îi trebuiseră zece minute de scotocit în pădurea de nailon, în genunchi, ca să le găsească, să le adune în recipient, să îndepărteze firele de păr şi ghemotoacele de praf, până când îşi dădu seama de ceea ce făcea. Se scârbi în timp ce le mesteca, dar le mânca neabătut. De parcă ar fi fost dependenta, dar asta nu era posibil. Erau seminţe de chimen. Ea avea paisprezece ani. Era prea jenant să se gândească măcar la asta.

Prima dată când le mâncase pe propria răspundere fusese cu un prilej destul de nevinovat. Era la telefon cu Shreene, în intervalul de două ore dinainte de venirea ambilor părinţi acasă de la serviciu. Nibu se uita la programul lui preferat în sufragerie, alimentat cu hrană şi cu apă. Era perioada principala de libertate înainte de

începerea veghii de seară, la ora şase patruzeci, când îşi făceau apariţia părinţii ei. Mai avea şase luni până la examenele de nivel A, şi nenumărate probleme strangulându-i venele în creier, oprindu-i sângele şi închegându-i gândurile. Stând la masa de lucru din bucătărie, cu telefonul sprijinit între umăr şi bărbie, se aplecă şi deschise un corp de dulap, explora cu mâna după ceva de mâncat, şi se hotărî pentru borcanul de chimen. Ştia că era un lucru ciudat să faci asta. Un pic, precum mâncatul de usturoi crud sau de ardei usturaţi cruzi. Ceva straniu. Îşi linse degetul şi îl afunda adânc în borcan. Scoţându-l, se uita la coloana lunga acoperita cu sute de seminţe mici, apoi hăpăi degetul complet, până la bază, vârful unghiei atingându-i o amigdală. Gustul acru o deprimase. Tot astfel şi conştiinţa faptului că îi plăcea.

Acum chimenul cerea răscumpărare. Ea tânjea după presiunea multiplicata a seminţelor pe vârful limbii şi după senzaţia furnicătoare atunci când explodau pe smalţul dinţilor şi pe gingii. Cu timpul terminase borcanul din bucătărie, şi nu oferi vreun răspuns într-o seară când Shreene dăduse buzna în dormitorul ei, cerând o explicaţie.

— Trebuie să baţi la uşă, spuse Rumi, trântind un sertar la biroul ei.

— Nu vorbi aşa cu mine. Ce-i asta? Shreene ţinea ridicat borcanul în care depozita cantităţi monstruoase de chimen, cumpărate în vrac de la magazinul angro din oraş. Ce ai făcut? Eşti nebuna! O fată nebuna. Cum poţi să mănânci aşa mult *jeera?* E inuman! Rumika, ce se întâmpla cu tine? *Kya* problema *hai tere mein?*

Shreene era foarte frumoasă. Toată lumea spunea asta. Chiar şi când mergeau la *ashram* la Londra, copii mici veneau la Rumi după slujba şi spuneau timid: „Mama ta are ochi frumoşi”. Shreene spunea ca Mahesh obişnuia să glumească, afirmând că ea era mai frumoasa când se supărase, ca Basanthi, femeia conducătoare de şareta din

filmul *Sholay,* ispititoare când îşi dădea frâu liber limbii. Tot aia, se gândi Rumi, pentru că părea des supărată. Ea prefera situaţiile când faţa mamei ei nu era contorsionata de furie. În momentul acela, faina *chapatti* îi pudra coatele şi partea din faţa a *salwar kameez*-ului castaniu. Mâinile îi erau acoperite de aluat lipicios. Fusese întreruptă în plină nirvāṇa de frământat. Rumi îşi întoarse privirea şi studie poza lui Tom Cruise de pe perete, numărând în cap înapoi de la o mie, din şapte în şapte. Era un stop-cadru din *Top Gun.* El era într-o jachetă de piele, peticită cu insigne, ca jacheta de baseball pe care o purta John Kemble la şcoală peste uniforma. „986… 979… 972… 965”. Zâmbetul lui Cruise licărea ca un fel de far reflectorizant. Îl numiseră „bărbatul cu un zâmbet de un milion de dolari” la noul show pe care Rumi începuse să-l urmărească. Îşi concentra atenţia pe gura lui şi încercă să separe fiecare dinte.

Shreene începu să se panicheze, pare-se din cauza lipsei de reacţie.

— *Soono!*

Chiar şi după cincisprezece ani de căsătorie, ea tot nu i se adresa cu prenumele. Era un fel de glumă faptul că Nibu credea că numele lui Mahesh era „Asculta” în hindi. Adică *„Soono”*. Rumi auzi pasul greoi caracteristic, mişcându-se încet pe scări în sus, şi îl urmări pe Mahesh intrând în cameră. „E frânt, se gândi, şi acum ajunge să intre în zona crepusculară”. Mâna ei dreaptă întoarse discret pagina manualului. Mâzgălise pe coperta interioară, adăugând graffiti la cele existente, şi desenase o inimă mare care avea încercuit N 4 JK, cu o săgeată prin ea. Cenuşiul din barba lui Mahesh se extinsese, observă ea, formând un strat inferior căptuşit de culoare încărunţindă. Avea lucrări de examen în mâna stângă şi un stilou în dreapta. Când se încrunta, sprâncenele lui groase se împingeau una într-alta, formând un acoperiş deasupra nasului său.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el.

— Uită-te la asta! Ai văzut?

Shreene scutura puţinele seminţe rămase în borcan. Acestea se loviră de plastic, zornăind uşor.

„Patetic, se gândi Rumi. Are dreptate, sunt o ciudată”. Simţi un muşchi de la baza şirei spinării contractându-se, şi se schimbă dintr-o poziţie încovoiată într-alta, sprijinindu-se înainte pe coate pentru a încerca să amelioreze durerea deja familiară.

Shreene scutură din nou borcanul.

— Asta e isprava fiicei tale, spuse.

— Ai mâncat tu astea? întrebă el. De ce, Rumi? De ce aşa de multe? Te rog, explică.

„Conversaţia serioasă” care urmă cu mama şi cu tatăl ei nu duse la niciun răspuns, pentru că nu exista vreunul. Încuiară sacul rămas cu seminţe în dormitorul lor. Cinci după-amiezi îi trebuiră lui Rumi pentru a găsi cheia de la cameră, şi trecură două săptămâni până când mama ei controla sacul şi descoperi că se golise până la un minim absolut. Rumi se folosise de logică pentru a trece de zilele acelea – fusese aproape plăcut, ca o vânătoare de comori. Labirintul posibilităţilor avea un caracter palpitant, care înlătura tăişul disperării ei. Pleca de la şcoală în fiecare zi la patru fără un sfert, îl lua pe Nibu şi îl ducea acasă. Odată intraţi, îl dezbrăca de uniforma, îi încălzea laptele şi îi făcea pâine prăjită. El era cuprins de mârâiala tipica vârstei de cinci ani şi fugea pe scări în sus şi în jos în vesta albă şi în pantaloni scurţi, sărind de pe a treia treaptă direct în braţele ei. Rumi îl iubea aşa, strigându-l cu porecle ca să-i dea imbold: „micul maharajah”, „drăcuşor în pantaloni scurţi albi” şi „cap-cu-perucă” erau printre favoritele ei. El o provoca adesea la un meci de luptă sau la un joc cu împuşcături, cu centuri şi cu pistoale. De obicei ea îi făcea pe plac în prima jumătate de oră, cel puţin, dar în săptămâna aceea îl aşezase în faţa

televizorului de îndată ce intraseră. Apoi începuse vânătoarea.

Nu fu prea rău în primele trei zile – adrenalina o îmboldea –, dar în dimineaţa celei de-a patra era o flecăreală constantă în stomacul ei, ca o veveriţă care zgâria pereţii cărnoşi, implorând să fie hrănită. Visă seminţe care calmau rănile dureroase de pe limba ei, inflamaţiile albe crăpate care apăruseră când începuse să le mănânce. Când descoperi cheia, ascunsă între plăpumi Rajasthani în şifonierul pentru albituri, scăpă un strigăt de uşurare. Era ca şi cum ar fi sfâşiat balonul în care trăise şi şi-ar fi început din nou viaţa: reîncepuse să respire aer adevărat, să facă matematică adevărată, să găsească răspunsuri adevărate.

După cea de-a doua descoperire, trebui să facă drumuri în centrul oraşului pentru a se aproviziona singură. Se duse într-o marţi după-amiaza în loc de ora de educaţie fizică, scuzându-se că trebuia să meargă la spital pentru hidroterapie la spate. După cum stătea treaba cu minciunile, aceasta avea o parte de adevăr, aşa că vina fu trecută sub tăcere. Ea chiar mergea la spital din acest motiv, dar numai o dată pe lună. Acum, nevoia ei neobişnuită de chimen o atrăgea în inima Cardiffului cu precizia unui magnet. O dată pe săptămână mergea la gara locală şi lua trenul spre oraş. De obicei era singura persoană pe peron la ora aceea, fiind singură şi în vagon, privind pe fereastră lumea exfoliindu-se într-o harababură de gri şi de verde. În oraş îşi croia drum spre zona construită şi intra în magazinul de produse naturiste din pasajul Morgan. Acolo îşi cheltuia banii de prânz pe seminţe de chimen, cumpărate în pachete mici de 100 de grame, cu şaizeci şi nouă de pence bucata. Stând pe peronul gării din Queen Street, aşteptând trenul înapoi, încerca să elaboreze o soluţie pentru problema costului. Nu avea niciodată destui bani pentru provizii complete, deoarece trebuia să meargă acasă la prânz de cel

puţin trei ori pe săptămână. Aceasta reprezenta o problemă de neînlăturat. Indiferent cum combina cifrele, rezultatul net era mereu acelaşi.

Rumi îşi închide umbrela şi urca în minibus. Nu luase ploaia în calcul. Trupul ei e învelit în haine noi, îngăduite ca recompensă pentru a sărbători sfârşitul examenelor. Turneul de şah face parte din înţelegere. Shreene alesese împreună cu ea ţinuta cu o săptămână în urmă, în Bridgend, la un magazin oarecare, ce avea legătură cu o persoană pe care o cunoştea de la ashram. În momentul acela Rumi fusese încordata. Îndoiala încetinise fiecare mişcare pe care încercase să o facă. În cele din urmă se hotărâse pentru pantaloni albi strâmţi lungi până la gambe, din material reiat elastic, pantofi albi ascuţiţi fără toc şi cămaşa alba de viscoza, lungă aproape până la genunchi, străbătută de buline mari ,,roz-şocante".

Poartă cămaşa, strânsă în talie cu o curea alba de plastic, lata de opt centimetri. Ţinuta e completată de bijuterii roz – o brăţară strălucitoare, cercei triunghiulari şi mărgele circulare la gât. Părul ei tuns de curând în scări e băieţos şi ondulat, şi refuză să aibă o atitudine şmecheră. Îşi aplicase fard roz de pleoape şi ruj de buze roz, împrumutate din camera mamei, şi noile lentile de contact au fost forţate înăuntru fără milă. Acum se simte descoperita, stând pe cauciucul gri îngust în spatele minibusului în timp ce băieţii încearcă să nu se zgâiască la ea. Milky Boy îi arunca întruna priviri cu coada ochiului, de parcă ar avea un tic sau ceva. Chiar şi domnul Roberts se zgâieşte la ea. Fondul de ten de pe faţa ei e cu ,,acoperire completa", cules de pe aceeaşi măsuţă de toaleta a lui Shreene. Se simte de parcă şi-ar fi înmuiat faţa în ciment.

Bridgeman e în general tăcut pe drumul spre Marlborough. Ea propune să joace un joc, dar el spune că nu vrea să-şi piardă concentrarea. Ce

vrea să spună? se întreabă ea. E atât de enervant! Într-o zi îţi arată cea mai recentă mişcare de deschidere şi râde la glumele tale, în următoarea evită contactul cu privirea, nemaivorbind de dialog. Ea încearcă să înregistreze reacţia lui la ţinuta ei, dar el rămâne distant, gârbovindu-şi trupul său subţire şi uitându-se pe fereastră în tăcere, cu gene lungi închise la culoare aproape ferecându-i ochii, cu pielea palidă precum crema de nucă de cocos. El rămâne rezervat, chiar şi când domnul Roberts îi determină pe toţi să cânte împreună *Rivers of Babylon,* răcnind refrenul groaznic şi strident. Când urcă peste Podul Severn, ei îi blestema pe englezi şi ovaţionează pentru Ţara Galilor. Când autocarul se înfăţişează dinaintea câmpurilor larg deschise, acoperite cu gazon aşternut cu băieţi şi cu aviziere de-a valma, cu clădiri cu săli de clasă având table de şah la ferestre, ea simte emoţia crescând în ea, ca o băutură de cireşe spumoasă greţoasă. Autocarul opreşte şi fata fuge la toaletă.

Rumi câştiga primele trei partide fără probleme. Deşi nu îi place să joace cu limită de timp, ceasurile de pe masă o fac să îşi asume riscuri şi să împingă fiecare partidă înspre încheiere. Până aici, toate proaste. Nu e niciun talent despre care merită să vorbeşti: un pitic roşcat cu coşuri, un pubescent blond ochelarist căruia îi trebuie o veşnicie să facă o mişcare şi un tip de nota 10 pe linie, cu mustaţă pufoasă, cărare într-o parte şi o încruntare constanta. E deprimant. Rumi îşi reconsideră optimismul. Fusese prea obsedată de ideea că turneul acesta de şah ar asigura un fel de univers alternativ, cu ea ca protagonistă: inteligentă, sofisticată deasupra tablei de şah. Apoi vede excepţia de la regula ce spune că toţi cei care joacă şah trebuie să trăiască la marginea societăţii şcolare. El e un tip brunet uriaş ca un copac, cu păr flasc şi cu un rânjet

obraznic. E a patra partidă a ei; Rumi stă deja la masă.

Se joacă extrem de încet. El se tot ridică şi se plimba prin încăpere, întinzându-se şi căscând. Ceasul nu pare să-l deranjeze.

— Îmi place să-mi mişc corpul între mutări, zice el, întorcându-se la masă. Mă ajută să-mi pun gândurile în ordine. Sper că nu te deranjează.

Zâmbetul pe care îl slobozeşte arde. Ea nu urmează o strategie, pierzând nu piese, ci poziţionare pe tabla. De-abia poate să încropească o propoziţie pentru a i se adresa. Trebuie să aibă pe puţin cincisprezece ani, poate e chiar trecut de şaisprezece. Încă de la început trecuse domnul Roberts pe acolo şi îi făcuse cu ochiul, dând de înţeles că se afla într-o poziţie bună. La jumătatea timpului de o oră alocat, ea se sufoca, cu tabla de şah ticsita şi cu mintea agitată. Regina ei fusese păcălită şi trebuia să o cedeze. Orice ar muta pe tabla, Rumi o va pierde. Ea calculează întruna urmările posibile, deşi ştie că e inutil. Capul i se învârteşte. Bridgeman trece pe acolo chiar când tipul se întoarce din încă una dintre excursiile lui prin încăpere. Se uita la ei cum joaca.

— Deci, de unde eşti? spune copacul. Rumi e un nume frumos.

Ea înţelege ca el contează pe un răspuns. Obrajii i se îmbujorează în timp ce aşteaptă să plece Bridgeman.

— Oh, scuze, iubire! N-am vrut să-ţi distrag atenţia de la joc, zice copacul, dând drumul unui chicotit gutural. Deşi e o plăcere să joci cu aşa o lady încântătoare ca tine!

Rumi înjură în şoaptă şi se uita fix la calul ei, un specimen sclipitor de plastic, cu zgârieturi abundente împodobindu-i coama mare sculptata în valuri ce-i cad pe spate. De ce îşi bate aşa joc de ea? Pentru că e Bridgeman în apropiere, se gândeşte Rumi. Nu e drept. Şi cine altul mai zice

„lady încântătoare” în afară de vânzătorii din piaţa de fructe din Cardiff, cu mănuşi fără degete şi cu feţe pline de riduri? Ea îl ignoră şi numără rădăcina pătrată din şapte în sens invers. După ce mută îşi ridica privirea spre Bridgeman. El pleacă spre celălalt capăt al încăperii. 2 401 ori 2 401 fac… Ea rămâne la asta, calculând numerele înainte ca ele să se transforme în mâl… 5 764 801 şi afară.

După ce pierde, se duce la toaletă şi scoate următorul recipient de chimen. E ora de ceai şi o loveşte dezamăgirea. Are o durere de cap puternică. Jocul fusese un eşec. La sfârşit tipul se ridicase şi plecase fluierând, după ce dăduse mâna cu ea şi îi făcuse cu ochiul. Ea suge puternic seminţele de pe vârful degetului, muşcând în stratul superior de piele. Asta înseamnă că ea ieşise acum din turneul principal şi e într-un fel de rundă „novice” pentru învinşi şi pentru copii de şcoala primară. E umilitor. Dumnezeu ştie ce va crede Bridgeman. Pentru prima dată în ziua aceea îşi aduce aminte de nivelul A. Se întreabă ce va primi. Dacă încheie cu un 8, oare tot o vor mai lua în consideraţie pentru Oxford anul următor? O zăpăcise oare ultima întrebare? Fusese chinuitor să stea singură după şcoală cu doamna Powell pentru a face lucrarea simulata de statistică de Crăciun. Ştiuse că seminţele îi tăiau respiraţia şi murdăreau aerul prin puloverul ei de poliester, dar îi fusese peste putinţa să reducă viteza cu care mânca în timp ce scria. Mâncase de mama focului în timpul acelui examen, folosindu-şi mâna stângă ca să o afunde în recipientul aflat în poala ei tot la câteva secunde. Acum, mestecând de zor grămezi de seminţe maro, stând picior peste picior pe colacul lucios al toaletei, e plină de dezgust de sine. Îşi terminase guma de mestecat cu aromă de mentă.

Holul e întunecos când iese, luminat în lăcaşe răzleţe. Stătuse înăuntru ceva vreme. Bridgeman stă lângă toaleta de bărbaţi, cu mâinile

în hanorac, lovind cu vârful pantofilor peretele. Faţa lui e de un crem pur, ca şi culoarea zidului din spatele lui. Rumi observă că ochii lui par altfel, pupile maro-închis diluate în culoarea chihlimbarului. Par mai catifelaţi, şi aşa de mari, încât ea vede neoanele reflectate în pupile. De ce o fi el aşa de stângaci? se gândeşte. Mereu aşa de concentrat. Ca o bufniţă: privind, aşteptând, gândind. Bridgeman e aşa de straniu. Dar are o notă magică, într-un fel. Întotdeauna a fost aşa.

— Unde ai fost? întreabă el.

— Ăăă, la toaletă.

— Te simţi bine?

— Da, de ce?

— Arătai puţin supărată în timpul jocului ăluia.

— Ăăă… chiar?

— Şi apoi ai dispărut.

— De unde ştii?

El se uită la podea, apoi scoate o monedă din buzunar şi crestează cu marginea în perete.

— Unde-ţi sunt ochelarii?

Rumi tresare.

— Îi urăsc!

— Eu ziceam că erau drăguţi. Ce mare scofală?

— Îţi baţi joc. Mersi mult, Bridgeman!

— Mă rog. Vrei să mergi la o plimbare, ceva?

— Ce, acum?

— Da. Să ieşi din locul ăsta ciudat.

— Nu ai de jucat o partidă?

— E pauza.

— OK.

Ei se plimba pe terenul dimprejur umăr lângă umăr. Cu fiecare pas înainte, continua să nu-şi vorbească. Rumi încearcă să nu respire prea zgomotos. Se uită la cer. Luna devine tot mai clară la fiecare pas, un disc alb muşcat de vreun animal.

Nu sunt stele. O imagine dintr-un film indian îi fulgeră în minte, cei doi dansând în jurul copacilor scăldaţi în lumina, cu sunete de vârcolac amestecate în coloana sonoră. Se simte ridicola. Un tremur în gâtlejul ei îşi croieşte şovăind calea către suprafaţa. El nu vrea să se uite la ea. Genele lui sunt lăsate în jos în timp ce se uită fix în pământ. Măcar dacă ar putea exista un moment. Tot corpul ei tremură. Are chef să se arunce cu el pe jos şi să se rostogolească pe iarbă, într-un cilindru moale infinit. Gândul e şocant. Tremură din nou.

Ajung la o zonă liniştită de desiş, cu sunete omeneşti murmurând la periferie. Pământul încă e o pajişte curăţată, dar deasupra lor copaci sălbătici sunt desenaţi cu cerneală groasa pe fundalul unui cer gri muribund. O face să se gândească la sfârşitul *Cărţii Junglei,* când. La marginea pădurii, Mowgli e atras în mijlocul oamenilor. Bridgeman e în umbră, păşind odată cu ea. Băiatul îşi introduce mâna în buzunarul pantalonilor ei şi îi prinde primele trei degete, forţând-o să se oprească. Ăsta e Simon Bridgeman. Ea e paralizată. Rumi vrea ca el să o sărute. Vrea ca el să treacă de hotarul care a fost între ei ani de zile, trasat solid şi dur pe terenul de joacă. Ea vrea asta mai mult decât orice pe lumea asta, cu luna ei muşcată pe jumătate şi cu cerul ei fără stele. Dar când el se mişcă înspre ea, Rumi se întoarce violent, de parcă şi-ar fi rupt vreun mădular. Gura ei e prea stricata. E jupuită de seminţele de chimen. Rumi aleargă din toate puterile, cu vântul şfichiundu-i ochii, sfâşiind-o.

11

Shreene deşuruba termosul şi turna nişte apă. Era sfârşitul zilei, iar plicul de ceai plutea liniştit în cana de plastic care forma capacul termosului, uşor umflat, dar altfel părând neafectat. Doar în prima ceaşca a zilei plicul de ceai reacţiona atractiv, cu o dispersie satisfăcătoare

şi abundenţa de maro ca reacţie la contactul cu căldura apei. Aceasta era a cincea şi ultima ceaşca, în mod inevitabil călâie. Stârnea mereu deznădejde în ea, în jur de ora cinci – când mai era jumătate de oră până când avea să plece acasă. Plutea un fel de înfrângere în aer, un sentiment că nu se schimbase mare lucru după desfăşurarea celor opt ore precedente.

Le auzea pe Mary şi pe Cerys în bucătăria biroului, şoaptele şi chicotele lor zgâriindu-i nervii. Ele erau adesea aşa în zilele de luni, agitate de poveşti despre aventurile lor de sâmbătă seara, bătătoare la ochi şi supraexcitabile, plictisitor de exclusive. Ai fi zis ca dădeau afară totul în timpul pauzei de prânz, se gândea Shreene, dar în jurul orei aceleia din zi, în loc să se fi calmat, era ca şi cum ar fi fost uşor băute, intoxicate de puterea propriilor istorisiri.

— Glumeşti, chicoti Mary, ridicându-şi capul din poziţia lui pleoştită, aşa încât se legăna deasupra spătarului canapelei. Serios? Mă păcăleşti, târfo!

Se întoarse şi se uita rapid în jur, prin birou. Shreene îşi ridica privirea şi dădu cu ochii de ea, din greşeala, instantaneu supărată pe sine întrucât părea ca şi cum ar fi fost interesată să ştie despre ce vorbeau ele. Mary îşi ridică sprâncenele şi râse, ridica din umeri, apoi se întoarse şi se lasă mai jos, aşa încât să iasă din câmpul vizual. Conversaţia continuă în tonuri mai domoale.

Shreene puse scrisorile de care nu se ocupase înapoi în tava de rezolvat de pe biroul ei. Fusese o zi fără multe evenimente. O soră medicală pensionată care nu reuşea să îşi conecteze telefonul la noul ei robot. Un client nenorocit din Blaenau Hestiniog, încă deconectat după şase zile. Un oarecare bărbat şic singuratic, care spusese că ea avea o voce frumoasă, atunci când Shreene îl sunase înapoi, la cerere, ca să discute despre plăţile lui în debit direct. Nimic

despre care să scrii acasă, cum spunea zicala. Totuşi, despre ce merita să scrii acasă? Ea îi scria lui Badi o dată la câteva săptămâni şi încerca să dea o oarecare semnificaţie scrisorilor – numai că era conştienta de distanţa dintre întrebările pe care le punea Badi şi răspunsurile pe care se trezea Shreene că le dădea.

Auzi un râs zgomotos venind din bucătărie, acompaniat de câteva hohote reţinute. Mary şi Cerys se „întâlneau" cu cineva nou la câteva luni, sărbătorind încurcătura romantica prin câteva zile de discuţii. Uneori Shreene li se alătura la prânz, relaxându-se în compania libertăţii de a vorbi despre trivialităţi: moda, televiziune, reţete. Ea era adepta faptului de a fi la curent, chiar şi când era vorba despre domenii pe care ea nu le frecventa. Dar când conversaţia lua o întorsătura către „ţipi", Shreene ştia că le făcea să adopte o atitudine reţinuta. Era ceva de înţeles – ele ştiau ce părere avea ea despre asemenea lucruri. La un moment dat, după un şir intensiv de chestionări, ea le explicase propria poziţie despre sex înainte de căsătorie şi despre prieteni în general. Ele făcuseră zgomote interesate şi dăduseră din cap ca să arate ca înţeleseseră cum stăteau lucrurile, dar conversaţia respectivă schimbase dinamica între ele trei – asta era sigur. De atunci aplicaseră o discreţie plină de superioritate asupra subiectului, păstrând sporovăială adevărată pentru momentele în care Shreene se întorcea înapoi la birou, dacă se hotăra vreodată să li se alăture.

Shreene începuse să-şi aducă propriul termos exact din motivul acesta, pentru a evita să trebuiască să tot meargă la bucătărie în timpul zilei, întrerupând conversaţiile lor. Era mai bine să fie stăpâna pe sine, independenta, mai degrabă, decât să se simtă ca o acritura.

Îngâmfarea lor o supăra totuşi, şi, de asemenea, ignoranţa lui Badi faţă de realităţile vieţii britanice. Ele nu aveau habar sub ce fel de

presiune se afla ea, cu toţi oamenii aceia cu ideile lor despre cum ar trebui să fie lucrurile. Nu era uşor să păstrezi nealterate valorile pentru Rumi, cumpănind cum să facă pentru a-i fi ei bine, încercând să-i asigure mijloacele pentru a duce o viaţă bună. Nu era de mirare ca devenise aşa de distrata fiica ei tânără şi capricioasa – nu era de mirare că devenise din ce în ce mai obraznica şi mai greu de stăpânit. Câteodată Shreene îşi dorea să fie reduşi toţi la tăcere, Badi cu întrebările ei îngrijorate despre evoluţia lui Rumi în pregătirea pentru căsătorie, dar şi fetele din birou, cu mila lor prostească, deplasată.

Mai luă o sorbitură. Lipsa de căldură a lichidului accentua calitatea amară a ceaiului, un gust de sintetic pe care îl căpătai doar de la pliculeţe. Ar fi fost frumos să-ţi poţi fierbe propriile frunze cu cardamon aici, la birou, câteva cuişoare, lapte fierbinte cremos, ceai cum trebuia băut, un deliciu, mai degrabă decât ceva consumat în virtutea obişnuinţei. Dar imaginează-ţi mirosul, comentariile. Shreene zâmbi în sinea ei. Poate că ar trebui să încerce într-o zi, doar pentru nota umoristica. Să-şi aducă propriul vas şi toate cele. Luă încă o sorbitura şi se cutremura. Mai rămăsese o jumătate de ceaşcă, cu plicul stând muiat şi irosit în colţ, dar era de nebăut. Va trebui să meargă să îl verse.

Mahesh întoarse în spaţiul rezervat pentru Shreene în parcare şi opri motorul. Lăsându-se pe spate în scaun, dădu drumul la radio şi închise ochii. Ajunsese cu cincisprezece minute bune mai devreme, şi, în timp ce crescendoul de muzica clasică anonima umplea aerul, se simţea ciudat de sentimental, aproape fragil, fără vreo alta pricina decât fiorul instrumentelor – ciocnirea talgerelor, linguşeala blânda a oboaielor, a clarinetelor. Păreau să atingă o coardă adâncă în sufletul lui. Se

simţise ciudat toată ziua, de când se trezise din acel vis de dimineaţa.

Visul era unul pe care îl avusese de cel puţin zece ori în decursul ultimilor câţiva ani, o frecvenţă a repetiţiei care ar fi trebuit să-l facă să aibă un sentiment familiar de fiecare dată când începea. Era totodată bazat pe evenimente reale, ceea ce iarăşi ar fi trebuit să însemne că el recunoştea elementele senzoriale de fiecare dată: locaţia, emoţiile cuprinse în călătorie, chiar şi vremea. În schimb, visul părea întotdeauna real, ceva prin care trecea din nou, trezindu-se tremurând şi scăldat în sudoare, lucru ce aproape dovedea că fusese până acolo şi înapoi. În dimineaţa aceea se trezise gâfâind, cu o durere în coaste ce îl săgeta în timp ce încerca să îşi domolească respiraţia. Fusese întovărăşit de rămăşiţe de imagini întreaga zi: o scurgere înceată de tablouri care se infiltrau în colţurile conştiinţei lui cu o regularitate oribila.

Cum putea un vis plasat în Disneyland să aibă un efect atât de puternic? Un vis care era în mare măsură (plus, minus câteva mutaţii în timp şi unele interpretări artistice) o reproducere directă a realităţii. Nu era ca şi cum s-ar fi ferit de ţintaşi de elită în Vietnam sau i s-ar fi pus căluş în gură şi ar fi fost torturat de militanţi în Kashmir. Ca toate visele de anxietate, era ceva extrem de stupid.

Când Rumi avea unsprezece ani, Mahesh fusese trimis în California la o conferinţă. Era prima călătorie în străinătate pentru care fusese selectat în anii de când îşi ocupase postul ca membru al colectivului cu normă întreagă şi singura până la acea dată. Invitaţia includea luxul unei finanţări complete a cazării, a deplasării şi a meselor alocate de catedra lui. Deşi Nibu avea doar trei ani la vremea aceea, iar Rumi nu era încă aranjată în primul ei trimestru la liceu, Shreene fusese de acord, atunci când Mahesh sugerase ca el să plece singur. Statele Unite reprezentau o locaţie

mult prea scumpă pentru a se descurca întreaga familie. O planifică drept o excursie de două săptămâni (nu avea rost să i se plătească să meargă aşa departe şi să nu-şi acorde câteva zile pentru a vedea obiectivele turistice înainte de a se întoarce), puse deoparte nouăzeci la suta din bugetul alocat mesei şi îl folosi ca să subvenţioneze călătorii de noapte cu autocarul de dormit în săptămână de după conferinţă.

Vizita Venice Beach în Los Angeles, Grand Canyon, San Francisco şi, bineînţeles, Disneyland. Se spălase pe faţă şi pe dinţi în cabina de toaletă din autocar la ora şase dimineaţa, stătuse la coadă de la şapte şi cincisprezece pentru parcul de distracţii pentru copii de renume mondial, plăti preţul exorbitant pentru un bilet de o zi, apoi îşi repartiză timpul cu parcimonie, aşa încât să cuprindă cât de multe locaţii posibile. Se asigură că tot ce vedea sau făcea era fotografiat, consumând patru role de film doar pentru ziua aceea, ca să-i poată duce pozele lui Rumi. Fiecare moment era documentat – de la cele mai stupide (maimuţe cântătoare, urşi dansând în cercuri hula hoop), până la cele indiscutabil sadice (montagnes russes ca din filmele lui Hitchcock şi bărci gigantice în tangaj). Chiar şi când stomacul lui aproape nu mai rezista şi inima îi bătea în piept cu teama crescândă, Mahesh se forţa să zâmbească şi făcea cu mâna ca la comandă, atunci când trecea prin dreptul persoanei de la sol căreia îi încredinţase aparatul de fotografiat.

Când se lasă amurgul şi veni momentul să urce în autocar să meargă înapoi la Los Angeles, era epuizat. Cu uşurare profunda şi obosita se căţără în ungherul tihnit al locului său cel mai îndepărtat în spate şi se prăbuşi într-un somn ca de bebeluş, cu motorul torcând parcă un cântec de leagăn în timp ce se încălzea ca să pornească.

Visul începea cu murmurul combinat a sute de păpuşi mici, aliniate pe ambele părţi ale unei căi

ferate, privite de Mahesh şi de alţi turişti ce stăteau într-un şir de bărci şi călătoreau pe apă printre văi şi munţi în miniatură, sub vâlvătaia unui soare american fierbinte şi uscat. „E o lume mica! O lume mică, mica!” intonau ele, vocile lor stridente devenind tot mai lipsite de sonoritate pe măsură ce barca lui Mahesh dispărea într-un tunel.

„E o lume mică! O lume mică, mică!” relua coloana sonoră alarmantă, în timp ce un Mickey Mouse uriaş îl ridica pe Mahesh din barcă, cu palme uriaşe purtând mănuşi albe, zdrobindu-l într-o îmbrăţişare şi aşteptând declicul aparatului foto ca să-i dea drumul înapoi la locul lui. „Essste o lume mica”, sâsâi Kaa, şarpele decadent al lui Kipling, în timp ce se ivea din întunecime şi se încolăcea în jurul gâtului lui Mahesh, fluturându-şi V-ul purpuriu al limbii tehnicolore peste buzele lui Mahesh.

Dar cea mai mare parte a visului era concentrată asupra reacţiei lui Rumi la întoarcerea lui. Intrase pe uşa cu cele două albume de fotografii sub braţ, developate dinainte şi mărite într-un loc ieftin la periferia Los Angelesului în ziua dinaintea zborului spre casă. Era ora cinei când ajunsese şi intrase încet, furişându-se neobservat, datorită larmei din bucătărie. Shreene gătea *poppadums* fierbinţi ca garnitura la mâncare, turtindu-le cu o cârpă pe *tava* până când bolboroseau crocant, distribuindu-i în acelaşi timp ordine lui Rumi, care ajuta la hrănitul unui Nibu foarte gălăgios.

Shreene îl salutase pe Mahesh cu căldura cuvenita, puţin derutata şi timidă după perioada în care fuseseră despărţiţi, dar el avea categoric sentimentul că femeia era încântată să îl vadă. Nibu ţipase şi lovise farfuria cu lingura, o larma care îl făcuse pe Mahesh să zâmbească. Rumi îşi ridicase privirea, şi-o încrucişase cu a lui, îşi împinsese ochelarii până în partea de sus a nasului,

apoi se întorsese la ceea ce făcea, ştergând *daal* de pe obrajii lui Nibu.

Mahesh se dusese la masă.

— Ce mai faci, Rumika? spusese, conştient de tăişul din vocea lui.

— OK, răspunsese fata fără să se uite la el.

— Doar OK? îi înmâna albumele, încruntându-se fără să vrea. Asta-i tot ce ai de zis?

Ea le luă cu supunere, făcându-şi datoria, răsfoind la început imaginile rapid, apoi zăbovind peste fiecare pagină şi înţelegând treptat la ce se uita. Când îşi ridica privirea înspre el, ochii ei erau şocaţi, măriţi de durere.

— Ăsta-i… Disneyland? spuse arătând înspre o fotografie radioasă de-a lui Mahesh, stând într-o mare de acadele uriaşe, lângă o poză mare a Ursuleţului Winnie-the-Pooh şi a Tigrişorului.

Îşi ridică din nou privirea înspre el, aşteptând, de parcă de-abia putea să-şi creadă ochilor.

Visul se termina cu un prim-plan prelungit al feţei lui Rumi, cu emoţiile exprimate atât de inconfundabil, încât Mahesh se simţea de parcă n-ar fi cunoscut-o sau înţeles-o pe fiica sa până în acel moment – o clipă de uniune desăvârşita care îl făcea să aibă o senzaţie paralizanta de pierdere. Ea crezuse că era o pedeapsă pentru ceva, nicidecum un cadou.

În dimineaţa aceea se trezise devreme din vis, cerul abia începând să se lumineze. Aerul era rece şi lipicios, neîndurător prin bumbacul subţire al pantalonilor lui de pijama. O lăsase pe Shreene să doarmă pe partea dreaptă a patului şi se dusese să stea în faţa camerei lui Rumi, privind-o prin crăpătura uşii cum dormea, simţind învăluirea claustrofobică a unei iubiri pe care nu o putea exprima. Tânjea să o ia în braţe, ca şi cum ar fi fost încă la o vârsta la care putea fi legănată, să o ţină la piept, de parcă genul acela de comportament ar fi fost normal, să plângă cu faţa îngropată în părul

ei şi să spună „Te iubesc, fiică”, să rostească acele cuvinte cu intensitatea sentimentală pe care o meritau. În loc de asta însă o privise ca un fugar, întorcându-se în baie de îndată ce ea dăduse semne de mişcare.

Acum, în maşină, îşi deschise ochii şi se uita pe geam să vadă dacă Shreene se vedea în oglinda laterala. Simţi un chip de o altă culoare al aceleiaşi iubiri pentru soţia sa – o nota joasă de disconfort, care îl făcu să închidă ochii şi să se lase din nou pe spate, în timp ce crescendoul muzicii umplea interiorul maşinii.

12

În seara următoare Mahesh o luă pe Rumi cu el la catedră. Ea privea fix prin parbriz la şoseaua lungă, cu linii albe, disecând drumul din faţa lor, arătându-le direcţia, conducându-i înainte. Era un fel de burniţa, o creştere superficială de strălucire estompată pe măsură ce fiecare stâlp electric se apropia suficient de tare cât să-şi arunce pata luminoasă pe parbriz, galbenul inundând fundalul negru. Liniştea din maşină dintre Rumi şi tatăl ei era una încordata, în care ea îşi păstra locul, ţinându-şi răsuflarea cât de mult putea, temându-se că ritmul perceptibil al respiraţiei ei ar putea dezvălui ceva, o scurgere emoţională care s-ar fi dovedit dezastruoasă.

„Oare sunt transparentă pentru el? se întreba. Oare ştie totul? Tot ce dispreţuieşte?” Gândul îi provoca stânjeneala. Luă următoarea gură de oxigen cu grijă, înnodându-şi gândurile ilicite, strângând pumnul ca să le ţină în frâu.

Mahesh o ducea la Swansea, la biroul lui. Ceasul arăta ora şase într-o sâmbătă seara şi ei erau pe cale de a începe sesiunea săptămânală: întrebări de examen preselectate care acopereau acumulările ei din timpul săptămânii, în condiţii de examen, în sala de conferinţe de lângă biroul lui.

Rumi avea patru seturi de gânduri care se desfăşurau în paralel. Ea alterna între ele cu o nervozitate grăbită, ca o pasăre ţopăind printre patru benzi de trafic. Unele erau neplăcute, conducând-o la benzi adiacente mai sigure; o bandă pe care o ţinea deschisa pentru urgenţe avea o nota dulce.

În primul rând se gândea la Bridgeman şi la cum încetase băiatul să-i vorbească de la meciul de şah, desfăşurat cu aproape şase săptămâni în urmă. Aceasta reprezenta o usturime constantă în mintea ei, un gând aspru, zgâriindu-şi întrebările în visele ei, ziua şi noaptea în egala măsură. De câteva ori pe săptămână, cel puţin, dacă nu chiar în fiecare dimineaţa, se trezea dintr-un vis în care Bridgeman stătea alături de ea pe zidul de lângă şcoala lui Nibu, aşteptându-l să iasă. În vis lămureau neînţelegerea şi se îmbrăţişau. Bridgeman o săruta pe obraz, apoi se ridica, pentru a traversa drumul spre casa sa. Dacă visa asta în peştera adâncă a nopţii, REM-ul purtând-o cu sine cu o insistenţă savuroasă, se trezea întotdeauna cu o senzaţie de bine. Visul era atât de convingător, încât uneori nu era conştientă că evenimentele aveau un statut ireal, până când nu îl vedea la şcoală jucând fotbal şi evitând-o, sau uitându-se peste şi prin ea la mulţimea de oameni din depărtare. Atunci se simţea ridicolă, necorespunzătoare, brusc conştienta de propriul ei trup ridicol vârât în învelişul lui jenant de uniformă, cu mersul cocoşat, populând vechiul spaţiu al umilinţei. Dacă îl visa ziua, cu ochii deschişi, stând la măsuţa ei şi zgâindu-se pe fereastra clasei, gustul era numai unul amar.

Ruperea ei de toate cele la şcoală era la fel ca întotdeauna, doar că mai rea, întrucât ceva ciudat se întâmpla cu Bridgeman… El urca încet, dar sigur în rândurile celor de neatins. Ceva se întâmplase cu părul lui, un fel de nonşalanţă ondulată animată de ceea ce putea fi numit doar

„chestie de pâr”. Gel? Ceară? Lac? Rumi scotoci după răspuns, temându-se să constate că suma cunoştinţelor ei despre acest univers suferea temeinic în comparaţie cu ce ştiau alţii. Gambele lui Bridgeman nu se mai prelungeau subţiri în şosete: se dezvoltaseră cu un fel de încredere în sine, aşa cum se întâmplase şi cu coapsele lui conturate sub pantalonii scurţi. Crescuse chiar câţiva centimetri, iar trăsăturile lui căpătaseră o formă mai dură, mai colţuroasa, de parcă faţa pufoasa de luna pe care o cunoscuse toţi aceşti ani ar fi fost trasă strâns peste oase noi, ieşite în afară. Ochii lui erau deodată imenşi, violent de albaştri, o intensitate nonşalantă saturând indiferenţa rece a chipului său. Fie că îi plăcea sau nu, ea îi aţinea calea zilnic, cu ceea ce spera Rumi că avea un aer de coincidenţa neimportanta – la bibliotecă, atunci când avea el o perioadă liberă, sau chiar înainte de şedinţă, ori pe scări, înainte de prânz, când încerca să treacă pe lângă el fără să-şi ridice privirea, cel puţin o dată pe zi.

Toate acestea de la meciul de şah. Părea atât de ciudat, încât controlase în mod repetat în calendarul ei pentru a se convinge de faptul că meciul se petrecuse cu adevărat doar cu o lună şi jumătate în urmă. Ea ştia despre „puseuri de creştere”, totuşi o deruta să vadă aşa ceva desfăşurându-se atât de aproape, transpusa din manual direct în viaţa ei, cel mai vizibil la Bridgeman, în sfidarea agila pe care o executa pe terenul de fotbal. De fapt, o rănea într-un fel pe care nu-l putea localiza. Statutul lui în confuzul foc încrucişat al gazonului şcolii era indicatorul cel mai aspru că se întâmpla ceva. În cel mai rău caz, el era răsfăţat cu dojeneală afectuoasă de către ceilalţi băieţi atunci când rata vreo ocazie; în cel mai bun caz, şi cel mai îngrozitor pentru Rumi (care se temea că disperarea care îşi croia cale prin fibrele creierului ei în cazurile acestea era un autentic semn de nebunie), el primea urale şi

chicote de la fetele suporterițe care leneveau la margine, uitându-se la meciuri.

În acest moment, stând în mașină, se gândea la cum să fie singură cu el, așa încât să poată avea „discuția”. Dar nu exista niciun chip de a ajunge în respectivul punct. Ultima dată când așteptase ca să discute cu el după școală, pierzând vremea lângă poartă în timp ce el lovea o minge de fotbal prin căpătui terenului, câțiva dintre ceilalți băieți observaseră.

— Prietena ta te vrea, își bătuse joc Carl Stephens, într-un falsetto ironic, împingându-l pe Bridgeman până când băiatul trebui să se întoarcă.

Ochii albaștri îi întâlniră pe ai ei, exact pentru o secundă, și el se ferise de privirea insistenta a fetei, îmbujorat și de neatins, conducând mingea în partea opusă cu greutatea corpului lui. În momentul în care fu placat, supus unei încăierări de insulte joviale și de pumni, Rumi își dădu seama că el nu avea să-și mai întoarcă privirea. Mai aștepta un moment înainte de a pleca, astfel încât să-și poată face ieșirea cu demnitate, concentrându-și privirea pe șosetele în dungi subțiri care îi împodobeau gleznele.

În timp ce mergea, număra în ritmul pașilor în pantofii ei de gală, ridicând de fiecare dată la putere exponenți ai lui doi cu stângul și scăzând unu cu dreptul, creând numere Mersenne (2 la puterea nu-l). De fiecare dată crea un total nou pe care îl verifica pentru a vedea dacă era un compus sau un număr prim, calculând mutații posibile în cap. Ori de câte ori numărul era prim, indivizibil, simțea ca un junghi mic, o trădare minusculă, micul cateter de durere strecurându-se înspre inima ei. 2 la puterea 7–1 = 127. Ăsta era deosebit de dureros. Cine știa de ce? Poate pentru că avea așa o promisiune, purtând în sine tot universul: 1 cel singur, 2 cel chiar acum-insuportabil și apoi 7, care era mereu norocos, obraznic și imperturbabil. Tot ce ea nu era. Doar când ajunse la jumătatea

drumului spre şcoala lui Nibu, lacrimile îşi intrară în drepturi şi îi arseră colţurile ochilor, o scurgere toxică, nevăzută, dar nu imaginara, şi ştearsă cât de repede cu putinţa, până când va fi ajuns la porţi.

Rumi mai luă o gură de aer nocturn în maşină, îşi apropie genunchii şi se uită la tatăl ei. Dacă Mahesh ar fi întrebat-o la ce se gândea, nu ar fi ştiut ce să spună. Cum să evite asta? Acesta era elementul cel mai exasperant al timpului pe care acum îl petreceau împreună, legat strâns de al doilea ei lanţ de gânduri, în care se cufunda cu ceva panică. Se hotărâse să nu mai mintă – să „păşească în valea adevărului" cum se afirma în cărţile pe care Shreene le adăugase noului templu din dormitorul lui Nibu. Rumi le citise de curând, căutând un mod de acţiune care să o ghideze prin viaţă. Făcuse legământul adevărului, într-un fel, jurase să înceapă de la zero, păstrându-se curata după incidentul cu clubul de şah, amintirea căruia făcând-o să se simtă cumva murdărită. Dar legământul se dovedea a fi din ce în ce mai greu de ţinut fără planificare extremă dinainte – ca să eviţi să intri în încurcătura, trebuia să eviţi tot ce ar fi putut să nu fie bine primit atunci când era dezvăluit.

Câteodată se întreba cum ar fi fost dacă ar fi fost născută şi crescută în ţara ei de origine, un punct mişcător trecând treptat prin structurile şi prin ierarhiile liniştitoare încurajatoare ale „Mamei India", cum se refereau la ea în filmele hindi. Dacă cedai îndemnurilor care nu se situau în referinţa grila, plăteai pentru asta prin a ţi se refuza o vreme ascensiunea printre ranguri. Era alegerea ta, să judeci dacă reprezenta un troc drept. Cel puţin exista o idee general acceptata de bine şi de rău: nu te zbăteai să o calculezi singur tot timpul. Exista o idee în filmele hindi, cum ca idila făcea parte din viaţă. Dar nimeni nu se aştepta să îl săruţi pe gură, când aveai doar paisprezece ani, ori în orice moment înainte de căsătorie, de altfel, sau să te

întâlneşti cu el noaptea lângă magazine, cu o sticlă de cidru ca parte a întregii afaceri. Totul era atât de inocent, chiar şi când nu era. Băieţii aveau voie afară, fetele nu. Băieţii le curtau pe fete, dându-le felicitări şi sunându-le la telefon, sau răpindu-le scurte momente pe drumul de la şcoala spre casă.

Cu aceasta în minte, Rumi se întorsese la fundamente, presupunând că trebuia să existe un răspuns pur, gata pentru a fi accesat în tomurile de spiritualitate care umpleau dulapul de rugăciune de sub altar. Printre paginile lor parfumate trebuia să existe un ghid despre viaţa, o listă simplă a lucrurilor ce se cuvin a fi făcute şi a celor ce nu trebuie făcute.

Familia Vasi subscrisese de curând unei practici, care credea în iluminare prin meditaţie, numită Programul Bursier de Autorealizare, o organizaţie internaţională care urma învăţăturile gurului Paramhansa Yogananda. În scopul acesta, Mahesh cumpărase mai multe cărţi în engleză, care vorbeau despre disciplina şi despre practica meditaţiei. Rumi încercase fără succes să mediteze în anul care trecuse. Câteodată se uita la Nibu şi se întreba ce vedea el când închidea ochii în timpul şedinţelor lor de familie. Băieţelul avea acum şapte ani, dar reuşea să stea rezonabil de nemişcat, cu un aer de contemplare mistică, cel puţin zece din cele douăzeci de minute de tăcere pe care le executa toată familia de două ori pe săptămână. Rumi ştia asta pentru că după câteva secunde deschidea ochii, deşi se străduia din răsputeri să-i ţină închişi. Se răsucea, se scărpina, se foia.

Acum, după ce citise tot ce putuse, punea asta pe seama poluării. Spre deosebire de Nibu, ea fusese intoxicata de tot felul de vicii şi trebuia să limpezească apa în fântână. Primul şi cel mai dramatic pas înspre puritate era să elimine minţitul, şi aceasta era sarcina căreia i se dedicase.

Până aici toate bune, deşi existau probleme în acest nou mod de viaţă. În dimineaţa aceea,

după ce se întorseseră de la piaţă, Shreene îi întrebă pe Rumi şi pe Nibu care din ei lăsase fereastra de la baie deschisă. În loc să simuleze lipsa de memorie, Rumi recunoscu deschis. Când fu întrebată de ce, în loc să admită că era o greşeală ce nu avea să se repete, Rumi se forţă să spună că mirosul de la treaba-mare a lui Shreene din dimineaţa aceea meritase să o lase deschisă. Întrebată fiind dacă glumea, îşi concentra atenţia pentru a fi cât mai ştiinţifică posibil, încercând să definească exact modelele ei de gândire, cât de veridic putu, fără a aluneca în imprecizie. După părerea ei, beneficiile întoarcerii într-un spaţiu de baie suportabil cântăreau mai mult decât riscul jefuirii. Mirosul activase reflexul ei de a voma, conducând-o la a deschide fereastra cât de repede posibil, deşi ştiuse că plecau de acasă în acel moment. Nu credea că odorizantul ar fi mascat mirosul, explica ea cu părere de râu, atâta era de mare intensitatea greţii pe care o încercase în timpul scurtei sale vizite la baie. Shreene fusese derutată de discursul lui Rumi lipsit de expresie. Dar rezultatul fu unul cât se poate de relevant, cu Rumi încasând papara verbală de la Shreene cu o plenitudine nouă, stoica, dând graţios din cap de fiecare dată când Shreene o numea neruşinata sau obraznică.

Când traseră în parcarea universităţii, Rumi trecu în revista celelalte înlănţuiri de idei ale ei. Primul era funcţional. Trebuia să elaboreze o cale de a ajunge la petrecerea de Crăciun de la şcoală. Şi apoi era gândul frumos, cel de nădejde. Avea de-a face cu ultima dată când se testase cu o lucrare trecută de nivel A, autoevaluarea ei de mijloc de săptămână. Terminase cu 95 la sută, 93 dacă nu contabilizai improvizaţia de la trigonometrie, unde ajunsese la răspuns fără să-şi prezinte calculul întreg, deoarece nu mai avusese timp. Se zvonea că era mai important calculul

decât răspunsul. Oricum, totalul ei era unul bun. Făcea visul real. Însemna că era în formă pentru meciul care urma. *When will I be famous?* cântaseră Bros în *Top of the Pops* în săptămână care tocmai trecuse, punând în faţa camerelor TV farmecul lor de o stricteţe geometrica, scuturându-şi jeanşii jerpeliţi Levi's 501 cu acuitate musculara. Nibu dansase cu ei în sufragerie. Rumi aştepta să se vadă, complet fardata – şi invidios de adulta –, întâi în *Western Mall,* apoi în *The Guardian:*

Talent excepţional indian acceptat la Oxford la vârsta de paisprezece ani.

Trebuia să fie înainte de ziua ei de naştere. Cincisprezece ani era o vârstă aşa de… normală.

Merseră împreună spre clădire. Mahesh păşea încet şi greoi câţiva metri în urma lui Rumi, aşteptând ca ea să meargă înainte. De fiecare dată când fata îl aştepta să o ajungă din urmă, el încetinea până când într-un final se oprea. Era ca un joc straniu de şah în care tatăl nu voia să micşoreze spaţiul dintre ei, la cererea fetei, vrând ca ea să conducă, să aibă iniţiativa. Şi aşa merseră: doi oameni de-a lungul căii ferate până la clădirea de cărămida roşie, uniţi de elastic invizibil având o întindere înceată, şovăielnică. Rumi se simţea agitată. Era cumva supărat pe ea? îi auzise gândurile? Era chestia cu baia de azi-dimineaţă? Ea decise să încerce să vorbească, deşi a clinti tăcerea părea un lucru primitiv.

— Ăă… îşi drese glasul din greşeală în timp ce vorbea. Tată…

Mahesh se opri, se uita la servieta lui, apoi înalţă capul, aşa încât ochii lui se uitară scurt la ea, pierzându-se apoi undeva peste umărul fetei.

— Tată, spuse Rumi din nou, îndemnându-l să vorbească.

— Da? răspunse el.

— De ce nu vrei să vorbeşti?

Mahesh se încruntă. Colţurile gurii lui se lăsară. Reîncepu să meargă, depăşind-o de data aceasta şi zdrăngănind cheile pentru intrarea laterala în clădire. Rumi îl urmă, vârându-şi degetul în buzunar ca să pătrundă până la chimen, mestecând seminţele în secret în timp ce mergeau. Păşiră tiptil prin coridoarele tăcute, cu pătrate mari de lumina artificială dezvelindu-se deasupra lor, călăuzindu-le înaintarea. Îmbufnată, se trezi absorbind scena familiară: anunţuri şi orare, fotografii şterse de lectori în pulovere cu anchior sau tricotate, table albe bătute cu cifre roşii şi verzi, cu mirosul chimic de marker şi soluţii de curăţat învelind aerul.

Maşina de cafea apăru la vedere la fel de previzibil ca şi restul lucrurilor. Rumi se opri şi aşteptă în timp ce Mahesh merse mai departe. Ea ştia că tatăl său era conştient că se oprise, dar că el nu avea să se oprească. „Eu joc şah la fiecare prânz, se gândi ea. Hai să vedem ce faci acum”. În cele din urmă, Mahesh dădu colţul coridorului fără să se uite înapoi. Rumi rămase locului, cu pătratele de lumină stingându-se în jurul ei, îngroşând împrejurimile într-un negru virtual care adăposti pentru scurtă vreme amintirea luminii, mai întâi ca o fulgerare pe retinele ei, apoi o siluetă de raze X a tablei albe, a notiţelor, a pereţilor, toate pălind treptat. În cele din urmă, nimic. Îşi mişcă privirea spre automatul de cafea. Treptat, pe măsură ce ochii ei se obişnuiau cu întunericul, vedea conturul ilustraţiilor de pe aparat, linii maro groase încercuind forme albe. Îşi concentra atenţia pe o cană mică, ce era imprimată într-un unghi ridicat, înclinată pentru a elibera lichid într-o ceaşcă lucioasă, puţin adâncă. După aproximativ un minut lumina de la capătul coridorului se aprinse, trezindu-se clipind din neoane înainte ca tatăl ei să păşească la vedere.

Doar când ajunse la ea vorbi.

— Ce faci? spuse.

Buza îi era ridicata în partea stângă, şi tremura aproape imperceptibil. Dar Rumi vedea limpede mânia.

— Vreau o ciocolată caldă, spuse Rumi.

Se ţinea tare.

— Poftim? spuse Mahesh neîncrezător. Acum?

— Da, te rog. Dacă e OK.

Mahesh se uita la ea de parcă ar fi râgâit în public. „Un râgâit sonor, amplu în faţa a mii de oameni, se gândi Rumi. Ei bine, numai de-aş putea. Ba încă şi un vânt mare”.

— Nici măcar nu ţi-ai început…

— E sâmbătă seara.

— Şi ce dacă e sâmbăta seara? Vocea lui Mahesh adoptase acum un ton vădit dispreţuitor. Ce înseamnă asta pentru tine? Ce legătură are cu…

— Nu-i drept! spuse Rumi.

— Nu mă întrerupe!

— Nu-i drept, zise ea. Toată lumea e acasă la Sharon Rafferty la o petrecere în seara asta şi…

— Ce are asta de-a face cu pregătirea ta? Tu eşti cea care pretinde să se ţină de un angajament. Să fie serioasă. Vrei Sharon Rafferty? Vrei să mergi la petreceri, aşa e? Asta e prioritatea ta?

— Nu, eu spuneam doar… Rumi îşi auzea vocea strivită într-un ţipăt sugrumat în timp ce încerca să termine propoziţia.

— Ce spuneai? Mi se pare că nu eşti pregătită să faci pasul ăsta. Credeam că eşti avansată. Că disciplina ta în studiu era la aşa un nivel, încât ai…

— Tată, nu-i drept! Ei sunt toţi acolo şi luni va vorbi toată lumea despre asta şi toţi au voie şi îşi vor bate joc de mine sau mă vor ignora, tu nu ştii cum e, şi eu nu pot nici măcar să primesc o ciocolată caldă!

Ochii ei se înceţoşară.

— Ce vrei tu, Rumika? Trebuie să te hotărăşti.

— Vreau… să-mi iau examenul.

— Păi, atunci trebuie să te comporţi în mod corespunzător. Vocea lui adoptă un ton aproape consolator. Rumi, tu ştii că ciocolata caldă e ceva care funcţionează ca atracţie, ceva dezirabil. O primeşti la sfârşitul serii, când plecăm spre casă.

— Ştiu.

Vocea ei era liniştită, dar încă mai adăpostea ţipătul, îngropat adânc.

— Ce vei mai avea de aşteptat cu nerăbdare, dacă îi elimini statutul de recompensă? Dacă o consumi acum, ce vei păstra ca magnet, care să te tragă spre sfârşitul serii? Vei deveni demoralizată, nu-i aşa?

— Nu ştiu.

— Vrei să treci un examen de nivel înalt, vrei să iei un examen de nivel A, şi nu e uşor. Nu face greşeli, ai nişte aptitudini, dar numai prin muncă extrem de dură vei obţine ceea ce îţi doreşti.

— Da, tată.

Maşina de cafea începu să trosnească şi să zdruncine tăcerea, o etalare de bâzâituri şi de şuierături care scoteau la iveală mecanismul ei intern.

— Acum haide, nu fi o fată prostuţă.

Îi puse o mână pe umăr şi o mângâie, degetele lui atingându-i uşor gâtul. Rumi stătea cu spatele adus, aşa încât faţa îi era îndreptată în jos, cu mâinile în buzunar, corpul rigid, un ghem de fată cocoşată. Mahesh o porni din nou de-a lungul coridorului.

Ea numără şapte paşi înainte de a începe să-l urmeze.

Mai târziu, după exerciţiile de încălzire şi după meditaţie, stătea în sala de conferinţe, cu hârtiile aşternute în faţă, legănata într-o zăpăceală

amorţită de sunetul subţire al ceasului ei de voiaj ticăind în tăcerea deplină. Mahesh stătea cu ea, corectând prezentările studenţilor la capătul opus al încăperii, stând sub tabla albă, pe post de supraveghetor. Rumi era incapabilă să se concentreze. În primul rând, în încăpere domnea un frig de gheaţă. Mahesh considera că atmosfera trebuia să fie una sub temperatura corpului, dacă trebuia să se obţină o concentrare reală. Deci Rumi era în tricou, cu dinţii clănţănind în numele concentrării.

— Mă duc la toaletă, spuse ea.

Mahesh încuviinţă din cap.

— Ar trebui să mergi dinainte şi numai dacă e absolut necesar în timpul examenului, zise el.

Ea ieşi din vestiar, răcoarea acoperindu-i braţele şi gâtul. Lângă uşă era un avizier mare acoperit cu foi volante pentru studenţi. Citi diferitele anunţuri pentru colegi de locuinţa, membri de formaţii muzicale, servicii de consiliere, înţepând uşor buricul degetului arătător cu seminţele din buzunar şi împingându-le în partea stângă a gurii. Partea dreaptă a limbii o înţepa rănită de mestecatul şi suptul chimenului. Trebuia să aibă predilecţie de dreapta pentru că era dreptace, se gândea ea. Zilele acestea experimenta o preferinţă pentru partea stângă a limbii, ca să echilibreze situaţia. În partea opusă vestiarului se găsea un telefon public. Dintr-un impuls, Rumi merse spre el, ridică receptorul.

Nu avea bani la ea. Se trezi formând 999.

— Urgenţe, rosti o voce.

Simultan auzi cum i se repeta numărul telefonului pe care îl folosea.

— Zero… patru… patru… unu, spuse o voce robotică, apoi o femeie expeditivă se suprapuse, întrebând: Ce serviciu solicitaţi?

Rumi lăsă receptorul să cadă şi îl puse la loc. Apoi stătu în adăpostul cabinei telefonice,

mestecând la chimenul ei. Fereastra încadra luna, care era pleoştită într-o parte şi vârâta în pătură groasa a cerului. Fata stătu aşa un timp, zgâindu-se la lumea de afară, până când îşi dădu seama că Mahesh stătea în faţa ei.

— Ce se întâmplă, Rumika? întrebă el.

— Nimic, tată, spuse ea.

Rumi era resemnata, stând sub acoperişul maro de plastic, în enclava telefonului.

— Ai plecat din sala de conferinţe de mai mult de cinci minute. Nu vei putea face aşa în condiţiile unui examen adevărat, ştii asta.

Ea încuviinţă.

— Ce făceai?

Valea adevărului se întindea în faţa ei. Ea putea să aleagă să meargă prin ea şi să vadă ceruri albastre, curăţate de durere. Sau putea să aleagă mlaştina sordidă a confuziei în care trăia în prezent, fetidul minciunilor ei.

— Am dat un telefon.

— Ce? Cui? Ai bani la tine?

— La serviciile de urgenţă.

— Poftim?

— Am sunat la nouă-nouă-nouă.

El îi aruncă o privire care o făcu să se simtă redusă mintal.

— De ce ai făcut asta? întreba Mahesh, pradă unui acces de mânie, aşa încât barba lui deveni o zbârcitură de carne, o bărbie dubla de păr des ca blana.

— Am vrut… doar să vorbesc cu cineva, zise ea, încercând să-şi imagineze o funie salvatoare, ca să-şi ţină echilibrul în conversaţia care începea să pară din ce în ce mai alunecoasă.

Ea îl ura. Ura nu era un sentiment nobil.

— Mă simţeam singura, zise, cu vocea reverberându-se pe coridorul gol.

Iată: o scosese la iveală. Spusese adevărul, oricare ar fi fost repercusiunile. Desigur, avea să

existe vreo recompensa. Era un pas spre iluminare, cel puţin.

— Eşti o fată tare prostuţă, spuse el.

Merseră înapoi spre sală, Mahesh înainte, Rumi urmându-l, încercând să-şi controleze bătăile inimii, simţind-o cum dă să-i spargă pieptul.

13

În duminica aceea, atmosfera în gospodăria Vasi era încordată. Shreene avea impresia că pereţii casei se strâmbau primejdios sub povara presiunii care creştea cu fiecare oră. Încordarea era o prezenţa fizică, la un asemenea nivel de intensitate, încât simţea că îi bloca urechile, acumulându-se în canale, făcând-o să se teamă şi să-şi dorească genul de pocnitură violentă care i-ar readuce degrabă contactul cu realitatea.

Mahesh şi Rumi erau în general tăcuţi, folosind cuvinte puţine şi vorbind mai ales prin gesturi. Era ca şi cum fiica încerca să-şi depăşească tatăl la propriul lui joc. Shreene fusese şocată să vadă că Rumi dezvoltase chiar şi un vocabular nou de grimase faciale, oscilând undeva între strâmbături de groază şi unele pur şi simplu ridicole, ca şi cum ar fi vrut să dea o bătălie, demonstrând că mârâitul şi încruntările ei erau mai versatile şi mai inventive decât ale tatălui. Acum ajunsese până şi să mănânce singură, la biroul ei, de-abia răspunzând la încercările lui Shreene de a-i masa umerii, întorcându-şi capul atunci când mama îi sugera să-şi schimbe hainele, nepăsându-i de îngrijorarea femeii la vederea stării proaste şi la mirosul tricoului pe care îl purta în continuu. Chiar şi Nibu se liniştise, reducându-şi treptat energia până când deveni aproape inexistenta, un foşnet şi un clichet de viaţă de-abia auzite. Era ca şi când ar fi trăit într-o mănăstire dedicată liniştii, dar în care locatarii puteau comunica tot felul de nemulţumiri prin intermediul mişcării. Cum se spunea aici? se gândea Shreene. „Acţiunile vorbesc mai tare decât

cuvintele?” Dacă aceasta era o filosofie occidentală, Sheene nu râvnea foarte tare la ea, asta cu siguranţă.

Whitefoot trebuia să treacă pe la ei în seara aceea, pentru confruntarea lunară de şah. Deşi era periculos de aproape de examenul lui Rumi, Shreene îl încurajase pe Mahesh să respecte aranjamentul, îngrijorată că dacă nu se relaxa, ceva avea să se prăbuşească. Ea pregăti mâncarea din timp, apoi ieşi în curtea din spate să atârne rufele la uscat, începând cu cearşaful, pe care îl scutură aşa încât biciui aerul ca un steag imens. Îl prinse în cârlige de frânghia de rufe, apoi se întoarse la coşul încărcat până la refuz. Alese apoi trei sutiene şi scăpă o faţă de pernă între răsadurile de legume. O privi cum flutura în vânt, pământul sfărâmicios acoperind-o cu o rafală de granule de cafea. Scuturând-o de praf, zâmbi. Zece luni, şi faptul de a se afla în propria grădină încă mai avea o notă glorioasa de noutate: gardul de lemn înalt până la umăr, care făcea ca acest pătrat mic de beton şi de pământ să fie al lor, încă o mai atrăgea, cu parfumul lui bizar de intimitate. Piesa centrală, o salcie mare care atingea uşor gardul în partea de sus, avea aproape o calitate spirituală, de parcă ar fi fost un paznic pentru familia ei.

Deşi crescuse cu un regim de figurine hinduiste asortate, noua lor abordare a religiei părea să aibă mult mai mult sens pentru Shreene. Faptul că urmau programul de autorealizare spre iluminare spirituală le adusese numai noroc, chiar şi Mahesh trebuia să recunoască asta, cu avansarea lui în funcţia de lector asociat şi cumpărarea propriei lor case terasate în zona mai frumoasa din Llanedeyrn. Totul se schimba. Şi urmatul căii lui Paramhansa Yogananda părea să ia toate părţile bune ale hinduismului: meditaţia şi puritatea gândirii, de exemplu, fără cultul zeilor-elefant şi al zeilor-maimuţă, atât de ofensator pentru Mahesh. El se acomodase cu asta destul de bine,

frecventând alături de ea întrunirile şi ajutând la pregătiri în ashramul din Londra. În mod minunat, discursurile şi mantrele erau toate în engleza, ceea ce însemna că puteau să angreneze copiii. Îl auzise în treacăt pe Mahesh explicându-i lui Rumi, vorbind despre faptul că practica era ca „budismul, dar cu un Zeu la capătul oricărui lucru”. Era frumos să împărtăşească ceva cu el, se gândea ea. Peste tot între ei se interpuneau numerele, un strat zgomotos care o separa de Mahesh fără putinţă de tăgadă, intercalându-se între ei chiar şi în pat, făcându-i mai străini unul pentru celălalt decât fuseseră vreodată. El se ascundea mereu îndărătul cărţilor lui sau al testelor lui Rumi. Însurat cu numerele. Mai concret, admiratorul lor fervent. Dar nu exista vreun zeu sau vreo zeiţă a numerelor. Cel puţin acum erau într-o adevărată călătorie spirituală împreună, toată familia.

Prinse cu cârlige o pereche de pantaloni scurţi de-ai lui Nibu, apoi duse coşul cu restul de lucruri înăuntru. Mahesh era în bucătărie, căutând gustări, ca să le ducă sus în biroul lui.

— Arre, ai să fii sătul la cină, dacă faci asta! zise Shreene. Ce tot scotoceşti şi dai totul peste cap? Mark Whitefoot va fi aici în doar douăzeci de minute.

Mahesh se întoarse spre ea, cu o furtună pe faţă.

— Deci vreau nişte *numpkin.* Nu pot primi asta în propria mea casă? zise cu vocea joasă care trosnea de parcă era străbătută de electricitate statica.

— Dar… spuse Shreene.

— Şşşt, zise el, scoţând sunetul rapid, cu un amestec strident de aer, ca şi când ar dojeni un copil.

Duse un deget la buze şi ridica din sprâncene, indicând camera lui Rumi de deasupra bucătăriei.

— Ce tot… spuse Shreene înfuriată.

Mahesh se strâmbă, încreţindu-şi partea stângă a buzei şi expunându-şi dinţii. Arătă spre tavan şi clătină din cap, tăindu-i vorba.

— Ea are nevoie de linişte absolută pentru a se concentra, zise bărbatul, într-o şoaptă gen „lasă-fleacurile”.

Shreene îşi simţi faţa cuprinsă de o furie violenta atât de intensă, încât ameninţa să o înăbuşe.

— Să nu îndrăzneşti să vorbeşti aşa cu mine! se răsti ea, înecându-se, cu vocea ca un şuierat tare. Tu crezi că eu nu ştiu? Te gândeşti vreodată cât de greu lucrez eu la toate? Eu nu sunt una dintre studentele tale!

Mahesh căscă ochii până când aproape îi ţâşniră din orbite, apoi continua pantomima tăcută cu un scuturat repezit al mâinii, de parcă ar fi aruncat ceva în spate, înainte de a se întoarce şi de a închide cu hotărâre uşa după el.

După cină, cei doi bărbaţi se duseră la cârciuma să-şi joace partida de şah. Whitefoot protestă, plângându-se că pachetul de şase beri avea să se irosească, dar Mahesh era hotărât, punându-şi braţul în jurul umerilor lui Whitefoot şi conducându-l afară din casă, explicând în timp ce mergeau că Rumi nu-şi putea permite nicio distragere a atenţiei în momentul acela: oricât de mult şi-ar atenua vocile, ea tot ar şti ca ei se aflau acolo, şi el nu voia sa rişte asta.

După zece minute intrară la Traveller’s Rest, o cârciuma veche şi dărăpănată, care arata de parcă era proptită cumva împotriva voinţei ei. Whitefoot îl condusese acolo, asigurându-l pe Mahesh că nu aveau să fie studenţi: era un local prea neimportant. Lui Mahesh îi erau familiare cârciumile, în special la evenimentele anuale, prânzul de Crăciun cu cei de la catedra sau băutele de vară la localul lor din Swansea. Dar înăuntru luminile erau mai fluorescente decât se aşteptase,

în timp ce amestecul de muzica pop, de fum de ţigara, de triluri de blender şi de comentariu sportiv – de la un televizor mic portabil, fixat în colţul de deasupra barului – îl făcură să se simtă ameţit. Locurile de genul acela erau altfel când nu se foloseau pentru petreceri.

Se aşeză la o masă lângă fereastră şi începu să aranjeze piesele pe tablă în timp ce Whitefoot aducea băuturile. Mahesh îşi urmări prietenul şi se simţi deodată intimidat de siguranţa de sine a acestuia. Whitefoot părea a fi în elementul lui, cu o fudulie de-abia sesizabilă împodobindu-i pasul în timp ce ţinea în echilibru cele două halbe în faţa sa, cu un pachet de chipsuri cu caşcaval şi ceapa ţinut doar cu degetul mic într-o parte, întorcându-se să se uite la televizor în vreme ce mergea.

Când ajunse la masă, Mahesh se ridica pentru a se aşeza pe scaunul opus, plasându-se în aşa fel încât stătea cu spatele la restul încăperii, preferând să se uite la reflexiile oamenilor şi ale luminilor care treceau repede prin dreptul ferestrei. Se simţea mărunt, cumva necultivat, chircit de nesiguranţa, şi ştia că avea ceva de-a face cu cârciuma, cu uşoara încredere în sine cu care alcoolul şi sportul îi puteau uni pe aceşti oameni necunoscuţi într-o frăţie aparte. Era ridicol. „Un bărbat mic indian în colţ”. Cuvintele îi veniră în minte, încercuite de o nota imaginară de milă, ca şi roşul cernelii pe o greşeală studenţească, prea repede pentru ca el să se simtă altfel decât şocat. Aşa se vedea el pe sine? îşi făcu o însemnare mentala dojenitoare: „Dacă priveşti cu dispreţ propriul statut, te poţi aştepta doar la acelaşi lucru de la ceilalţi. Nu la mai mult”.

Jucară prima partida cufundaţi într-un respect formal, Mahesh permiţându-i lui Whitefoot să facă pauze prelungite înainte de a muta, Whitefoot permiţându-i lui Mahesh să-şi retragă o mişcare, la o secunda după ce făcuse o greşeală. Mahesh câştiga, curăţând tabla în mod practic şi

simplu, aşa încât Whitefoot nu avu de ales decât să renunţe, copleşit de anihilarea absolută a armatei sale. La al doilea joc începură să vorbească.

— Aşadar, care e scopul tău adevărat cu Rumi? întreba Whitefoot, ronţăind la un chips extraordinar de mare şi zâmbind spre nişte bărbaţi care stăteau lângă aparatele de joc.

Mahesh se întoarse să se uite la ei. Erau voinici, cu capetele rase grosolan, purtând tricouri de rugbi, care se terminau în dungi groase cu gulere albe de tricot. Părea că se uitau la un meci la televizor.

— Cine sunt? îl întreba pe Whitefoot, luând o sorbitura din berea lui.

— Habar n-am, zise Whitefoot. De ce? Vreun motiv anume?

Se aplecă şi îi arunca lui Mahesh o privire interesata, invitându-l să divulge orice secret pe care l-ar putea avea.

— Niciun motiv, spuse Mahesh. În orice caz, ce ziceai? Despre Rumi?

— Oh, da, care ţi-e planul? încotro se îndreaptă toate astea?

— Planul meu? Nu exista niciun plan.

— Haide, Vasi, omule, tu orchestrezi ceva acolo, nu-i aşa? Asta nu se întâmpla de la sine, acum, nu-i aşa?

— Orchestrez, spuse Mahesh.

Se opri, apoi mormăi ceva imperceptibil.

— Ce a fost asta? zise Whitefoot, părând distrat. Deja te bosumfli? Ce ai zis?

— Nimic.

— Nu, continua, spune-mi! Mi-aş dori o privire pătrunzătoare în funcţionarea lăuntrică a bărbatului în sine.

Mahesh ofta prelung şi îşi făcu vocea să sune cât de neprietenos posibil.

— Să foloseşti un astfel de cuvânt reprezintă un lux.

— Oooh! Acum fierbem. Trage-mi o chelfăneală, Vash, loveşte-mă!

Mahesh zâmbi, remarcând entuziasmul copilăros al lui Whitefoot pentru un conflict şi dezvoltă:

— Reprezintă un lux, folosit doar de cineva care e destul de amăgit să creadă că lumea e plină de alegeri, cineva care îşi trăieşte în esenţa viaţa într-un cocon iluzoriu de tihnă.

— Oh, da, zise Whitefoot, luând o înghiţitură zdravănă din halba lui şi ştergându-şi gura cu dosul mâinii. Îmi place stilul tău: „un cocon iluzoriu de tihnă”. Chicoti, apoi ronţăi lacom un rondel uscat din punga de chipsuri. Atunci explica-mi teoria asta. Explică-mi lipsa mea de povara, specifica omului alb. Elitismul meu cu vederi înguste. Atmosfera rarefiata în care trăiesc. Asta mi-ar plăcea.

Pocni din fundul gâtului, ca indiciu că era gata de acţiune.

— N-am de gând să încep o ceartă cu tine, spuse Mahesh. Doar îţi va exacerba îngăduinţa de sine.

Râseră împreună, Whitefoot simulând jignire gravă, apoi dând din cap într-o falsă înclinare de respect.

Mahesh continuă:

— Subliniam că nu „orchestrez” nimic. O ajut doar pe Rumi să-şi pună în valoare potenţialul. Şi dacă ea vrea să fie luată în serios în ţara asta, va trebui să facă mult mai mult decât doar să-l pună în valoare, de asta poţi fi sigur. Dar chiar dacă eşti în minoritate, dacă te dedici, poţi să realizezi orice în viaţă. Oricât de greu ar părea.

— Bravo! zise Whitefoot, bătând din palme. Dar dacă intra la universitate şi pleacă acolo acum, anul ăsta, când împlineşte cincisprezece ani – planul tău măreţ, aşa-i? Las la aprecierea ta, domnule, faptul că eşti o persoană foarte dominanta, iar în prezent faci ce e oportun

pentru tine. Dar cum rămâne cu ea? Nu crezi că o să o răvăşească? De ce e nevoie de asta?

— Ce vrei să spui cu „nevoie”? Dacă ea poate să facă asta şi are aptitudini, de ce ai vrea să o reţii? Realizarea academică e necesară pentru succes. E singura măsură cuantificabilă a unei existenţe dedicate minţii. Nimeni nu poate judeca un sistem obiectiv de notare. Odată ce obţii anumite note, le poţi purta cu tine o viaţă întreagă. Ele sunt ca… Mahesh ezita, gândindu-se la cuvântul potrivit. E cum spune Krishna în *Bhagavad Gīta:* „Persevereză mereu, controlează-ţi mintea. Aceasta îţi va fi pavăza împotriva naturii nestatornice a lumii”. Pufăi pentru a-şi puncta vorbele. Pavăza, vezi tu, repeta bărbatul.

— Am priceput, Vash. Te-ai folosit de toate resursele, citând cartea sfântă şi toate cele, zise Whitefoot. Se uita atent la tabla de şah şi inspira adânc, mototolind pachetul de chipsuri în mâna înainte de-a face următoarea mutare. Dar cum rămâne a fi un adolescent normal, omule? continuă el. Cum rămâne cu, ştii tu, descoperirea secretului de a vomita în linie dreaptă într-o noapte luminată de stele după un păhărel prea mult la cârciumă? Whitefoot chicoti, în mod evident amuzat de sine. Să-ţi vopseşti părul verde ca să atragi atenţia copilei care stă în faţă la chimie. Genul ăsta de lucruri et cetera.

Urale zgomotoase se auziră dinspre bar, cei doi rugbişti alăturându-se larmei continue de aplauze şi de sirene de la televizor. Zgomotul creştea în încăpere, măcinându-i nervii lui Mahesh. Replică tare, cu scopul de a abate atenţia lui Whitefoot de la ecran:

— Iei în derâdere viziunea mea asupra comportamentului părintesc? Te amuză să ridiculizezi tradiţiile culturii mele?

Whitefoot ridică din sprâncene şi clătină vehement din cap.

— Oh, nu, nu, nici vorbă, asta nu accept! Nu de la un bărbat care poartă un trenci cu un cordon lat de opt centimetri. Doar nu vrei să-mi spui că aduci un omagiu îmbrăcămintei tradiţionale de lucru a poporului tău ancestral cu asta, nu? Simula un accent galez, cu vocea ca un arc comprimat. Ah, ţi-ai pus lenjerie ţesuta în casă pe dedesubt, nu-i aşa? Mi-a fost dor de asta azi, iubire! De ce nu vrei să aruncăm o privire la ea mai târziu, ce spui?

Mahesh râse fără să vrea. Îşi simţea pieptul relaxându-se, şi îşi dădu seama că se încordase de parcă s-ar fi pregătit de luptă în adevăratul sens al cuvântului. Era o uşurare, şi îşi lăsă respiraţia să se reverse din trupul său într-un hohot vârtos.

— Uite ce e, Rumika nu are să fie interesată de lucrurile astea pentru că nu sunt relevante pentru călătoria ei, spuse Mahesh. Şi în ceea ce priveşte sexul opus, decizia respectivă va fi luată când va fi destul de mare să facă pasul căsătoriei. Nu are niciun rost să ne implicăm în lucrurile acestea înainte.

— Iisuse, omule, tu ai abilitatea de a coborî până în Evul Mediu după placul inimii, nu-i aşa?

— Nu reuşesc să înţeleg cum licenţiozitatea i-ar îmbogăţi viaţa.

— Un pic de licenţiozitate ar face viaţa *mea* mai valoroasă, asta îţi pot spune, zise Whitefoot graseind r-ul din „valoroasă” cu un tors ca de pisică, plin de interes. Dar nu, eu sunt sortit unei vieţi de servitudine monahală la Universitatea din Cardiff. Şah, apropo.

Mahesh tresări. O privire fugitivă aruncată pe tablă îi dezvălui că regele lui era într-adevăr atacat de către un nebun rătăcitor. Se zburli. Chiar mai rău. Exista o întreagă paletă de activităţi pe care el nu le observase: o armată strâns coordonată a pieselor lui Whitefoot, aşteptând pe tablă în teritoriul lui. Era ca şi cum s-ar fi însufleţit din oştirea lui, clone ale armatei lui care îşi schimbase

brusc culoarea de la negru la alb, aşa de cruntă şi definitivă era infiltrarea.

— Asta-i nedrept, spuse, uitându-se fioros la Whitefoot. Acum eşti la două mişcări de un şah-mat inevitabil. M-ai ţinut de vorbă şi între timp tu plănuiai toate astea…

— Oh, nu, prietene, zise Whitefoot. Nu-mi veni cu lamentări. Am câştigat cinstit. Acum mută-ţi regele şi dă-mi-l pe tavă.

Mahesh începu să îndepărteze piesele de pe tablă.

— Nedrept? exclamă Whitefoot. Să-mi refuzi micuţa plăcere de a-ţi vedea regele înconjurat, neavând încotro să apuce? Ei bine, du-ţi victoriile unde voieşti. Eu merg la toaletă.

Jucară ultima partidă fără multă vorba. Fu o remiză de comun acord, ambele părţi rămânând doar cu regele şi cu o singură altă piesă. Mahesh merse la bar pentru ultimele comenzi, cedând poruncii lui Whitefoot de a „face în sfârşit cinste cu una mică”, ţinându-şi privirea întoarsă de la cei doi bărbaţi de la automatul cu bile în timp ce aştepta o halbă şi un pahar cu apă. Avea capul tulbure şi un stomac tremurând de la cele trei halbe pe care le consumase deja, mult peste porţia lui obişnuită, şi alcoolul îl zăpăcea mai mult decât atunci când îl bea acasă, amestecând sunetele din jurul lui până când dispărură într-un fundal murmurător. Doar când unul dintre bărbaţi smuci mâneca hainei lui, făcându-l să se dea înapoi ca o măsură de autoapărare, îşi dădu seama că acesta încercase de ceva vreme să-i atragă atenţia.

— …nevoie să stai jos? zicea bărbatul în dungi albastre.

Mahesh clipi spre el cu un fel de mirare.

— Verificam doar, amice, zise prietenul lui în dungi roşii.

Cei doi dungaţi se uitară unul la altul. Roşul puse braţul pe umărul lui Mahesh, ca să-l echilibreze.

— Propteşti tejgheaua, amice? întrebă zâmbind. Eşti aici de-o bucată de vreme. Mă-ntrebam doar dacă eşti, adică, OK, aşa-i?

Mahesh se propti de bar cu o mişcare bruscă, neglijentă. Simţi greaţa agitându-i-se în stomac. Dungile râdeau în timp ce încăperea începea a se roti în jurul lor, învârtindu-se nebuneşte înspre un nucleu central ca un ochi de apă ce se învârtejea spre scurgere, închise ochii şi se rugă să nu se înece. Era deodată, şi în mod ruşinos, beat.

— O să se stingă ca o lumânare, îi spuse Roşu lui Albastru. Apoi mai tare şi rar, de parcă Mahesh ar fi fost surd: ÎN REGULĂ… AMICE?

Râseră din nou, împreună, producând o mânie cu ricoşeu în Mahesh, de parcă ar fi tras de o bandă elastică şi i-ar fi dat drumul ca să-i pişte faţa. Deschise ochii şi încercă să vorbească.

— Baaa… shaaa, zise, ştergându-se la gură.

— Ascultă, amice, eu aş încerca să stau jos dacă aş fi în locul tău, zise Roşu, oferindu-i un taburet.

Mahesh se holbă la el, cu ochii înlăcrimaţi de efort, şi silui cuvântul afară din gură.

— Băi… *bhen-chott!* spuse, îndreptându-se de spate şi balansându-se periculos odată cu silaba finală.

Era un cuvânt pe care nu-l mai auzise din zilele lui de şcoala. Regina tuturor insultelor. O molestare de soră. Ciudat că ăsta era cuvântul de ocară oficial de vârf numărul unu în India, se gândi. El nu îl folosise niciodată până atunci, iar acum stătea în gura lui ca un *paan* care se descompunea, împroşcând mirosul de leşie în cârciuma.

— Băi ce? zise Albastru, aplecându-se spre el şi încruntându-se.

Ciocăni cu degetul capul lui Mahesh, răpăind pe ţeasta cheală.

— Totul în regulă acolo înăuntru?

Roşu chicotea.

Mahesh îşi trase înapoi braţul, folosindu-se de bar pentru balans şi cu un gest larg se pregăti să-şi repeadă pumnul înainte. Parcă ar fi cărat o bilă mare de bowling, atât de greoaie şi dezaxata fu mişcarea atunci când o încercă. Alte şi alte hohote fonfăite ale celor în dungi se amestecară cu un zgomot răsunător de la bar. Când vocea lui Whitefoot se strecură în acest peisaj acustic instabil, Mahesh îşi ridică privirea şi îl văzu discutând cu dungaţi, îndepărtându-i cu un zâmbet împăciuitor, în aşa fel încât să-l poată scoate afară.

În drumul lor spre casă se opriră la o bancă plasată pe un triunghi de verdeaţă. Mahesh vomită în tufişurile din spatele ei, apoi i se alătură lui Whitefoot, care îi dădu o gumă de mestecat. Deasupra lor, cerul era gri pal, acoperit cu o ceaţă subţire, mirosul ars de gaze îmbibând aerul. Mahesh se simţea ciudat de mulţumit când îşi ridică privirea, focalizând puncte de lumină în locuri rare de pe cer dacă îşi îngusta ochii destul de mult timp, mintea recăpătându-şi luciditatea, imagine după imagine.

14

Era cu o săptămână înainte de examen. Rumi stătea în camera ei într-o fundătură groasă de numere, cu creierul toropit de ecuaţii şi de statistici neîntrerupte. Când îndrăznea să-şi mişte capul era ca şi când un crescendo al materiei s-ar fi deplasat în mintea ei, o fracţiune de secundă în urma mişcării ei conştiente.

Pe birou: un bol de metal pe jumătate plin cu seminţe (acceptate acum „cu moderaţie” de către Mahesh, ca un sprijin pentru concentrare), pixuri, o trusa de geometrie, o lampă mică de birou cu abajurul crem pătat de o arsură maro; o lumină neuniformă străpungea gaura pârlită, acolo unde ţesătura atinsese becul prea mult timp. De

asemenea, o selecţie de biscuiţi de ciocolată din făină de ovăz, o tabletă de ciocolată începută şi, cel mai ispititor, o gogoaşă lunguiaţă plină ochi cu cremă sintetică şi cu gem de zmeură.

Era pe teritoriu familiar: stadiile finale ale pregătirii de examen şi panica tăcută a lui Mahesh că ea ar putea slăbi însemnau că îi era permis să mănânce orice îi plăcea. Se simţea ameţită de impregnarea cu zahăr, umflându-se atât pe dinafară, cât şi pe dinăuntru, până când într-o zi, poc, o despicare letargică, şi avea să se prăbuşească fără rezultate, fără să elibereze nimic, nicio minune ascunsă, niciun secret al universului. Nicio descoperire care face să-ţi stea mintea în loc a teoremei numerelor prime la vârsta de paisprezece ani, ca şi Carl Gauss. Nicio lucrare terifiant de briliantă despre secţiuni conice, precum adolescentul Pascal. Când creierul ei avea să se împrăştie, avea să fie o varietate de normalitate îmbrăcată în zahăr, aceleaşi aritmetică şi geometrie vechi. Un bâzâit de numere şi de simboluri ieftine, pe care oricine şi toţi puteau să le memoreze, dacă li se dădea destul timp şi suficienta închisoare. Sfârşitul poveştii.

Ea nu avea prieteni. Nu mai mergea la şcoală – nu mai fusese de câteva luni. Nici măcar nu-i mai era frig, aclimatizându-se la răcoarea care umplea casa tot timpul, ca să o menţină ageră, după cum se presupunea că stăteau lucrurile. „Asta e ce am ales eu, se gândea Rumi, cocârjată la biroul ei. Asta-i viaţa mea. Până când ajung acolo. Până când voi fi liberă”.

Era doar ora nouă. Se gândea la numere transcendentale, acele lanţuri de mister: nenumărabile, numere care nu se terminau niciodată, se continuau doar la infinit, ca şi *pl,* cea mai mare celebritate dintre ele. Erau atâtea numere acolo, afară, şi matematicienii reuşiseră doar să dovedească faptul că o mână din ele erau transcendente, ştiind tot timpul că mult mai multe

aşteptau să fie descoperite, de-ar fi ştiut doar cum. Rumi şi le imagina – stele întunecate punctate pe cer, aşteptându-şi momentul, aşteptând să fie aprinse. Stele care nu mureau niciodată. Imaginează-ţi să descoperi un alt *pl* sau un alt e. Ar însemna că de fapt îţi depăşeşti hotarele minţii?

Încercarea ei de transcendenţă dispăruse. Nu mai păşea prin valea adevărului. În schimb minţea din nou, ba chiar dorinţa de a spune adevărul slăbise, atât de rapid, încât ea se întreba dacă fusese vreodată posibil să se îndeplinească. Singura constanta era chimenul, pe care îl mesteca violent şi rapid, străpungându-şi carnea degetului arătător cu dinţii şi cu limba de fiecare dată când îi urmarea traseul înăuntrul gurii.

Se auziră două ciocănituri la uşă, o pauză, apoi o altă bătaie. Era o versiune şovăielnică a ciocănitului folosit de Mahesh pentru a-şi anunţa prezenţa, un cod simplu: două, pauză, apoi una.

— Nibu? zise ea, încercând să-şi păstreze vocea aspră.

Se auzi un ţipăt în spatele uşii, un râs izvorât dintr-un piept mic.

— Nibu Vasi? spuse ea.

Se duse la uşa şi o deschise cu zgomot. Nibu stătea într-o vestă albă şi în pantaloni scurţi, cu faţa prizoniera a unui chicotit tăcut, îşi puse degetul pe buze, curbându-şi sprâncenele într-o încruntare, şi inspiră adânc, umflându-şi pieptul. Tăcerea dădea gesturilor lui o nota de mişcare cu încetinitorul.

— Înveţi, Rumika? şopti el, îngroşându-şi vocea şi crestând-o cu o nazalizare indiana.

Rumi se sprijini de tocul uşii şi îşi privi fratele.

— Tu ce crezi?

— Şşşt! şopti Nibu. O să audă!

Indică spre podea şi îşi mări ochii, dând din cap solemn.

— Ce vrei? zise Rumi.

— Hai să jucăm un joc. Încercă să se strecoare pe uşă. Rumi îi blocă intrarea, făcându-l să se scuture de râs. Îşi apăsă mâna pe buze, ca să atenueze zgomotul.

— Lucrez, spuse Rumi.

— Continuă! zise el.

— Ce fel de joc vrei să joci?

— Am putea să ne luptăm?

Îşi făcu mâinile pumni şi adoptă poziţia unui boxer experimentat. După ce îşi contractă muşchii, sări într-o parte, izbind din greşeală uşa de perete. Bufnitura îi făcu să tresară, apoi să înceteze orice mişcare, stând pe loc cu răsuflarea tăiată. Aşteptară, Rumi uitându-se fioros la Nibu în timp ce el se ţinea cât de nemişcat posibil, sprijinindu-se pe un picior, cu braţul ridicat spre locul unde se lovise de uşă, tremurând imperceptibil, de parcă s-ar fi jucat Statuile Muzicale. Zornăitul de veselă continua jos.

Rumi se relaxă.

— De ce ai făcut asta? şopti.

Nibu clătină din cap şi îşi împreună mâinile într-un gest de scuze. Îngenunche şi îşi ridică privirea înspre ea, cu mâinile încă strânse la piept, cu o expresie rugătoare care îi cuprindea întreaga faţă.

— Bine, bine! zise ea, ascunzând un zâmbet. Ai voie în camera mea. Dar numai dacă taci.

Rumi îşi permise zece minute cu Nibu. Începu prin a sta pe scaun şi a întinde rigid braţul, orientându-l în jos aşa încât băiatul să poată fugi şi să se lovească de el repetat, izbind-o pe Rumi cu forţa trupului său slăbuţ. Apoi ea îl ridică, îl învârti, aşezându-l în final pe pat, apăsându-şi degetul mic pe obrazul lui.

— Pot să te bat cu degetul mic, *sssă şşştii,* zise ea cu un şuierat maiestuos.

Nibu se cutremura de râs şi îşi împingea faţa dintr-o parte în alta, strângându-şi palmele în

jurul încheieturii mâinii ei şi trăgându-se încet în sus spre cotul ei, până când se ridică în picioare, aproape egalând-o la înălţime, cu picioarele clătinându-se pe salteaua elastică.

Rumi îşi apăsă degetul mâinii stângi pe obrazul lui stâng.

— Cu forţa degetului meu mic, nimic mai *putsssin*, continuă ea, savurând şuierătura cuvântului final.

— Pe puterea lui Craniu Gri! zise Nibu. Vocea lui cânta veselă, în şoaptă. Am puterea!

Îi îmbrăţişa umerii, strângându-i, şi se ridică de parcă ar fi fost pe un cadru de alpinism. Rumi începu să meargă cu spatele, cu el atârnând în faţa ei, cu mâinile lui prinse de ceafa, gâdilând-o la ceafă. Ea se întoarse cu mişcări mecanice şi îl lăsă în jos, folosindu-şi gâtul, îndoindu-şi genunchii pentru a se ghemui. Băiatul sări şi o trase la podea. Rumi stătea întinsă pe jos, aşa că Nibu o putu învălui într-o nouă îmbrăţişare strânsă, rostogolindu-se pe burta ei, ca să o ţintuiască la pământ. Îi apăsă braţele în părţi şi îşi împinse fruntea pe umărul ei drept, ridicându-se într-un început de stând în cap. Chicotele începură încet să izvorască din trupuşorul băiatului, săltând ca nişte bule de pe pieptul ei.

Se auzi un zgomot la uşă. Intră Mahesh. Nibu sari în sus şi rămase în picioare într-o parte în timp ce Rumi se aduna de pe jos.

— A fost doar acum… zise Nibu.

— Nibu, pleacă, spuse Mahesh. Rumi, nu te pot lăsa nesupravegheată la vârsta ta?

Rumi rămase tăcută, cu faţa poziţionată diametral opus manualului de matematică, strângând un creion într-o mână, instrumentele de geometrie într-alta.

— La ce lucrai? întrebă Mahesh, venind către ea. Stătea în spatele ei şi îi privea peste umăr. Ai întrerupt un examen cronometrat ca să te joci ca un copil?

Trupul fetei era rigid, cu muşchii deodată împănaţi de durere. „Nu ceda, îşi spunea. Nu vorbi. Nu te uita la el”.

— Cum vrei să ştii de ce eşti capabila în adevăratul sens, dacă nu ai cronometrajul la îndemâna?

Mahesh se aşeza pe patul lui Rumi. Ea îi auzea respiraţia, frecând aerul ca glaspapirul, cu o fricţiune uşoară, regulata.

— Trebuie să merg la birou acum. Nu ştiu dacă să-mi anulez planurile din cauza gravitaţii situaţiei acesteia.

Statura în linişte pentru câteva momente, tăcere întrerupta doar de mişcările ce se auzeau din bucătărie.

— Eşti o fetiţă foarte prostuţă.

Un scâncet mic îi scăpă lui Rumi. Îşi dădu seama că strângea compasul în mână, că ea îi apăsa vârful în carnea de la baza degetului ei mic.

— Fată prostuţă, zise el.

Rumi încerca să se calmeze, cu mâna tremurându-i de forţa înfrânata.

— Ăsta e un comportament stupid, nu-i aşa?

Urmară clipe de tăcere. Rumi îşi auzea tatăl aşteptându-i răspunsul. Ea îşi îndreptă atenţia spre două triunghiuri cuplate în treimea de sus a caietului de exerciţii. În mintea ei, o expresie de dezgust strâmba gura bărbatului, în spaţiul de pe chip în care barba nu se întindea.

— E un comportament stupid, nu-i aşa?

Rumi dădu din cap, conştientă că se terminase.

— Voi avea încredere în tine, Rumi, dar mă aştept să văd lucrările terminate când mă întorc.

Bărbatul se ridică şi îşi trecu mâna peste părul ei.

— Haide. Poţi să o faci. Vocea lui era mai blânda, convingătoare. Fii o fată bună. Nu pune în pericol lucrul pentru care ai lucrat până acum.

După ce el închise uşa după sine, Rumi se uita la mâna ei. Compasul găurise începutul unei linii maro-închis de pigment, care îi străbătea palma înspre degetul arătător, genul de linie care trebuia să-ţi spună ceva despre viaţa ta. Era vizibilă o tăietură subţire, dezvăluind o minuscula bulina roşie. Lua compasul în mâna stângă şi introduse capătul ascuţit înapoi în tăietură, cu scopul de a trage şi a extinde astfel rana, imaginându-şi că avea să urmeze traiectoria liniei întipărite în carnea ei, o scurgere de roşu suprapusă pe curba cea lungă. Dar pielea ei nu voia să cedeze, şi Rumi nu o forţa.

Ceva mai târziu, Rumi se duse jos pentru a-şi face nişte ciocolata caldă. Shreene tocmai îşi termina treaba în bucătărie, cu mişcări nerăbdătoare şi zgomotoase. Rumi umplu fierbătorul, se aşeza pe un taburet şi se zgâi de la fereastra care se întindea de-a lungul peretelui, lângă chiuveta. Vedea lumea de afară, scufundată în muţenie de geamurile duble: un crepuscul ciudat adunând împreună norii şi grădina, cu salcia mare unduindu-şi trupul obez în vânt. Balansoarul lui Nibu se legănă sub crengi într-un dans chinuit, cu placa de plastic portocaliu săltând pe sforile care o ţineau.

— Mamă, zise fata.

Shreene nu răspunse.

— Îmi trebuie un sutien, spuse Rumi.

Shreene se întoarse. Era ghemuită la uşa care ducea la garaj, golind lada de gunoi, cu mâinile dedicate procesului de desfacere a unei pungi umflate din containerul ei. Faţa ei fierbea de greaţă, cu nasul întors, în timp ce aduna legumele în putrefacţie, care cădeau pe podea de fiecare dată când încerca să ridice punga afară din ladă. Se uită la Rumi purtând pe chip o iritare obosită.

— De ce te gândeşti la lucrurile astea?

— Pentru că am nevoie de unul şi nu e drept.

— La asta îţi stă ţie gândul, când examenul tău e aşa de aproape?

— Poftim?

— Când eram de vârsta ta, eu nu i-aş fi cerut mamei aşa ceva. Noi eram prea timide, ca să vorbim despre lucruri de genul ăsta. Când mama m-a luat deoparte şi mi-a explicat că voi avea nevoie de unul, am fost aşa de jenată. Nu-mi dădusem seama… eram atât de inocenta…

— Nu-mi pasă! Nu-mi pasă de ce se întâmpla când erai tu de vârsta mea! Eu vreau unul! Mi-a venit ciclul, ştii asta, şi nu mă poţi împiedica să-ţi cer asta…

Shreene ridică brusc mâna, tăindu-i vorba lui Rumi. Înnoda punga cu gunoi cu o viteză năprasnică, mâinile mişcându-se experte pe plasticul negru, dând la iveală un nod perfect.

— Uite cum vorbeşti cu mama ta! Neruşinata. Fără ruşine! Noi eram atât de simple la vârsta ta, şi tu, uită-te la tine… lipsită de orice simţ al decenţei. Locuim aici de atâta timp, că te schimbi la culoare…

— Mamă, nu am să te ascult! Nu am să te ascult cât eşti de cruda şi de răutăcioasă. Nu-mi pasă!

Rumi se legănă periculos pe taburet în timp ce vorbele îi ieşeau din gură, şi se uita la mama ei cu sfidare.

— Tu mă faci crudă şi răutăcioasă? întrebă Shreene cu un râs batjocoritor. Aşa vorbeşti tu cu mama ta? Nu ai deloc ruşine? Nu ai nicio idee despre respect, despre felul în care ar trebui să-ţi respecţi mama? Trebuie să te învăţ până şi asta?

— Crudă, crudă, crudă şi rea!

Rumi lovi cu pumnul în tăblia mesei la fiecare cuvânt. Shreene făcu un pas spre ea şi îi prinse încheietura mâinii într-o strânsoare puternică, strivindu-i-o de tăblie.

— Cum îndrăzneşti? Deci asta mi-e soarta, să fiu tratată ca un câine de soţ şi de fiică? Un fel de servitoare care e acolo doar pentru nevoile voastre?

Rumi se străduia să se elibereze cu celălalt braţ. Shreene apăsă mai cu forţă. Rumi se uita la mâna ei, turtită sub cealaltă, un păianjen maro biciuindu-şi picioarele sub eleganţa palidă a pielii şi oaselor lui Shreene. Verigheta mamei ei sclipea în lumina artificială a neonului care împărţea în două tavanul deasupra lor.

— Încetează! zise Rumi. De ce spui toate astea? De ce murdăreşti totul? De ce eşti aşa de răutăcioasă cu mine?

— Acum tu îmi spui mie cum să mă adresez? Cum ar trebui să-ţi vorbesc? Cum e tatăl, aşa şi fiica. Asta te-a învăţat el să faci? Ţi-a dat prea multă libertate. Ţi s-a urcat la cap! Să suporte el consecinţele! De ce trebuie să am eu de-a face cu asta? Avem o zicală în hindi, tu probabil că nici n-o ştii: „Să iei o picăturică de apă şi să fii atât de ruşinos încât să te îneci în ea”.

Rumi îşi eliberă încheietura mâinii şi se ridică de pe taburet. Pieptul său se recunoscu învins sub asaltul suspinelor care i se ridicau din stomac şi o înăbuşeau. Mâinile îi zburară în dreptul urechilor, apăsându-le ca să alunge toate sunetele. Începu să se vaite, lacrimile alunecându-i pe obraji, rostogolindu-se din ochii vârâţi în fundul capului.

— Ai-iai-iaiiai! Nu te aud. Poţi să zici ce vrei!

Shreene se apropie de fată şi încercă să-i desfacă mâinile. Rumi îşi strângea părţile laterale ale capului şi apăsa cât de tare putea, cu faţa transpirată de efort, de parcă ar fi intenţionat să-şi facă ambele urechi să se întâlnească în miezul craniului. Pleoapele se ferecară deasupra ochilor, strângându-se cu putere.

— Ai-ai-ai! Iai-iai-iai-iai-aieee! Nu te aud!

Se îndoi de spate, plângând în valuri uriaşe şi gâfâite, cu mâinile încă prinse de urechi, transformând ţipetele lui Shreene într-un zăngănit îndepărtat. Undeva, la marginea câmpului ei vizual, gura mamei se mişca.

— Nu te aud! suspina Rumi. Vreau un sutien! E normal! Continua să se vaite privind stăruitor podeaua, lăsând căldura sărata sa se adune la colţurile ochilor ei şi să se scurgă sub formă de lacrimi de-a lungul nasului. În cele din urmă îşi îndepărtă mâinile şi lăsa peisajul îngheţat al zgomotului de bucătărie să-i invadeze din nou capul. Aşteptă un moment, stabilizându-şi respiraţia, apoi vorbi din nou.

— Şi vreau să merg la petrecerea şcolara de sfârşit de an.

— Ce petrecere?

— Petrecerea de vara de sfârşit de an. În clădirea de lângă biserica. Nu m-ai lăsat să merg la petrecerea de Crăciun, dar asta e după examen. Am să merg.

— Cum adică „Am să merg”? Ce crezi, că după ce ţi-a venit ciclul ai voie să mergi oriunde? Să te pui în pericol? Tu nu ştii nici măcar cum să te comporţi ca lumea, îmi ceri pe tonul ăsta un sutien, aşa cu mândrie, fără ruşine, nici pomeneală!

— Taci din gură! Lasă-mă în pace!

— Să nu îndrăzneşti să vorbeşti aşa cu mine! Ce vrei să faci la petrecerea asta? De ce vrei cu atâta disperare să mergi? Ia spune-mi!

Rumi începu să tremure.

— Eşti groaznică! De ce vorbeşti aşa? Te urăsc!

— Mă urăşti, nu-i aşa? Vrei să vorbesc altfel? Vrei să vorbesc în felul tău englezesc? Nu e destul de inteligent pentru tine? Acum ai o impresie aşa de bună despre tine pentru că tată-tău te-a făcut să crezi că eşti cel mai grozav lucru de pe pământ.

Deodată Rumi o luă la fugă, ieşind din bucătărie şi traversând coridorul, până la uşa din faţă. O auzea pe Shreene venind în urma ei, în timp ce Rumi scotocea după cheia de la verandă, trăgând-o din cârligul din interiorul uşii de la cămară. Atunci când fata se întoarse, înecându-se şi dezorientată, Shreene stătea în faţa uşii cu braţele întinse, cu mâna pe încuietoare, de parcă era ţintuită pe un crucifix, lumina gri a nopţii de afară aruncând un contur fantomatic în jurul liniilor zvelte ale trupului ei.

Rumi se întoarse şi o luă din nou la fugă, alergând în sufragerie şi trăgând dement de uşa de la curtea interioară. Era încuiată. Ştia că cheia se afla în bucătărie, dar trăgea oricum, sprijinindu-şi stomacul în mânerul lung de plastic în timp ce forţa uşa înspre ea. Shreene merse repede într-acolo şi o îndepărtă de lângă mâner.

— Ce ai de gând să faci? Să îl rupi?

Rumi înceta şi începu să plângă, ţinându-şi capul pe sticla groasă a uşii, respiraţia fierbinte formând o pată mică de abur, înceţoşând vederea buruienilor şi a tufişurilor de trandafiri care populau grădina. Shreene stătea alături.

De data asta, când începu să fugă, Rumi închise uşa de la sufragerie ca să o încetinească pe Shreene. Se căţăra pe scări, folosindu-şi mâinile ca să le escaladeze, de parcă ar fi atacat un munte abrupt, acoperit, sprijinindu-şi bărbia pe marginea ultimei trepte, apoi împingându-se în sus, cu mâinile aproape de piept. În vârf, trăgându-şi sufletul, îl văzu pe Nibu ieşind din camera lui, un schelet de băiat, cu ochii întâlnindu-i scurt pe ai ei, apoi privind spre podea.

— Nibu… zise tremurător.

Băiatul stătea fără vlagă, fără formă, într-o poziţie ciudată, lovind dintr-un picior.

— Nibu, nu mă poţi ajuta?

El se retrase în camera lui, închizând uşa.

— Nibu? striga fata, luându-şi viteză ca să fugă în baie. Shreene urca scările, cu faţa roz şi încordată. Rumi fugi în baie şi prinse de uşa, împingând-o cu putere pentru a o închide. Shreene apăru şi îşi introduse tot corpul în spaţiul dintre uşa şi toc, apăsând tare, în vreme ce Rumi opunea rezistenţă. Lupta continua câteva secunde, Rumi lăsând-o mai moale din când în când, de teamă că ar putea zdrobi braţul mamei, uitându-se la felul în care Shreene îşi folosea cotul colţuros ca pe o pârghie pentru a deschide uşa, cu picioarele avansând încet înăuntru. În cele din urmă Shreene deschise uşa şi Rumi se puse pe marginea căzii, cu picioarele bălăngănindu-se înăuntru, labele picioarelor atârnând deasupra găurii de scurgere.

Se sprijinea cu spinarea de faianţa rece şi se uita la Shreene, care stătea în întuneric, respirând la voia întâmplării.

— Ieşi din vană, zise Shreene.

— Nu.

— Ieşi acum!

— Nu!

Rumi se ridică şi se uită în ochii lui Shreene. Tremurau amândouă. Shreene îşi puse mâinile pe umerii lui Rumi şi o trase spre ea.

— Haide, zise.

— Nu, spuse Rumi.

— Haide… ce vrei? Vrei o palmă? La vârsta ta?

Rumi se rezemă de pervaz. O fereastră dreptunghiulară era deschisă sus, încununând un geam mare de sticlă mata. Îşi introduse capul direct sub deschizătură şi începu să strige:

— Ajutaţi-mă! Să mă ajute cineva!

Shreene izbi cu palma peste pe obrazul drept, cu respiraţia fierbându-i, cu gura deschizându-i-se pentru a arunca fulgere purtate de dinţi. În încordarea înghesuită a încăperii, parcă de-abia existentă, Rumi văzu o lacrimă căzând ca o şoaptă din ochiul drept al lui Shreene.

— Vrei să mă umileşti? întreba femeia.

Rumi luă o postură dramatica, inspira adânc şi îşi spori registrul vocii.

— Ajutaţi-mă, careva! Salvaţi-mă de la asta!

Shreene încremeni. Îşi puse degetul la buze şi se încrunta spre Rumi, cu ochii abătându-i-se din baie afară. Îşi întoarse capul, ascultând vreun zgomot ce putea veni de jos. Rumi aştepta. Auziră o cheie în uşa garajului şi scârţâitul metalic al uşii care se ridica, paşii inconfundabili ai lui Mahesh traversând curtea din faţă. Shreene ieşi din baie. Rumi rămase un minut, numărând până la 60 în numere simple întregi. Apoi se întoarse în camera ei. Se aşeza la birou şi lua poziţia de studiu, stratificând chimenul în gură cu o monotonie obosita, muşcându-şi degetul într-un ritm sistematic, oprindu-se doar pentru a-şi permite să înghită.

15

Rumi se trezeşte la şase şi se uita de la fereastra dormitorului ei. Lumina e difuza, strecurându-se prin ochiurile perdelei, plutind în aer ca un parfum de primăvara de-al mamei, cu aromă de lămâie, înviorător, de neignorat. Perdelele exterioare groase stau sigure pe sine, ca nişte gardieni, de ambele părţi, trase pe jumătate de mâinile ei cu o seară înainte, plasate în aşa fel încât să-i permită să fie trezita de lumină naturala cât mai devreme posibil.

E cu cincisprezece minute înainte ca soneria să se declanşeze la ceasul deşteptător setat cu o toleranţă de apăsări de 3 x 7 minute ale butonului de aţipit, ca să o scoată din pat cel mai târziu la 6.41 dimineaţa. În loc să se confrunte cu seria asta de obstacole, ea stă întinsa, nemişcată, atenta, şi se uita la spaţiul ceţos reprezentat de camera ei. Ochelarii îi sunt pe birou. Un tremurat permanent insista la baza burţii ei, luptând să fie

recunoscut, pe care ea în schimb îl alunga, folosind instrucţiuni scurte, simple.

„Astăzi nu voi purta lentilele de contact, se gândeşte ea, chiar dacă trebuie să merg la şcoală, chiar dacă s-ar putea să-l întâlnesc pe Bridgeman. Chiar dacă au trecut trei luni de când am văzut pe cineva, inclusiv pe el. Am să-mi port ochelarii şi am să-mi prind tot părul la spate, chiar dacă am un coş în vârful frunţii, ca un vulcan minuscul gata să erupă. Nu am să fiu vanitoasă. Am să fiu umila. Examenul meu e singurul adevăr. Examenul meu e libertatea mea. Şi nu voi minţi, oricare ar fi consecinţele. Ziua de azi e prea importanta. Astăzi trebuie să merg prin valea adevărului".

Face o rugăciune interioară, adresată unei entităţi fără chip, ferecându-şi ochii, cuprinzând sclipirea de negru de sub pleoape.

— Astăzi am să fiu bună, Dumnezeule, şopteşte ea. Am să fiu atât de bună. Te rog, ajută-mă!

Deschide ochii şi se întoarce pe o parte. Lângă perna ei se află o pungă mică de plastic cu chimen, uşor deschisa şi conţinând aproximativ doi centimetri din seminţele care se târăsc afară dintr-un colţ până pe cearşaful ei, micii ghimpi maro înţepând fundalul alb, ţepi ascuţiţi printre cutele moi ale bumbacului. Îşi umezeşte degetul arătător şi îl apasă pe cearşaf, permiţând ca trei sau patru seminţe să se lipească. Mestecatul lor nu aduce nicio senzaţie, atât de familiar e gustul. E prima zi a lucrărilor nivelului A. Ea are 14 ani, 10 luni şi 13 zile. „Ţine-te bine, se gândeşte ea. E timpul".

Dimineaţa fu petrecută într-o stare de calm armonizat. Până şi Nibu ştiu să se descurce singur, jucându-şi rolul în starea de aşteptare super tăcută a gospodăriei, purtându-se cu o detaşare respectabilă în timp ce îşi executa spălările rituale: spălându-se pe dinţi cât de silenţios posibil,

întorcându-şi privirea atunci când trecu Rumi pe lângă baie, ca să nu o distragă. Ea îşi pregăti trusa pentru examen, ţinută într-o pungă de plastic transparentă, aşa cum se cerea de către autorităţi. Instrumentele ei de matematică şi un set nou-nouţ de stilouri stăteau împreună cu o nonşalanţă adultă, care părea diferită de nivelul O. În aer plutea o senzaţie de ceremonie. Şi într-adevăr, Shreene execută un scurt ritual, dându-i lui Rumi o serie de lucruri albe să mănânce, ca să-i aducă noroc, o tradiţie pe care nu simţea nevoia să o explice, în ciuda uimirii vesele a lui Rumi. Aşeză fiecare bucată pe o tavă de metal şi aprinse un băţ de tămâie, apoi luă mâncarea şi o puse în gura lui Rumi. Întâi o bucată de banană. Apoi o gură de lapte dintr-un pahar de metal. A treia, cu un râset şi un făcut cu ochiul, o bomboană de mentă Polo. Iar în final, în mod bizar, deşi nu în mod neplăcut, nişte nucă de cocos fărâmată şi piure proaspăt de cartofi, în succesiune rapidă.

Mahesh era tot un zâmbet astăzi. Îi făcu lui Rumi o cană de ceai şi stătu cu ea la masa de dimineaţa, întrebând-o dacă dormise bine, comentând despre vreme. Era o dimineaţă scânteietoare şi Rumi simţea că ar putea fi electricitate sub nori, o lumina solară alcătuita din ioni, particule încărcate pozitiv şi negativ, frecându-se prin atmosfera pentru a ateriza pe pielea ei. Se simţea foarte fericita, de parcă ar fi supt heliu dintr-un balon şi ar fi vorbit cu o voce mult mai stridentă decât în mod normal. Se auzi făcând conversaţie cu vocea asta în timp ce îşi savura cerealele şi stătea cu tatăl ei, scăldaţi în lumina solară electrica, atât de prietenos totul, cu aşa un respect între ei, într-o relaţie simpla, despre care şi-ar fi dorit să nu se termine niciodată. Apoi plecă de acasă cu trei cutii de film pline cu chimen în geanta, cu un sărut pe obraz de la mama ei, cu un braţ în jurul umărului de la tatăl ei, strângând-o înainte de a pleca. Şi, în mod inevitabil, se gândi

ea mai târziu, în felul în care anumite lucruri îţi sunt scrise în vise fără aprobarea ta, la fel de inevitabil precum soneria care nu se mai declanşase în dimineaţa aceea, la trei minute după ce o porni spre şcoală, la capătul drumului, se ciocni de Bridgeman.

El îşi târşâia picioarele pe trotuar, paralel cu ea, cu o întindere largă de şosea cu smoala neagra între ei. Mânecile jachetei lui erau suflecate, o bandă subţire de piele încolăcindu-se de la încheietura mâinii în sus, atingându-i aproape cotul. Parul îi era zburlit într-o tunsoare sălbatica, ochii în pământ indicând gândire profundă. Nu treceau maşini, exista doar un vid insonor, aşteptând să fie umplut. O pasăre ciripi, un vociferat iritabil, sfârşit la fel de repede cum începuse, dar îl făcu să se uite în sus. Când băiatul îşi ridica privirea, ea îşi vârî ochelarii în buzunarul sacoului, blestemându-se, afundând deodată lumea într-un gri de focalizat, aerul înţepându-i ochii de parcă ar fi fost dezvăluiţi pentru absolut prima dată. Îşi privi picioarele. Şosetele ei se amestecau cu pantofii într-un mişmaş turbat de negru şi de alb, şi ea mergea foarte încet, rugându-se în adâncul pieptului pentru eliberare.

— Te rog. Doamne, şopti ea. Te rog. Te rog. Te rog, te rog, te rog. 3, 14159265358979323846 e *pl.* Te rog, nu-l lăsa să vadă. Pot continua, dacă vrei… 264338…

Auzi vocea lui undeva în spate, un zgomot împungător în spaţiul ceţos. „Sunt oarbă, se gândi. Sunt tâmpită”.

Bridgeman păşi alături de ea, adaptându-se încetinelii ei, fără să vorbească preţ de câteva secunde.

— Ce ai de gând? întrebă el.

Ea îşi târşâia picioarele înainte, microdirijându-şi mişcările, simţindu-şi obrajii arzând cu o fierbinţeală muşcătoare.

— De ce ţi-ai dat jos ochelarii?

Rumi îşi ridica privirea, păstrându-şi cu grija echilibrul, şi se prefăcu că-i întâlneşte ochii, percepând doar o furtună de zăpadă drept chipul lui. Privirea ei se întoarse apoi spre propriile picioare, pe care Rumi le mişca de parcă ar fi aparţinut unei jucării, o păpuşă care s-ar putea prăbuşi în orice clipă. Umilinţa pulsa înăuntrul ei.

— Haide, ce-i cu tine? Şi unde ai dispărut perioada asta? întreba el.

Ochii fetei se umeziră, o perdea de lacrimi.

— De ce ţi-ai dat jos ochelarii? Araţi bine cu ochelari. Ţi-am mai spus asta. Nu vezi, nu-i aşa?

Ea se opri din mers şi-şi şterse colţul ochiului cu o mişcare rapidă. Mâna ei se lovi de un recipient cu chimen pe când scotocea în buzunar după obiectul detestat şi îl rearanjă pe nas. Apoi păşi cu viteză, regăsind lumea celor vii, tălpile sale lovind trotuarul cu o regularitate puternica, ignorându-i vocea, care devenea tot mai slaba în spatele ei, până când fu ştearsă de aerul ce se adunase între ei, ca un fluid corector ce acoperă pagina cu alb.

Câmpul mic din faţa sălii de gimnastica era plin de elevi din anul terminal, ceva ce n-ar fi trebuit să o surprindă, dar se întâmplă. Îşi dădu seama că mental nu era pregătită pentru eveniment. Doamna Powell, fosta ei profesoară de matematică, o conduse prin mulţime, neluând în seamă capetele care se întoarseră odată cu intrarea lor. Rumi se uită împrejur la mulţimea de foşti liceeni, înalţi, siguri pe sine. Îmbrăcaţi neoficial, îşi făceau cu mâna unii altora, stăteau de vorbă, se sprijineau pe genţi în iarba, îşi muşcau degetele de teamă simulată, îşi zburleau parul. Unii îi aruncară o privire lui Rumi, atraşi de uniforma ei roşu cu gri, o amintire familiară din vechea lor viaţă. Constată semne de şoc pe unele feţe pe măsură ce se apropia de intrare, un ghem de panica strângându-i pieptul atunci când îşi încrucişa

privirea cu un trio de fete mai mari. La trecerea lui Rumi, ele se uitară una la alta, împărtăşindu-şi deruta. Doamna Powell vorbi cu voce joasă, îndrumând-o la o masă din faţa sălii.

— Nu-ţi face griji. Vei fi în regulă.

Rumi dădu din cap. Spera ca profesoara să plece cu un minimum de zarvă, ca ea să se poată aşeza şi mesteca chimen, singură, fără priviri atente sau alte urâri de bine. Într-un târziu, după alte câteva comentarii la fel de stupide, la care Rumi nu răspunse, femeia plecă ridicând o mână cu 2 x 2 degete încrucişate, agitând-o încurajator în aer, cu palma îndreptată spre fată în timp ce se îndepărta, aproape cu spatele, călcând atent prin reţeaua de mese. De la distanţă arăta ca şi cum ar fi făcut semnul păcii. Gândul era suficient de scandalos cât să o facă pe Rumi să zâmbească. Trase aer adânc în piept, se aşeză, cu râsetul înnodându-i-se ca o tuse în gât, prins în flegmă şi aer păstrat în piept. Dar era o tuse care nu trecea, precum imaginea zâmbitoarei doamne Powell, iubitoarea de pace. Erupse din nou, mai tare de data aceasta, apoi din nou, până când spasmele erau tot mai apropiate una de cealaltă. În cele din urmă stătu chicotind în tăcere în sinea ei, o ostatică a cutremurului trupului, care se agita în scaun, în timp ce Rumi se ţinea de masă din răsputeri, zgâindu-se la lemnul maltratat din faţa ei, de teama de a nu da cu ochii de oamenii din apropiere. Din nou o văzu pe doamna Powell cu ochii minţii, ţinând în sus o mâna anormal de mare, într-un gest de susţinere a campaniei pentru dezarmare nucleară, dând din cap cu încetinitorul, rostind solemn: „Pace”, cu ochii pe jumătate închişi, cu degetele îmbinate, devenind din patru, două. „Imaginează-ţi cum ar fi dacă ai avea doar două degete”. Nu era amuzant. Numai ca, într-un fel, în momentul acela era.

— Eşti în regulă?

Sunetul îi paraliza mişcarea pe dată, precum ai fi oprit un televizor. Îşi ridica privirea. Era un profesor pe care nu-l cunoştea, cineva care făcea ore doar cu cei din anul terminal. „Ăsta trebuie să fie supraveghetorul", se gândi ea, serios şi înalt – pulover gri cu anchior, mustaţa blonda şi cravata roşie, combinându-se ca să-i dea o aură de tristeţe, de parcă ar fi ştiut că soarta sa pentru următoarele trei ore era pecetluita. Ea dădu din cap că da şi îşi aranja pixurile pe masă, pentru a arăta că avea situaţia sub control, era gata de studiu. El se uita la Rumi cu privirea absenta, apoi se întoarse în partea din faţă a încăperii, mergând cu plictiseala neglijenta, izbindu-şi picioarele de laturile meselor în timp ce se îndepărtă. Când fura împărţite lucrările, ea îşi aşeză pe ascuns o cutie de film foto conţinând chimen pe podea, aşa încât să-şi poată afunda degetul în adâncurile mohorâte.

Părăsi sala cu o fericire efervescentă, optimismul şi uşurarea gonind odată cu adrenalina prin sângele ei. Scăpase uşor. O făcuse. Trecuse de prima poarta. Asta chiar putea să se întâmple. Avea să evadeze la Oxford. În sfârşit, avea să lase în urma Cardifful şi viaţa ei de până atunci. Avea să fie liberă. Sau, cel puţin, aşa părea. Era prima dintr-o serie de cinci lucrări şi fusese un amalgam de tot felul de întrebări, prin care se străduise să treacă vreme de luni de zile. „Anul trecut angajaţii unei firme nu au primit nicio creştere de salariu, o creştere mică de salariu sau o creştere mare de salariu…"; „… găsiţi probabilitatea ca, într-un şirag de mărgele, patru sau mai puţine să fie portocalii…"; „calculaţi ecuaţia liniei de regresie a lui y pe x…"; „… Andrew (a), Charles (C) şi Edward (E) sunt angajaţi la Hotel Palace…" Statistica. Dintr-odată o iubea, cu o pasiune insuportabilă. Aruncându-şi privirea peste câmp, iarba părea să strălucească, având o iradiere gen filme Disney. „Dacă sunt x margarete pe metru

pătrat, se gândi, şi *y* păpădii, care e probabilitatea ca vreun fir de iarbă să fie lângă o floare?" Faţa ei se îmbujora cuprinsă de bucurie când păşi de-a lungul potecii.

Dezumflarea se petrecu treptat, odată cu ieşirea în spaţiul deschis aflat aproape de intrarea şcolii, şi simţind nesiguranţa de a se găsi iarăşi în lume. În faţa ei, cărarea mergea în ambele direcţii, cea din dreapta înconjurând cărămida portocalie a clădirii principale spre şuieratul strident al terenului de joacă, un sunet complex atât străin, cât şi nostalgic, cea din stânga ducând înapoi la şoseaua principala şi la siguranţa singuratică a camerei ei. Căută prin buzunar după seminţe rătăcite care căzuseră din cutia de film foto şi le mestecă, scoţând firul ciudat de bumbac şi bucată de puf de pe limbă. Aşteptă câteva minute, stând locului, respirând, cu sângele încă fierbându-i în vene, cu examenul desfăşurându-se încă în capul ei. Şi apoi o luă la dreapta, simţind un fior în timp ce o cotea pe după colţ, de parcă era absolut îndrăzneaţă, deşi nu făcea decât să meargă înapoi spre şcoala ei.

Terenul de joacă era neschimbat, un spaţiu gri de beton, învecinându-se cu un gazon întins, străjuit de porţi şi de un gard de o parte, având clădiri de şcoală de cealaltă. Era ora prânzului, aşa că toată fauna Liceului Llanfedyg era expusă afară. Ea privea ca un observator, prezenţa ei fiind irelevantă. Stând cu mâinile în buzunare, păstrând distanţa, examina atent mulţimea, nefiind sigură pe cine căuta mai exact. Clasa ei forma un conglomerat în colţul de sus dreapta, acelaşi loc, aceeaşi organizare, dar mai amestecat decât înainte. Fetele stăteau lângă perete; lângă Sala Seniorilor, băieţii viermuiau în jurul lor, vorbind sau lovind o minge. În spatele lor, pe diagonală, pe un mic petic deluros de verde stăteau trei membri ai Clubului de şah: Milky Boy, Graham şi Flug. Se

zgâiau la ceva în iarba, ceva ce era foarte probabil să fi fost un set de şah de voiaj.

Reacţia ei iniţială fu una de plăcere, punctată însă de jenă. Să ajungă la ei ar implica să străbată tot acel spaţiu, expunându-se potenţialelor ghinioane – era posibil să fie văzută, cu ochelari şi toate cele. Se uita înapoi la gaşca celor din clasa ei, adunată lângă zid, şi îl văzu pe Bridgeman. Stătea separat de grup, vorbind cu o fată având o tunsoare ciocolatie, încreţită toată cu permanent, parul fiind uscat aşa încât să stea umflat, într-o sferă perfecta împrejurul gâtului ei. De fapt, de-abia îşi vorbeau, murmurând câte ceva şi uitându-se împrejur, de parcă erau legaţi de vreo aţă invizibilă, totuşi neştiind ce să facă unul în vecinătatea celuilalt. Din când în când îşi lăsau privirile să se întâlnească pentru o clipă. Rumi simţi lama unui cuţit în ceea ce presupunea că era inima ei, un moment de rău de mare în piept, care o făcu să se întoarcă şi să se îndrepte spre ieşire, urmând cărarea spre poartă.

Pe drumul spre casă le văzu pe Rafferty şi pe Harris. Ele o auziră venind în urma lor, Rafferty întorcându-se prima şi cercetând-o de parcă ar fi fost un specimen aflat sub microscop. Rumi îşi duse din nou mâna spre ochelari, o reacţie reflex, apoi se răzgândi şi îşi trecu degetele prin păr, amintindu-şi de încurcătura de dimineaţa.

— Uite cine e, zise Rafferty, mai, măi, măi!

Rumi, aruncă un zâmbet slab şi se resemna sa păşească în tandem cu ele, în loc să se depăşească şi să fie astfel acuzată de ciudăţenie.

— Ochelarii tăi sunt groşi bine, nu-i aşa? zise Julie Harris, de parcă ar fi fost surprinsă de propria observaţie. Credeam că nu-i mai porţi.

— Unde ai fost? zise Rafferty. E adevărat ce spune lumea?

Rumi ridică din umeri, învârtindu-şi mâna în buzunar.

— Spune-ne, haide, zise Rafferty. Unde te-ai ascuns?

— Doar… spuse Rumi.

— E adevărat că ai să-ţi dai nivelul A acum? întrebă Harris.

Rumi reflecta o secunda, apoi aproba din cap.

— O, Doamne, eşti AŞA o tocilară completa, incredibila, totală! zise Rafferty. Nu pot să cred! Asta e aşa de surprinzător!

— Dar trebuie să fii superdeşteaptă ca să faci asta, zise Harris, gânditoare de parcă şi-ar fi contemplat propria deşteptăciune.

— Haide, zise Rafferty. E ca şi cum ai fi regina tocilarilor, Rumi Vasi! Eşti în vârful arborelui genealogic. Ai depăşit toată grămada de tocilari din lume cu asta, nu-i aşa?

Rumi se uita în jos şi numără. Strada ei era la o depărtare de patru cotituri la stânga. Nu departe de mers.

— În orice caz, ieşi cu cineva în momentul de faţă? întreba Rafferty, terminând propoziţia cu un chicotit sarcastic şi uitându-se la Harris, încurajând-o să i se alăture. Cred că ştii că vechiul tău „prieten”, „ubit”-ul tău serios, iese acum cu cineva, nu-i aşa?

Rumi inspiră adânc şi simţi jignirea ca un contur fierbinte de durere în piept, în acelaşi loc ca înainte, ceva care ardea şi se întindea atunci când inspira.

— Ai venit să-l recucereşti, aşa-i? Rafferty îi făcu cu ochiul lui Harris. O să ai o păruială cu Clare Williamson în spatele sălii de gimnastica, nu-i aşa?

Deci asta era. Îşi schimbase coafura. Asta era faţa ascunsă sub tunsoarea cea umflată. Williamson era deşteaptă, frumoasă, sigura pe sine; tatăl ei era doctor. Genul care putea deveni şefa într-o zi.

— Păruiala! Păruială! Păruială! zise Rafferty, acompaniind prin gesturi lozinca aceea, care însoţea luptele de pe terenul de joacă. Vrem sânge! Vrem sânge!

Se opri din mers, uitându-se la asfaltul din faţa ei. O grămăjoară de excremente de câine îi bloca drumul.

— Câh! zise, ocolindu-l şi comentând spre Harris cu voce joasă: Ai grijă, ai putea călca în nişte Rumika. Râseră împreună, Harris ceva mai reţinuta decât Rafferty, care părea să se amuze pe cinste.

Rumi avea de ales. Putea ori să se dea bătuta, să lase durerea să o cuprindă cu totul, ori să facă ceva. Nu era dispusă să le lase să vadă cât de slabă se simţea.

Se forţă să râdă. Era un sunet ciudat, bâjbâitor, totuşi un soi de râs.

Încercă să-şi facă vocea să li se alăture, imitând în subconştient ritmul lor, de parcă putea vedea partea nostimă a glumei.

Rafferty îşi întrerupse propriul chicotit cu o mişcare bruscă. Apucă servieta de şcoală a lui Rumi, ridicând şi împingând ghiozdanul masiv aşa încât se lovi zdravăn de şoldul fetei.

— Şterge-o! zise, cu un scrâşnet fioros în voce.

Merseră mai departe, lăsând-o pe Rumi în urmă, Rafferty şoptind la urechea lui Harris şi uitându-se înapoi, cu un zâmbet superior întipărit pe faţă.

16

Zburară în India la trei zile după examenul final. Era ziua lui Rumi.

„Ai cincisprezece ani, fiică”, scria pe coperta felicitării pe care o deschise în timp ce stăteau în sala de aşteptare pentru Plecări în aeroportul Heathrow. „0245… Terminalul 3… Vă rugăm să nu vă lăsaţi bagajele nesupravegheate…”

erau cuvintele de pe bannerul rulant de litere digitale stacojii, care îi implorau prin repetiţie, ca o mantra pusă să-i ţină treji în timp ce stăteau în scaune, aşteptând să fie anunţat numărul porţii. În interior, Shreene şi Mahesh scriseseră: „Suntem mândri de tine în ziua asta speciala. Ştim că îţi vei păstra idealurile înalte şi că ne vei face încă şi mai mândri". Nibu scrisese: „La mulţi ani DIDI eşti grrrrr OZAVĂ" într-un mâzgălit de carioca portocalie.

Cadoul urmă: o serie de haine făcute după cum le dorea Rumi, de către un croitor din India, din material la propria ei alegere, care avea să fie cumpărat la piaţa din Lajput Nagar. În geanta fetei se găseau o serie de imagini decupate din reviste de femei, pentru idei: cămăşi lungi din materiale mătăsoase prinse lejer cu cordon în jurul taliei, imprimeuri de flori mici, motiv Paisley indian, carouri şi dungi, fuste hippy din bumbac multicolor, cu clopoţei mici ataşaţi la şnururile de strângere, o pereche de pantaloni scurţi de catifea, croiţi cu o margine franjurata şi purtaţi cu un tricou extralarg legat într-un nod în talie. În mintea ei, formele şi culorile se perindau într-un mozaic mereu schimbător: strat după strat de lungimi, mâneci, culori şi ţesături diverse. Cine ştia ce avea să găsească în Lajput Nagar? Poate un sul de dantela castanie, brodată cu aţă argintie. Sau o bucată alba de bumbac gros turcoaz, rigid ca şi cartonul, străbătut de găuri tăiate în formă de petale de margarete. Poate chiar mătase naturala, delicioasă şi de o consistenţa lichida sub lumina felinarelor pe care şi-o amintea atât de bine, izvorând de pe stâlpi poziţionaţi ici şi colo, la distanţa, şi care o conduceau discret înspre aleile întunecoase, în labirintul strâmt al pieţei.

Era punctul culminant a trei zile de pregătire turbată: cumpărat cadouri, împachetat, cântărit geamantane, închiderea casei – un cozonac dulce de emoţii, crescând ca aluatul foarte bine

frământat. Plecau pentru şase săptămâni. Rumi nu se simţise niciodată atât de legată de familie, atât de prinsă în acest nou timp prezent, unde matematica nu putea exista până când nu aveau rezultatele, aşteptate exact peste o lună. Până în momentul acela de eliberare, nu aveau de ales, decât să dea colectiv uitării orice studiu, să se scuture de sub povara programului strict cu un ridicat din umeri. Chiar şi Mahesh o lăsase mai moale, lăsând-o pe Rumi să devină ajutorul oficial al lui Shreene.

Stând în aeroport, fata simţea încă o tensiune în legătura cu anumite lucruri, gânduri care jonglau în adâncul minţii ei pe fundalul imaginii călătoriei ce se apropia cu paşi repezi. Dar încordarea era aproape dulce. După şapte ani, mergeau din nou în India. Aceasta era în sine o întâmplare atât de incredibilă, de o semnificaţie aproape nelumească, un eveniment atât de imens, încât trebuia să-i ofere protecţie de vreun fel în faţa grijilor ei cotidiene. Dar ea continua să-şi facă tot felul de gânduri. În primul rând şi în modul cel mai evident, nu putea calcula care avea să fie nota ei la examen. Nu-i ajunsese timpul la două dintre lucrări, trântindu-şi pe foaie în ambele cazuri demonstraţiile pentru problema finală într-o panică rapidă, cum arunci un ziar peste ceva vărsat. Începuse cu răspunsul, pe care îl calculase destul de uşor, prin intuiţie, şi lucrase de-a-ndărătelea de ambele dăţi, cu schiţe panicate şi cu sugestii în legătură cu modul în care ajunsese acolo. Dar nu prezentase detalierea şi respectul aşteptate pentru lanţul argumentativ. Întrebarea era simpla. Se reducea totul la a arăta cum procedaseşi, sau era de ajuns răspunsul? Dacă nu explicai cum îţi funcţionase mintea, primeai totuşi punctajul? Aceasta vagă teamă se insinua în fundalul a tot ceea ce făcea Rumi, alăturându-se neliniştii lui Shreene că ar fi putut lăsa aragazul deschis – ceva ce ar fi însemnat, poate, că aveau să se întoarcă din

călătorie regăsind o lume a ruinelor în Corbett Road.

Următorul punct, încă mai presant: îşi făcea griji despre chimenul din pantofi. Se uita în jos la saboţii mătăhăloşi rotunzi la vârf, înzestraţi cu o talpa groasa de cauciuc, având o catarama argintată cusuta în partea superioară. Metalul reflecta strivirea şi dilatarea mişcării din jurul ei, feţe omeneşti amplificându-se în oglinda cataramei în timp ce treceau, acoperind luminile la intervale. Decizia de a pune chimenul în pantofi presupusese un munte de gânduri. Câştigase în faţa ideii de a pune punga de plastic în chiloţi, asemenea fetei pe care o văzuse la ştiri, acum aflata în închisoare pentru posesie de droguri undeva în Orientul îndepărtat. Deşi ştia că în niciun caz ea nu putea fi căutată exact în acel loc, ideea de a ţine chimenul într-un loc aşa de intim era prea chinuitoare. Dacă punga s-ar sparge şi ea ar simţi seminţele curgându-i pe cracul pantalonului, până pe podea, înfăţişându-se vederii? Ruşinea ce ar fi urmat! Dacă îşi dădeau seama că ea se atinsese acolo într-un mod atât de evident, ascunzându-şi mărfurile în acel loc, de parcă ar fi fost o parte normală a corpului ei? Şi dacă stârnea suspiciune din cauza felului în care mergea – să fie luata la o parte de o femeie-gardian de securitate, apoi să fie pusă să se dezbrace şi să-şi expună stângace silueta de forma înfiorătoare? Toate astea erau de temut dacă nu făcea alegerea potrivita.

Şi aşa chimenul fusese adăpostit în două pungi de sandviş subţiri de plastic, înnodate şi introduse în centrul pantofilor ei, acoperite de scobitura fiecărui picior, arcul tălpii potrivindu-se de minune peste dâmb. Îşi îndesa pantofii în podea şi simţi corpurile străine dinăuntrul lor. Nu avusese de ales. Trebuia să aibă chimen în avion: era un zbor de nouă ore. Şi dacă îl purta făţiş în buzunar ar fi fost forţată să-l pună în dreptul aparatului cu raze X, odată cu poşeta şi cu tocul de ochelari. Ei

aveau să suspecteze că era vreun alt drog, unul ilegal, şi Rumi avea să trebuiască să treacă printr-o întreagă criza de nervi şi să ofere explicaţii jenante, cu părinţii şocaţi şi dezgustaţi de dependenţa ei de substanţa, poate urmau să piardă chiar avionul în timp ce gardienii analizau seminţele în laboratoarele lor sau cine ştie ce altceva aveau să facă.

Alte gânduri. Aveau să se usuce lentilele ei de contact în avion? Să-i trimită lui Bridgeman o carte poştala din avion, spunând: „Scuze pentru orice ciudăţenie… apropo, voiam doar să spun că am să te… xxxxxx mereu”? Poate că ar trebui să-şi decupeze asta din inimă o dată pentru totdeauna şi să o lipească pe pagină, o salutare confecţionată în casă, trimisă înapoi în zbor prin biosferă într-un momentul greşit al anului, de Sfântul Valentin, ca să ajungă pe la intrare. Când el ar fi deschis-o, Rumi se întreba dacă avea să fie eliberata brusc şi misterios de daraua din fiecare cuvânt, de vocalele şi de consoanele vânjoase, pe care ea le purtase atâta de mult timp într-un ungher al minţii. „Apropo… în caz că nu ştiai…”

Şi ce avea să se întâmple cu ea acum? Acum, când colţurile dure ale fiinţei ei şcolare se topeau în persoana aceasta nouă, de nedefinit, îmbrăcată în vesta de culoarea bronzului, blugi prespălaţi şi fular de mătase – o persoană fără vreun comentariu alăturat, anii de toceala evaporându-se cu fiecare respiraţie, Rumi putea fi oricine, efectiv. Oare avea cineva să-şi încrucişeze privirea cu ea în avion? Doar dacă reuşea să-şi ţină lentilele de contact, limitându-şi prin asta tendinţa de a dormi. Dar merita, dacă avea să poată să iasă basma curată. Primul ei sărut – avea să fie oare în spatele cabinei de zbor, cu cerul cuprinzându-l, desfăşurându-se în izbucniri bete de nor şi de eşapament? Sau în India? La urma urmei, toţi băieţii de acolo erau indieni…

Era seara devreme când începură coborârea către Delhi. Rumi îşi lipi fruntea de fereastră şi devora cu plăcere acaparatoare norii albi care tândăleau, orizontul cu tenta caramel şi harta ameţitoare a pământului care se ivea. Fluieratul din urechile ei se amplifica într-un sunet nu exagerat de intens, o sosire trâmbiţânda. „Asta e, se gândi ea, cu timpanele bâzâind cu o palpitaţie periculoasă. M-am întors!”

— Eşti emoţionată? întrebă Shreene, foindu-se somnoroasă în scaun. Acum pune-ţi centura.

Rumi făcu aşa cum i se ceruse, apoi controlă centura lui Nibu, care încingea lejer trupul adormit al băiatului. Mahesh citea ziarul la capătul rândului lor, cu ochii plecaţi, masându-şi cu o mână tâmplele, de parcă bâzâitul avionului îl deranja. Rumi îşi controlă ceasul. Trecuseră 8 ore şi 34 de minute de la decolare. Nu era râu. Purtase lentilele de contact în ultima oră a călătoriei şi se fardase cu patruzeci şi trei de minute înainte de coborâre. Shreene îi îngădui să folosească fondul ei de ten, ca pe o favoare specială. Rumi se întorsese de la toaletă şaptesprezece minute mai târziu, cu fard de pleoape bej evidenţiindu-i pielea de la gene până la sprâncene, cu un strat gros de rimel aplicat, a treia oară cu succes, după ce îi mânjise lentilele de contact cu un negru vărgat în timpul primelor două încercări, o clemă-pieptene trăgându-i o parte a parului şi prinzându-l după ureche.

Shreene o mângâiase uşurel pe obraz în timp ce se instala înapoi în scaun.

— Arăţi bine, ei? îi spuse fiicei ei. Arăţi dulce. Fermecătoare. Îi făcu cu ochiul, apoi îşi miji ochii, într-o seriozitate simulata. Poate araţi un pic prea bine, totuşi… Noroc ca nu strecori prin contrabandă aur peste graniţă, nu-i aşa? Ai putea atrage atenţia atunci când trecem prin Vamă, nu, mica *bandar?*

Rumi privi în jos, simţind un fior brusc la auzul cuvântului „contrabandă”.

— Nu-ţi face griji, prostuţo! zise Shreene, râzând şi mângâind creştetul lui Rumi. E frumos să ai grijă să araţi bine. Eşti la vârsta aia, să ştii. Exista o cremă în India, numita „Frumoasa şi încântătoare”. Nu se găseşte în Marea Britanie. Putem să o probam, dacă vrei. Devii o tânără femeie.

Rumi mocnea, ascunzându-şi faţa în colţul scaunului şi privea universul fulgerând prin dreptul ferestrei. „Un an-lumină echivalează cu distanţa pe care o parcurge lumina într-un an, se gândi. La viteza de 300.000 de kilometri pe secundă (671 de milioane de mile pe ora), un an-lumină e echivalent cu o cifra care se apropie de şase trilioane de mile. Şase trilioane”. Îşi aminti că găsise întâi informaţia asta, apoi îşi lărgise prudent mintea pentru a încerca să-i cuprindă semnificaţia. Bridgeman avea să fie mereu la „depărtare de ani-lumina” de ea acum, se gândi Rumi. Îşi dădu seama de ce oamenii foloseau acea expresie: te făcea să te gândeşti la cât de distante pot deveni două persoane, depărtându-se ca o racheta unul de altul, precum stelele muribunde. De fapt, erau acum atât de separaţi unul de altul, încât ar putea cu siguranţa să folosească parseci, sau „secunde paralaxă”. Un parsec era egal cu 3, 26 de ani-lumină, adică binişor peste 19 trilioane de mile. „Trilion” era un cuvânt atât de copleşitor, şi totuşi toate acele zerouri trecând ca fulgerul prin univers. Nu destul de trist ca să exprime sentimentul Bridgeman. De câţi parseci ar fi nevoie ca să cuprindă diferenţa lor? Nu îi trimisese lui Bridgeman o carte poştala, deşi, în mod înfiorător, Mahesh o pusese să scrie una clasei ei, de parcă ar fi avut zece ani. O înlocuise cu o carte poştala nescrisă atunci când trecuse stewardesa, înmânându-i teancul (care cuprindea vederi pentru clasa lui Nibu şi catedra lui Mahesh) şi mototolind

obiectul ofensator în mâna dreaptă, apoi vârându-l în rucsac.

Trecură prin aeroport într-o negura soporifica, Rumi savurând mirosul familiar de aer condiţionat, senzaţia îndrăgită de căldura care îngroşa trecerile dintre încăperi, parfumul de poluare şi de condiment necunoscut care se strecura în locaşele peisajului aeroportului. O îmbrăţişa o senzaţie calda a propriei apartenenţe momentane la o lume de feţe închise la culoare. Aceste senzaţii erau aşa cum şi le amintea şi aşa cum anticipase. Dar nu trecu mult şi începu să observe schimbările – una, în special, ceva ce nu făcea parte din amintirea Călătoriei în India, aşa cum stăruia în memoria ei. Ajungea la ea în diverse forme.

— Ch-ch-ch-ch-ch-ch-chhhhhhh…

Acesta era sunetul venind de la un bărbat care se holbase la ea împreună cu doi prieteni, stând în faţa toaletei.

— Sooo-sooo-so-so-sooo… venea un şuierat în timp ce trecea pe lângă patru bărbaţi stând pe geamantanele lor, aşteptându-şi restul bagajului.

— Tat-tat-tattat, se auziră loviturile umede ale limbii în cerul gurii unui gardian de securitate, pe când Rumi îşi trăgea geanta către standul de deservire a clienţilor.

Şi nu era doar ceva adăpostit în sunet, era comunicat şi în priviri.

— Haide, acum, grăbeşte-te, îndemna Shreene, care aştepta lângă standul de cafea în timp ce Mahesh merse să ia bagajele rămase.

Tatăl se îndepărta, ţinându-l pe Nibu de mână, arătându-i şi explicându-i cum funcţiona procesul de golire a geamantanelor din compartimentul de depozitare a bagajelor al unui avion.

— Mamă? şopti Rumi când o ajunse din urmă.

— Ce e? întreba Shreene.

— De ce se uita toată lumea la mine?

— Cine se uita la tine? zise Shreene cu vocea sugrumata de supărare în timp ce încerca să poziţioneze bagajul greu de mână pe căruciorul lor. Vino încoace, ţine de asta. O puse pe Rumi să se ghemuiască şi să echilibreze un geamantan pe rotile pe o latură, ca fundaţie pe care să construiască monumentul format din restul bagajelor.

— Toată lumea, mamă, toţi bărbaţii ăştia… uite!

Rumi arăta spre trei bărbaţi care râdeau înfundat lângă banda transportoare adiacenta, apoi spre o învălmăşeala de funcţionari de vamă, care se uitau în direcţia ei şi mormăiau unul spre celălalt, spre nişte tineri din zona de sosiri din partea cealaltă, un bărbat în cămaşă safari înflorata care îi făcea cu ochiul şi se strâmba la ea prin peretele transparent în timp ce prietenii lui îşi apăsau braţele pe umerii lui, împărtăşindu-i amuzamentul.

— Nu arata înspre ei, fată prostuţă! zise Shreene, coborându-şi vocea. Şi, până la urmă, de ce te interesează ei? Nu te uita la ei. Termină acum. Fată prostuţă!

Mahesh se întoarse cu geamantanele şi îşi croiră drum afară. Nibu, dintr-odată vioi, sporovăia, atras de nota de teren de joacă a aeroportului.

— Mami, uite, zise el, arătând spre un bărbat într-un *dhoti,* o pânză albă înfăşurată frumos între picioare şi prinsă în talie, cu *chappals* robuste de piele găzduindu-i picioarele.

— Bărbatul ăla poartă o fustă, mamă? întrebă. Unde mergem acum?

Rumi mergea încet, adaptându-se la reţeaua de interes care părea să o înconjoare, o căutătură bărbătească difuză, insistentă, care se multiplică odată ajunşi în afara aeroportului, ochii ei lovindu-

se din greşeală de ochii a doi vânzători din spatele unui stand de cărţi, întâlnind apoi alţi doi bărbaţi ghemuiţi lângă o sobă mică, făcând vânt tăciunilor fierbinţi de ştiuleţi de porumb ce se coceau în timp ce ei o priveau. Îşi simţi obrajii emanând o îmbujorare umedă. Iar acel sunet reveni, ca zvonul unor greieri în praf, în timp ce străbătu mulţimea spre taxiul de pe partea cealaltă a şoselei.

— Ch-ch-ch-ch-ch-ch-chhhhhh… Sh-sh-sh-sh-ssssh…

Îşi ridică ochii înspre cer şi întâlni privirea unei eroine durdulii de pe un afiş de film, surprinsă dansând în ploaie, cu bustul răsucindu-i-se pictat în nuanţe fructuoase de galben şi portocaliu, cu ochii – un vârtej de linii negre şi suspans. Era ca şi cum ei izbuteau să vadă ceva ce Rumi nu putea, bărbaţii aceştia din jurul ei – goliciunea de sub hainele ei. Privirile lor ce o tachinau aveau o încredere stil Superman, o ştiinţă indecentă ce venea odată cu puterea de a vedea prin veşminte. Se uită în jos la corpul ei. Cămaşa îi era închisă până imediat sub gât, impermeabilul de culoarea ciupercii fiind din bumbac gros împletit. Se uită la blugii ei, cu şliţul închis corect, cu fermoar, şi ascuns sub cămaşă. Era atât de derutată, încât abia la jumătatea drumului înspre oraş, când se opriră la semafor şi un băiat neîngrijit şi o fată zgâriară la geam, întinzându-şi palmele, cu straiele pătate de maro ca şi pielea lor de culoarea cafelei, de-abia atunci îşi dădu seama că scăpase cu chimenul încă în pantofi, neatins. Trecuse nevătămată.

Stăteau în apartamentul lui Hashi Chacha şi Bina Chaachi în Azadpur, o suburbie semirurală, necunoscută până atunci lui Rumi. Shreene nu locuise acolo în timpul Călătoriei în India, cu şapte ani înainte, profitând de ocazia unei vizite solitare, şi în plus una funerară, ca să rămână cu familia ei, în loc să dea curs obligaţiilor de noră şi să fie găzduita în reţeaua extinsă a căminului ei conjugal.

După o oră de condus prin trafic, intrară într-o enclavă de praf de culoarea fagurelui şi de copaci cu flori roz şi albe, şoseaua fiind însoţită de un pârâiaş care curgea pe partea stângă, urmărind călătoria maşinii. Încetiniră.

— Am ajuns la Ashok Nagar, zise Shreene.

— *Chacha* înseamnă „fratele tatălui”, îi explică Mahesh lui Nibu, care cuprindea cu privirea împrejurimile.

O vaca se puse în faţa maşinii, cu coada lungă legănându-se, o biciuire trândava în vânt.

— *Hep!* spuse taximetristul de la geamul lui, pocnind animalul peste crupă ca să îi dea un imbold să se mişte înainte.

Nibu privi cu mirare cum vaca se instala în mijlocul şoselei, căscând zgomotos şi clătinându-şi capul.

— *Chaachi* înseamnă „soţia fratelui tatălui”, continuă Mahesh, neluând în seamă tulburarea lui Nibu. Acum, care sunt numele lor?

Nibu răspunse, cu ochii fermecaţi de vaca.

— Hashi Chaachi şi Been Chacha, zise el.

— Nu, spuse Mahesh. „Chaachi” e femininul; se referă la soţia fratelui tatălui.

Rumi avea o amintire despre întâlnirea cu Hashi Chacha şi Bina Chaachi. Mâncase alune *cashew* prăjite şi stătuse cu ei în linişte aproape perfecta în sufrageria lui Ama, după înmormântare. Aveau doi copii: Honey[2] şi Bunny[3], porecliţi cu nume care încă îi defineau în casă, şi care, conform spuselor lui Shreene, nu aveau să se dezlipească de ei toată viaţa, sau cel puţin nu înainte de a se căsători. În cadrul pregătirii pentru această vacanţă specială, lui Rumi îi fusese oferită o gamă vasta de nume de veri: stăteau în faţa ei ca nişte săgeţi în faţa unei planşete, fiecare purtând speranţa de prietenie. Dar numele în sine reprezentau un catalog dulceag de absurdităţi: Sweetie[4], Rinku, Pinkie[5], Chinky, Minky, Lucky[6], Bunty – şi lista continua. Majoritatea erau de

vârsta lui Rumi sau mai mari, de ambele sexe, şi totuşi, lucru de neconceput pentru ea, se părea că răspundeau la numele respective fără a protesta până ce treceau bine de douăzeci de ani. Când fu întrebată, Shreene explicase că numele „propriu-zise" ale copiilor indieni se foloseau doar la şcoala şi, prin urmare, îi interesau doar pe copii şi pe profesorii lor.

— Dar Honey e de vârsta mea şi e băiat! răspunsese Rumi neîncrezătoare. Şi Bunny are aproape şaptesprezece ani! Vorbeşti serios ca nu li se pare stupid că toată lumea îi cheamă cu numele astea, toţi cei pe care îi cunosc?

— Cum adică, stupid? rostise scurt Shreene. Alt gen de lucru *Angrezi,* conceptele astea cu care vii. De ce ar găsi cineva stupide cuvintele dulci oferite de familia lui, numai din dragoste? Câteodată, Rumi, chiar că sari calul!

Aşa că Honey şi Bunny fuseseră şi, fără îndoială, Honey şi Bunny rămăseseră. Ei stăruiau chiar mai intens în amintirea lui Rumi decât părinţii lor – doi copii liniştiţi, curaţi, care stăteau între mama şi tatăl lor şi refuzau alunele *cashew,* Bunny cu părul în cozi împletite atât de strâns, încât păreau să tragă de rădăcinile părului, şi Honey cu o tunsoare castron lucioasa care stătea lipită de cap, de parcă părul ar fi fost în permanenţă umed.

Apartamentul se afla în jumătatea de sus a unei clădiri roz de beton, cu acoperiş plat, şi avea o verandă care se întindea din mijlocul ei ca o tavă adâncă. Din depărtare arăta ca o casă de păpuşi, cu vopseaua de vată de zahăr cojindu-se în pârţi. O scară masiva îi duse până la intrare, unde fura salutaţi de Bina Chaachi cea mare şi agitata, formele ei bogate bălăbănindu-se într-un capot verde jad.

— *Arre Baap re!* zise, strângându-i pe Rumi şi pe Nibu la pieptul ei. Ajungeţi şi voi în

sfârşit, şi se ia lumina!

O pană de curent transformase interiorul într-o ţară a minunilor luminata de lumânări. Apartamentul pâlpâia de reflexia unor puncte mici de foc, fitile înmuiate în ulei aranjate tot câte şase în tăvi de oţel, împrăştiate în dormitoare, pe frigider în holul principal şi pe tăblia din piatra lustruită din bucătărie. În sufragerie erau patru tăvi pe masă, douăzeci şi patru de puncte de flacără abia dansând, care arunca o lumina de chihlimbar pe o pictură murala mare: o cascadă revărsându-se, ce împodobea întregul perete principal. Lângă aceasta odă închinata naturii stătea Hashi Chacha, sorbind dintr-un pahar de sticla şlefuita.

— Mashu *bhai!* îi spuse lui Mahesh, dând din cap semibeat în direcţia lor. E ca Diwali pentru întoarcerea voastră. Festivalul Luminilor, *yaar.* Tu eşti ca Ram din *Rāmāyana,* întors din exil ca să ne spună cum să procedăm, nu?

Adulţii se mutară în dormitorul principal, adunându-se lângă generatorul care alimenta singurul ventilator din apartament. Lui Nibu îi dădură o sticlă de cola Thumbs Up. El stătea satisfăcut pe pat lângă Shreene, savurând din plin gustul straşnic al unei băuturi cu cafeina. Rumi se trezi trasă pe balcon de o Bunny entuziasta, care era însoţită de o altă fată, prezentata drept prietena ei. Bunny era acum o vorbitoare rapidă, sigura de sine, cu ochi mari care se deschideau inocenţi pe o faţă care strălucea imaculat, cu o sclipire intensă ciocolatie, bucle lucioase de păr fiind prinse în spate, la ceafă.

— Honey e în drum spre casă de la magazin. Va fi atât de încântat să te vadă! Uau, te-ai schimbat aşa de mult! Am auzit că te specializezi în matematică şi eşti prima din clasă. E adevărat? îţi place aici? Ce părere ai despre India?

Rumi se strădui să pună câteva cuvinte laolaltă, şocata de frumuseţea trăsăturilor lui Bunny şi de însufleţirea mişcărilor ei.

— Mie chiar… îmi place nespus, spuse.

Bunny încuviinţa şi îi dădu înainte. Vocea ei puternica *era că am papad,* pulpa dulce-acrişoară lipicioasă făcută din mango uscat, mestecată de Rumi în vizita precedenta.

— Eu mă specializez în artă. Intenţionez să mă înscriu la Universitatea din Delhi, ca să studiez artele frumoase. Sunt în special interesata să examinez cum a fost reprezentată istoric credinţa în arta nord-indiana, în special în hinduism, şi fac o serie intitulată „Expresii ale Luminii Sfinte". Ăsta e planul meu pentru proiectul studenţesc, când va fi să intru la universitate. Pot să-ţi arăt nişte picturi de-ale mele mai târziu, dacă vrei. Am avut deja ceva interese când lucram pentru o companie de design ca practică extraşcolară. În India, ceea ce poţi să studiezi se stabileşte în funcţie de notele tale. Un punctaj peste nouăzeci înseamnă medicină, peste optzeci e inginerie, peste şaptezeci – ştiinţe naturale et cetera. Eu am obţinut peste nouăzeci, dar studiez arta pentru că o consider a fi chemarea mea. Rumi dădea din cap. Entuziasmul lui Bunny era ameţitor. Ştia că Bina Chaachi făcuse studii de arta înainte de a se mărita şi îşi arătase picturile ca parte a interviului pentru a deveni soţia lui Hashi Chacha. Mai ştia şi că Hashi Chacha nu credea că femeile ar trebui să aibă studii în domeniul ştiinţei. Se întreba ce părere avea el despre odiseea ei matematică şi se simţea puţin temătoare. Bunny avea o aluniţă neagră minuscula plasată exact în centrul frunţii, ca un *hindi* pur de genul celui purtat de fecioare în anii dinaintea căsătoriei. Lui Rumi îi părea ca şi cum Bunny ar fi fost atinsă de mâna lui Dumnezeu, cu un semn inconvertibil prin simetria plasării lui.

— Rumika are o personalitate drăguţă, nu? spuse prietena lui Bunny, o fată cu faţă obraznică,

având o coadă lungă de cal din păr mătăsos, care se unduia şi îi îmbrăţişa senzual curbura gâtului.

— Ce? zise Rumi, uitându-se la verişoara ei.

— Asta e Mintoo, spuse Bunny, de parcă asta explica tot ce trebuia explicat.

Se rezemară de peretele balconului, căldura zdrumicată adăstând în vasul de abanos al căderii nopţii, o linişte murmurândă ţinându-le pe fete laolaltă în timp ce aşteptau să revină lumina. Rumi se uita la o ricşă motorizată, galbena cu negru, care dudui până la un vânzător de *paan* de jos, ca un bondar leneş. Şoferul coborî, un bărbat slab cu un mers agitat. Scoase un pieptene din buzunarul de la spate şi îl petrecu prin păr înainte de a vorbi cu vânzătorul într-o şoaptă joasă; apoi, deodată, două funde de fum se încolăciră înspre cer, acompaniate de basul impetuos al râsului bărbătesc. Pentru o secundă, Rumi speră ca lumina să nu revină niciodată, ca toată călătoria din acel moment înainte să poată să fie condusă de pâlpâitul tăcut al lumânărilor şi al spaţiilor întunecate, aceste cutii de catifea neagră pe care le privea de la distanţă şi care păreau să o învăluie.

Mintoo arătă spre sânii lui Rumi, apoi spre şoldurile ei, făcând o formă de semicerc în aer şi terminând cu o mişcare sus-jos a mâinii, de parcă ar fi bătucit un panel de aer peste corpul lui Rumi.

— Personalitate, spuse.

— De unde ştii tu personalitatea mea? întrebă Rumi, făcând fără să vrea un pas înapoi. De-abia ne-am cunoscut.

Mintoo se uită la ea de parcă ar fi fost o întrebare-capcană.

— Eu pot să văd personalitatea ta! zise, râzând şi aşteptând ca Rumi să se relaxeze.

Deruta rămase întipărită pe faţa lui Rumi. Bunny o privea pe Mintoo cu dezaprobare.

— Ce vorbeşti, *yaar?* spuse Mintoo, chicotind într-o batista, pe care o folosi apoi să-şi

şteargă transpiraţia de pe frunte.

Bunny se întoarse şi se rezema de balcon.

— Personalitate înseamnă asta de aici, zise, arătându-şi propria silueta, într-o mişcare fluidă, graţioasa. Înălţime, corp, spuse, mişcându-şi capul într-un vârtej de la stânga la dreapta, apoi iarăşi înapoi, repetând mişcarea rapid, o cifră opt culcata, ca desenatul unei linii mergând întruna înapoi peste sine. Aştepta ca Rumi să dea din cap în semn de confirmare. Înălţime, corp? repeta, oprindu-se.

Rumi îşi miji ochii, încercând să abată o picătură de transpiraţie care se târa în jos pe nasul ei. Se întreba dacă trebuia să ceară o batistă. La toaletă nu exista hârtie igienică; văzuse asta mai devreme. Felul în care Bunny spunea „corp", ca şi felul în care ea spunea majoritatea lucrurilor, era foarte inocent. Mai inocent decât simţea Rumi că ar putea fi ea vreodată. Eoni de genul ăsta, un tunel nesfârşit de adevăr. Era ciudat să asculţi pe cineva aşa, şi la rândul tău să-ţi dai seama că tu îţi judecai propria inocenţă în relaţie cu el. Dar asta făcea Bunny cu tine. Să vorbeşti cu ea era ca şi cum te-ai uita într-o oglinda murdară. Cumva, farmecul şi graţia mişcărilor ei, convingerea lucida a vorbirii ei, puritatea mândră a minţit ei se combinau pentru a-ţi oferi o imagine sărăcăcioasa şi mult mai sinistră despre tine. Rumi se uită în ochii lui Bunny, mari şi negri în fierbinţeala nopţii. Vedea o imagine mică de-a ei reflectată într-un pătrăţel de lumină în fiecare pupilă, o faţă deformată desfăşurata ca o halucinaţie vampirica. Se gândi la cântecul de greiere care zumzăise pentru a-i saluta sosirea în India, şoapta de plăcere care atârna acum în aerul pe care îl respira, forma amintirii ei strecurându-se prin sita cerului ca o picătură de planta medicinala într-un remediu homeopatic. Nu-i displăcuse complet.

Când se uita retrospectiv peste următoarele trei ore, ceva ce avea să facă de multe ori, Rumi

vedea imaginea poveştii ca pe o schiţa a unei copii vagi la indigo, trasata fidel, dar supusă la o mie de interpretări, în funcţie de care cuvinte sau litere erau mai vizibile într-un anumit moment. În cele din urmă îşi amintea o înşiruire provizorie de evenimente ce catalogau întâmplările care veniră odată cu sosirea lui Honey, încercând să se limiteze la fapte, dar trebuind să includă anumite momente ce rămâneau numai la nivelul unor bănuieli. Înşiruirea aceasta de o precizie imaginară reprezenta singurul mod în care putea să înţeleagă acea noapte în Azadpur, o ruptura în mecanismul înţelegerii ei, care se petrecu atât de repede, încât ea trebui să o divizeze în ore şi în minute, să calculeze când şi cum ar fi putut să se întâmple totul.

9.40 p.m.

O a doua ricşa motorizată sub apartament. Un băiat deşirat cu un puf lucios de păr negru coboară. Bunny striga la el să se uite în sus:

— Honey, *dekho!* Uite!

El sta chiar sub balcon. Rumi nu-i poate vedea faţa în întuneric, dar are impresia că el o vede pe a ei.

— Bună, zice.

Suna ca şi cum ar zâmbi.

9.50 p.m.

El iese de la toaletă şi se spală pe mâini şi pe faţă în chiuveta de pe hol. Ochii lor se întâlnesc în oglindă. El zâmbeşte, cu ochii încreţindu-se la colţuri, făcându-l să arate mai bătrân, de parcă i se acorda ceva înţelepciune de fiecare dată când trecea prin încercarea surâsului. Se întoarce spre ea, frecându-şi gâtul şi părul cu un prosop.

— Aşadar? spune de parcă s-ar cunoaşte.

E frumos ca un idol de matineu din anii cincizeci în Bombay, cu gene de fată împodobind ceea ce Rumi presupune că sunt punctul de

referinţa pentru „ochi de căţeluş”. Forma feţei lui e tăiată în ambele părţi de o linie a maxilarului care face o formă de V, ajungând la vârf sub bărbie, trăsături puternice, care contrastează cu mişcările pline de vibraţii feminine ale buzelor şi ale genelor lui. Ar fi trebuit să fie în alb-negru.

— De unde te-ai întors? zice ea.

— Magazin, spune el, parând amuzat că ea întreabă.

— Te-ai distrat? întreabă ea în bătaie de joc, fără să ştie de ce.

El râde.

— Da, am distrat. *Bahut zyaada mazza ayaa.* Am distrat mult.

10.00 p.m.

Mănâncă toţi împreună, două familii întinse într-un perimetru mare oval, mărginind masa mare lustruită din sufragerie; camera e plină de o strălucire cernită, cu un nimb de căldura dezgustătoare. Bina Chaachi şi cele două fete se ocupă de a aduce *chapattis* cald pentru restul, direct din *tava,* grâul volatil înflorind de aburi fierbinţi şi scăzând atunci când aluneca pe farfurii. Hashi Chacha pune o grămadă de întrebări despre slujba lui Mahesh. Mahesh pune o grămadă de întrebări despre afacerea familiei şi despre restul familiei lui care e împrăştiata prin Punjab. Shreene e prinsă într-un dans al bunelor maniere cu Bina Chaachi, ridicându-se mereu ca să o ajute, fiind apoi condusa la locul ei de către una din fete. Rumi nu se uită la Honey. De-abia mănâncă.

10.25 p.m.

Rumi merge să se spele pe mâini în lighean. Honey o întâlneşte acolo. El stă în spatele ei, aşteptând ca fata să termine. Ea e cuprinsă de o dorinţă brusca, ce îi săgetează trupul ca o stea căzătoare, de a se lăsa pe spate, pe pieptul lui, şi de a-şi odihni obrazul în curbura gâtului lui.

— Vrei să mergi la o plimbare? spune ea, uitându-se la Honey în oglindă.

El ridică din umeri, cu ochii uniţi cu ai ei ca magneţii.

— Da, OK.

10.27 p.m.

Rumi se întoarce în sufragerie şi o întreabă pe Shreene dacă poate merge la o plimbare cu Honey. Shreene se uita la ceas.

— E cam târziu, *beţi!*

— Doar în jurul blocului, mamă!

Bina Chaachi intră cu nişte lapte având gust de fistic.

— Ce e, Bhabhi? întreabă, adresându-i-se lui Shreene.

— Nimic, Bina, zice Shreene. Copiii se gândesc să meargă la o plimbare. Mă întreb dacă e sigur la ora asta…

— Oh, ce i asta, Bhabhi? E atât de sigur aici. E ca un sat. Honey, hai, du-ţi surioara la o plimbare, du-o la piaţa Mukhi, serveşte-o cu nişte îngheţata, nişte *gulab jamun.* Plimbările de după masă ajuta la digestie. În orice caz, trebuie să o răsfeţi! De fapt, oare ea e sora ta mai mică sau tu eşti fratele ei mai mic? Râde. E aproape, *na?*

Shreene clatină din cap.

— Rumika e născută în octombrie, la trei luni după Honey. Nu-ţi mai aduci aminte nici măcar atât, Bina? spune ea, prefăcându-se şocata.

— Deci tu eşti fratele ei mai mare cu trei luni, spune Bina Chaachi, trecând la hindi şi îndesând o bancnota de cinci rupii în mâna lui Honey. Aşa să fie. N-o lăsa să se întoarcă înainte de a-i îndulci gura. Astăzi sunt multe de sărbătorit.

10.35 p.m.

Rumi şi Honey pleacă la plimbare. Rumi merge cu o uşurinţă care o face să se simtă ca şi cum s-ar fi dizolvat în adierea blândă ce îi

însoţeşte în călătoria lor. În faţă, drumurile sunt acoperite cu un praf cărămiziu, care se ridică precum nisipul ca să înceţoşeze aerul la câţiva centimetri deasupra potecii. Ea îşi doreşte să poată merge desculţă. De ambele părţi, copaci mari îşi leagănă crengile subţiri, într-un salut care o relaxează în timp ce trec. Nu vorbesc mult. El spune ca engleza lui nu e aşa de bună. Ea încearcă hindi, surprinsă de propria cutezanţă, şi îşi dă seama că poate vorbi într-un fel pe care el să-l poată înţelege. Aceste fuioare de englezo-hindi împletesc lungile lor tăceri ca nişte braţe calde.

— Eşti la şcoală? întreabă el.

— Da, spune Rumi. Tu lucrezi la… magazin?

— Am renunţat la şcoală, spune el, încuviinţând din cap. Îţi place acolo sau aici?

— Unde?

— Marea Britanie… sau India? El se uită la ea, cu maliţiozitate ascunsa în zâmbet. Eşti *angreză* sau indiancă?

Rumi aşteaptă. Par să atârne multe de răspunsul pe care îl dă. Dar e totodată imponderabilă, dincolo de grijile muritoare.

— Ambele, *yaar!* spune ea, r-ul negreseiat din cuvântul final trădând lipsa ei de accent indian.

Râd împreună.

— Înţeleg, zice el. Dar care întâi?

Rumi clatină din cap şi merg înainte, din nou fără cuvinte. O dată sau de două ori braţul lui se atinge uşor de al ei. Contactul ridică o uşoară panică în sufletul ei. Ajung la o intersecţie, un indicator pentru Azadpur se afla jos la colţ. Deasupra lor cerul, un talmeş-balmeş de nori îngrămădiţi, fără de lună, chinuiţi de un miros de floare vrăjită, dintr-odată atotpătrunzător, inevitabil.

— Vrei îngheţată? întreabă el. Vrei să mergi la piaţă?

Ea se uită la ceas. E 11.15 p.m. Panica se intensifica.

— Mergem… înapoi? spune ea, poticnindu-se în căutarea ultimului cuvânt în hindi. *Waapas…?*

Merg mai repede decât înainte, reiterând experienţa recentă. Rumi se simte agitata.

— Ce înseamnă Azadpur? întreabă ea.

— *Pur* înseamnă „loc”. Azad înseamnă… Sta pe gânduri. Azaadi?

— Adică?

— Azaadi. Ca Ziua Independenţei Indiene. Înseamnă că India a fost *azad* în ziua aia.

— Oh, OK, zice Rumi.

11.45 p.m.

Ei sună la soneria din afara apartamentului, stând în faţa grilajului exterior spiralat. Shreene deschide uşa interioara şi bâjbâie la cea de a doua încuietoare.

— Un pic cam târziu? spune, lăsându-i să intre. Mai mult de o oră? E aproape miezul nopţii.

— Scuze, zice Rumi, trecând pe lângă ea. Nu mi-am dat seama cât e ceasul.

Încep pregătirile de culcare. Nibu doarme deja în camera destinata vizitatorilor. Shreene refuzase invitaţia ca familia lor să ia camera cu ventilatorul, declarând că ei sunt indieni, la urma urmei, şi pot să se descurce cu orice fel de căldură.

Rumi se schimbă în pijama la toaletă şi se gândeşte la ceea ce tocmai se întâmplase. „În esenţă, nimic”. Nu s-a întâmplat nimic, se gândeşte. Iese din baie şi se ciocneşte de Honey.

— Unde ai să dormi? întreabă el.

— Acolo înăuntru, zice Rumi, arătând spre cameră, cu un scuturat de umeri însemnând „evident”.

— E prea cald acolo, spune el. Ventilatorul e în camera noastră. Dormi acolo.

12.05 a.m.

Shreene este de acord cu cererea lui Rumi de a dormi în camera cu ventilatorul din cauza căldurii copleşitoare, dând din cap la auzul întrebării în timp ce îşi acoperea obrajii cu crema de noapte. Mahesh adoarme lângă Nibu, satisfăcut, cu un ziar local desfăşurat lângă el pe patul de oaspeţi. Bunny doarme cu Mintoo în sufragerie. În camera cu ventilatorul, Hashi Chacha stă întins singur pe pat. Bina Chaachi stă pe podea lângă el, vorbind încet. Rumi şi Honey formează un unghi drept pe podea, având capetele apropiate unul de celălalt. Corpul lui Honey se întinde în spate, ca să fie paralel cu marginea de jos a patului. Corpul lui Rumi urmăreşte partea stângă a patului, cu picioarele îndreptate spre căpătâi. Ei vorbesc despre ce vor să facă în ziua următoare. Rumi porneşte într-un circuit prin India, luând un tren spre Rajpura în Punjab. Honey merge la magazin.

Bina Chaachi şi Hashi Chachi stau de vorbă o vreme, învăluiţi în umbrele adâncite de o lumânare joasă care arde în colţul camerei. Apoi Bina Chaachi o stinge şi se întinde de partea cealaltă a lui Rumi, cu corpul aproape de uşa.

— Noapte bună, *beţi,* spune ea, mângâind capul lui Rumi, apoi trăgând un cearşaf uşor peste trupurile lor. După atâta timp te vedem. E un lucru aşa de bun.

Se întoarce cu spatele la Rumi, mişcându-şi şoldurile pline pe salteaua subţire.

12.20 a.m.

Honey îşi întoarce faţa şi-şi fixează bărbia pe mâini, astfel încât să se uite la Rumi. Întreabă dacă e treaza. Rumi chicoteşte în tăcere. Încep un dialog şoptit în care Rumi îi spune să doarmă şi el face mutre amuzante, sugerând o neputinţa de a o înţelege, stârnindu-i şi mai tare râsul. Rumi se întoarce şi se uita la Bina Chaachi. Nu numai ca doarme buştean, dar emite sforăieli violente, la

intervale regulate, deoarece e întinsă pe spate. Rumi mimează groaza, punându-şi mâinile pe urechi, şi faţa lui Honey se încreţeşte de râs.

12.30 a.m.

Rumi e întinsă înspre faţa lui Honey, cu obrazul pe pernă. El întinde mâna şi îi mângâie părul, vârându-şi degetele adânc, până când atinge pielea.

— Ai păr frumos, zice el, în hindi.

Rumi înţelege cuvintele „frumos" şi „păr". Se înfioară.

El îi îndreaptă chipul înspre el, întinzându-şi gura sa o întâlnească pe a ei.

— Ce faci? şuiera Rumi, în hindi, eliberându-şi capul, un strigăt ca de lupta perforându-i tâmplele, în vreme ce stă întinsă pe spate, pe pernă.

— Sărută-mă, zice el.

— Eşti nebun? Ea se uita fioros la el. Suntem ca frate şi soră!

Bina Chaachi scoate un sforăit vehement şi se întoarce pe o parte, pieptul ridicându-i-se şi coborând în adâncurile somnului.

— Te iubesc, spune el în engleza, luându-i mâna şi sărutându-i neîncetat palma. Rumi simte cum trupul ei pierde controlul datorită senzaţiei aduse de gura lui arzândă în mijlocul palmei ei. Precum o cană fierbinte apăsată pe suprafaţa unei mese: o cicatrice arsă, temperatura schimbând culoarea şi textura lemnului pentru totdeauna.

Ea se întoarce, oferindu-i ceafa, ca şi cum ar avea de gând să doarmă.

12.45 a.m.

Mâna lui se odihneşte din nou pe parul ei, mângâindu-l. Ea se întoarce cu faţa înspre el.

— Te iubesc, şopteşte el, cu ochii ca nişte globuri mari de lichid în întuneric.

— De-abia m-ai cunoscut, spune ea, şi eşti fiul fratelui tatălui meu. Asta-i râu. Tu ştii că e greşit.

— Aia a fost maneta noastră de pornire, zice el, aplecându-se spre Rumi şi sărutându-i obrazul.

— Ce a noastră?

— Maneta de pornire. Unde începe.

Gura lui e din nou pe mâna ei. Începe să traseze o linie cu buzele, de la pulsul din încheietura mâinii, străbătând apoi întreaga lungime a braţului ei. Când ajunge la carnea din încheietura cotului ea se înfioară şi în cele din urmă se apleacă să-şi atingă buzele de faţa lui, abătând o ploaie de săruturi pe obrazul lui. El îşi întoarce gura în sus ca să o sărute. Din nou, ea se retrage.

— Nu, spune Rumi cazând înapoi pe podea şi luând rapid o gură de aer, încercând să-şi revină. Părinţii noştri ne-ar arunca afara în strada, spune ea. Noi trebuie să fim frate şi soră, nu ca musulmanii, care se căsătoresc cu propriii lor veri.

— Nu-ţi face griji despre asta, zice el cu faţa cuprinsă de încordare în timp ce o săruta în momentul în care obrazul ei întâlneşte colţul gurii lui.

1.00 a.m.

Tăcerea e netulburata când începe să-i sărute încă o dată palma, şi să-i îndrepte capul înspre al lui, mai insistent decât înainte. Doar zăngănitul brăţării lui Rumi de podea – o reacţie violenta la încercarea lui de a-şi uni gurile – o întrerupe. El continua să o mângâie până când se aprinde dintr-odată lumina, un şoc care o face pe Rumi să-şi strivească pleoapele una de alta şi să-şi îngroape capul în perna. Ea aude cum i se spune băiatului să doarmă în pat cu tatăl lui; vocea lui Bina era atât de joasa, încât ar fi putut fi imperceptibila, dar Rumi o aude. Şi când el se

ridică şi se întinde în pat, luându-şi cearşaful cu sine, ea ştie ce s-a întâmplat.

Ziua următoare el nu se uita la ea. Şi în afară de ofertele politicoase de cafea şi de mic dejun, nici Bina Chaachi. Rumi plângea la toaletă la fiecare jumătate de oră, întorcându-se acolo ca să strângă tricoul lui Honey pe care îl găsise atârnând pe dosul uşii, sorbind mirosul de parcă ar fi fost un inhalator de astm. O dată sau de două ori încerca să îl acosteze, tăindu-i calea, dar băiatul găsi un mod de a trece de ea, furişându-se de parcă Rumi ar fi fost o străină care se ciocnise de el într-o intersecţie aglomerata. În cele din urmă ea îi scrise un bilet, o cerere chinuita de a merge la o plimbare, astfel încât să poată vorbi doar cinci minute. Honey stătea pe balcon, luând micul dejun, când Rumi puse micul pătrat de hârtie împăturită în buzunarul cămăşii lui. Aproape instantaneu el îl lua şi îl aruncă de la balcon, continuând să mănânce netulburat.

În ziua următoare Rumi plecă într-un circuit de şase săptămâni prin India.

Popula zilele, locurile şi familiile călătoriei ei, fără a trăi cu adevărat în ele. Întâmplările cu Honey deveniră o noapte arabă în amintirea ei, o noapte de o mie şi unu de momente, una în care fiecare secundă deţinea potenţialul pentru o contemplare ce avea să dureze o viaţă. Tânjea după el zi şi noapte, purtând bucuria dureroasă ca pe un copil la piept – unul care loveşte şi chicoteşte, flămând şi plângând.

Dar ritualul acela de trecere îi dăduse un statut nou: unul care îşi croi drum în legăturile ei cu lista de veri nevăzuţi. Felul în care se vedea ea – o iubită ilicită, cu inima frântă – îi conferi o forţă nouă, importantă: empatia. Recunoscând simptomele în orice împrejurare nouă, ea deveni o confidentă, aproape simultan fiecărei întâlniri între

veri. După zece minute de stat cu Chinky în dormitorul ei în Ludhiana, în timp ce ascultau Madonna la un magnetofon cârâitor, ea întrebă: „Ţi-e dor de cineva?” După cinci minute în spate pe un scuter în Chandigarh, cu o ploaie uşoară căzând ca nişte fulgi de zăpadă calzi în jurul lor, ea o întrebă pe Bunty: „E cineva la care te gândeşti acum?”

Şi ele îi spuneau poveştile lor. Mai ales fetele mai mari. Era ca şi cum ar fi aşteptat-o tot acest timp să vină, ca să le poată împărtăşi. În felul acesta excursia ei prin India dezvălui dragostea şi plăcerea luptând pentru a respira în fiecare colţişor din ţara ei de origine. Ea se dărui acestui voltaj ascuns şi se lasă să fie purtătoarea tuturor poveştilor nespuse. În Kanpur stătu trează o noapte întreagă, ascultând cu compătimire povestea iubirii lui Rinku pentru un băiat originar din Gujarati, originea ei din Punjabi făcând-o nepotrivită pentru măritiş în ciuda a trei ani de întâlniri secrete şi a unui dulap ferecat cu lacăt, conţinând câteva sute de scrisori de dragoste şi cărţi poştale – descuiate în mod isteric pentru Rumi, de parcă Rinku ar fi deschis un coşciug. Rinku îi spuse lui Rumi că se afla la jumătatea unui post de zece zile, în speranţa ca bravura ei avea să-l inspire pe iubitul ei să acţioneze şi să-şi înfrunte tatăl. În Kurukshetra avu parte de cea mai veche poveste de pe lume: familia lui Minky trăise în refuzul de a accepta iubirea lui pentru o fată din casa de vizavi, începută la vârsta de doisprezece ani prin priviri furate, limbajul lor prin semne depăşind obstacolele, contextele lor sociale diferite fiind irelevante. Acum, după unsprezece ani, relativa lipsă de avere a familiei ei şi refuzul categoric al părinţilor lui de a o accepta în casa lor însemna că el plănuia să fugă pe ascuns, numai dacă ar fi putut rezolva problema supravieţuirii pe plan financiar.

Acest mozaic de pasiune frânta, ţinut laolaltă de cusătura iubirii, i se dezvălui ca un joc

de unit punctele, cu fiecare regiune geografică încă mai emotivă şi mai puţin surprinzătoare decât cea de dinainte. Învaţă multe cuvinte pentru dragoste în hindi: de la *pyaar,* termenul de bază, la poeticul şi fatalistul *ishq,* cordialului *mohabbat* şi cumva enigmaticul *mehboob.* Dar Rumi nu putea să dezvăluie povestea ei. Deoarece, bineînţeles, confidenţii săi erau legaţi de Honey în vreun fel. El nu era anonim.

Câteodată stătea afară şi plângea la ceasul serii după Honey, cerul fiind ca o tablă mare verde, cu desenele în cretă şi punctele lui de stele. Îşi zgâria palma cu unghiile ca să smulgă senzaţia buzelor lui. Îşi repeta întruna versuri frânte din cântece de dragoste indiene, de parcă creierul ei s-ar fi muiat, mirându-se cum de in final, înţelegea totul – hindi, muzica, expresiile înnebunitoare.

Mera khoya hua rangeen nazaara de de.
Mere mehboob, tujhe
Meri mohabbat ki kasam.

Dă-mi înapoi culoarea pierduta din privirea mea.
Iubita mea, pentru tine
Eu jur pe dragostea mea.

Şi peste tot sunetul de greieri, urmărindu-i paşii ca şi praful care se întări pe călcâiele ei, până când veni vremea să zboare înapoi în Marea Britanie.

La aeroport, în drum spre casă, Rumi cumpără împreună cu Shreene două tuburi de „Frumoasă şi încântătoare”. Se dovedi a fi o cremă de „luminare a pielii”, demonstrată a conferi „una până la trei nuanţe de schimbare la majoritatea oamenilor, pentru o frumuseţe radioasa!” Un panou mic aflat lângă teancul cu produse arata înainte-şi după la o tânără indiancă, „înainte”

surprinzând disperarea ei la vederea propriei reflecţii întunecate în oglinda din baie, „după” arătând-o plângând de fericire, păşind în jurul focului de nuntă, cu faţa ei proaspătă de culoarea vaniliei radiind dintre cutele unui *pallu* roşu cu auriu drapat regal peste cap. Rumi nu protestă. O lăsă pe mama ei să-i întindă crema pe faţă, îşi sprijini fruntea pe umărul lui Shreene şi dormi pe toată durata lungii călătorii spre casă.

PARTEA A III-a

17

Discuţiile despre cum va merge totul fuseseră extinse, starea lui Mahesh alternând între accese de euforie şi nelinişte extremă. În ziua în care avu loc convorbirea telefonică, Shreene îi pasase lui receptorul, dar tutorele o ceru pe Rumi. Fusese o voce care purta în mod clar veşti bune, şi totuşi el nu fusese pregătit pentru momentul în care fiica lui dădu din cap, faţa ei întorcându-se automat înspre Nibu, cu ochi uluiţi săgetând spre Mahesh un moment mai târziu.

— Mulţumesc, fu ultimul cuvânt, atunci când închise telefonul înainte ca Mahesh să poată lua receptorul. Au spus că vor suna din nou pentru a vorbi cu tine, îi explica ea. Ziceau că trebuia să vă împărtăşesc ştirea acum şi să mă gândesc la ce vreau să fac, sau aşa ceva.

Nibu sări în sus şi apucă braţul lui Rumi.

— Ce s-a întâmplat? striga el.

— Am reuşit! zise Rumi, cuvintele străduindu-se să-şi găsească o cale de ieşire din gâtlejul ei.

— Urra! răcni Nibu, luându-i braţele şi străduindu-se să sară în sus şi în jos la unison cu ea.

După câteva secunde Shreene fugi spre ei şi îi strivi la piept. Reacţia lui Mahesh fu încă şi

mai întârziată, la o bucată bună de vreme după ce restul familiei se desprinse din îmbrăţişări.

O mângâie pe Rumi pe creştetul capului şi murmură:

— Nu pot să cred, *beţi,* o durere neclară pornind a se săpa în fruntea lui. Nu pot să cred. Ai reuşit cu adevărat, se pare…

Mahesh purtă acest sentiment difuz de stânjeneala de-a lungul următoarelor săptămâni, până în prima zi la Oxford a lui Rumi. Luă forma unei dureri de cap care nu voia să treacă. Într-un fel, avea chef să sară şi să strige de bucurie, o dorinţă repetată de a străpunge cerul, de a însemna momentul cu un gest zgomotos, atât verbal, cât şi fizic. Simţea o senzaţie atât de puternică de exaltare când se gândea la ce se întâmplase, încât se străduia să găsească un mod de a sărbători. Ce ar putea face ei pentru a serba? Oare exista ceva? Cum marcau oamenii lucrurile acestea? Cum *ar trebui* cineva să se bucure într-un stil satisfăcător? îl deruta sentimentul nedesluşit care apăsa în pieptul său, adâncindu-se tot mai mult pe măsură ce treceau zilele. Trebuia să meargă cu ei trei la restaurant? Părea nepotrivit şi cumva irelevant ceea ce mâncau. Mâncarea mergea doar în corp şi ieşea pe partea cealaltă, la urma urmei. S-ar termina totul în trei ore şi i-ar costa bugetul pentru alimente pe două săptămâni. Trebuia să-i ducă la cinema? Dar să stai să te zgâieşti la un ecran într-o complicitate tăcută, urmărind personaje de ficţiune într-o lume de ficţiune, cum avea asta să realizeze ceva, sau să aibă vreo semnificaţie?

Când îl încercau astfel de gânduri, exaltarea se diminua, pentru a fi înlocuită de depresie. Aşadar, asta era tot ce exista în viaţă? Te luptai din greu, te comportai disciplinat şi îţi încordai toate fibrele pe care le aveai ca să urci muntele, şi când ajungeai în vârf nu era nimic de făcut, nimeni cui să-i mărturiseşti. Ar putea să-i spună lui Whitefoot, bineînţeles, dar asta ar dura

doar două minute. Apoi ce s-ar întâmpla? Nu era deloc ca şi când cerul s-ar deschide în momentul în care ar rosti el cuvintele. Ar putea să sune în India sa le împărtăşească reuşita fraţilor lui, mamei lui. Dar ce ar spune ei altceva decât ca suna bine? Nu era ca şi când ar anunţa logodna lui Rumi, unde exista o procedură prestabilita de sărbătorire comuna. Deodată, simţi absenţa ritualului în viaţa sa. I se păruse mereu ceva lipsit de sens. Până acum.

În cele din urmă, la treisprezece zile după convorbirea telefonică, comanda un meniu chinezesc de luat acasă şi le permise copiilor să se uite la emisiunile TV de divertisment într-o sâmbăta seara în timp ce mâncau.

În realitate avea bineînţeles mult mai multe pricini de a-şi face griji, decât să se frământe cu privire la natura misterioasă a sărbătoririlor contemporane. Chestiunile practice erau aşa de spinoase, încât ameninţau să pericliteze toată treaba. Dar trebuia să le facă să funcţioneze. Se afla într-un dialog regulat cu facultatea, primind la un moment dat zilnic telefoane de la tot genul de cadre. Era o facultate de fete, cel puţin de problema asta se ocupaseră. În trecut, aşa fu informat, studenţii minori locuiseră cu un membru apropiat al familiei într-o casă separată de locuinţele studenţilor. Dar acei părinţi renunţaseră la slujbele lor pentru a fi supraveghetori cu normă întreagă. Mahesh ştia că în nici într-un caz el nu ar putea face asta. În primul rând, era problema financiară – aveau nevoie de bani. Apoi era Nibu. El nu-l putea creşte pe Nibu fără Shreene şi ea nu-l putea rupe de la şcoala lui şi să-l ducă la Oxford. Asta ar fi fost absurd.

Investigaţiile ulterioare dezvăluiră că seminariile de bază şi o proporţie însemnată a cursurilor cădeau într-o perioadă săptămânala de trei zile, necesitând ca Rumi să fie acolo pentru doar două nopţi înşirate. Totuşi, el nu se putea

învoi pentru volumul acela de timp consumat în fiecare săptămână. Mahesh era lector cu normă plină, legat de trimestre şi de orare. O conversaţie extenuantă cu directorul de la Somerville Collège nu aduse nicio soluţie. Facultatea nu putea angaja un tutore cu normă întreagă pentru Rumi. Ea trebuia să locuiască împreună cu un membru apropiat al familiei ca supraveghetor, pare-se pentru că ăsta era protocolul universitar când aveau de-a face cu problema delicata de a accepta un student minor. Aveau să atragă destul atenţia mass-media chiar şi aşa, fără să o expună public pe Rumi unui stil de viaţă accelerat clar vizibil.

Cine fuseseră oamenii aceştia, se gândea Mahesh, de îşi putuseră permite să-şi abandoneze slujbele, mijloacele de întreţinere, ca să trăiască la universitate cu copiii lor? Ca oricare altul care urmărea ştirile şi ţinea pasul cu evenimentele actuale, văzuse pozele cu Ruth Lawrence, mergând cu tatăl ei pe o bicicletă dublă pe străzile pavate ale Oxfordului. Dar Mahesh nu luase în consideraţie implicaţiile pentru sine. El nu putea face asta. Pur şi simplu nu putea.

Aşa că, după multe dezbateri şi după multe nopţi albe, el şi Shreene, după ce se scoseseră din minţi cu convorbiri telefonice interurbane şi cu întrebări, veniră cu propria soluţie: o „mătuşă” care locuia la Dideot, altfel cunoscută ca doamna Mukherjee, şi de asemenea ca nepoata vărului soţului celei mai bune prietene a soacrei fratelui lui Shreene, rămasă văduvă. Rumi avea să locuiască acolo pentru cele două nopţi ale săptămânii în care trebuia să rămână în Oxford, ca „oaspete plătitor”, sau OP, cum se numea în India, un chiriaş, care mânca şi dormea sub protecţia proprietarului, cu o interdicţie de ieşire stabilită dinainte. Era însă necesar să o treacă pe doamna Mukherjee drept sora lui Shreene, ca să elimine neplăcerile birocratice. Fu nevoie doar de o convorbire telefonică şi de oferta confirmată de douăzeci de

lire sterline pe săptămână, pentru a încheia afacerea.

Mahesh fusese OP când îşi făcuse masteratul la Hyderabad, la douăzeci şi ceva de ani. Mâncase cu familia ce îl găzduia şi studiase în camera lui în fiecare seară, cu interdicţia strictă de a ieşi după ora opt treizeci seara, dacă nu era stabilit altfel pentru ocazii speciale, cum ar fi diverse îndatoriri de facultate. Se împrietenise cu copiii familiei la care stătea – la şase şi opt ani, aceştia erau cam greu de evitat – dar nu şi cu părinţii. Amintirile experienţei îi erau dragi, totuşi, legate de camera strâmta unde, deşi sub interdicţie de ieşire, el se simţise liber. Când se gândea la trinitatea neînsufleţita formată dintr-un pat de o persoană, o masă şi o fereastră, care fuseseră punctele centrale ale universului lui simplu, îl încerca un sentiment de căldura şi de siguranţă.

Şi acum fiica lui avea să fie OP la vârsta de cincisprezece ani. Bocănitul din tâmplele lui se domoli uşor odată ce respectivul aspect fusese stabilit, şi după ce îngăduise să înceapă interviurile de la ziare, pe care le evitase până în acel moment. În ziarul *Cardiff Post* apăruse deja un mic articol despre Rumi, fără vreun amănunt care să provină de la familia ei. Era neautorizat, dar destul de inofensiv, doar o coloană de cinci rânduri şi o fotografie standard a şcolii, specificând notele ei şi data de începere preconizata la Oxford. Titlul era: „Fata din Cardiff – geniu în matematică”.

O săptămână mai târziu, Mahesh prelua luni dimineaţa patru interviuri telefonice aranjate în prealabil, şi primi în casa în timpul după-amiezii trei reporteri de la ziare naţionale – doi bărbaţi şi o femeie –, alocându-le câte o oră fiecăruia. Îşi dădu toată silinţa, într-o manieră sistematică, adoptând un stil care era prietenos, dar nu exagerat de personal. Rumi stătu cu el, dar de-abia vorbi, preferând să-şi lase tatăl să se ocupe de respectivele chestiuni – oricum majoritatea

întrebărilor îi erau adresate lui. Shreene şi Nibu statura cu ei la fiecare interviu, jucând roluri adecvate. Nibu lucră la desenatul unui cerc şi împărţitul lui în fragmente în timp ce Shreene dădu dovada de solidaritate generală, ajutându-l pe Nibu, oferind voluntar informaţii despre stilul lor de viaţă (menţionând la intervale discrete slujba ei, educaţia şi contribuţia ca părinte, aşa încât să nu fie văzuţi ca o familie patriarhală stereotipă), precum şi alegând mâncarea şi băuturile. Mahesh era, aşa spera el, demn, deschis şi cu convingeri ferme. Trecu în revistă cu calm punctele principale pe care le pregătise:

1. Rumi era ca oricare adolescenta – vioaie, sociabilă, cu propriile-i hobbyuri şi interese (şah, muzica şi cinematografie indiana). Dar în loc să fie conectată la banalităţile superficiale ale culturii populare, ea învăţase să-şi canalizeze energiile în căutarea cunoaşterii, sub toate aspectele sale.
2. Succesul ei în matematică era doar rezultatul sârguinţei şi trăirii unei vieţi alerte, pline de stimuli – prea mulţi oameni în zilele noastre îşi petreceau timpul precum somnambulii, împlinind doar o fracţiune a aptitudinilor lor. Familia lor considera ca viaţa mentală şi cea spirituala mergeau mâna în mână, şi ca alimentarea unei zone trebuia să o îmbogăţească pe cealaltă.

3. Ideea asta de a-şi studia şi îndruma propriul copil era ceva ce orice părinte putea aplica la situaţia proprie. Era vorba despre a crea un etalon de valori şi un climat de schimb de idei în casă. Era vorba despre solicitare, muncă grea şi lărgirea orizonturilor personale.
4. Eticheta „supradotată” era lipsită de sens pentru ei ca familie şi, în opinia lui Mahesh, o idee dăunătoare dacă era perpetuată în

populaţie în ansamblu. Ei considerau că orice copil putea obţine acest gen de cunoştinţe şi aceasta cota de succes, odată întrunită abordarea corectă a dezvoltării de către părinţi.

Mahesh furniza răspunsurile cu întreruperi relativ puţine. Rămase totodată tare atunci când fu confruntat cu întrebări pe care nu le anticipase, menţinându-şi calmul, manifestând o reacţie firească de uimire şi înălţând din umeri la auzul întrebărilor despre vederile sale în următoarele domenii:

1. Religie.
2. Lunga idilă a Indiei cu matematica.
3. Strădania deosebit de intensă a imigranţilor indieni de a reuşi în viaţă.
4. Evidenta intrare a lui Rumi în adolescenţa şi potenţiale idile din viitor.

El încheie cu un citat de Gandhi, pe care îl scrisese şi îl păstrase lipit de masa de-a lungul întregii sale vieţi studenţeşti. Îi dădea o stare de buna dispoziţie atunci când îl spunea, un fior de nostalgie reverberând în vocea lui, pe care numai el îl putea auzi:

— „Oamenii devin adesea ceea ce cred că sunt. Dacă eu cred că nu pot face ceva, mă face incapabil de a-l face. Dar când cred că pot, atunci dobândesc abilitatea de a fi face, chiar dacă la început nu o aveam”.

Şi asta fu tot. Fiecare reporter îşi luase rămas-bun la sfârşitul orei convenite, aparent mulţumit de rezultatele pe care le obţinuse.

Procesul de a o duce pe Rumi la Dideot şi de a o instala fu ceva mai simplu, deşi durerea de

cap îi reveni pe drum, o fricţiune ce amorţeşte mintea, care îi tulbura vederea lui Mahesh, în timp ce-şi ducea familia cu automobilul într-acolo, toţi strânşi cu centurile, printre geamantane şi pungi de plastic, mişcându-se încet pe autostradă prin seara ceţoasă de toamnă. Se văzuse cu Whitefoot cu două zile înainte, pentru disputa şahistică lunara. Pe lângă amestecul aşteptat de felicitări şi de împunsături, prietenul lui îi dăduse o rută bună de urmat, afirmând cu mândrie că el mergea la Oxford cel puţin de două sau de trei ori pe an, la conferinţe.

Dar călătoria nu fu una uşoară. Nibu era neastâmpărat şi agitat, nevoia lui de a-şi băga nasul în toate cele făcându-l pe Mahesh să se răstească.

— Stai jos şi fii cuminte! zise bărbatul atunci când Nibu încerca să găsească alunele prăjite de pe fundul genţii cu mâncare pe care o pregătise Shreene. Încetează să te tot agiţi! fu intervenţia lui repezita atunci când fiul începu să repete un număr de maşină care conţinea cuvântul BooM; se afla în spatele unui camion mare care le blocase înaintarea mai mult de zece minute.

Mahesh se uită la Shreene. Era ocupată cu rearanjarea lucrurilor din poşetă. Apoi, aplecându-se, scoase alunele şi rupse o bucăţica de folie din partea de sus a pungii.

— Dă-mi mâna, îi spuse lui Nibu.

Băiatul întinse palma şi mama răsturnă acolo câteva alune. Ea părea nu numai imună la supărare când era vorba despre Nibu, dar atât de delăsătoare în legătura cu comportamentul lui, se gândi Mahesh. De ce nu era deloc conştienta că ar putea să nu-i facă plăcere şoferului? Cum rămânea cu educaţia lui Nibu? Era oare bine să-i dai lucruri oricând cerea? Mahesh se încrunta când depăşi un camion mare, simţind distonanţa de a mişca maşina într-un mod atât de dramatic în timp ce stătea ţintuit pe locul său, nemişcat. Poate, cu toate

problemele recente, se gândea el, nu acordase suficienta atenţie îngrijirii lui Nibu. Se impunea să vegheze asupra relaţiei fiului său cu Shreene. Nibu trebuia să dezvolte ceva forţa emoţională – pentru binele lui, nu de altceva.

După câteva ronţăieli de alune, Nibu trecu la Rumi, trăgând-o de mâna ca să joace Hârtie, Foarfece, Piatră şi plângându-se cu o voce lălăita de lipsa ei de reacţie:

— Fă-ăăă-o!… Joacă… Joacă… Joacă acum: trebuie! striga, încercând să desfacă degetele lui Rumi de la mâna dreaptă, făcute pumn.

Părea un bebeluş, un molâu foarte sentimental, miorlăind, răsfăţat, şi deodată Mahesh lua totul – aceasta lipsa de control, aceasta manifestare stânjenitoare de solicitare a atenţiei – ca pe un afront personal. Unde învăţase Nibu să renunţe aşa la demnitatea lui? Cu ce cocheta?

— *Făăă*-o! se plângea Nibu.

— Astâmpără-te acum sau o să vezi tu, BĂIAT PROSTUŢ ce eşti! striga Mahesh, lătrând cuvintele aşa încât sfărmară aerul, ca o piatră trecând printr-o fereastră.

Nibu începu să plângă, un sunet estompat născut în fundul gâtului şi târât afară, cu o jale nesfârşita. Mahesh trase pe banda de refugiu şi se întoarse spre copiii aflaţi în spate. Rumi se uita pe fereastră.

— Ai şapte ani, zise Mahesh în sila, cu buza superioară întoarsă în sus, nelăsând vreo îndoiala în ceea ce privea seriozitatea situaţiei.

Nibu se linişti. Picăturile mărunte de ploaie pocneau peste liniştea din maşină. Mahesh continua să se uite la fiul lui.

— Haide, acum! zise Shreene, după ce stătuseră acolo aproape un minut.

Mahesh aşteptă alte câteva secunde apoi se întoarse şi demară.

Doamna Mukherjee nu era altfel decât imaginea pe care vocea de la telefon o sugerase. Dichisită în pantaloni negri şi largi, mocasini cu catarame şi un pulover crem gros, croşetat în model diamant, vârsta ei nu sarea imediat în ochi, datorită trăsăturilor de fată şi a siluetei delicate. Avea o tunsoare ca de paj, niciun fir de păr nefiind deranjat atunci când dădea din cap spre Mahesh şi spre Shreene, ghidându-i în timp ce aduceau genţile grele pe scări. Se mişca pe culoare şi lângă uşi precum o vrăbiuţă, aşteptând ca ei să termine fiecare tur de descărcat, apoi conducându-i înapoi la maşină. Shreene schimba cuvinte cu ea despre regulile gospodăriei – mesele, ora de culcare şi programul de curăţenie. Doamna Mukherjee răspundea amabil la întrebările ei, dar nu încuraja conversaţia şi nu vorbea inutil.

Când Mahesh o prezentă pe Rumi, doamna Mukherjee îşi contracta buzele într-o scurtă aluzie de zâmbet, dând din cap cu aceeaşi decenţa care sugera că se îngrijise de toate cele – şi, mai la subiect, părea să urmeze un plan prestabilit, aşa credea Mahesh, atât de imperturbabilă şi de lipsită de curiozitate era noul tutore al lui Rumi. Această moderaţie a cuvintelor şi aceasta etalare politicoasa de ospitalitate lui i se păreau aproape orientale. Ea cu siguranţa nu încerca să se lege de ei pe baza originii lor indiene comune, ca majoritatea INR-ilor, indienii non-rezidenţi, pe care Mahesh şi Shreene îi întâlniseră în timpul perioadei petrecute în Marea Britanie. Niciuna din obişnuitele: „Deci, de unde vine Vasi? Nu e imediat evident. Eu sunt din Punjab / Gujarat / Sindh / UP”, cu ulterioara trecere la hindi, printr-o tentativa de argou. Dar lui nu-i displăcea faptul că intimitatea personală nu era la ordinea zilei pentru ea. De fapt, el se gândea că era probabil mai bine aşa, luând în consideraţie natura aranjamentului lor. Conta faptul că părea un om serios, în casă domnea curăţenia, avea să trateze cu luare aminte

interdicţia de ieşire a lui Rumi şi avea să fie la dispoziţie în situaţii de urgenţa. Casa ei era una modestă, ultima dintr-un şir de clădiri lipite, care se termina cu un acoperiş gri de ardezie ca şi restul locuinţelor-surori, foarte mica, dar funcţională, pe o stradă bine luminata. El şi Shreene nu aveau idee despre circumstanţele care o conduseseră la statutul ei singuratic, şi Mahesh simţea că era cel mai bine să nu pună prea multe întrebări.

Doamna Mukherjee coborî să pună de ceai, lăsându-i singuri în camera lui Rumi. Aceasta era liniştitor de rudimentara, nu departe de cum şi-o imaginase Mahesh, o masă, o fereastră şi un pat simplu populând spaţiul, un tablou nu diferit de cel din propria-i amintire de OR

Shreene desfăcu fermoarul unei genţi mari de voiaj plină de haine, în timp ce Nibu stătea pe pat. Arătă spre un geamantan mic de plastic.

— Despachetează-ţi articolele de toaletă, îi spuse lui Rumi. Asigură-te că eşti igienica, începând cu lucrurile de bază. Trebuie să fii întotdeauna curata la trup, dar şi să ai o ambianţa curata.

Rumi se strâmba, se apleca peste geamantan şi desfăcu o catarama.

— Mama, zise ea, iritarea prefăcându-i-se într-un fel de gluma, eu nu sunt de vârsta lui Nibu, nu-i aşa?

Mândra, desfăcu şi cealaltă catarama. Capacul geamantanului se ridică şi dădu în vileag o dezordine neîngrijită de haine, săpun, pungi cu detergent, produse pentru păr, diferite perii care adăposteau câteva şuviţe de păr, o statueta a unei zeiţe indiene, câteva mărgele şi alte artefacte nedesluşite.

— Nu-mi pasă ce spui, zise Shreene. Eşti încă un copil. Uită-te la asta! Tu crezi că eşti matură? râse şi se duse la Rumi, îngenunche lângă ea şi îşi puse braţul în jurul fiicei sale, imitând încruntarea de pe chipul fetei. O ciupi pe Rumi de

obraz şi clătina din cap. Bebeluş mic, spuse. Capricioasă, ai?

Rumi scoase un oftat îndelung şi suferind şi îşi dădu ochii peste cap.

— Crezi că eşti aşa de adultă? zise Shreene. Poţi să începi să fii adulta cel puţin prin a avea grijă de lucrurile tale ca o fată mai matură, nu-i aşa?

Pufni şi o strânse pe Rumi de umeri. O expresie resemnata se aşternu pe faţa lui Shreene în timp ce extrăgea fragmente identificabile din învălmăşeală. Rumi scoase un alt oftat, sorbind o gură de aer şi lăsând-o să alunece afară în mod teatral.

Nibu se foia interesat.

— Oh-ho… Oooh, zise, dându-şi ochii peste cap şi oferind propria versiune a nemulţumirii.

— Vii încoace doar pentru două nopţi pe săptămână, ştii asta, îi spuse Shreene lui Rumi. Nu începe să te comporţi ca şi cum ai fi ceva ce nu eşti.

Mahesh se uita la ele. Îşi dădu seama, puţin şocat, că Rumi era acum mai înalta decât Shreene. La un nivel conştient ştiuse asta, bineînţeles, dar observase vreodată până atunci cu adevărat ce semnifică? Putea să vadă ceva din personalitatea lui Shreene desfăşurându-se pe faţa pământie a lui Rumi: pometii încăpăţânat de înalţi şi buzele durdulii. Chiar şi ochii ei păreau altfel – s-ar putea spune că erau mai mari? Se întâmpla oare asta cu ochii? Bineînţeles. De ce ar fi altfel decât în cazul celorlalţi elemente ale corpului? Dar ochi mai adânci? Ce? Mai bătrâni? Le studie pe mama şi pe fiica, îngenuncheate lângă geamantan. Textura luminii de deasupra le dădea amândurora o expresie istovita, scoţând la iveala umbrele de sub ochii lor, o alta moştenire genetica pe care Shreene părea să i-o fi transmis lui Rumi. Nuanţa purpurie a pielii dezvelindu-se sub genele de jos le făcea să

pară aşa de teatrale, chipul lui Shreene ca al unei eroine de film tragic, cel al lui Rumi ca al unui copil jucându-se cu dermatograful mamei. Mahesh privi mişcările lui Rumi, silueta ei de căţeluş pârând deodată mai… s-ar spune „ca de doamnă”? Femeiască? Chiar cu forme voluptuoase? Avea cincisprezece ani. Numărul anilor ei îi apăru dinaintea ochilor. Părea brusc atât de britanic, de occidental – purta o gamă întreaga de semnificaţii caucaziene. Avu o scurta imagine a lui Whitefoot zâmbind superior în felul lui unic şi enervant.

— Porţi lentilele de contact? îi spuse Mahesh brusc lui Rumi.

— Da, zise Rumi, îndesând nişte şampon într-o pungă de plastic împreună cu o bucată de săpun.

— Nu era nevoie, spuse tatăl aproape instantaneu, din obişnuinţă.

— M-am gândit doar că voiam să le port, zise ea, continuând să-şi facă de lucru.

Nu îşi ridică privirea.

— Sunt doar pentru ocazii speciale, ştii doar, spuse Mahesh şovăitor.

— M-am gândit că aş putea… despacheta mai uşor, zise Rumi, luând punga de plastic şi plecând la baie.

Tatăl trecu cu vederea. Era epuizat. Shreene vorbi cu el în hindi în timp ce Rumi era afară. Adusese ceva bani pentru Rumi? Mahesh răspunse că avea o bancnotă de cinci lire. Shreene considera că ar trebui să-i dea mai mult, pentru orice eventualitate. Mahesh refuză, tocmai la timp, întrucât Rumi tocmai se întorcea în cameră.

— Unde te-ai dus? zise Nibu, care stătea întins pe pat, lovind cu picioarele în lături.

— Niciunde, zise Rumi.

— Ţi-ai adus ştii-tu-ce? întrebă Shreene, cu o voce mai înceată, deşi era destul de tare ca oricine să poată auzi.

Se uită la Rumi şi ridică din sprâncene, ca şi cum i-ar fi amintit de un secret comun.

— Mamă! zise Rumi, aruncând punga goală de plastic pe podea, aşa încât lunecă pe o latură de-a lungul covorului, oprindu-se lângă o grămadă de pulovere.

— Ce mai e acum? spuse Shreene cu o privire indignata. Care-i problema, te întreb? apoi i se adresă lui Mahesh: De ce vorbeşte cu mine aşa acum?

Mahesh închise ochii şi îşi clătină capul în felul unui bărbat sfânt – poate un *pândit* sau un *sadhu* rătăcitor, se gândea el –, apoi îi deschise şi îşi legănă capul dintr-o parte într-alta, pe diagonală, după care repetă gestul în sens invers. Era o mişcare ciudat de liniştitoare, atât pentru persoana care o făcea, cât şi, nutrea speranţa, pentru persoana care asista. Şi-l aminti pe tatăl său folosind-o cu el. Cumva Mahesh se pomenise apelând în perioada aceea la o versiune adaptată, pentru a răspunde oricărei isterii care i-ar aţine calea.

— Tu îi dai toată libertatea asta, îi spuse Shreene lui Mahesh. Tu eşti cel pe care îl respectă!

— Mamă, nu spune asta! zise Rumi.

— Ştiu că vrei să scapi de mine, spuse Shreene. Nu m-ai iubit niciodată! Chiar şi când erai o fetiţă îţi ştergeai săruturile mele de pe obraz. Nu-ţi aminteşti? Doar înainte de cinci ani mi-ai arătat iubire.

— Haide, Shreene, zise Mahesh.

— Mama! spuse Rumi.

Ochii lui Shreene se umplură de lacrimi şi buza inferioară îi tremura puternic, de parcă ar fi reţinut o durere de nerostit. Întâlni privirea fiicei sale. O consternare exagerată se aşternu pe faţa lui Rumi, gura deschizându-i-se parcă de şoc, groaza citindu-i-se în privirea aţintită. Aproape ca la comandă, ca şi când ar fi recunoscut ce absurd arătau amândouă, ele izbucniră simultan în râs, un

chicotit involuntar de la Shreene amestecându-se cu unul venit de la Rumi. Mahesh se simţi uşurat.

— În orice caz, spuse Shreene, folosind manşeta cămăşii pentru a-şi tampona ochii, trebuie să te asiguri că eşti bine pregătită cu ştii-tu-ce în fiecare lună, pentru ca ăsta nu e patul tău, cu aşternutul tău. E timpul să mergem acum. Tatăl tău are mult de condus până acasă.

18

Rumi stă întinsă în pat şi se uită fix la degetele groase portocalii care încălzesc dormitorul în timpul nopţii, şase bare ţinând prizonier un foc electric. O umbră pătează peretele opus, înăbuşind un dreptunghi de lumină albă de fiecare dată când trece o maşină pe afară. Ascultă „Ora de aur” pe Fox FM. Trei butoane sunt apăsate pe porţiunea de casetofon a radioului-ceas, înregistrare, play şi pauză, în caz că urmează ceva ce ar vrea să înregistreze. Dă drumul butonului de pauză când DJ-ul prezintă următorul cântec. Randy Crawford pluteşte prin eter, cântând despre evadare, dându-i un aer de tristeţe dulce reprimată. Camera e ireală. Pare la fel de încordată ca şi inima ei, cuprinsă de fiorul anticipaţiei. În colţ e un fotoliu, care pare desprins din desene animate, trasat cu o mână nesigură, pernele măslinii crăpându-se pentru a dezvălui burete galben. O masă de lemn se conturează nedesluşit la picioarele patului. Rumi are 15 ani 3 luni şi 8 zile. E prima ei noapte la universitate şi ea stă de veghe până în zori.

La cinci treizeci Rumi se foi în pat. Casa era liniştită, cu excepţia anumitor mici scârţâituri, un ritm disonant care forma un fundal temperamental pentru gândurile ei, zgâriind şi umplând orele trecute de când închisese radioul. Deşi practic fusese trează, nu se mişcase vreme foarte îndelungata. Acum simţea petrecerea

trupului întunecat al nopţii într-o negură subţire de vopsea violet-de-Parma care se topea prin aer, îndemnând-o la acţiune. Începu cu mişcarea degetelor mâinii drepte, ridicându-le unul după altul şi făcându-le să închipuie un fel de valuri, conştientă de ridicarea şi coborârea lor cu încetinitorul. Îşi percepea fiecare deget ca pe o fiinţa de sine stătătoare. În învăţăturile ashramului vorbeau mereu despre treaba asta, se gândi: „Eu merg, eu sunt conştienta de mers. Mănânc mărul şi ştiu că mănânc mărul. Sunt fericita să ştiu asta". Acelea erau genul de exemple pe care le foloseau pentru a sugera o viaţă în care locuitorul fericit putea trăi totul în momentul prezent. Treptat, trupul ei se mişca în caftanul pe care Shreene i-l dăduse, unduindu-se cu un avânt lent, de parcă ar fi fost o creatură fantastica prinzând viaţă, cu corpul ostatic vreunui djinn drăcesc care o posedase şi respira acum prin ea.

„Mă scutur şi burta mea se clatină, se gândi ea. Sunt conştienta de clătinarea burţii mele. Sunt conştientă de asta. Sunt fericita să ştiu asta". Chicoti şi un strănut amesteca aerul în cuprinsul nasului ei. Braţele ei se îndoiră ca să susţină greutatea în timp ce se ridica pe genunchi, sprijinindu-şi fundul pe călcâie. Îşi ţinu cuvertura la gât şi o apăsă pe piept cu bărbia. Apoi îşi aduse ambele braţe prin găurile căscate ale mânecilor caftanului, aşa încât acum odihneau pe pielea sânilor şi a burţii. Îşi afunda capul şi ridică gâtul caftanului, aşa încât faţa se alătură restului trupului înăuntrul materialului subţire purpuriu, stând în îmbrăcăminte ca-ntr-un cort. Inhala mirosul trupului ei şi percepu forma sutienului ei, bumbacul pal triunghiular strălucind în spaţiul închis. Îşi presă sânii laolaltă cu braţele şi îşi lipi buzele de pielea moale. „Îmi sărut carnea, sunt conştientă de asta", se gândi.

Rumi se ridica din pat, simţind atingerea rece a aerului din încăpere pe părţile vulnerabile

ale corpului – gleznele, subsuorile, în jurul gâtului. Sub imboldul momentului, făcu un salt şi ateriza pe podea cu o bufnitura, exclamând pentru sine într-o şoapta tăioasa:

— Da!

Aşteptă să vadă dacă venea vreun sunet din restul casei, după care sări din nou, ateriza întâi în vârful degetelor, apoi se prăbuşi pe tălpi în faţa oglinzii de pe perete, scoţând încă o exclamaţie sugrumata:

— Da!

Se privi în oglindă. Apoi strâmbă din nas şi făcu un alt zgomot, un murmur izvorât din adâncurile burţii ei.

— Da! Vocea ei suna ca a unui bărbat. Da, voi… voi…

Se uită sfidător la ea în oglinda şi îşi ţuguie buzele, încreţindu-şi nasul.

— Da, voi… voi… blestemaţilor!

Respiră greu, cu un mârâit de cowboy.

Se zgâi la ea şi făcu o altă mutră, strâmbându-şi buzele spre dreapta şi holbând ochii din răsputeri.

— Voi… voi… jigodiilor! spuse cu un chelălăit însoţit de un şuierat.

Îşi schimbă strategia şi folosi o voce eleganta, cu un vibrato intens.

— Voi… voi, jigodii blestemate! zise, închizându-şi ochii şi deschizându-i în ritmul vorbelor de patru ori: Oh, nu, voi jigodiilor!

După ultima propoziţie se uita cu băgare de seamă în oglindă.

— Ce naiba fac? spuse cu o voce calma, cât se poate de normală. Sunt nebuna. Eşti nebună, îi spuse reflexiei din oglinda, cu o mustrare severă. Ciudato! Ciudată nenorocită. Ciudată blestemată. Se încruntă la sine însăşi. Gata, încetează acum, spuse. Încetează.

Merse la dulap, îl deschise şi privi teancurile de haine aranjate cum se cuvenea de

către Shreene. Alese un set turcoaz de pantaloni scurţi de satin şi o bluză, una dintre creaţiile indiene recente, brodate la margini cu flori aurii şi roşu aprins. Pantalonii scurţi erau prea lungi. Despături o fustă lunga neagră croită în A, tăiată să cadă până la jumătatea gambei, şi o ţinu lângă talie. Tot prea lungă. Shreene insistase ca nimic să nu se ridice deasupra genunchiului în privinţa tuturor hainelor proiectate de către Rumi personal. I se permiseseră mâneci scurte şi îmbrăcăminte fasonată, dar nimic decoltat la bluzele pe care încercase să le schiţeze (totul ieşi într-o cupă jenanta sau într-o formă pătrată imediat sub clavicule, de-abia permiţând unui colier scurt să se cuibărească la gât).

Venise timpul să-şi taie fusta, pregătind-o pentru prima zi, să lepede lungimea excesiva. Dar nu avea nicio foarfecă la îndemâna. Se uita la ceas. Cifrele digitale se transformaseră în nişte beţe mate roşii în noua lumina. Era ora 5.46 dimineaţa. Deodată, totul părea mult mai puţin ameninţător.

Coborî scările relativ încet, călcând desculţa pe carpeta groasă de culoarea mentei care acoperea cea mai mare parte a casei. La un moment dat alunecă pe trepte, dar se echilibra folosindu-se de mână, sprijinindu-se în perete. Bucătăria avea ce îi trebuie şi era uşor să te mişti în ea. Deschise un sertar cât de încet putu, tresărind la asprimea zgomotului produs. Era plin de tacâmuri. Deschise dulapul de dedesubt şi văzu un teanc de cratiţe de inox de diferite mărimi. Următoarea ei mişcare fu ceva mai neglijentă. Deschise repede două sertare, trăgând simultan de ambele mânere, sperând să elimine zgomotul prin viteza execuţiei. Dar unul din sertare ieşi cu totul, partea laterală lovind-o la picior şi făcând-o să strige de durere. Unelte şi ustensilele de servit zăngăniră pe podea. Văzu foarfecă printre ele şi se ghemui să o ridice.

— Ce îţi trebuie?

Vocea era liniştita, dar limpede.

Rumi se întoarse şi o văzu pe doamna Mukherjee stând într-un halat de catifea legat cu cordon peste o pijama de tricot, şnurul gros sugrumându-i talia şi accentuând curbele uşoare de deasupra şi de dedesubt. Rumi îşi imagina cum trebuia să îi pară femeii, micşorată de bogăţia infinită de material a caftanului care părea a se fi amestecat cu conţinutul sertarului. „Eu sunt într-un caftan şi ea e în pijama, se gândi Rumi. Observ asta. Sunt conştientă de asta!” Chicoti, simţindu-se din nou revigorată.

Doamna Mukherjee aştepta politicoasă un răspuns.

Rumi începu să facă ordine.

— Voiam o… foarfecă, spuse.

Doamna Mukherjee se apleca şi începu cu dexteritate să pună la loc şi să rearanjeze lucrurile de care deja se apucase Rumi. Scoase la lumina o foarfecă mică de metal şi i-o înmâna.

— Pentru? întrebă.

— Ăăă… Rumi se ridică în picioare, încercând să-şi tragă poalele fustei cât mai discret cu putinţă. Doar să tai nişte…

Se uită la foarfecă. Era important să termine cu asta şi să iasă din bucătărie cât mai curând posibil. Părea tocita, destul de inutila, dar trebuia să se gândească la ceva pentru care putea fi folosită.

— Pentru… matematică? zise.

Doamna Mukherjee dădu din cap.

— Poţi să-ţi faci toaleta de dimineaţă acum, zise femeia. Eu voi pregăti micul dejun. Duşul e aşa cum am explicat ieri. Poţi să-ţi laşi prosopul umed în coşul de rufe. Şi firele de păr din cadă le poţi şterge folosind un şerveţel. Vom pleca la şapte patruzeci şi cinci dimineaţa, aşa cum am stabilit.

Felul ei de a cuvânta era maşinal, de parcă ar fi derulat o listă de cumpărături. În timp ce

vorbea, termină aranjarea ustensilelor şi se ridică în picioare, săltând sertarul şi împingându-l în spaţiul gol cu o mică exclamaţie, un sunet care indica un amestec de efort şi de satisfacţie în faţa faptului că sertarul intrase frumos la locul lui. Apoi începu să-şi facă de lucru în bucătărie, luând o cârpă mică, udând-o şi ştergând faţa sertarului şi tăblia de deasupra.

Rumi aştepta ca doamna Mukherjee să se uite la ea, dar după un minut de privit cum deschidea şi închidea modulele de depozitare a obiectelor de bucătărie, îşi dădu seama că asta nu avea să se întâmple.

— Da, doamna… Mukherjee, zise şovăielnic, de lângă uşă. Voi… ahăă… face asta, atunci.

Merseră cu maşina la Oxford la ora stabilită dinainte. Rumi purta o fustă proaspăt ciopârţită, cu fire de urzeală de bumbac negru împrăştiindu-se sfidător pe coapsele ei. În cele din urmă folosise foarfecă, aceasta dovedindu-se la fel de tocita pe cât părea, şi se luptase cu frustrare crescânda cu ţesătură încăpăţânata. Nu era de niciun folos. Îşi trecuse degetul arătător de-a lungul lamelor, dar nu fu în niciun moment în pericol. Doar când trecu cu limba uşor peste metalul amar găsi o zonă ascuţită, în punctul cel mai îndepărtat al încheieturii dintre cele două lame. Improviza un stil de a tăia care să funcţioneze, deşi încet şi fără graţie, folosind partea aceasta a foarfecii. Fusese obligata sa taie în porţiuni de câte doi, trei centimetri, aşa încât linia tivului era vizibil zimţată când treaba fu terminată, o neregularitate dementă definind fusta şi făcând-o să se lase înspre genunchiul drept când o îmbrăcă. Dar era mai scurta, nimeni nu putea nega asta – lucru mulţumitor pentru Rumi.

Doamna Mukherjee conducea sigura pe sine, cu mâinile fixate după toate regulile pe volan,

uitându-se prin parbriz la şoseaua din faţă. Faţa ei era impasibila, neoferind indicii asupra stării sufleteşti. Rumi se uita întruna la ea, fără să vrea. De fiecare dată când se uita în altă parte, simţea nevoia să-şi întoarcă privirea. Dar nu i se răspundea privirilor insistente. Nu era nimic ascuns în fruntea curată, lată şi în ochii indiferenţi care acum se concentrau asupra drumului. Ea conducea, se gândi Rumi, şi poate că la asta se gândea. Dar cum putea fi astfel? Cu siguranţa toată lumea îşi ascundea gândurile. La ce se gândea doamna Mukherjee? De ce anume îi păsa? încerca să-şi înţeleagă fascinaţia pentru noul ei tutore. Când ea coborâse purtând fusta ferăstruită, doamna Mukherjee nu făcuse niciun comentariu, şi Rumi simţise o senzaţie vecină cu dezamăgirea. Dar nu putea înţelege de ce. Părea pervers, într-un fel. Doar asta sperase la urma urmei: să scape de vegherea insuportabilă a tuturor aspectelor vieţii ei.

Mâncaseră micul dejun în tăcere, întreruptă doar de două întrebări din partea doamnei Mukherjee: care erau denumirile diferitelor cursuri ale lui Rumi şi care era numele directorului facultăţii la care era programata sa o predea pe Rumi la ora opt treizeci. Primise răspunsurile lui Rumi la ambele întrebări cu un scurt „Mm-hm?” de luare la cunoştinţa şi cu o brusca smucire a capului, de parcă primirea răspunsurilor putea îndepărta chestiunile rezolvate ca pe nişte muşte care-i bâzâiseră în jurul feţei. Citise un ziar în tot timpul mesei. Rumi nu pusese nicio întrebare.

Aceasta lipsă de interes pentru activităţile ei reprezenta ceva nou pentru Rumi. Era obişnuita cu tăcerea în preajma lui Mahesh, dar el fusese mereu în mod acut conştient de fiecare mişcare a ei. Atât de tare, încât Rumi se întreba uneori dacă el îi putea auzi gândurile. Doamna Mukherjee nu era ca un părinte sau ca o rudă, sau ca orice alt adult – cel puţin, nu unul cu care Rumi avusese

vreodată contact. Ea era, oficial, o ecuaţie fără răspuns. O cifra cu minus, fără rădăcină pătrată. Rumi o numi pe loc Doamna Minus, Enigma.

Procedura de a ajunge la facultate, simţind cum se materializa treptat ca să populeze aceasta lume nouă, ciudata, romantica, era una căreia Rumi îi însoţea o stare apropiată de beţie, care ar fi putut fi luata drept lene, atât de încete îi erau mişcările şi atât de zăpăcite, răspunsurile. Lipsa lui Mahesh o lăsase fără de repere, agitata şi înfometată de senzaţiile care se strecurau în inima ei neluată la bani mărunţi odată cu fiecare stimul nou. Era eliberata de semnalele călăuzitoare de pe faţa lui, expresiile de confirmare, şi suspiciune şi de dezaprobare care fuseseră barometrul ei atâta timp.

În timp ce doamna M căuta un loc de parcare, Rumi trecu strada şi merse prin trafic spre porţile facultăţii. O parte din ea credea că avea să se prăbuşească, incapabila de a ajunge pe propriile picioare pe partea cealaltă, că avea să zacă sfârtecata sub o maşină, neidentificabila zile întregi, un amestec de carne şi de oase. Ajunse pe trotuarul de vizavi şi îşi spuse cu voce înceată:

— De ce a trecut puiul strada? Ca să ajungă pe partea cealaltă.

Când intra în curte şi întâlni un pătrat ţepos de iarbă, mărginit de clădiri vechi, corpolente, se opri în dreptul unui indicator care spunea: „Vizitatorii să se prezinte la cabina portarului”, simţi un zvâcnet în stomac şi îşi imagina vomatul lipsit de jena ţâşnind din măruntaiele ei anume pe cuvântul „portarului”.

Diverse fete se grăbeau în jurul ei – plete de galben, şaten, negru şi căpşuna –, minţi şi trupuri importante care trasau spaţiul cu mişcările lor: fete în toată firea, având biciclete şi geamantane, cufere şi instrumente muzicale, fete care arătau ca şi cum nu ar fi fost niciodată la vreun liceu, ca şi cum n-ar fi fost numite niciodată

tocilare sau şoareci de bibliotecă, şmechere sau elegante, în ciuda ochelarilor sau a permanentului lor, în ciuda croielii jachetelor sau a jeanşilor lor sau a mărimii de decolteu sugerate de umflătura unui pulover cu anchior. Fetele acestea erau deasupra unei asemenea terminologii, cu afaceri serioase de urmat. Se perindau în jurul lui Rumi, parte din acelaşi univers ca şi copacii care păreau să-şi zăngăne crengile într-o şoapta răguşită de complicitate, ca şi frunzele portocalii şi roşii care dănţuiau pe jos, aruncate de vânt în unghere de piatra şi de verdeaţă. Un bărbat îndesat ieşi din cabina portarului, se apropie de Rumi şi îi făcu cu ochiul, punându-şi mâna pe umărul ei. Un zâmbet se aşternu binevoitor pe faţa lui lăptoasă când o privi în ochi şi spuse:

— Rumika Vasi, presupun?

Senzaţia pe care o simţi, fierbinte în miezul cărnii, era una familiara. Era ruşine.

Aceasta era ultima ei amintire exacta, în timp real, existent, pentru o bună bucata de vreme. Următoarele douăzeci şi patru de ore trecură într-un vârtej de evenimente şi de prezentări. O întâlni pe directoarea facultăţii, o femeie firavă, cu un înveliş subţire de păr îngălbenit pe cap, ca şi glazura de pe un biscuit fin. Lui Rumi îi fu atribuită o „mamă de facultate”, o studentă la matematică din anul imediat superior: Serena, de douăzeci de ani, care se dovedi a fi o copilă a nimănui, plictisita, în colanţi negri şi un sacou verde. Faţa ei era atât de colţuroasa, încât Rumi îşi putea imagina cu uşurinţa craniul conturându-se sub piele, găvanele în care stăteau ochii ei mari, oasele ieşite în afara care conlucrau pentru a-i împinge buzele într-o perpetuă bosumflare, dinţi care ieşeau în afara la unison, ţinuţi în frâu totuşi, cu un aparat dentar. Merseră să-l cunoască pe tutorele de matematica – Serena, doamna M şi Rumi –, într-un trio ordonat care scârţâia urcând pe

scările unei case vechi din grădina altei facultăţi şi intrând într-o încăpere cu şemineu, scaune de piele şi un bărbat chel cu o bordura de păr argintiu la spate, care îi cobora până pe gât, aşa încât arăta ca un muzician îmbătrânit. Se dovedi a fi domnul Mountford, unul dintre cei care se aflaseră în încăpere atunci când fusese intervievată, cu multe luni în urmă. Era foarte bine văzut la Oxford, o „legenda absolută", conform spuselor Serenei, care decisese că domnul Mountford, şi dobândirea lui ca tutore personal de către Rumi, reprezentau teme referitor la care merita ca ea să-şi dezlege limba. Totuşi, statutul lui legendar făcea să nu fie uşor de vorbit cu el. Acum o chestiona din nou pe Rumi, de parcă încă mai era posibil ca ea să fie trimisă acasă, despre intenţiile ei, ţelurile ei. O întreba, cu o expresie de îndoiala pe faţă, ce credea despre matematică în general – „care putea fi presupusul ei scop". Ea răspunse: „Să încerci să cuantifici lumea", un răspuns pe care Mahesh i-l furnizase pentru exact o asemenea eventualitate, pregătit şi aşteptând ca şi monedele de zece pence închise acum cu fermoar, ca întotdeauna, în partea laterală a genţii pentru urgenţe la cabina telefonică.

Întâlnirile şi saluturile continuară cu entuziasm. Se spiralară, se multiplicară, se rotiră de-a lungul tulpinii zilei. Erau ocupate. Serenei i se dăduse o listă lungă de persoane ce trebuiau întâlnite. Rumi făcu apoi cunoştinţă cu trezorierul intern al facultăţii, cu bibliotecara şi cu managerul cantinei. Domnul Mountford le duse prin Catedra de matematică, biblioteca de matematica, aulele pustii dedicate cursurilor de matematică, şi Rumi întâlni alţi şi alţi oameni, trecu printre alte şi alte cărţi, tone – legate în piele, cartonate sau despicate pe la cusături, cărţi care se revărsau în rânduri, rânduri care erau îndoite în ovaluri, legate în pătrate, stivuite în sus înspre tavanele boltite, ajungând până la părţile inferioare, vulnerabile, ale acoperişurilor din lemn. Ea părăsi Catedra de

matematică alături de Serena şi de Doamna Minus şi îşi continuară călătoriile.

Merseră pe străzi dosnice pietroase, prin iarbă umedă şi prin noroi, şi trecură de o mulţime de studenţi evoluând ciclic: un şuvoi neîntrerupt de membre, de rucsacuri şi de roţi de bicicletă care se împrospătau şi se înnoiau continuu. Urcară pe dealuri şi pe scări, intrară în săli, ornate şi funcţionale, „victoriene” şi „proaspăt construite”. Rumi merse cu ele la asociaţia studenţească – cu grupul ei de doi, aproape mut – şi era conştientă de prezenţa lor detaşată, străjuind-o de-o parte şi de alta în timp ce semna un card de plastic, care îi spunea că era membră pe viaţă. Ea nu împărtăşi cu ele fiorul pe care îl simţea. Acolo văzu fotografiile alb-negru ale liderilor mondiali, cu rame suflate în aur, deasupra treptelor. Se opri puţin la jumătatea urcuşului, deoarece descoperise pozele lui Benazir Bhutto şi Indira Ghandi, zâmbind în secret spre ele. Într-un fel, era singura în acele momente dintre întâlniri, deşi nu era neînsoţita. Îi privi pe tinerii studenţi năvălind pe lângă ea cu păr neglijent şi cu eşarfe lungi de facultate, târâindu-le peste covoare. Se zgâia, şi oamenii se zgâiau la ea la rândul lor.

Ceva mai târziu merse înapoi la Dideot cu Doamna Minus, mâncă nişte conopidă cu caşcaval, gătită la microunde, îl sună pe Mahesh exact la opt seara, urcă să se întindă în pat, şi se întoarse dimineaţa, pentru altele de acelaşi fel.

Şi apoi, la patru cincizeci şi şase a doua zi după-amiaza, doamna M o puse pe Rumi în tren.

Pe drumul spre casă, Rumi se întreba cum avea să mai vorbească vreodată cu părinţii ei şi cu Nibu. Părea a fi imposibil să trăieşti aşa de multe, să te afunzi în această lume, cu toate posibilităţile ei, atât de pasiv şi de complet, încât rămăşiţele sale stăteau ca funinginea în pielea lui Rumi, o vina nedefinită, pentru cine ştie ce, iar apoi să se întoarcă în trecut ca un călător clandestin, să-şi

spele mâinile şi să ia masa cu ei de parcă totul ar fi fost la fel. Se uita la copaci şi la câmpuri care galopau prin dreptul geamului ei, se uita cu atenţie prin spoiala tot mai cenuşie de lumina în spaţiul dintre sticlă şi lumea de afară, şi încercă, poate de cincizeci de ori, poate de mai multe ori, să-şi imagineze momentul în care avea să coboare din tren şi să meargă alături de tatăl ei înspre maşină.

19

În următoarea lună, Rumi se strădui să se separe încet în două persoane diferite, cu două seturi exclusive de caracteristici personale. Depozită semnele acestea tainice ale personalităţilor ei în părţi separate ale creierului: în loc să aibă o împărţire dreapta/stânga pentru ştiinţe şi arte, ea îl reformă, creând o sciziune mult mai funcţionala, două noi compartimente, sus şi jos. Asta însemna că partea de sus putea conţine toată informaţia care trebuia să o definească în orice moment, lăsând partea de jos să protejeze tot ce trebuia ţinut ascuns. Dualitatea vieţii ei începuse să facă ravagii asupra lui Rumi, senzaţia că trebuia să fie mereu în vârful picioarelor, că ori lipsea mereu ceva din conversaţia ei, ori supra împărtăşea informaţie, în special în timpul chestionărilor subtile ale lui Mahesh sau ale fetelor de la facultate, aşa de mult încât îşi distilase neliniştile – supa de gânduri maniace care putea să înceapă a da în clocot nepoftita, derutând-o în ambele situaţii – într-o listă simpla de „aşa da” şi „aşa nu” fundamentale.

Pe întâi noiembrie, în dimineaţa celei de-a cincea vizite a ei la Oxford, Rumi se trezi şi îşi dădu seama că încetase să mănânce seminţele. Gândul acesta era prezent în timp ce stătea întinsă şi privea, fără ochelari, o forma neclară mişcându-se de-a curmezişul şipcii de bordura de sub dulap, în apropiere de o ceaşcă veche de cafea. Începuse

să meargă la culcare atât de târziu, încât acum făcea duş noaptea şi îşi lua hainele pentru ziua următoare înainte de a se culca la trei sau la patru dimineaţa, punându-şi fond de ten şi dermatograf gros în aceste ore letargice, lăsându-şi buzele libere pentru un luciu roşu la plecare.

Doamna Minus nu o trezea şi nici nu îi spunea să se culce – nu părea să considere asta rolul ei –, dar era mereu gata de plecare atunci când Rumi cobora în fugă, îmbujorata de ruşinea de a fi întârziat, prinzându-şi părul şi răvăşindu-şi şuviţele în timp ce alerga cu cărţile ei prin hol, înspre maşină, frecându-şi ochii somnoroşi. Nici chiar atunci Doamna Minus nu era scoasă din fire – nu dădea niciun semn că ar judeca felul de a fi al lui Rumi. Era ca şi cum ar fi fost fie străin, fie dezagreabil pentru ea să dea astfel de dovezi de subiectivitate.

Trecuse o lună şi Rumi tot nu ştia nimic. Nu era deloc mai aproape de a găsi rădăcină numărului acestuia cel mai amăgitor de simplu: Doamna Minus. De fapt, în fiecare săptămâna totul se petrecea ca şi prima dată când se întâlniseră, cu excepţia prezentărilor politicoase a diferitelor camere ale casei. În afară de asta, vorbeau de parcă n-ar fi avut nicio legătură una cu cealaltă, deşi Rumi simţea că fiecare săptămână, fiecare zi chiar, adăuga alte legături şi alte semnificaţii vaste vieţii ei. Când avea să fie intervievată de ziare, se gândea Rumi, Doamna Minus avea să rostească, pe drept cuvânt, „fără comentarii”. Lumea ei interioară era complet separată de cea a lui Rumi, şi orice ar fi sugerat că această stare de fapt s-ar putea schimba (dacă Rumi stătea prea mult în bucătărie după masă sau dacă începea să spele vasele) o deranja în mod vizibil.

„Probabil că mă urmăreşte când e să plece cu maşina”, se gândea Rumi, pe când fugea spre chioşcul de ziare aflat vizavi de locul unde cobora din automobil, lângă porţile facultăţii, ca să-şi

cumpere o Yorkie neobişnuit de mare pe post de mic dejun, o tabletă uriaşă de ciocolată pe care o sugea agitată în timp ce îşi croia drum pe străzile întortocheate ca să ajungă la seminarul de dimineaţa.

În ziua aceasta, întâi noiembrie, se opri să-şi tragă sufletul lângă Keble Collège şi se miră de gândul care tot revenea, cum că plasa cu două kilograme de chimen era încă nedesfăcută. Reprezenta o idee atât de incredibilă, încât trebui să se aşeze pe o bancă de pe trotuar şi să se uite la oameni cum treceau pe lângă ea. Aceştia umpleau prim-planul într-un tablou dominat de clădiri vechi deşirate şi de arcade în relief. Rumi se gândi la lume preţ de cincisprezece minute: o lume frumoasă, în care era posibil să trăieşti fără chimen.

Ajunse la seminar cu şapte minute întârziere şi fugi spre sala. Îşi aruncă paltonul pe o grămadă aflată lângă uşă, apoi li se alătură celorlalţi trei studenţi, pufăind când se aşează pe scaunul gol, şi încercă să adopte aerul de atenţie concentrată care domina seminarul, mişcându-şi corpul astfel încât să continue parabola lina a celor trei băieţi care se înclinau înspre domnul Mountford. Sunetul de creta aşternuta pe tabla mica însoţea vocea constanta a domnului Mountford, un comentariu audio hodorogit care îi dădea înainte într-o manieră hotărâtă, în ciuda sosirii deranjante a studentei celei mai tinere a lui. Rumi scormoni cu mâna prin geanta, stârnind foşnetul învelişurilor de produse de cofetărie şi al prospectelor de la asociaţia facultăţii. Încerca să găsească un stilou, continuând incursiunea zgomotoasa până când pricepu, cu o încetineala bolnăvicioasă, că, în mod clar, uitase să-şi ia vreunul.

— Pot…? îi şopti băiatului de lângă ea, Marty Chambers, un american cu o inocenţă uriaşa, de elev de şcoala generală, care avea o

relaţie ciudat de divină cu matematica, o foame pentru răspunsul corect şi o sinceritate pe care Rumi o găsea impenetrabilă.

El se uita la domnul Mountford prin lentilele fără ramă ale ochelarilor lui, ferecat într-o pioşenie evanghelica.

— Te rog, Marty… zise Rumi, îngroşându-şi vocea în speranţa că nu o auzise. El se răsuci şi se aplecă înainte, apucându-şi marginea mânecii.

— Fie a un element din grupul G, gâjâi domnul Mountford. Dacă exista un număr întreg pozitiv *n* astfel încât *a ,, =* e, atunci se spune că *a* are o serie finită, şi cel mai mic asemenea număr pozitiv întreg, după cum ştiţi, se numeşte seria lui a, denotată de *o (a)*.

Domnul Mountford fornăi şi scoase o batistă mare în care îşi suflă nasul, un zgomot care se dovedi a consta mai ales din aer însoţit de note stridente. Rumi simţea panica înflorindu-i în miezul stomacului. Domnul Mountford se uită la ea o clipă, apoi înapoi la tablă. Lumina soarelui, revărsându-se prin fereastra mare din spatele lui, dădea prafului de cretă o licărire ultravioletă, numerele şi literele strălucind cu o încredere de epocă spaţială de parcă împreună se legau pentru a realiza o formulă de elită, ceva ce reprezenta calea secretă către centrul universului. Nicio mirare că Marty era încremenit, se gândea Rumi. Ceva se întâmpla în încăpere, ceva foarte important, şi ea nu lua parte la asta.

Adevărul era că Rumi nu ştia despre ce vorbea domnul Mountford. De fapt, nu prea mai înţelegea rotaţia constantă de numere şi de litere etalate în faţa ei la Oxford deja de ceva timp, nici în alternanţele înşelător de intime ale seminariilor săptămânale, nici în întinderea uriaşă arcuită a amfiteatrelor de cursuri.

Nu studiase la Cardiff, în ciuda poverii noii ei străduanii, şi Mahesh nu se dovedea cu nimic mai înţelept. Îşi relaxase inspecţiile, presupunând că ea

era acum în grija celei mai prestigioase instituţii academice din lume. Dar ea nu lucra. Nu era în stare să înţeleagă materia asta nouă, asupra căreia nu avea niciun control – prelegerile care se repezeau asupra ei într-un nor de zgomot alb, un abur rece care se învelea în jurul ei opt ore în fiecare săptămână şi se dezintegra la fel de prompt precum venise.

În loc să înveţe matematică, prefera să citească romane, împrumutate de la secţia Lit. Eng. A Bibliotecii Bodleian, ascunzând literatura de ficţiune sub greutatea manualului de algebră. Mai asculta şi radio în camera ei, înregistrând cântece pe casete vechi de pe care scria textele, cu un deget fixat pe butonul „pauză" pentru cazul în care ar fi auzit paşi pe scări. În felul acesta îşi formase o mică bibliotecă de hârtie liniată, ruptă de la sfârşitul caietelor şi mâzgălită cu stilouri noi cumpărate de la raionul de papetărie al librăriei de pe Magdalen Road: cerneluri verzi, violete sau turcoaz care îşi prelingeau culorile cu grija suculenta în unitatea rimata a cântecelor de dragoste din vârful clasamentului. Foile acestea de hârtie le depozita în sertarul de jos al biroului, sub pavăza solidă a unui text de baza din anul întâi, intitulat *Vibraţii şi Unde.* Ascunzătoarea de cântece era, prin natura ei, extrem de privata, într-un mod aproape trupesc – era ca şi cum scrierea unui cântec i-ar fi dat lui Rumi drepturile de proprietate asupra cuvintelor lui, transmiţându-le totodată în memoria ei. Era o lista destul de diversa, care includea ca favorite speciale, textele de la *Baby Can I Hold You* de Tracy Chapman, *Nothing Compares 2 U* de Sinead O'Connor şi *Push It* de Salt-n-Pepa (cuvintele ultimului cântec fiind deosebit de repetitive, dar cumva profund puternice, mai ales când Rumi se uita întruna la ele pe pagină).

Ritmul natural al vieţii acesteia cotidiene de dedare la înşelăciune începuse să o îngrijoreze;

identitatea pe care şi-o construise ca „geniu” aluneca cu o uşurinţă şocanta într-un tărâm născocit de nonsens, o flecăreală de reprezentare algebrică ce sălta şi erupea prin visele ei cu o lipsă zeflemitoare de consideraţie pentru sentimentele ei. Se tot trezea în timpul nopţii şi păstra stânjeneala în cuprinsul zilei, prefăcându-se că înţelege, alunecând uşor pe suprafaţa acestui limbaj de semne care creştea mereu. În mod regulat, ea era prinsă pe picior greşit. Şi nimeni nu ştia despre asta, în afară de domnul Mountford deşi băieţii din seminarul ei. Cât timp va mai trece până când domnul Mountford avea să pună capăt situaţiei? îi păsa atât de mult încât să dezvăluie secretul ei în eterul catedrei, astfel încât să poată să plutească prin ceaţă către casă, până când ajungea, degerat şi impardonabil, la urechile tatălui ei?

„Cum pot să fiu din nou aici aşa?” se gândea. Stătea la seminar, lovindu-şi uşor, maniacal partea laterală a genunchiului şi uitându-se în jos la caietul ei alb, o mâna fără stilou mocnind peste sfertul din dreapta jos a paginii. „Cum de sunt aici, proastă, goală, din nou fără să ştiu nimic? Cum de nu ştiu nimic acum? Cum de am prostit pe toată lumea? Te rog, Dumnezeule, nu-l lasă să mă întrebe pe mine! Te rog, Dumnezeule, îşi spunea, lovind cu arătătorul în osul care ieşea într-o formă circulară peste genunchiul ei, lovindu-l într-o succesiune de câte patru bătăi, oprindu-şi răsuflarea concomitent cu degetul. Promit că voi fi din nou bună”. Simţea ciocolata cum emulsiona în stomacul ei, o cupă de lăcomie leneşă mustind de un clei maro.

— Ce ar denota un şir infinit pentru *a?* întreba domnul Mountford, dând din cap în direcţia lui Rumi şi a lui Marty.

Ea tresări, înecându-se fără sunet.

Marty vorbi aproape instantaneu, profitând de faptul că datul din cap fusese aţintit spre spaţiul dintre chipul lui şi cel al lui Rumi.

— Dacă nu există un număr întreg pozitiv *n,* astfel încât a „= e, zise Marty, într-o goană pripită de cuvinte, atunci se spune că a are serie infinită.

Rumi simţi aerul prăbuşindu-se înapoi în plămânii ei.

Domnul Mountford mormăi şi şterse însemnările de pe tabla. Scrise ceva nou. Ea încercă să stabilească contactul cu Marty cu coada ochiului, vrând să-i mulţumească, dar el rămase neclintit, cu umărul întors dinspre ea, cu privirea cea pioasă îndreptată acum spre tabla. Ea îl înghionti uşor şi el reacţiona din nou prin a-şi prinde capătul mânecilor, ambele de data aceasta, deplasându-se imperceptibil dinspre ea înspre tutorele lor.

— Fie Gţ şi G2 grupuri şi fie: DGŢ → G2 o funcţie, zise domnul Mountford, pufăind în timp ce scria şi însemnând cu cretă exact simbolurile pe care le desemna, o cuplare de mişcări şi de vorbire care i s-ar fi părut aproape poetica lui Rumi, dacă nu ar fi găsit prezenţa lui atât de intimidantă. Apoi, după cum ştiţi, continuă el, se spune că L e un izomorfism de grup dacă (I) L este unu-la-unu şi peste şi (în E (ab) = *t/ai l/bi* pentru toate *a, be*gp în cazul acesta, spuse el, care este relaţia lui Gj cu G7? Şi cum este aceasta denotată?

Se întoarse şi se uită la Rumi de data aceasta, un licărit de laser luminându-i ochii în timp ce se concentrau asupra ei. Ea înghiţi în sec şi topitura de ciocolata zvâcni periculos în burta ei.

— Rumika? zise el.

Ea clipi de mai multe ori, simţind o înţepătură în ochi, reacţionând la calitatea radiografică a privirii lui insistente. Tăcerea care urma în încăpere fu morbid de lunga, întreruptă doar de fluieratul flecar al unei păsări de afară, apoi de o scurtă serie de clinchete – o scurtă conversaţie pe pajiştea de jos.

— Rumika? întrebă din nou cu vocea fermă, cu o ridicare întrebătoare a tonului la sfârşitul numelui ei.

— Trebuie să merg la toaletă, spuse Rumi, uitându-se la podea în timp ce se ridică, ţinând cartea în mână. Rămase locului în aşteptarea unui răspuns, a vreunui fel de permisiune, zgâindu-se la geanta căzută lângă scaunul ei, păstrându-şi echilibrul fizic. Vă rog, pot să merg la… spuse, împodobind cuvintele cu o suflare neregulată, păşind spre ieşire într-o parte, temându-se să-şi întoarcă definitiv spatele către ei în timp ce părăsea încăperea.

„Asta este ceea ce tata numeşte instinctul de luptă sau fugă”, se gândi ea şi se aşeză pe toaletă, cu chiloţii jos, încercând să-şi exprime senzaţia cu glas tare în cabina mică rectangulară, uitându-se în sus la bolta înălţata de pe tavan, la mormanul înalt de tencuială care lega pereţii din jurul ei. Tremura puternic, simţind umezeala ploii care o împroşcase în dimineaţa aceea de parcă ar fi stat prinsă sub pielea ei. „Asta e lupta sau fuga, gândi. Un drog a fost descărcat în venele mele acum, făcându-mi corpul să se mişte aşa, ca şi cel al unui nebun”. Deodată, în mod îngrozitor, tânjea după Nibu, râvnea micul lui trup, invidiindu-i căldura şi simplitatea sănătoasă. El îi veni în minte implicat într-o luptă în joacă – ea se regăsi regizând scena în minte, una dintre luptele învolburate care îi legaseră ani de zile, aproape de la vârsta la care el începuse să meargă. Nibu era prea mare pentru asta acum. Se lăsă în faţă, îmbrăţişându-şi genunchii. Domnea un fior ca de gheaţa în aer, care îi făcea coapsele expuse să tremure. Se forţă să-şi continue gândul. „Ceva s-a eliberat în corpul meu atunci, ceea ce însemna că trebuia să scap – m-a ajutat să fug. Asta înseamnă ca domnul Mountford e animalul de pradă? Mă gândeam eu că era… Era el de fapt pe punctul de a

mă distruge? Altfel, de ce să fi fugit aşa, de parcă… aş fi fugit să scap cu viaţa?”

Când se întoarse, fu recunoscătoare că se ajunsese la o înţelegere tacită de a o ignora pentru puţinul timp care mai rămăsese din seminar. La sfârşit, când se ridică să plece, sperând să iasă pe uşa înaintea băieţilor, vrând să evite momentul penibil în care ei s-ar fi văzut obligaţi să o conducă prin complexul universitar, îl auzi pe domnul Mountford tuşind şi rostind numele ei, bombănind în timp ce se întorcea să şteargă tabla. Vocea lui continua să emită sunete de după spatele lui lat, arcuit în timp ce mişca cârpa de şters peste tablă. Rumi îi vedea faimosul păr argintiu stând în fâşii lungi, netede pe ceafa lui, izvorând de la rădăcini în jurul cercului central al cheliei lui. Se străduí să priceapă cuvintele, dar restul propoziţiei fu de nedesluşit.

— Scuzaţi… domnule? zise ea. Poftiţi?

— Aş vrea să rămâi, spuse domnul Mountford, întorcându-se la reşedinţa lui reprezentată de fotoliul mare, vechi şi lăsându-şi capul pe spătarul de catifea.

Aşteptă până când plecaseră ceilalţi, apoi suflă greoi în batistă, de parcă ar fi vestit un anunţ de vreo semnificaţie anume.

— Cum… ţi se pare că e aici? întreba el.

— Bine, spuse Rumi repede şi categoric.

— Întâmpini… cumva… Se opri, se încrunta. Eşti… Se opri din nou, încruntarea adâncindu-se, odată cu unirea sprâncenelor. E ceva… zise el.

Rumi se întreba dacă trebuia să termine ea propoziţia. Decise să încerce. Orice era mai bine decât să aştepte aşa: dar dacă chestia cu lupta sau fuga o cuprindea din nou? Simţea deja bătaia şi dansul inimii ce-şi schimba viteza în capul pieptului.

— Eşti în… începu el din nou.

— …cântată de algebra abstractă? încercă Rumi, cu vocea ascuţita.

Domnul Mountford îşi smuci capul înapoi, cu ochii mărindu-i-se de mirare.

— Nu, spuse el, cu un scuturat domol din cap. Nu, spuse el din nou, mai hotărât.

Rumi aştepta un semnal, urmărindu-l.

— Eşti în încurcătură? întrebă el.

Ea încremeni.

— Ţi se pare cumva asta… Se uită la tabla goală şi făcu semn către spaţiul din jurul lui. E dificil?

Ea nu răspunse, şi începu să numere în lăuntrul său, o serie de numere care săreau, care creşteau în volum, dar fără vreun sens: „34… 76… 98… 1 126… 123 654…” Formau un turn şovăitor al Babilonului în mintea ei.

— Tu… vrei să… fii la Oxford? zise domnul Mountford, de parcă ar fi tradus dintr-o limbă străină.

Rumi dădu din cap. Reluă numărătoarea. „37… 3… 99… 010… 54, 769823185…” Turnul se prăbuşi într-un infernal şi absolut întâmplător.

— Ai nevoie de ajutor? întrebă domnul Mountford.

Ea se uita la el cuprinsă de panică.

— Uite, zise domnul Mountford, noi aici, la catedră… îşi suflă din nou nasul, dar într-un mod cumva forţat. Zgomotul se apropia de patetic – nu era nimic de suflat de data asta. Era un gest lipsit de puterea lui de dinainte.

— În măsură în care… continuă el. Noi suntem… eu sunt… încântat să te avem în grija noastră… şi nu dorim să… periclitam această… această… legătură prestigioasă cu tine… ăăă… această achiziţie pozitivă pentru universitate… un eveniment important…

O sirena de ambulanţă îi învălui cu ţipatul ei. Domnul Mountford se opri din vorbit şi o

examina pe Rumi, căutând vreun semn că ea ar pricepe.

— Dar trebuie să mărturisesc o oarecare… nelinişte… continuă el.

— Vă rog să nu-i spuneţi tatii, zise Rumi.

El se apleca înainte.

— Poftim? zise.

— Am spus că vă rog să nu-i spuneţi tatii, repeta Rumi.

— Să nu-i spunem tatălui… ce, mai exact?

Ea păstră tăcerea, incapabilă de a răspunde.

— De ce ar fi asta… Ăăă… de interes pentru tine? întreba el.

— Nu-i va plăcea, spuse Rumi. Îşi păstra vocea în aceeaşi tonalitate, dar faţa îi ceda. Vă rog să nu-i spuneţi, zise ea, cu lacrimi ivindu-se în colţul ochilor.

— Eu… aaa… zise domnul Mountford, în mod vădit tulburat de noua întorsătura a evenimentelor.

Rumi îşi şterse ambii ochi printr-o mişcare fulgerătoare, o alunecare diagonala a degetului arătător de la colţul fiecărui ochi înspre partea laterală a capului, transferând umezeala peste piele şi până în plete.

Domnul Mountford oftă.

— Uite… zise el blând. Eu trebuie să mă asigur că nu sunt văzut ca… aaa… nefăcându-mi datoria în vreun fel. Tu trebuie să… înţelegi fundamentele înainte de a putea… Ăăă… E o cale lunga de mers… până la examenele de anul întâi şi deja… tu… vreau să spun… Imaginează-ţi dacă nu reuşeşti să… adică… vezi tu… riscul penibilului… pentru mine…

— Promit, spuse Rumi, uitându-se la podea. Numai nu… vă rog?

El tresari, se ridică şi păşi spre fereastră, aşa încât spatele îi era din nou întors spre ea.

— Ai auzit de Examinările Penale? întreba.

Rumi îşi drese glasul. Era asta oare o întrebare-capcană? Putea să facă o încercare, dar se simţea atât de neadusă la zi, încât nu prea avea încredere. Ecuaţii diferenţiale? Calcul? Probabilitatea de a nimeri domeniul tematic corect era prea mică. Suna, ei bine, sever, dar el nu părea a fi…

El întoarse capul şi se uita la ea peste umăr.

— Examinările Penale sunt o formă specială de examen, pusă la dispoziţia unui tutore personal, pentru a-i aduce pe acei studenţi care dau semne de rămânere în urmă până la nivelul cerut de planul de învăţământ. Această formă de evaluare este răspândită la nivel universitar şi rezultatele sunt clare – vor fi vizibile atât superiorilor tăi de colegiu, cât şi conducerii catedrei, în cazul în care tutorele tău personal crede că este adecvat.

Rumi închise ochii ca la un semn, simţind o umflătura dureroasă în spatele lor. Dorea din tot sufletul ca el să înceteze să vorbească.

— Prin aceasta te înştiinţez despre o Examinare Penală de astăzi într-o lună, care urmează să fie ţinută într-o locaţie pe care am să o confirm în scris, cronometrată şi supravegheata de către mine…

— Vă rog, nu… spuse Rumi.

— Nu trebuie să-ţi faci griji, rosti domnul Mountford. În momentul de faţă nu am să-i spun tatălui tău.

20

Sala era ticsită cu un amestec de ciudaţi supradotaţi de toate formele şi mărimile. De fapt acesta era unicul mod în care Rumi îşi putea imagina o descriere a lor. Deşi recunoştea că reprezenta o întrebuinţare nemiloasă a vocabularului, un cuvânt care provocase multă durere în propria-i viaţă, ,,ciudat” era singurul termen care avea forţa de a descrie mulţimea

respectivă. Variau de la entuziaştii ramoliţi care organizaseră „Cititul printre rânduri – O convenţie a copiilor supradotaţi”, până la părinţii din ale căror rânduri făceau parte mângâietorii servili ce stăteau în faţa ei, încadrând un băiat docil de şapte ani, pe care îl îmbrăcaseră într-un costum din trei piese (în dungi subţiri, cu sacoul descheiat pentru a dezvălui o vestă strâmt croită şi o cravată neagră butucănoasă). Apoi erau copiii, o sindrofie antipatică de ei bine, ciudaţi, ai căror ochi nu-i putea întâlni din cauza propriilor sentimente de repulsie. Rumi se aşeză pe locul atribuit ei în rândul al treilea, purtând un ecuson care indica numele ei şi motivul pentru care se afla acolo („studentă la matematică, supradotată, de cincisprezece ani, Universitatea Oxford”) Inspiră adânc şi încercă să-şi stăpânească senzaţia că era o trişoare desăvârşită.

De fapt era norocoasă, se gândi. Norocoasă din multe puncte de vedere. Era norocoasă că Doamna Minus crezuse că această convenţie avea să ţină până la zece seara şi că Rumi avea să rămână acolo. Norocoasă să aibă un paznic care nu voise să vină cu ea, o femeie-gardian care părea uşurata ca tot ce trebuia să facă era să vină să o ia pe Rumi la ora stabilită. Norocoasă, într-adevăr, că Mahesh arătase o destul de vizibilă luptă emoţională atunci când îi spusese despre eveniment – el dorise ca ea să meargă, bineînţeles, dar pentru un motiv anume (probabil acelaşi motiv care se afla în spatele aversiunii sale pentru Mensa), nu dorise să o însoţească. Dar ce era mai important, printr-un noroc chior ea găsise un eveniment justificabil părinteşte la care să meargă seara – mai mult, unul care coincidea în mod fericit (cu genul de sincronicitate euforică, ce sugera că era într-adevăr norocoasă, exact cum prezisese *pândit* în India cu atâţia ani în urmă) cu un eveniment condus de către Societatea Asiatică a Universităţii Oxford.

Adunase diferitele prospecte ale societăţii la târgul bobocilor, la începutul trimestrului, când o mai avea încă pe Serena la remorcă, cea numită în mod ironic „mama” ei. Fusese înainte de a fi convenit că s-ar putea ajuta reciproc prin a nu petrece timp împreună, preferând să fie eliberate de legătură, în afară de situaţiile în care apariţiile publice o cereau – de exemplu, la cursurile de matematică, unde câteva ore petrecute stând împreună reprezentau un preţ mic de plătit pentru libertatea celorlalte zile. În timpul acestor cursuri, Rumi ajunsese să o aprecieze pe Serena, a cărei rezervă imperturbabilă juca rol de scut împotriva privirilor fixe vădit curioase şi a şoaptelor pe care ea încă le mai atrăgea de la restul mulţimii.

La târgul bobocilor, totuşi, Serena se plictisise de responsabilitatea ei, mai ales când natura diferită a intereselor lor devenise evidentă, Rumi zăbovind printre altele la standurile Societăţii de Astrologie, de Jocuri cu Donjoane şi Dragoni, a Societăţii de Poezie şi Cerc Magic. Din motive financiare, Rumi se alăturase unui singur grup, şi cel mai puternic concurent se dovedise Societatea Asiatică, aceasta fiind câştigătoarea categorică, conform criteriului ei cel mai important: „Societatea care să asigure în cel mai înalt grad interesul reciproc de iubire prin evenimente sociale şi genul de membri”. Societăţile de amuzament şi jocuri, din păcate, trebuiau să mai aştepte. SAO avea de asemenea legături cu Societatea Ligii Antirasiste, la masa căreia Rumi se oprise timp îndelungat, pierzând-o pe Serena după zece minute de citire înceată a prospectului şi de absorbire grijulie a materialului lor. Îşi plătise taxa anuală de membru de trei lire sterline la Societatea Asiatica şi adunase informaţii despre toate evenimentele pe care le putea găsi, ascunzând hârtiile în buzunarul interior cu fermoar al ghiozdanului ei.

Acum trebuia să găsească un moment potrivit în care să părăsească convenţia. Se uita la ceas. Era 6.23 seara şi Noaptea de jazz şi samosa trebuia să înceapă la şapte într-o încăpere de la o facultate numita St Hugh's de pe Banbury Road, în celălalt capăt al oraşului. Avea un drum lung în faţă, poate patruzeci şi cinci de minute de mers pe jos, mai mult chiar, dacă se rătăcea – avea să fie necesar să citească harta din buzunar la lumina becurilor de pe strada în timp ce se-ndrepta într-acolo. Ieşirea ei trebuia să fie una rapida şi să se petreacă în curând. O fanfaronadă de aplauze trecu prin public şi o femeie scunda într-o rochie de lâna, ce atârna pe ea, fu chemată la rampă. Rumi era conştientă de prezenţa cuiva care se împingea prin rândul din faţa ei, urmărind să ajungă la trei locuri goale aflate mai departe în stânga.

— Mă scuzaţi, se auzi o şoaptă răguşită. Mă scuzaţi… eu trebuie doar să… Mă scuzaţi, mersi.

Ea îşi ridică privirea şi văzu o femeie respectabila, cu o faţă bărbătească având cuvintele „fost copil-minune de renume naţional" prinse de reverul curbat al rochiei ei şi răspândind împrejur o boare de parfum puternic. Rumi aşteptă ca sămânţa amintirii să germineze în mintea ei. Recunoscu faţa. Dar cum? „Jane Green" era numele de pe rever. Cine era Jane Green?

— Scuzaţi, spuse doamna Green, tratând cu graţie cu rândul al doilea. Buna, Becky, îi şopti unui cap blond din rândul din faţă.

Fata căreia i se adresase se întoarse şi şopti:

— Bună, Johnny!

Rumi recunoscu încă o faţă – o Rebecca Lazenby adulta şi tulburător de distanta, subiectul a nenumărate vise diurne, cea mai tânăra copila care ajunsese la universitate de când trăia ea (la vârsta de doisprezece ani, diploma în matematica), posesoare a trăsăturilor familiare care dominaseră

copilăria lui Rumi – la fel de apropiata ca o rudă, distanta ca un manechin.

Rumi o privi pe doamna Green dispărând în josul rândului, apoi îşi croi drum afară. Înţelesese. Jane Green era Johnny Green, un copil-minune din Swansea, care nu era menţionat niciodată în casa Vasi. Îşi schimbase sexul după ce prezentase o emisiune-concurs de televiziune extrem de populara timp de aproape cinci ani, doar pentru ca ei să se descotorosească de el când pubertatea îl privă de drăgălăşenie şi îl făcu nevandabil. Johnny Green era probabil cel mai iubit şi mai ridiculizat copil-minune de care Rumi auzise vreodată, lăudat şi încurajat de un public ce îl adula, apoi respins de către exact acelaşi public.

În foaier, Rumi se opri sub mozaicul de plăci de pe tavan, o mare, dar slaba sursa de lumina alburie, şi se uita la un avizier proeminent de lângă intrare. Zări încă o faţă familiara. De data asta, tăiata şi lipită printre articole decupate din presă şi listări, dădu ochii cu Shakuntala Devi, zeiţa a numerelor, femeia-minune a experţilor în numere, superputerea originala, calculatorul uman demimuritor, scamatoarea de circ în persoană. Îi fusese tuns uriaşul coc, marele *bindi* îi fusese înlăturat de pe frunte, în schimb căpătase o tunsoare scurtă franţuzeasca, dezordonata, dar dichisita, îmbrăcată într-o jacheta bleumarin cu umerii pătraţi şi fusta, şi fotografiata ţinând o carte intitulată *Treziţi geniul matematic în copilul dumneavoastră.* Rumi întinse braţul şi atinse fiecare ochi al Shakuntalei Devi în felul în care ei, ca familie, cereau binecuvântări de la fotografia gurului lor acasă. Îşi aşeză apoi buricele degetelor pe propriii ochi, pentru a transfera binecuvântarea, trecându-le uşor peste pleoape. Apoi ieşi din clădire, încercând să iasă din propria minte, nevrând să înţeleagă nimic din ce se petrecuse.

Luna îi stătea alături în timp ce Rumi mergea, cu mâinile adânc în buzunare, cu gulerul

ridicat ca să lupte împotriva frigului care i se cuibărea în jurul gâtului. În aer, o întindere năbădăioasa de speranţă părea să poarte vântul înainte, întărindu-i respiraţia, care ieşea asemenea unor baloane fierbinţi de abur, în simbioză cu cerul întunecat din jurul ei.

— „Împinge!” şopti, dezvăluind textul precum o confesiune, apoi mai tare, în timp ce mersul ei se transforma într-o ţopăială, trotuarul de sub tălpi întărindu-se într-o pistă trainica, o cale care avea să ducă fără doar şi poate la destinaţia ei.

Cântă din nou refrenul. Apoi începu să alerge, frigul muşcându-i obrajii atunci când ea deschise gura: un potpuriu de titluri de cântece, stocate în secţiunea de jos a minţit ei, oferindu-se lumii prin vocea fetei, pentru a sărbători prima ei plimbare nocturna solitara.

— „Baby, pot să te ŢI-IN în braţe?” auzi, ricoşând în eter, în timp ce îşi răsturna capul pe spate şi striga în sus spre un cer negru, spuzit cu stele de şerbet. „Înger din Harlem!” urlă, cu vocea acompaniind fondul sonor al traficului. „Tot ce îmi doresc eşti tu!” scheună, în timp ce trecea în fugă peste o zebră, abătându-se pe lângă un magazin de chebap din capătul Cowley Road, cu trena lungă a paltonului fluturând în urma ei pe când ea se legăna pe acordurile triste de chitare electrice din capul ei. „Băieţii nu plâng!” vibră bombastic, când trecu cu paşi mici peste Podul Magdalen în porţiunea iluminata, cu ziduri şi cu turle purtând o patina de carte poştală. „Sărută-mă, sărută-mă, sărută-mă!” „Aproape de mine!” se lamenta, încetinind în sfârşit, trăgând adânc aer în piept, ca să-şi reumple plămânii, oprindu-se lângă vitrina iluminată cu spoturi a unui magazin care vindea survenire de lână, brodate cu o varietate de blazoane. „Oooh, oh!” cânta, aplecându-se pe genunchi şi respirând greu, cu faţa schimonosindu-i-se cu sinceritatea pătimaşă a unui star rock. Ridică vocea într-un soprano. „Hei, ăsta… nu e un

mod de a spune la revedere", fredonă, îndreptându-se de spate, apoi zorind să se alăture ciocnirii scandaloase de oameni şi lumini din centru.

Petrecerea era din punct de vedere vizual un anticlimax, constând din mai puţin de treizeci de persoane stând într-o cameră, neavând nimic de făcut. Acest lucru o încânta pe Rumi: însemna că putea să se strecoare, la întâmplare şi fără prieteni, fără teamă de ridicol. Era de asemenea convenabil de prost pregătită, cu un amestec bun de tocilari superpasionaţi oxfordieni clasici, râu mirositori din punct de vedere social. Ei diluau efectul măsurilor mici, dar potente de fete ireal de fine, de culoarea cafelei cu lapte, stând împreună în găşti impenetrabile. Situată într-o încăpere pătrată dintr-o aripă „nouă" a facultăţii (o încăpere nu diferita de sala de conferinţe a Universităţii din Swansea, unde Mahesh aranjase examenele simulate ale lui Rumi), avea nota jenantă a unei petreceri de zi de naştere eşuate, de genul celor la care părinţii nu vor fi priceput că fuseseră depăşiţi de copilul lor.

Era jazz, desigur, izvorând dintr-un casetofon mic, plasat la capătul unui lanţ de mese care fuseseră aliniate pentru a crea un fel de „bar" sub tabla mare albă de pe perete. Şi erau *samosas,* aranjate în evantaie de câte cinci: mazăre şi cartofi în aluat unsuros, care grava siluete transparente pe farfuriile de carton. Era chiar şi o tavă cu vin alb şi roşu turnat în cantităţi egale într-o serie de pahare de plastic din două bidoane cu vin, distribuit prin nişte robinete negre care se întindeau peste marginea mesei şi ofereau podelei picături de purpuriu şi de galben pal.

Rumi stătea singură, savurând anonimatul, simţind raritatea faptului de a se afla într-un loc unde nu avea semeni. Nu părea a fi niciun boboc de la matematică prin jur – cel puţin niciunul pe care să-l cunoască din vedere. Putea experimenta

cum era să fii eternă, imposibil de a fi inclusă în vreo categorie, pentru o cantitate finita de timp luxuriant. Se tolăni la perete, imitând imaginea plictisită care era marca Serenei, şi lua o gură sănătoasă de vin roşu. Licoarea dansa tango prin trupul ei, un gust acru nebunesc care nu era deloc precum nectarul dens de coacăze pe care şi-l imaginase. Se strâmbă, sperând că grimasa avea să alunge acreala, redându-i postura de persoana complexă civilizată şi enigmatică.

— Te simţi bine?

Rumi îşi ridică privirea spre un băiat cu o cioc ţepos, cu păr des lâncezind într-un breton neîngrijit şi revărsându-se în nişte perciuni răvăşiţi. Ea se încrunta, sperând să degaje un aer de obrăznicie, de parcă nu ar înţelege despre ce vorbea.

— Poftim? spuse, dregându-şi glasul. Părea să fi trecut mult timp de când îşi folosise buzele pentru conversaţie.

— Oh, parr-don? zise el cu un accent indian croncănit.

Ea chicoti, fornăind din greşeală.

— La ce poate să se fi referit? zise el, îngroşând sunetul şi tărăgănând cuvintele, aşa încât acestea căpătară o caracteristică de rap. Despre – ce – vorbeşte – el – de fapt?

Rumi îşi dădu ochii peste cap, şi se prefăcu că ia încă o gură de vin, înclinând paharul, aşa încât lichidul amar îi împroşcă din belşug buzele, apoi lăsându-l să alunece înapoi.

El râse – un sunet neaşteptat de dulce, ca o gâdilătură, un sunet mai infantil decât îşi imaginase ea.

— Haide, zise cu un accent pe care Rumi îl putea localiza doar ca fiind londonez. Nu trebuie să te prefaci faţa de mine. Cel puţin ai făcut o încercare, nu? Mă înclin cel puţin faţă de asta. Se uită împrejur. Majoritatea fetelor de optsprezece ani de aici sunt prea de curând plecate de la Ama şi

Papa. N-ar fi găsite nici moarte cu *sharaab* neruşinat în mână, cel puţin nu pentru încă câteva luni.

— Eşti nebun! zise Rumi.

— Şi tu eşti… înzestrată cu cei mai frumoşi… ochi, zise el.

— Ce vorbeşti?! exclamă Rumi.

— Vorbesc cam serios, spuse el cu o voce maiestuoasa. Ochi stil cad-în-stânga-dreapta-şi-centru. Ochi care-te-sufocă-dacă-nu-eşti-atent. Ochi oh-nu-te-uita-aşa-la-mine. Ochi vrea-cineva-să-mi-dea-capul-înapoi?

— OK, OK, nu-ţi bate joc! zise Rumi îmbujorându-se.

— Departe de mine asta, zise el. Vorbesc serios!

Dădu din cap într-un gest de respect, o semiînchinare, şi îşi lasă ochii să zăbovească pe ai ei.

Rumi simţi un fior rapid de emoţie. Privi prin încăpere. Nu numai că nu se uita nimeni la ei, părea ca şi cum ceilalţi ar fi fost într-un alt tablou, bând şi conversând într-o altă epocă. Ea scotoci repede în gând după nişte cuvinte – o glumă, un vers care să-i servească drept replică.

— „Dacă aş spune că ai, ăăă…” zise ea.

El aştepta cu un zâmbet pe buze.

— „… un frumos… ăăă…”

Ochii lui se măriră, evident interesaţi. Rumi chicoti încurcată, îi surprinse privirea şi văzu uimirea lui. Aceasta declanşă noi hohote, mai sălbatice, venind tocmai din pântece. Se ţinea de burtă ca să încerce să oprească criza, străduindu-se să redobândească un aer demn.

— Continuă, spuse el. Sunt curios să văd ce ai să faci aici.

Ea încerca să pronunţe cuvântul, dar chicotele o împiedicau.

— „… un frumos… c-c-o…”

Propoziţia se spulberă într-un alt hohot.

— Te rog, spuse el. Nu pot suporta suspansul.

— „Dacă aş spune că ai un corp frumos, mi-ai reproşa?” zise Rumi.

El râse, hohote autentice crescând vertiginos şi impresionând-o pe Rumi pentru că exprimau sinceritate. Era un râs atât de zgomotos, încât cele trei fete care stăteau lângă ei încetară să vorbească şi se întoarseră ca să se uite în direcţia lor.

— Oh, chiar îmi place stilul tău, spuse el, luând mâna lui Rumi şi cuprinzând-o între palmele lui. Ce zici să ieşim din spelunca asta tragică şi să pornim la drum?

Fareed acceptă fără vreun naz să se oprească la centrul convenţiei pentru ca Rumi să dea o fugă înăuntru şi să-şi ridice portmoneul, după ce „descoperise” că nu era în geantă. Uşurinţa de a-l convinge o întrista. Ea îşi deschisese ghiozdanul, îşi plimbase mâna prin el, scosese un mic strigat în timp ce el pornea maşina pe o stradă liniştită din spatele facultăţii, apoi exprimase prin gesturi constatarea şocata că îl uitase pe undeva.

— Trebuie să fi fost la atelierul de matematica, zise ea pe un ton de scuză, conştientă de cât de uşor se forma minciuna în timp ce vorbea. Era un vorbitor din afara oraşului… Sper ca nu te deranjează… îţi mulţumesc atât de mult.

El îi zâmbi şi îi făcu cu ochiul, întârziind momentul întoarcerii privirii, abătându-şi apoi din nou ochii căprui către ea pentru un moment. Era un fior intim, ca şi cum el ar fi fost un actor care ieşise de pe scenă, făcând o pauză între acte. Rumi avu viziunea brusca, iraţionala, a doua mâini mari, calde pe sânii ei, asemenea ochilor lui, care îi scăldau acum trupul. Simţi o accelerare a materiei înăuntrul maşinii. Aerul se închega, dincolo de a putea fi inhalat – părea mult prea dens şi fierbinte

pentru amândoi. Simţi vinovăţie încălzindu-i gândurile, o vină sordidă care îi nimicea bucuria de a împărtăşi o clipă cu cineva, aşa cum îşi dorise. Vină pentru minciunile ei, şi vina la gândul că Mahesh şi Shreene ar fi răniţi, de neconsolat, dacă ar putea-o vedea acum. În timp ce el conducea, Rumi dădea indicaţii şi dănţuia printre întrebările lui, de-abia perceptibile, auzul ei fiind ros de teama că aveau să treacă pe lângă Doamna Minus undeva, oriunde. Privi afară pe geamul lateral, îndepărtând condensul şi uitându-se la fiecare maşina în parte după formele bleumarin ale vehiculului care îi aparţinea gazdei ei. Presupunerea lui Fareed că ea spunea adevărul era dureros de bine potrivita, gândi Rumi. Dar nu făcea decât să sublinieze faptul că ea era o mincinoasă. Se pricepea de minune în a perverti informaţia la îndemâna în nişte minciuni perfect circulare. Apa din fântâna ei nu era pură, în niciun fel. De fapt era… putreda, bolnavă… Infectata. Se înfiora.

— Nostim, zise Fareed, când se apropiau de clădire, care era, din fericire, încă luminată, cu câţiva oameni răzleţi lângă intrare. Nu semeni cu tipul de tocilar superpasionat de matematica, continuă el, semnalizând că era pe cale de a lua un viraj. Atunci de ce vreţi să ajungeţi voi, fraţilor, la petrecerile astea?

Rumi deschise uşa în timp ce el încetinea ca să intre pe alee, şi îşi lasă picioarele să atingă şoseaua mişcătoare, de parcă fricţiunea tălpilor ei ar fi fost suficientă pentru a opri maşina, ca în ultimele momente ale unei călătorii cu cartul.

— Hei, ia-o încet! zise el, punând imediat frână. Care-i problema?

— Nu-ţi face griji. Aşteaptă aici, zise Rumi, sărind afară, apoi fugind pe întinderea vastă de pietriş, auzind ritmul hotărât al picioarelor ei pe criblură, inspirând ceaţa răcoroasă cât de repede putea. Numele lui fulgera nechemat în capul ei.

Fareed = fapt, Fareed = ceva: un gând vechi, ceva împrumutat, amintit, cunoscut, dar prezentându-se drept nou. Fareed = musulman. Destul de clar. Nicio ambiguitate. Dacă rearanjai literele sau atribuiai fiecăreia o valoare diferită, cuvântul era destul de neechivoc.

Rumi o văzu pe Doamna Minus stând în maşina ei, poziţionată în mod cu totul diferit în punctul cel mai îndepărtat de ea, în colţul de pe partea stângă a intrării. Era magic. Avea să pară ca şi cum ar fi ieşit pe uşă, aşa cum fusese stabilit. O luă la sănătoasa încă mai vârtos şi alergă cu grijă, încercând să evite să apară în oglinda retrovizoare a maşinii. Când îşi vârî capul pe partea pasagerului, Doamna Minus îşi ridica privirea.

— Bună ziua, doamnă Mukherjee, zise Rumi.

Doamna Minus nu răspunse. Trupul îi fu străbătut de un fior, cu intenţia vădită de a o face pe Rumi să închidă uşa de la maşină.

— Treaba e, spuse Rumi, apropiind portiera cât de mult putu, simţind contrastul tăios între partea de sus a corpului ei – afundată în căldură artificiala a maşinii – şi jumătatea de jos, picioarele ei cu pielea de găină. De fapt, spuse Rumi, pronunţând cuvintele cu viteza, trebuie să rămân pentru că nu s-a terminat conferinţa şi e OK pentru ca părinţii altui copil, Jane Green, mă vor conduce acasă cu maşina în câteva ore, dar nu vă faceţi griji, au pus masa pentru noi aici şi e minunat, aşa că am să fiu adusă acasă de către ei, şi dacă dormiţi, am să fiu cu adevărat cu băgare de seama şi n-am să vă trezesc, dacă puteţi lăsa cheia sub preş.

Se opri şi luă o gură diplomatica de aer, încercând să-şi acopere orice deznădejde din voce. Doamna Minus, credincioasa naturii ei, nu dezvălui nimic din ce gândea. Trecu un moment, apoi încă unul. Rumi se uita în ochii femeii căutând un semn de blamare, de dezacord… poate

suspiciune? Nu vedea nimic. Erau ochii unui maestru la lucru, doar observând, de parcă ar fi aşteptat ca Rumi să se dea de gol, nimic mai mult.

— Şi, ăăă, înseamnă că nu putem suna acasă să spunem noapte bună, dar asta e OK pentru că am să-i explic tatii mâine, spuse Rumi.

Tot nicio reacţie. Doamna Minus se uita la Rumi peste rama de sus a ochelarilor, clipind atunci când o rafală bruscă de vânt înfrigură interiorul maşinii.

Trecură alte câteva secunde, un impas ce le stăpâni în timp ce se uitau una la cealaltă, aşteptând.

— Atunci OK. Paaa! zise Rumi, cu un tremur voios în voce.

Închise uşa şi intra în clădire, alăturându-se mulţimii vociferânde de părinţi şi de copii care îşi luau rămas-bun. Fluturau prospecte, dădeau din cap şi zumzăiau, schimbând cuvinte în diverse stadii de oboseală. Ea rămase într-o parte a uşilor principale şi se uita atent printre ele, văzând-o pe Doamna Minus cum se întoarce şi pleacă şi simţind emoţia ameţitoare de a fi pus la cale un fel de tâlhărie. Maşina dispăru pe alee, încetinind ca să-i depăşească pe ceilalţi, cu gazele de eşapament ridicându-se ca o fantomă în aer de fiecare dată când accelera.

Rumi se întoarse şi se uită la panoul care o înfăţişa pe Shakuntala Devi. Deşi pancarta era înconjurată de un grup de cinci persoane, tot putea să vadă ochii puternic fardaţi ai lui Devi, privind-o pe furiş. Rumi şi-i atinse din nou cu un gest scurt pe ai ei, o mişcare grăbita, purtând cu sine o lipsă de delicateţe. Marginea subţire a unei unghii zgârie suprafaţa globului ei ocular stâng.

— Scuze, şopti ea, clipind şi apăsându-şi pleoapa ca să alunge durerea, eliberând un amestec vâscos de lacrimi şi dermatograf lichid. Scuze, Shakuntala Devi, zise Rumi din nou, aplecându-şi capul şi ştergându-şi colţul ochiului, limitând

stricăciunile înainte de a fugi înapoi pe pietriş; prundişul ascuţit se muia într-o netezime neregulata sub tălpile pantofilor ei până când se simţi ca şi cum ar fi fugit de-a lungul unei saltele, o pernă flexibilă, care ar putea-o catapulta în văzduh, în spaţiile vaste ale galaxiei, alimentată de pura superioritate a minţit asupra materiei, ca un discipol plutind, sau o vrăjitoare fără mătura… s-ar ridica şi ar dispărea, cu teama şi vina scurgându-se, dizolvându-i greutatea pe măsură ce se deplasa tot mai sus.

El apăsă un buton şi muzica se declanşa în maşina exact când cotiră în pustiul întunecat al autostrăzii. Rumi se apleca înainte cu nerăbdare, parbrizul sărutat de ploaie deschizându-se dinaintea ei ca o dezvăluire înceată a unui ecran într-un cinematograf. Era stăpânită de monotonia drumului, de felul în care îşi arunca spre ea limbile lungi centrale de alb, ridicându-le prin întunecime din gâtul învineţit, umed al nopţii. „Fie ca momentul ăsta să stăruie mai mult, îşi spuse. Să mai stea aşa, înainte ca totul să dea greş”. Închise ochii şi îşi lăsă simţurile să capteze acel moment, sperând să-l întipărească în memorie: ei doi, ţâşnind în viitor fără cuvinte, nimic, doar violenţa vânoasă a muzicii, vocea torida a cântăreţului frângându-le sufletele în stereo.

— Extraordinar, nu-i aşa? zise el, cu ochii la şosea.

— E frumos, spuse ea.

— Bob Dylan, zise el. Nu te poţi certa cu tipul ăsta.

— Îmi place la nebunie, spuse Rumi cu nostalgie. E insuportabil de frumos.

El chicoti.

— Eşti pe bune? zise el, întorcându-se spre ea. Eşti periculos de drăguţa!

Vorbiră. El era din Londra, dar îşi petrecuse primii ani de adolescenţa în Canada.

Avea douăzeci de ani, în anul doi. Avusese un „an pauză” înainte de facultate, în care plantase pomi în Tanzania. Studia ştiinţe politice, filosofie şi economie la Balliol Collège, un loc care îl plictisea cu raportul lui bărbaţi/femei de şapte la unu, „o grămadă de testosteron fără sens, toţi puşi la punct, dar fără să aibă unde să meargă”. Fusese „şcolit” la Merchant Taylor’s, în Londra, dar ea nu trebuia să-i ia asta în nume de râu. Era produsul unor părinţi pakistanezi harnici: un medic şi o asistentă sociala. Vizitase o dată Pakistanul, când avusese şapte ani, dar încă mai trebuia să „rezolve nişte sentimente contradictorii”, mergând acolo ca adult. Fratele lui era cu doi ani mai mare şi mult mai „trad” decât el. Voia să lucreze în „dezvoltare” când pleca de la Oxford şi „să-şi murdărească mâinile”. Rumi nu mai întâlnise niciodată pe cineva ca el. Nici măcar nu înţelegea unele lucruri pe care el le spunea. Se străduia, în timp ce vorbea el, temându-se să nu fie descoperita, inventând lucruri pe care le-ar putea spune drept răspuns, care să sune măcar pe moment la fel de impresionant.

— Pui o grămadă de întrebări, zise el. Ce-ar fi să mă laşi pe mine să fac o încercare, *ma petite* inchizitoare?

Ea îi răspunse la întrebări. Studia matematica pentru că era bună la asta, venise direct de la şcoală (niciun „an pauză”), îi plăceau Suzanne Vega şi U2, cărţile ei preferate erau *Curcubeul* de D.H. Lawrence şi *Doctor Jivago* de Boris Pasternak; adora totodată un poet indian numit Sujata Bhatt. Era de acord că arata tânăra pentru optsprezece ani, dar el nu trebuia să fie deranjat de asta. (Ca la comanda, el râse, afundând-o într-un val de fericire.) Locuia cu chirie într-o casă, şi nu în cămine, pentru ca… se înscrisese târziu la facultate, o treabă de ultimă oră. Vizitase India de două ori şi… era în venele ei, „inevitabil”. Părinţii ei erau… Tatăl ei conducea un magazinaş împreună cu mama ei – de fapt, o

farmacie: erau amândoi farmacişti care se întâlniseră la lucru. Ea fusese la o şcoală generală, apoi făcuse liceul. Şi, da, fusese îndrăgostită, o dată.

Această ultimă întrebare o prinse cu mâţa în sac – şi dădu un răspuns necenzurat –, aşa cum fusese azvârlită, ca dintr-un interogatoriu biografic relativ inofensiv. Dar ea evitase capcana, tratând-o în spiritul în care fusese întrebata şi scăpând prin apelul la umor, ducând două degete peste buze pentru a semnala că le închidea cu fermoar după mărturisire.

Parcară în faţa unei porţi mari de fier, scăldata în lumina schimbătoare a lunii. Înăuntru zări întinzându-se o cărare maiestuoasa, dispărând într-un colaj întunecos de frunziş, dominat de un strat de protecţie cremos: un grup de nori beţi într-un cer mov.

— Unde suntem? întreba Rumi.

— Acesta este Palatul Blenheim, spuse el, întorcându-se să o privească.

— Uau! făcu Rumi, nesigura de următoarea mişcare.

— E încuiat noaptea, dar am putea… încerca să intrăm, spuse el.

Ea simţi un val de căldura ridicându-se sub gulerul bluzei. La ce avea el să se aştepte?

— Da, hai s-o facem! spuse ea.

— Sigur? întrebă el, lăsându-şi capul în jos în mod conspirativ, aşa încât, privindu-l, Rumi vedea îndeosebi negru, un strat senzual de păr buclat acoperindu-i capul şi lunecând în josul pârţilor laterale ale obrajilor. Ea se uita la buzele lui şi îşi imagina momentul. Era peste puterile ei, îngrozitor, complet imposibil ca ea să poată nădăjdui să-şi atingă buzele de ale lui, şi să le unească.

— E cam frig, să ştii, spuse el, sugerând că n-ar fi dezamăgit dacă ar refuza.

— Ştiu! spuse Rumi.

— Atunci, eşti dispusă? Ar putea fi distractiv!

— Ai mai făcut-o vreodată? întrebă ea.

— Ce? Să intru cu forţa în Palatul Blenheim?

— Da. Ai, ăăă, mai făcut-o?

— Desigur, vin aici în fiecare săptămână şi campez cu cineva, spuse el.

Ea îi arunca o privire, simţind arsura intensificându-se, o dungă purpurie înfierându-se în jurul gâtului ei.

— Am un întreg set de cort-cu-plită în spate, spuse. Împreună cu o selecţie buna de versuri clasice pentru… Impasuri conversaţionale. Rânji şi imita accentul ei galez. Ce figura eşti!

Ea se zbârli de parcă ar fi fost împunsă cu un ac, şi se uita la torpedou.

— Ascultă, glumeaţo, nu, nu am intrat cu forţa până acum în Palatul Blenheim, zise el, punând o mâna pe umărul ei. Mi-a venit ideea acum. Eu doar… mă las purtat de inspiraţie. Mă gândesc: „Hai să avem parte de o aventură”, aşa cum, sper, faci şi tu. Sau sunt total pe lângă în privinţa asta? Dacă da, îmi pare rău.

Rumi se uita fix în jos, lovind cu piciorul preşul de cauciuc care acoperea suprafaţa din faţa ei, încercând zadarnic să-şi potrivească vârful curbat al cizmei într-unul din pătrate. Îi aruncă un zâmbet jenat.

— Eu voiam doar să spun… zise ea. Ăăă, am crezut doar…

El se căţără primul peste poartă, ridicându-şi trupul până când stătu ghemuit pe ţepuşele din vârf, ca o piesă de şah diforma. Rumi se dădu înapoi în timp ce îl privea sărind jos şi prăbuşindu-se pe gazon, picioarele nereuşind să îi ofere un sprijin temeinic.

— Aaah! făcu el când căzu pe o parte şi se rostogoli.

Rumi încerca să descifreze sunetul, îngrijorată că ar conţine durere adevărată.

— Eşti OK? strigă ea. Te simţi bine?

El se apropie de poartă şi stătu în faţa ei, cu chipul în dreptul ei, numai că de cealaltă parte a gratiilor, aşa încât o lumină firavă îi trasa contururile părului. Ochii îi erau ascunşi în umbră. Rumi îl privi cum îşi scutură de praf fiecare braţ. Îşi petrecu mâna printre două gratii şi le prinse pe ale ei.

— Asta e foarte *Kabhi,* zise el, mişcându-şi arătătorul de-a curmezişul palmei ei.

— Ştii filmul ăla? zise Rumi, tremurând.

— Da, ştiu filmul ăla, spuse el. Nu sunt o totală nucă de cocos.

— Dar eu iubesc… zise Rumi, dându-şi seama cât de lipsit de stil suna, înainte de a o spune din nou. Iubesc filmul ăla.

El făcu o scăriţă ajutătoare pentru ea prin poartă, unindu-şi mâinile astfel încât ea să-şi pună piciorul în ele şi să se poată ridica. Rumi protestă, simţind greutatea corpului ei apăsând reţeaua îmbinata a degetelor lui atât de cărnoase şi de vulnerabile în comparaţie cu încălţările ei bărbăteşti. Cu cât ajungea mai sus, cu atât mai grea se simţea, şovăind la fiecare mişcare, asaltată de o spaimă usturătoare de a cădea.

— Nu te uita la mine! spuse ea atunci când talpa piciorului drept îi aluneca, ameninţând să strivească mâna lui de poarta de metal. Uită-te în altă parte, sau ceva de genul ăsta. Chestia asta pot s-o fac singura.

— Haide! îndemnă el. Crezi că am să mă dau bătut acum? Imaginează-ţi titlul de ziar: „Povestea şocantă a lui Fareed Hussain, prins în oase-rupte galeze de matematica, în grădini maiestuoase”. Hei, uite, ai reuşit, pasăre de rasă ce eşti!

Ea încerca să se echilibreze, apucându-se din răsputeri de coloana de metal din dreapta ei, cu

un picior blocat, imobil, între două ţepuşe, celălalt plutind în aer, neavând unde să-l aşeze. El îşi întinse mâinile.

— Dă-i drumul, sări! zise.

Rumi îi evită privirea. Părea atât de prietenos şi de natural! Ea îşi imagină momentul impactului: prăbuşirea lui cumplita, sunetul zdrobitor de oase din interiorul corpului lui şi posibila pierdere de cunoştinţă sub povara ei.

— Dar am să… am să te rănesc, zise Rumi, ezitând atunci când văzu că nu exista alternativă.

Pământul se afla la o prea mare distanţă.

— Nu fi ridicolă, zise el. Hai, iubito, cazi în braţele mele!

Ea stătu aşa câteva momente, prinsă într-o asimetrie derutata, cu piciorul care atârna ameninţând să o tragă jos, refăcând drumul pe care se căţărase. Groaza creştea în ea, o teamă otrăvitoare de a fi descoperită, faptul că nu era ceea ce credea el, transpus în realitatea de netăgăduit a corpului ei lovindu-l. O pojghiţa de lacrimi îi acoperi ochii. Clipi furios, uitându-se într-o parte ca să mai tragă de timp.

— Haide, spuse el. Nu-ţi fie teamă. O să am grijă de tine.

Ea sări când el se aştepta cel mai puţin, ca şi cum într-un fel Rumi se aştepta să-l evite şi să se apropie de pământ în mod poetic, într-o plutire măiastră. În schimb, căzu cu o izbitură peste el, aşa încât se prăvăliră la pământ, într-o încâlceală însoţită de ţipete sălbatice: pieptul ei ţintuind capul lui, unul din braţele lui prins între pulpele ei, piciorul ei lovind stomacul lui în timp ce amândoi se zbăteau să respire. Ea scoase un sunet strident: o singură notă continua, absurd de feciorelnica, ce se amesteca printre scâncetele lui de durere.

— Sunt în viaţă! zise el jovial, glasul înălţându-se înăbuşit de sub sânii ei. Şi încă cum! continuă, clătinându-şi capul dintr-o parte într-alta. Iuhuuu!

Rumi se trase înapoi, de parcă s-ar fi atins de un gard electric, închise ochii de panică. Precum Nibu, se gândi ea, când obişnuia să creadă că, dacă închidea ochii în situaţie de încurcătură, devenea invizibil pentru toţi cei din jurul lui.

El o sărută înainte ca Rumi să poată rosti un cuvânt, purtând căldură umedă de pe buzele sale apăsate pe ale fetei. Ea răspunse, corpul ei întorcându-se ca să stea în braţele lui, unul deasupra celuilalt, braţul ei mângâind pielea gecii lui, mâna ridicându-se pentru a-i atinge ceafa, cu mişcări ciudat de naturale, de parcă ar fi trăit o viaţă întreagă genul acesta de dezordine febrila. Când îi simţi limba strecurându-i în gură, a ei o întâlni într-o atingere violenta care aduse oglindirea trupurilor lor tot mai aproape, până când Rumi putu să simtă mâinile lui apăsând în spatele şoldurilor ei, bazinul lui mişcându-se ca să se potrivească în spaţiul dintre picioarele ei. Ea se trase într-o parte, cu capul îngreunat, respiraţia pârjolindu-i pieptul.

— E haios, zise el. Nu mă gândeam că o să fim la orizontala chiar aşa de curând!

Ea râse în grabă, teama sugrumând sunetul într-o serie de exalaţii sughiţate.

Se uitară unul la celălalt pentru o vreme. El o sărută din nou, o serie de atingeri uşoare ca de fluture, care începură dintr-un colţ al gurii şi îi străbătură buzele, apoi peste obraz, în jos, pe linia maxilarului. Ea tresari, scoţând un chicotit stârnit de contactul cu barba lui nerasă, care o zgâria pe gât.

— Ei bine, cel puţin ştim că trupurile noastre se potrivesc, zise el.

Ea îl privi stăruitor, vrând să sărute locuri neaşteptate: pe pleoape, linia densă a părului de pe frunte, micul deal al bărbiei lui.

— Eşti frumoasă, iubire, zise el, cu vocea înceată în întuneric. A fost frumos. O picătură savuroasă de miere. Prelingându-se pe limba mea.

O sărută din nou, apoi îşi strecura mâna prin partea din faţa a bluzei ei, în sutien, rotunjindu-şi palma peste sân, aşa încât vârfurile degetelor lui atingeau uşor sfârcul. El scoase un oftat uşor, un fel de geamăt, de-abia auzit şi repede de stins.

Rumi simţi fiori cumpliţi de vină atunci când i se întăriră sfârcurile, o poftă ca un ac ascuţit care săgetând-o, ajungea în creier. Se trase în spate, scoţându-i mâna din bluza şi ţinând-o în sus, pe iarba, între feţele lor.

— Chiar crezi că ne potrivim? întreba ea.

— Tu nu crezi? zise el, respirând hârşâit, mişcându-se ca să-i şoptească în ureche: Dovada, prietena mea.

— Ca şi numerele prietene? întreba Rumi.

El îşi puse buzele pe vârtejul central al urechii ei şi o sărută cu o stăruinţă sorbindă, mişcându-şi din plin limba pe pielea subţire. Rumi chicoti şi se înfiora, cu trupul treaz de aceeaşi pofta.

Băiatul se trase înapoi.

— Numerele prietene sunt… aşa, nişte numere care se potrivesc, zise ea.

— Continua.

— Cred că era în Evul Mediu, sau aşa ceva, când le-au descoperit pentru prima dată, acum mult timp, da. Ştii, să zicem că ai două numere, ca 220 şi 284…

El râse.

— Să zicem că erau numerele alea, da… atunci? zise băiatul.

— E ca şi cum ar fi o pereche, aşa că toate numerele la care se pot împărţi, acele numere se adună ca să-l formeze pe celălalt în fiecare caz.

— Ăăă… mai zi o dată, te rog. Îmi place cum sună, totuşi, tu, savanta splendida, nebună! Cred că ştiu cam ce vrei să spui… dar explici încă o dată?

— Ca 220? Numerele la care se poate împărţi sunt 1, 2, 4, 5, 10, 11, bineînţeles, apoi mai sunt şi… 20, 22, 44, 55, 110.

El dădu din cap încet.

— Aşa că dacă aduni toate acele numere, îţi iese 284. Şi chestia perfecta e, că dacă faci acelaşi lucru cu 284… divizorii lui sunt 1, 2, 4, 71, 142, apoi dacă le aduni pe acelea, fac 220.

El părea să se gândească la informaţia tocmai primită.

— Aşa că 220 şi 284 sunt mereu legate într-o pereche. Se potrivesc, spuse ea.

Băiatul îi rezemă obrazul cu mâna sa.

— Pe bune? spuse el.

Rumi dădu din cap a aprobare.

— Destul de uimitor, spuse el chicotind. Poezie matematică, nu? Tu eşti de pe altă lume, nu-i aşa? Un fel de nebună frumoasă!

21

Când se întoarse acasă în ziua următoare, Mahesh nu era pe peron. După ce ieşi singură din gară, Rumi se uită peste drum şi îl văzu la volan, cu spatele drept, purtându-şi cea mai recentă haină de ploaie bej – o variaţiune a celorlalte datorată unei căptuşeli de stofă ecosez vizibile la guler. Traficul de seara târziu se reflecta pe geamul lateral, un pâlpâit de lumini roşu aprins şi albe, făcându-l să pară un erou al vreunei fotografii pretins artistice despre tristeţe şi dezolare. „De ce arată aşa, se gândi ea, când faţa lui e liniştită? El nu vede că eu îl privesc. Trebuie să fie liniştit, nu?” Buzele lui erau strâmbate aproape într-un mârâit, sau mai degrabă într-un rânjet. Un foarte trist rânjet sau mârâit, sau orice va fi fost. Ca semnul de aproximaţie. Rumi cugetă. „Când aproximezi, poţi greşi cu mai mult sau mai puţin decât răspunsul adevărat. Totuşi, nu e răspunsul real. Tata e aproximativ… nefericit cu felul în care lumea se transformă?” Era doar felul în care gura

lui căpătase un contur pentru moment, sau era supărat? Chiar mai rău, era trist? Dacă era trist din cauza ei… Ideea aceasta durea ca o rană deschisă brusc, de parcă ar fi ţinut gândul dureros bandajat şi ascuns, dar acum era expus din propria ei neglijenţă. „El trebuie să ştie totul despre mine, se gândi Rumi. Dar, evident, e imposibil. Căci atunci lumea s-ar sfârşi. Nu ar sta acum în maşină. Totul s-ar termina.

Se întoarse cu gândul la Fareed în timp ce trecea strada, îşi lăsă mintea să pipăie textura experienţei, ca vârfurile degetelor pe Braille, pentru a-şi aminti informaţia: felurile în care ar fi putut fi descoperită, repercusiunile îngrozitoare, evenimentele în sine. Nu era ceva ce îşi permisese să facă mai mult de o dată pe ora de când o dusese înapoi cu maşina la Dideot, la ora unu şi jumătate noaptea precedenta, pentru că rezultatul era acesta: o bătaie de inimă în staccato, ticăind zdravăn în corpul ei. Să fi fost asta? O ura oare tatăl ei acum? Era pentru că nu sunase la ora stabilită? Purta oare mirosul rânced de comportament depravat asupra ei, o aură degradată de sexualitate? Spera însă că pricina era un fapt ceva mai inocent… Aflase oare mama ei despre fusta pe care o ciopârţise? Dar Doamna Minus nu le-ar fi spus… Arăta prea altfel, părea prea fericita de faptul de a fi stat departe de ei? Dar se simţea atât de nenorocită şi de derutata pentru că se întorsese… Ah. Trebuia să arate bucurie cu prilejul întoarcerii la părinţi? Poate era asta. Era o idioată. Îşi drese glasul şi îşi forţa un zâmbet larg pe faţă.

— E… bine să fii… acasă, spuse ea, uitându-se pieziş la Mahesh.

El nu răspunse.

Când ajunse acasă şi intră în bucătărie, îşi dădu seama că alta era pricina. Patru ziare stăteau pe masă, toate deschise la o pagina care prezenta fotografii cu Rumi, asemănătoare, făcute pe fondul

tapetului din sufragerie, flori liliachii şi tulpini formând un model casnic în jurul feţei ei. După o lună întreagă, apăruseră în sfârşit articolele.

Nu arăta prea rău – un pic de zâmbet de tocilară suprapasionată, din nefericire: ieşise cu ochii pe jumătate închişi, ca prinşi de uluiala, de fiecare dată când bliţul o izbise. Mahesh nu îi permisese să-şi dea cu machiaj, dar ar fi putut fi mult mai rău – cel puţin purta lentilele de contact şi un tricou polo negru cu un fermoar metalic care trecea fix prin mijlocul gulerului. Un ziar cu dimensiune de tabloid domina peisajul, cu un pix roşu în îndoitură: era evident că fusese folosit pentru a sublinia diferite pasaje din text. Era genul de ziar pe care Rumi îl văzuse doar la dentist sau la doctor, şi simţi o confuzie de moment. Se uita mai de aproape şi văzu titlul: „CEI MAI DEŞTEPŢI ADOLESCENŢI DIN MAREA BRITANIE”. Dedesubt văzu o fotografie a conferinţei aglomerate de la Oxford şi fotografii ale diferiţilor copii minune. Un mic val de emoţie în sânge, o mică senzaţie de încântare, atunci când citi cuvintele „Rumi Vasi” trecute lângă chipul ei. Poate o văzuse şi Bridgeman. Merse mai departe, la rândul următor: „Educată de tatăl ei, care respinge toate cele în care credem noi!”

Articolul era politicos, dar maliţios, citând comentariile lui Mahesh despre „Vest” cu mirare voalata. „Domnul Vasi considera că suntem o naţiune decadenta, care şi-a pierdut abilitatea de-a face ce e cel mai bine pentru copiii ei, citi Rumi. El consideră că suntem o ţară de somnambuli, care trebuie să se trezească!”

Se uita mai jos pe pagină, la un alt paragraf subliniat cu furie.

Copilul în cauză, Rumika Vasi, a fost cumplit de tăcută în cea mai mare parte a interviului. L-a lăsat pe tatăl ei să vorbească şi totul a părut dintr-odată foarte inaccesibil când s-a

ajuns la cele câteva întrebări pe care i le-am pus ei. Rămâne o enigmă dacă ea e de acord cu abordarea vieţii specifica tatălui ei şi dacă împărtăşeşte sentimentele lui controversate în legătură cu destinul ei. Deşi domnul Vasi afirmă că e o „adolescenta complet normală", comportamentul ei a fost în mod clar foarte controlat, mult mai liniştit decât cel al unei fete obişnuite aflate pe punctul de a împlini cincisprezece ani!

Rumi simţi dezgust. Se uita prin bucătărie. Shreene şi Nibu erau sus; Mahesh nu era nicăieri de văzut. Se forţă să citească paragraful final, închis într-un dreptunghi roşu şi tremurător de cerneală.

„Intelectul este o chestiune spirituala, spune domnul Vasi. Eu nu cred în conceptul de supradotare. Eu cred că noi toţi avem o datorie inerentă de a hrăni şi de a dezvolta aceasta abilitate interna. Perioada lui Rumika la Oxford nu va face decât să dezvolte curiozitatea ei naturală; nu exista niciun mod în care ar putea funcţiona împotriva ei. Ea ştie că aceasta este o ocazie valoroasa, pe care nu o va trata cu uşurinţă".

Sub citat, aşezate pe rând separat, erau două cuvinte ale reporterului, drept încheiere a articolului:

Ferească Cerul!

Restul zilei trecu imposibil de încet. Ea stătu în camera ei, simţindu-se prea mare pentru dimensiunile încăperii, o gigantă prinsă într-un vis din trecut. Nibu veni de trei ori într-o oră la ea să o vadă, răstindu-se, făcând ameninţări şi provocând-o la un duel de fiecare dată când ea îi cerea să plece. În cele din urmă îl exila, baricadându-se înăuntru, plasând un raft liber în faţa intrării, ca să

contracareze reapariţiile lui continue. Chiar şi atunci el se repezi în uşă, încercând să o răstoarne, cu o brutalitate de animal fără stăpân reverberând în sunetul corpului său lovind întruna lemnul, urmată de un râs zgomotos.

— Aripile mele sunt ca un scut de oţel! zicea Nibu, citând filmul lui preferat de desene animate în timp ce venea în fugă şi îşi izbea trupul firav de panelul central. Radarul meu sonar supersonic mă va ajuta! spunea, apăsându-şi ambele mâini pe barieră şi aplicând forţă maximă.

Se domoli doar când urcă Shreene şi îl goni de acolo.

Shreene bătu la uşă, dându-şi seama că era blocată, şi Rumi luă o farfurie cu mâncare printr-o deschizătura mică. Raftul rămase pe loc toată ziua şi toată noaptea, Nibu constituind motivaţia.

Acum că găsise un mod de a simula intimitatea, Rumi lăsă deoparte controlul pe care şi-l impusese în cuprinsul orelor interminabile trecute de la eveniment şi îşi îngădui să se gândească la Fareed mai mult decât preţ de o clipă.

Lumina se scurgea din cer în etape, nori placizi legănaţi de vânt se vedeau prin fereastra dormitorului ei. Stătea la biroul ei, ascultând cântece la radio. Scria textele acestora cu mişcări febrile, de parcă ar fi căutat un singur adevăr nedesluşit – o vânătoare aproape academică de cuvinte şi de expresii care puteau cuprinde furtuna pe care o simţea înăuntru. „Cineva a pus stăpânire pe inima mea”, scrise ea, cu carioca neagră, lăţimea întunecată complet masculină a cuvintelor amintindu-i de barba nerasă atingându-i chipul, de forma insistentă a corpului lui, mişcându-se pentru a se lipi de dâmburile şi scobiturile ei, de sunetul aproape imaginat al geamătului lui, atât de încet încât ar fi putut fi de nedesluşit în murmurul general al nopţii din jurul lor.

El nu împinsese lucrurile mai departe după conversaţia cu numerele prietene. Stătuseră

împreună întinşi preţ de alte câteva minute, uitându-se unul la celălalt, cu feţele nemişcate în iarbă, apoi se ridicaseră şi se plimbaseră pe terenurile din jurul clădirii. El o ţinuse de mână atât de firesc, şi ea se simţise binecuvântată.

Frica de Doamna Minus, latentă cât timp stătuse pe pământ, se întorsese cu o teamă mistuitoare atunci când se plimbau, până într-acolo încât nu mai putuse fi ignorată. Rumi se forţase să îl roage să o ducă acasă, şi el fusese de acord după o scurtă încercare de a o convinge să „se abandoneze procedurilor”. În schimb Rumi îl trăsese după ea, râzând, îndreptându-se spre maşină.

— Haide! spusese el, îndemnând-o să se oprească şi scuturându-i mâna. Fareed răsese, apoi cântase cu un accent american răguşit: „Arată puţină încredere, e magie în noapte. Nu eşti o frumuseţe, dar, ooo, eşti în regulă!”

Ea se întorsese şi îl înghiontise uşor, icnind insultată, apoi se trezise fugind, râzând în hohote în timp ce el o urmărea, până când o ajunsese din urmă, obligând-o să se oprească, prinzându-i ambele braţe într-o îmbrăţişare ca de urs.

Drumul înapoi cu maşina se terminase mult prea repede. Ea bănuise mirarea lui că locuinţa era în Dideot şi nu în Oxford, dar aceasta nu afectase intensitatea sărutului lui de noapte bună atunci când ajunseseră acolo. El se luptase cu ea în mod comic peste cutia de viteze şi răsese când ea se trăsese înapoi.

— Eşti o fată misterioasă, rostise. Nu mă aşteptam la asta în seara inaugurala de jazz şi samosa a Societăţii Asiatice a Universităţii Oxford, trimestrul Michaelmas[7], 1988.

Rumi fornăise un chicot, înfiorându-se la gândul unui rămas bun iminent. Îşi adunase toată încordarea: teama de respingere, dorinţa teribila de a rămâne cu el şi de a-l ţine lipit de trup ca pe un scut, spunând întruna cuvântul ce începe cu „i”, ca

o psihopata. Suspendase totul pentru un singur moment. Mai mult decât orice, trebuia să pară adulta atunci când părăsea maşina.

— Am să-ţi las un bileţel prin poşta de porumbei, spusese ea cât de in treacăt putuse, coborând din maşină înainte de a-i putea vedea reacţia.

— Hei! făcuse el, lăsând jos geamul.

Ea ridicase mâna a salut, fără a se întoarce, mergând în sus pe strada spre casa Doamnei Minus.

— E egal m^3 pătrat, iubire! strigă el euforic, pornind motorul şi dând înapoi.

Rumi izbucnise în râs fără să vrea şi se întorsese să facă un semn de rămas-bun cum se cuvenea, închizând ochii pe jumătate în lumina farurilor în timp ce automobilul mergea cu spatele în josul străzii.

Acum, în dormitorul ei din Cardiff, era mistuită de dorinţa de a-i auzi vocea, de a vedea o fotografie de-a lui, orice ar confirma realitatea existenţei lui şi veridicitatea evenimentelor. Celulele corpului ei păreau saturate cu vina: era o senzaţie meschina, pe care se muncea din greu să o ignore. Se concentra la pasul următor. Poşta de porumbei reprezenta un circuit de scrisori de două ori pe zi între facultăţile oxfordiene, un schimb liber şi agitat de bileţele care se adunau în saci şi se goleau în cutii poştale ca nişte căsuţe pentru porumbei. Rumi nu primise niciodată ceva personal în cutia ei poştala, doar foi volante şi diverse anunţuri. Singurul bilet scris de mână care ajunsese la ea fusese profund dezamăgitor – ea observase emoţionată însemnările în pix albastru, citindu-şi numele cu mirare, fascinată de indescifrabilitatea abila a cuvintelor, apoi îşi dăduse seama că era un bilet de la domnul Mountford, confirmând data şi ora Examinării ei Penale.

Mai avea patru zile şi patru nopţi de trecut până când îl putea vedea pe Fareed cel mai curând imaginabil. Şi trebuia să trimită scrisoarea dimineaţa (prin poşta normala din Cardiff, nutrind speranţa că nu avea să bage mult în seama timbrul de pe faţă) ca să se asigure că el o primea la timp pentru a o întâlni într-una din cele două zile stabilite la Oxford. Dar erau lucruri de luat în consideraţie, temeri şi emoţii, oscilând ca luminile de discoteca în capul ei. Era atât de derutant, încât Rumi se lupta să le separe.

1. Avea oare să vrea să o vadă?

Evitase toată chestiunea spunând că ea urma să fie cea care să-l contacteze. Evitase astfel şi problema propriilor detalii de contact. Dar acum era obsedata de teama ca el nu o să vrea să o vadă. Şi ea nu putea să se implice într-un schimb de numere de telefon, din motive evidente. Ce credea el? Ce naiba credea el?

2. Avea oare să se aştepte să meargă mai departe data viitoare când urmau să se întâlnească?

Ideea se dovedea avida: se întorcea la ea tot mereu, în diferite ipostaze, aşa încât îşi muşca mâna pentru a linişti imaginile demonice, măsură camera cu pasul, deschise uşa la dulap şi sufla un abur fierbinte pe oglindă, pe care o sărută apoi, lăsându-şi limba să poposească pe sticla. Stătu întinsa în pat imaginându-şi prezenţa lui. În aceasta camera, unita din perete în perete de covorul cu model maro al tinereţii ei, el era ca o fantomă, o imagine fără substanţă. De-abia putea să creadă că Fareed exista, dar dacă acest lucru se întâmpla, problema legată de sex trebuia să fie abordată la un moment dat. Nu putea să facă sex

cu el. Era atât de greşit. „Oh, Dumnezeule, se gândi ea, dacă el se aşteaptă la asta? El se va aştepta şi are să creadă că sunt aşa de îngrozitoare atunci când am să mă opun. Va schimba totul”.

3. Dacă voia într-adevăr să fie prietenul ei (cuvântul era în gura ei la fel de voluptuos ca o ciocolată străină – o trufa belgiana sau o bucată de Amaretto – atât de străina şi totuşi atât de dorită), trebuia să-i spună despre situaţia ei?

Erau atât de multe de trecut, atâtea obstacole de depăşit dacă voiau să înceapă să se întâlnească. Aşa de multe alte minciuni. Dar dacă înţelegea chiar şi cel mai vag lucru despre viaţa ei… El nu părea a fi o persoană care trebuia să se ascundă de părinţii lui. I s-ar părea demn de dispreţ, desigur, obscen chiar.

Se afla la a cincea ciornă a scrisorii atunci când intră Mahesh în dormitorul ei. Ea nu auzise paşii lui pe scări din cauza muzicii, deoarece dăduse volumul mai tare decât normal. Raftul era deplasat din uşa – ea îl lăsase aşa, după o vizita recenta la toaletă. Când intra tatăl, mâna ei se îndrepta automat spre sertarul deschis din partea de jos a biroului, care conţinea tomul de *Vibraţii şi Unde,* şi vârî ultima versiune a scrisorii sub paginile acesteia, o mişcare îndemânatica, ce dură o fracţiune de secundă. Deoarece pentru aceasta îşi folosea mâna stângă, transcrise cu dreapta o formulă din manualul din faţa ei, luând o expresie de analiză preocupata.

— La ce lucrezi? întreba el.

Vocea lui era destul de plată. Nu părea a fi împovărată în vreun fel, sugerând faptul ca văzuse ceva.

— Mecanica, zise Rumi, simţind bătăile unei inimi precipitate, ţâşniri ciudate de panică.

Era recunoscătoare pentru normalitatea întrebării lui de deschidere.

Mahesh se aşeză pe patul ei.

— Deci doamna Mukherjee a explicat situaţia, spuse el dregându-şi glasul.

Rumi nu zise nimic.

— În legătura cu motivul pentru care nu te-ai întors cu ea în seara convenţiei.

Urmă un moment de tăcere. Deşi ea era obişnuită cu ritmul acesta de cuvinte pline de înţeles urmate de tăceri lungi din partea lui Mahesh – la urma urmei, formase coloana sonora a întregii ei vieţi –, acum părea insuportabil de lung. Avea ceva important să-i spună. Ea înghiţi în sec şi aşteptă.

— Această… Jane Green, spuse el.

— Da, spuse Rumi, cu ceea ce spera ea că era un ton respectuos.

— Am căutat-o pe Jane Green. Îşi drese din nou glasul, sunetul fiind un amestec de respiraţie nesigura şi suflare guturală, ca o accelerare a turaţiei unui motor. Am observat că Jane Green e… în cazul acesta… un alt nume pentru Johnny Green, continuă el, cu vocea îngroşându-i-se şi crescând în volum la cuvintele „alt nume”.

Rumi se uita la manualul ei, faţa trădând-o cu o revărsare violentă de roşu în obraji. „Oh, Doamne, se gândi ea. Chestia asta e ciudată”. Îşi simţea inima de parcă i s-ar fi putut opri – neînvăţată cu toate aceste suişuri şi coborâşuri, cu toate aceste scrutări şi întrebări.

— Crezi, zise Mahesh cu cuvintele foarte bine chibzuite, că Jane Green e cineva cu care ar trebui să faci cunoştinţa?

Un suflu de uimire îşi croi drum prin traheea lui Rumi, un fel de oftat amestecat cu o elipsă de şoc total.

— Ştiu că vrei să te împrieteneşti cu fete noi, care au avut experienţe ca şi tine. Dar senzaţia mea e ca această… fată e una de evitat. Se ridică şi îşi croi drum spre uşă.

— Nu pune raftul aici, spuse odată ajuns în prag. Eşti prea mare pentru asemenea jocuri copilăreşti cu Nibu. O să am grijă să nu te deranjeze, dacă asta e într-adevăr preocuparea ta.

Părăsi camera şi Rumi avu nevoie de câteva momente pentru a-şi rearanja gândurile, împungând supărată în tăblia biroului ei cu un compas vechi, prinzând vârful în lemnul lipicios.

După aproximativ treizeci de secunde Mahesh reapăru, fără să bată la uşă. Ea tresări de parcă ar fi fost surprinsă pe când se dezbrăca.

— Şi încă un lucru, zise el. Trebuie să-ţi deschizi fereastra şi să porţi nişte îmbrăcăminte de vară. Ştii că eşti mult prea încălzită acum ca să te poţi concentra. Sunt valabile aceleaşi reguli: trebuie să fii pe punctul de a tremura atunci când studiezi pentru a obţine o adevărată agerime. Nu uita lucrurile de bază – sunt cheia succesului tău.

Se opri în mod semnificativ, aşteptând reacţia ei. Rumi se uita în ochii lui. „E ca jocul unde te uiţi fix cât de mult poţi fără să clipeşti”, se gândi ea, strivindu-şi unghiile în palme.

— Asta dacă urmăreşti cu adevărat succesul, zise el, mutând raftul de cărţi la o parte şi închizând uşa în urma sa.

În ziua aceea ajunse cu cinci minute mai devreme şi se aşeză la o masă în colţul îndepărtat al cafenelei. Era mai degrabă ca un bar-restaurant, ales de Rumi pentru aura lui sofisticată – o auzise pe Serena vorbind despre jazzul de acolo, despre faptul că se afla într-o uriaşă biserică transformată, şi aşternuse pe hârtie locaţia, împreună cu o oră de întâlnire, în scrisoarea pe care i-o trimisese, încrezătoare că în respectiva zi ea va găsi drumul într-acolo întrebându-i pe cei familiari cu zona. Şi

astfel îi trebuiră 73 de minute bune ca să găsească locul şi să ajungă acolo, mult mai mult decât anticipase, ajungând totuşi cu cinci minute mai devreme.

Rumi se dăduse un pas înapoi la vederea cafenelei Freuds: coloanele de piatră de la intrare, interiorul gigantic boltit cu scena lui ridicată şi pianul lustruit adăugând intensitate fricii ei, familiară acum, după patru zile de suişuri şi coborâşuri. Se imaginase stând în colţ oră după oră, împiedicându-i pe chelneri să ia singura cafea rece de pe masa ei. Dimensiunile locului indicau o mare probabilitate ca o persoană care o cunoştea să apară în orice moment. Această imagine a umilinţei alterna cu un alt vis, mai lucid, în care el intra în sala şi o vedea în partea cealaltă a încăperii, marea ritmul şi aproape ca alerga spre masa ei, grăbindu-se să o întâlnească şi să o sărute pe loc, cu dorinţa abia stăpânită, împărtăşind în mod absolut şi minunat bucuria de a se revedea.

Trecuseră cincisprezece minute, se afla la jumătatea unei câni de apă de la robinet, şi fu luată total pe nepregătite în momentul în care intră el, îmbrăcat în aceeaşi geacă de motociclist şi pantaloni uşori, claia de par inconfundabilă atrăgând atenţia lui Rumi chiar şi de la distanţă. Păşi printre numeroasele mese, căutând-o, şi ea voia să strige, să-i facă semn, dar nu găsi destul curaj cât să-şi părăsească imobilitatea. În cele din urmă o văzu şi păşi spre ea. Rumi îşi petrecu stângace degetele prin par, de parcă ar fi încercat să îndeplinească vreun ritual ce însoţea noţiunea de întâlnire, o întruchipare a eleganţei. Dar nu era nimic amuzant în asta, odată ce văzu faţa lui. Fareed se aşeza vizavi, fără să o sărute pe obraz, trăgându-şi absent un scaun, evitându-i privirea cu o formalitate sfâşietoare.

— Bună, zise el, cu un accent repezit, la modă – nicidecum cel pe care Rumi îl asocia cu el

în puzderia de amintiri şi de închipuiri ce o acompaniaseră în ultimele patru zile.

— Salut, zise ea, încercând un zâmbet.

— Ai vrut să ne întâlnim? spuse el.

Îi amintea lui Rumi de medicul ei generalist de acasă, doctorul Matthews, care vorbea întotdeauna astfel atunci când ea intra la el în cabinet. „Ai vrut o programare? E ceva ce trebuie să discuţi?” De parcă tocmai ar fi intrat de pe stradă şi l-ar fi surprins.

— Ce mai faci? spuse ea.

— Foarte bine, zise el. Şi tu?

— Ce s-a întâmplat? întreba Rumi, o nota plângăreaţă strecurându-i-se în voce fără să vrea.

— Poftim? spuse Fareed încruntându-se.

— Parr-don, încercă Rumi cu un accent indian, mizând pe referinţa comuna.

— Scuze? zise el.

— Ce s-a întâmplat? E ceva… e totul… OK? spuse ea.

— Ăăă, făcu el, uitându-se prin încăpere şi întâlnind privirea unei chelneriţe, care veni la ei şi întrebă de comandă, cu un zâmbet ca un vin uşor de zmeură, plin de farmec prietenos. Eu iau un cappuccino, mersi, spuse el, folosind un ton considerabil mai cald, apoi întorcându-se din nou spre Rumi. Nu crezi că ar trebui să răspunzi la întrebarea aia? întrebă el, turnându-şi un pahar cu apă şi uitându-se la ea pentru prima dată.

— Poftim?

— Nu crezi că sunt câteva lucruri care ar merita să fie menţionate? spuse Fareed.

Rumi îl privi cum îşi bea apa. Stomacul ei ghiorăi şi ea îşi schimba poziţia ca să încerce să acopere vulgaritatea zgomotului. Părea atât de nepotrivit, amar de barbar că într-un moment atât de înfiorător corpul ei făcea un lucru atât de lumesc precum a cere mâncare. Avea un pacheţel în geantă pe care trebuia să se bizuie – dar pe care nu fusese în stare să îl mănânce – şi încă vreo

treizeci de pence rămaşi. Nu voia să se gândească la asta.

— Am să te ajut, dacă vrei, spuse Fareed luând ceaşca de cappuccino şi dând din cap în semn de mulţumire spre chelneriţă.

— Eu sunt… Eu nu… se bâlbâi Rumi.

— Ce-ar fi să începem cu câteva lucruri de bază? spuse el. Cum ar fi nişte minciuni de bază. Vârsta ta, viaţa ta, poziţia ta aici, întreaga ta existenţă, în esenţă. Bău jumătate de cafea într-o serie de înghiţituri lacome. Vârsta ta, zise el. Sau am menţionat asta?

O serie de acorduri se auziră dinspre pian şi primele pasaje ale unei melodii de jazz umplură spaţiul din jurul lor. Rumi îşi concentra privirea pe ceaşca lui de cafea, medita asupra contururilor smălţuite, urmărind dunga verde care se prelingea în centrul porţelanului crem, rugându-se să nu fie confruntata cu ruşinea propriilor lacrimi. Era pur şi simplu sfârşitul a tot şi a toate. El trebuia să fi văzut articolul. Era îngrozitor. Iată definiţia pentru sinistru – înfiorător, jalnic. Toate acele cuvinte căpătau acum forma într-o coagulare cadaverica ce îi înfunda gâtlejul.

— Cum ai… începu ea, detestând sunetul propriei voci.

— Oh, nu trebuie să-ţi faci griji despre asta, spuse el bând zaţul din ceaşcă. Sunt sigur că poţi să calculezi. Doar te bucuri de un minimum de… „celebritate” prin părţile astea, nu-i aşa?

— Dar eu… rosti Rumi. Eu chiar… îmi pare rău, nu mi-am dat seama.

— Oh, nu te scuza, dragă, spuse el, retezând orice speranţă de fericire cu o lovitură rapida în timp ce se ridica să plece.

— Nu pleca, te rog! spuse Rumi, cu lacrimile asaltându-i ochii, ameninţând să-i inunde chipul în ceea ce se temea că ar constitui un clişeu îngrozitor de disperare.

— Haide, „Rumika Vasi”, zise el cu o meticulozitate nepoliticoasa în timp ce pronunţa numele ei. Eu nu sunt unul pentru minore naive. Făcu o scurta grimasă şi îşi întoarse privirea spre pianul care răsuna acum lin, oferind o melodie ca un boboc de floare. Presupun că ar trebui să spun „întoarce-te când eşti majoră” sau ceva la fel de impertinent, dar, ca să spun adevărul, apetitul meu de a flirta cu tine s-a cam, ei bine… s-a cam domolit.

Râse, un hohot scurt ca un lătrat, din nou ceva nefamiliar ei.

— Cred că partea de tocilară de matematică n-ar fi trebuit să mă mire. Dar chiar cât de extrem… vreau să spun, cu adevărat, cred că trebuia să fi ştiut, să-mi fi dat seama, dar n-am avut habar.

— De ce eşti aşa? spuse Rumi, incapabila să-şi reţină lătratul din voce.

— Uite ce e, iubito, zise el, folosind cuvântul pe un ton insultător, nu mă impresionează cu adevărat. Înţeleg, dar nu e scena mea. Am douăzeci de ani. Cum crezi că mă simt?

Se uita la ea câteva momente, într-o tăcere atât de lunga, încât o făcu să se întrebe ce putea să însemne. Fareed părea aproape tandru, acum că nu vorbea. Ea îl privea stârnitor, cerându-i iertare cu ochii.

— Ar fi trebuit să-mi spui, zise el.

Se îndreptă spre bar, sigur pe sine, prin labirintul de mese şi de scaune. Plaţi acolo chelneriţei, refuzând hotărât restul pe care ea încercă să i-l dea. Pe când se apropia de ieşire, Rumi îi ordona să se întoarcă, trimise unde de şoc ale gândurilor minte-dominând-materia pentru a crea în el o schisma care să-l facă să se uite înapoi, împotriva propriei voinţe. „Haide, se ruga ea. Haide, nu poţi pleca chiar aşa, pentru totdeauna”. Dar el pleca, păşind direct pe sub arcada din faţă,

cu o autoritate dezinvolta, de parcă n-ar fi avut nicio grija pe lume.

22

Mahesh stă la biroul lui din Catedra de matematică a Universităţii din Swansea. Poartă un pulover gros cu anchior pe sub haina de ploaie strânsă în jurul trupului şi încheiată la toţi nasturii, deşi se află înăuntru. Pe cap, acoperind o insulă ovală de piele fără păr, poartă o şapcă turtită din poliester gri, cumpărată de Rumi pentru el doar cu două luni în urmă drept cadou de ziua lui. E după-amiaza târziu şi lumina slaba aruncă un luciu rece peste cele cinci foi de hârtie de pe biroul lui. Trebuie să plece să o ia pe Rumi de la gara centrală din Cardiff peste o oră şi să o aducă înapoi acasă. Ca de obicei, fusese plecată pentru două zile.

Simte sfârşitul toamnei: instabilitatea nemiloasă a iernii pluteşte în aer, afectându-i mişcările, împiedicându-l să se odihnească pe deplin în scaun, ascuţind totul cu o răceală perfida. Tremură, se înfioară violent: o mişcare nemulţumită datorată confruntării cu evenimente pe care nu ştie cum să le controleze. Sunt evenimente care se petrecuseră deja, cu statut de ireversibilitate – imposibil de a fi desfăcute. „Asta e, se gândeşte. Sfârşitul celei de-a cincisprezecea toamne în Marea Britanie, al cincisprezecelea an al lui Rumi. E într-adevăr dureros”.

Cele cinci bucăţi de hârtie fotocopiate fuseseră citite de el de mai multe ori, poate de cincizeci, poate de o sută sau mai mult în ultimele douăzeci şi patru de ore. Originalele se găsesc în biroul lui Rumi. Shreene citise materialul doar o dată – ea absorbise detalierea şi importanţa lor aproape instantaneu, neavând nevoie să se uite din nou la ele. Dar el e altfel. De fiecare dată când discutaseră posibilele înţelesuri, căile de viitor – el şi Shreene –, Mahesh trebuise să se întoarcă la foi,

să priceapă din nou cuvintele şi să simtă ca pentru prima dată paguba emoţională care decurgea de aici. Chiar şi acum, uitându-se singur la ele, nu poate să înţeleagă unele expresii, datorită terminologiei şi a scrisului de mână. Totuşi, un lucru e clar: fiecare scrisoare reprezenta o manieră diferită de a se adresa aceluiaşi băiat. Aceasta e una dintre realităţile crude – care nu se lasă controlata sau ştearsă. Numele băiatului.

Dragă Fareed, ciudat, foarte ciudat că îţi scriu aşa, în cuvinte pe o pagină, când într-un fel nu ne cunoaştem încă aşa de bine. Totuşi, într-un fel eu mă simt ca şi cum te-aş cunoaşte. Ca şi când ar fi fost ceva special între noi când ne-am sărutat, un fel de poezie. Ce e când doi oameni se potrivesc mental şi fizic? Cum se întâmplă? Oare chiar ni s-a întâmplat nouă? E ceva la care m-am gândit mult de când s-a întâmplat. Tu eşti într-un fel ca un fractal sau ceva, atât de splendid de sigur pe tine, ca genul ăla de model fractal repetitiv, dacă ştii ce vreau să spun – o persoană foarte categorică.

Dar când ne-am sărutat a fost ca şi când ar fi fost un gol în mijlocul înşiruirii, aşa mi s-a părut mie. A fost ca şi când te-aş fi putut vedea prin el.

Nu trimit asta prin poşta de porumbei pentru că m-am hotărât să-i vizitez pe ai mei la sfârşitul ăsta de săptămână. Poate ne-am putea întâlni săptămâna viitoare. Eu voi fi la Freuds pe Walton Street, marţi, la 1.30 p.m., dacă ai chef de o cafea.

Rumi

Hei, sexy, toată acea încăierare din parcul Palatului Blenheim m-a făcut să mă gândesc la tine în tot felul de moduri.

Nu trimit asta prin poşta de porumbei pentru că m-am hotărât să-i vizitez pe ai mei la sfârşitul ăsta de săptămâna. Poate ne-am putea

întâlni săptămâna viitoare. Voi fi la Freuds pe Walton Street, marţi, la 1.30 p.m., dacă ai chef de o cafea.

Rumi

Pentru glumeţul tuturor glumeţilor, după ce ţi-ai ţinut corpul frumos lângă al meu, aşa cum ai cerut, sper că o vei face din nou. Asta nu înseamnă că am să abandonez toată inocenţa, bineînţeles.

După cum ai spus, sunt o „pasăre de rasă". Ai menţionat că e = mc² joi, când ai plecat. Mulţumesc pentru informaţie. Poate ai să vrei să mă întâlneşti la Freuds pe Walton Street, marţi, la 1.30 p.m., dacă ai chef de o cafea şi să-mi spui mai multe despre teoriile tale ale relativităţii. Eu voi fi oricum acolo.

Rumi

Pentru tine.
Am stat în mişcarea tremurândă
A maşinii tale, cu sunetul
Şoptit al lui Bob Dylan şi a lui
Chitară răvăşind capetele noastre.
Nori mari strivind
Nevoia noastră de a ne „potrivi".
Într-o armonie ciudată.

Freuds.
Walton Street.
Marţi, 15 noiembrie.
1.30 p.m.
Rumi

Salut, Fareed, cum stau lucrurile? Sper că e bine totul. Doar o notă scurtă, să-ţi spun că ar fi grozav să te întâlnesc aşa cum ai sugerat.

Nu trimit asta prin poşta de porumbei pentru că m-am hotărât să-i vizitez pe ai mei la sfârşitul ăsta de săptămână. Poate ne-am putea întâlni săptămâna viitoare. Voi fi la Freuds pe

Walton Street, marţi, la 1.30 p.m., dacă ai chef de o cafea.

Rumi

Mahesh se uită la numele copilului lui, semnat în diferite feluri pentru fiecare bileţel: cinci variaţiuni de „Rumi" care trec de la răsuciri obraznice până la înfloriturі delicate în cerneala mai deschisă. El simte un lac liniştit de tristeţe înăuntrul său, o melancolie letală care nu se mişca, nici măcar nu face valuri în timp ce tatăl se gândeşte sau se muta în scaun. Cum de se putuse întâmpla asta? De ce scrisese ea asta?

În timpul călătoriei de la gară spre casă, Mahesh nu vorbi cu Rumi, deşi îi fu necesara toată energia ca să se împiedice să facă un pas greşit. Aproape că îi scapă o vorbă din greşeala, într-un scurt blocaj de circulaţie lângă sensul giratoriu Gabalfa, provocat fiind de lipsa ei neruşinata de interes pentru pricina supărării lui, de aparenta ei lipsă de vină sau de teama legată de faptul că tatăl nu-i vorbea. Ea îşi înlănţui tăcerea într-a lui, atât de absorbita de gânduri, încât îl scotea din fire, stând într-o rână, cu chipul lipit de geamul pasagerului, de parcă el n-ar fi fost acolo. La sosirea lor, Shreene deschise uşa şi Rumi intra, târând după sine rucsacul cu intenţia de a urca imediat scările.

— Unde mergi? întreba Shreene, păşind în calea ei.

Rumi se uită la ea cu plictiseala evidentă, cu o expresie uşor încruntată. Mahesh intra în sufragerie şi se strădui să-şi vină în fire. Era important să fie bărbat, se gândi. Trebuia să facă asta corect. De dragul tuturor. Trebuia să rămână ager, să fie puternic, dar se simţea ca şi cum melancolia aceasta avea să îl omoare, să se strecoare în venele lui ca un drog care provoacă

somnul, mărind treptat doza până când efectul cumulativ îl va fi făcut să cedeze.

Ele veniră în sufragerie. Shreene se aşeză lângă el. Rumi se instala iritata pe marginea celei de-a doua sofale, pe locul cel mai îndepărtat de ei. Mahesh vedea că fata era neliniştita, derutată de tot formalismul acela – de faptul că ei se pregăteau să-i vorbească împreună.

Shreene vorbi prima.

— Vrem să-ţi spunem ceva, zise, uitându-se la Rumi, aflata în partea cealaltă a camerei.

— Ce? spuse Rumi, aruncându-i o privire lui Mahesh.

— Ştii tu ce, zise Shreene.

Rumi se foi neliniştita pe canapeaua ei.

— Îţi dăm ocazia sa mărturiseşti, rosti Shreene cu un ton sever şi diriguitor.

— Nu ştiu ce vrei să spui, zise Rumi, păstrând o politeţe rece în ton, dar afectată de felul în care vorbea mama ei.

— Ştim ce ai făcut. Ar fi mai bine să mărturiseşti, spuse Shreene.

— La ce te referi? zise Rumi. E legat de Jane Green?

— Ce vrei să ne spui despre Jane Green? întreba Mahesh.

— Că am rămas la convenţie şi am luat cina cu părinţii ei… zise Rumi.

— Mincinoaso! spuse Shreene. Dezgustătoare, mizerabilă…

— Încetează, Shreene, zise Mahesh, prinzându-i braţul. Îţi aminteşti ce am discutat?

Shreene nu răspunse. Nările i se umflară, ochii radiind umezi, cu o sclipire lividă.

— Ce ai făcut în seara aceea? o întreba Mahesh pe Rumi.

— V-am spus deja, zise Rumi. Ştiu că n-ar fi trebuit să rămân aşa de târziu în oraş, dar am crezut că era OK pentru că se aflau părinţii ei acolo şi era… ştiţi… convenţia.

— MINCINOASO! striga Shreene, cutremurându-se odată cu cuvântul, de parcă întregul corp l-ar fi articulat. *KUTHIYA!* ţipă, lăsând cuvântul hindi pentru „târfa” să vibreze ca un spasm, năpustindu-şi mâna prin aer, aşa încât palma ei păru a se abate de la – distanţa peste chipul lui Rumi. DE NU TE-AI FI NĂSCUT NICIODATĂ! urla ea, lovind cuvintele la capătul şirului aşa încât se spărgeau în aer, o picătură de salivă adunându-i-se la colţul gurii. Pentru asta te-am născut? Tu… ticăloasa, meschina, DEZMĂŢATĂ, DEZGUSTĂTOARE…

— Shreene! zise Mahesh, intervenind cu un timbru gutural de autoritate. Încetează! în momentul ăsta! Voi vorbi eu de acum încolo. Vorbesc serios. Să nu mai spui niciun cuvânt.

El se uita la fiica lui. Rumi tremura, ghemuindu-se pe după braţul canapelei, parcă pentru a se pune la adăpost la ei.

— Ştim ce s-a întâmplat, zise Mahesh. Eram în vestiarul terenurilor de tenis ale universităţii şi am auzit bărbaţi vorbind despre tine. Vorbeau despre ceea ce s-a întâmplat. Imaginează-ţi cum m-am simţit, un bărbat în situaţia mea, să aud vorbindu-se despre fiica mea într-un mod atât de degradant şi de ieftin. Imaginează-ţi ce mi-ai făcut! Ce senzaţie. Să ştiu ca fiica mea a avut un comportament atât de corupt. Imaginează-ţi ca a ajuns vorba din Oxford până aici, la universitatea mea, atât de faimoase sunt isprăvile tale. Îţi dau acum ocazia să ne spui cu cuvintele tale ce s-a întâmplat.

Inspira adânc şi studie şocul cuantificabil din ochii lui Rumi. Cel puţin minciuna se terminase. Păruse ceva de nedepăşit. Fusese ca un om care pierde oxigen pe un munte, păşind tot înainte printr-un labirint de cuvinte ca să scape de asta, dar reuşise, îşi ascunsese durerea, scăpase cu bine, se ţinuse tare. Lucrul de bază era ca orice idee pripita legată de faptul ruşinos că îi scotocise

prin sertar, să nu încurce problema. Shreene fusese de acord: Rumi trebuia să înţeleagă impactul, moralitatea a ceea ce făcuse. Nu putea fi încurcat de etica irelevantă a modului în care descoperise el tărăşenia.

Rumi se uita la Shreene, apoi la Mahesh, cu teama vădita. I se puse un nod în gât, simţi o vulnerabilitate oribila în respiraţie.

— Eu doar… zise ea. Eu n-am… Nu s-a întâmplat nimic!

— Încetează să mINŢI! zise Shreene. Fată proastă, tu nu-ţi dai seama ce ai făcut! Ai jucat în picioare onoarea tatălui tău. Mică mizerabilă…

— Shreene, rosti Mahesh, de data asta monoton.

— Dar trebuie să înţeleagă! Tu nu-ţi dai seama? spuse Shreene. Se aplecă înainte în scaun. În India avem o zicătoare: „Un bărbat îşi poartă onoarea ca un turban – un *pugri* – pe cap”. Tu ai luat acel *pugri* de pe capul tatălui tău şi l-ai jucat în picioare aşa, într-un mod atât de nepăsător, de egoist.

Femeia izbi podeaua cu talpa, mimând o expresie de cruzime respingătoare, agitându-şi mâna într-o parte.

— Mamă, n-am făcut nimic! zise Rumi.

— Rumika, dacă nu mărturiseşti asta, atunci lucrurile vor deveni extrem de rele pentru tine, zise Mahesh. O privi necruţător. Ceea ce tu consideri „nimic” e ceva ce trebuie să înţelegi că e de neiertat, spuse el. Nu se pune problema de a te fi depravat complet, ducând actul până la capăt. Orice vei fi făcut, oricât de departe vei fi mers, acele acţiuni sunt de asemenea de neiertat. Nu poţi să înţelegi asta? Ridica glasul: Tu nu pari a pricepe cât de gravă este situaţia aceasta! Nu ai idee ce e în joc!

Se uită la Rumi, aşteptând o reacţie. Fata îşi muta implorator privirea de la el la Shreene, ca

un animal surprins pe şosea, tremurând în momentul dinaintea impactului.

— Am să-ţi dau timp până mâine să mărturiseşti şi să faci o promisiune în faţa fotografiei de sus a gurului, zise el. Trebuie să promiţi că nu vei mai face asta niciodată. Cu el ca martor. Nu te vei mai încurca cu vreun băiat. Nu înainte de căsătorie. Altminteri, mi-e teamă că vom rupe legăturile. În curând vei împlini şaisprezece ani. Nu vom mai avea nimic de-a face cu tine. Până la ziua ta de naştere poţi locui în casa aceasta, dar după aceea… eşti liberă să pleci.

Rumi se uita fix la el, fără să clipească, străbătută de fiori, cu lacrimile picurându-i de pe faţă.

El găsea asta intolerabil – îl înfuria faţa asta a ei. Se ridica, se duse spre Rumi şi se aşeza lângă fata pe sofa. Ea înceta să tremure pentru un moment şi se uita la el, cu mirare în ochi. Poate îşi imagina că avea să o îmbrăţişeze, se gândi Mahesh. Însă tatăl făcu ceva ce văzuse doar în filme, acele saga clasice indiene de familie, unde totul urma un sistem, fiecare acţiune avea o reacţie. El se găsea în afara corpului său când o făcu, privindu-se cum se mişca asemenea unei marionete.

— Familia mea a fost siluita de către musulmani, tu… tu… îşi puse mâinile în jurul gâtului lui Rumi şi le ţinu acolo desfăcute, ca pregătite pentru a o sugruma. Dacă vreodată… vreodată mai faci asta, rosti el, închipuind cu mâinile un colier ameninţător.

Cu coada ochiului, o văzu pe Shreene apropiindu-se. Soţia îi îndepărtă mâinile – se desfăcură destul de rapid. Părea potrivit. De parcă ar fi fost felul firesc în care să se termine o scenă, pentru o familie dezonorata aflata în respectiva situaţie. El părăsi încăperea, simţindu-se sfârşit, gata să închidă ochii şi să fie inclus în sfârşitul tuturor lucrurilor.

23

Sticla se abate acum asupra ei ca o ploaie. Rumi simte cum o scuipă în faţă. Pielea ei e trasata cu pene de sticlă. Roşul umed dinlăuntrul ochiului ei e adus de un fragment. E mic şi ascuţit. Ochiul se uită în afară spre stânga, apoi se mişca brusc spre centru, se luptă să înlăture durerea. Pleoapa clipeşte şi se zbate. Ca limba unei păsări lingând şi zvârcolindu-se în jurul unei bucăţi de mâncare, globul ochiului ei se roteşte nebuneşte în jurul fragmentului. Dinţii ei de jos muşcă buza atunci când inspira. Imaginea bucătăriei în jurul ei e mânjită. Degetul ei se îndreaptă spre ochi şi presează colţurile până când sticla zboară afară. „Trebuie să fie sânge în lacrimile mele, se gândeşte. Aia e durerea din ochiul meu”. Corpul ei pocneşte, îi da drumul pe podea şi o răstoarnă pe genunchi, departe de grămada de sticlă. Uşa de la cuptor e făcută praf. E sursa sticlei din jurul ei. Scaunul cu care o fărâmase se află lângă chiuveta.

Ochii ei se deschid. Se uita la bucăţile mari de sticla de pe podeaua bucătăriei. Unele au modelul unui aragaz imprimat în maro închis pe gri opac. Fiecare fragment e tăiat gros, ca o bucată de zahăr întărit. În mâna ei dreapta se află acum un ciot. Îşi vede braţul stâng descoperit. O dungă subţire de puf susura pe pielea găinii în jos, până la încheietura mâinii. Febra din capul ei transpiră acum prin porii unde craniul i se ascunde sub pavăza părului. Transpiraţia urmează linia părului ei ca o suprafaţă lunecoasa de ulei, eliberând un miros respingător. Trupul ei se scutura din nou atunci când mâna ei dreapta apasă sticla în braţ, trăgând-o înspre piept. Când sângele se prelinge afara prin crăpătură întunecata, ca o dunga subţire de lemn dulce roşu, inima i se strânge. Mâna ei taie din nou, cu o mişcare rapida, adânca. După cinci încercări, respiraţia ei e calma şi regulata. Sta cu braţul în poala.

Rumi reuşi să cureţe dezordinea, să-şi panseze la repezeala braţul şi să-şi pună o bluză cu mâneci lungi chiar la timp, puţin înainte de întoarcerea lor de la supermarket. Fusese o dimineaţă ciudată, pe care o petrecuse singura, după o noapte nedormita în care stătuse blocată în trupul ei, de parcă ar fi stat într-un cub de gheaţă, aşteptând să se topească. Indiferent cât de fierbinţi erau lacrimile, cât de frenetic, tremuratul, ea nu se evapora în nişte simţăminte reale. Până dimineaţa, gândirea ei conştienta era distrusă. Alternase între a pleca şi a rămâne de atâtea ori, că nici nu mai putea să gândească. Îl auzise pe Mahesh strigând la Shreene din maşină, ascultase cum Nibu fusese hrănit în bucătărie, înainte ca uşile să se trântească şi ea să fie lăsată singura acasă.

Dacă ideea era să o facă să simtă gustul vieţii fără ei, funcţionase. Lipsită de public critic, Rumi îşi clădise treptat o culme de nebunie, urlând şi izbindu-se de pereţii camerei ei. Afară ningea într-un fel noroios, murdar, specific Cardiffului – o zăpadă care părea să se amestece cu toate diversele impurităţi din aer înainte de a cădea pe pervazurile ferestrelor sau pe pajiştile pe care ea le vedea afară. În cele din urmă, în bucătărie, luase un scaun şi îl aruncase în aragaz.

Până se întoarseră ei, Rumi se hotărâse ce avea să facă.

Ei părură să-i accepte explicaţia fără comentarii: sticla aragazului se spărsese în bucăţi atunci când ea închisese uşa prea repede în timp ce făcea „caşcaval prăjit”. În lipsa devastatoarelor corpuri delicte – ploaia – de sticla maro care inundase podeaua, rămăşiţele ofensate ale geamului pe care ea îl distrusese –, părea o explicaţie perfect rezonabila. Aragazul nu arăta rău fără sticla protectoare, exceptând faptul ca acum nu era chip să păstrezi lucrurile fierbinţi înăuntru. Shreene îşi încreţise buzele şi se dusese sus să-i

schimbe hainele lui Nibu. Cererea lui de a se bulgari cu un grup de alţi trei băieţi pe strada fusese aprobata şi Shreene urma să-l înfofolească.

Rumi fu lăsată jos cu Mahesh. Tatăl nu rămase în aceeaşi încăpere cu ea, făcându-şi de lucru în hol cu paltonul. Ea asculta succesiunea mişcărilor lui, frecarea materialului când el îl aranja în jurul măciuliei din partea de jos a balustradei, zornăitul produs în timp ce căuta cheile în buzunar.

— Am s-o fac, zise ea stând în bucătărie.

Zgomotele continuară: o respiraţie adânca şi ţăcănitul uşii de la debara atunci când el îşi puse umbrela la loc, îngrămădită între pantofi stivuiţi, sacii de orez basmati şi faina integrala *chapatti.* De sus se auzi o serie de bufnituri înăbuşite în timp ce Nibu căpătă strat după strat de îmbrăcăminte călduroasa. Ea ieşi în hol.

— Am s-o fac, zise ea, stând în spatele lui Mahesh, examinându-i spinarea cu ochi veninoşi.

„Şi tu mă dezgusti, nu doar viceversa, se gândi ea. N-ai avut nici măcar curajul să închei toată povestea, să încleştezi degetele când ţi-ai pus mâinile în jurul gâtului meu”.

Mahesh se întoarse. Faţa lui părea mâhnită, umbrită de nou-căpătata lui pasivitate. Barba îi era uda de la zăpada care se topea şi ochii lui păreau fără de luciu, spălăciţi. „Nu te uita aşa la mine, se gândi ea, de parcă eu aş fi cea care te-a omorât pe tine, te-a transformat într-un zombi, ţi-a furat întreaga viaţa. Nu poţi să mă faci să mă urăsc şi mai mult”.

— Ce să faci? zise el.

— Am să mărturisesc şi am să promit, spuse Rumi, apoi se întoarse şi urca scările.

Altarul gurului lor se afla în camera lui Nibu: un spaţiu căptuşit înăuntrul unei structuri pătrate de lemn construite deasupra unui scrin. Fotografiile erau înconjurate de perne îndesate, acoperite cu material ţipător: mătăsuri de culoarea

şofranului împodobite cu paiete purpuriu-închis finisate pe satin de culoarea magenta. Mahesh şi Shreene stăteau cu picioarele încrucişate în faţa altarului. Rumi şedea puţin într-o parte, privind în aceeaşi direcţie. Shreene îşi acoperi propriul cap şi pe cel al lui Rumi cu eşarfe simple de bumbac, apoi pregăti tava pentru rugăciune, sculptând o bucată de vată sub forma unui fitil, muind-o într-o *diya* de ulei şi aprinzând vârful. Rumi simţi parfumul de ulei arzând şi de vata, un miros care în mod tradiţional o alinase, amintind momente fericite în sânul familiei, în zilele de sărbătoare sau la ashram, în Londra, însă în clipa de faţa nu simţi decât o împunsătura puternică de durere, atunci când se uită la feţele pustii ale părinţilor ei, ca o perforare în plămânii ei, aşa încât îşi ascunse chipul sub valul de material, precum o fecioară sfioasa, când se rostogoliră lacrimile.

Rostiră împreună cântecul Aarti de rugăciune. Ca de obicei, Rumi citi dintr-o cărticică textul în transcriere englezească. Dar Nibu nu era cu ei. Nu putea să-l tachineze cu portofoliul lor comun de strâmbături ciudate şi uimite. Shreene şi Mahesh cântau într-o graba potolita, de parcă ar fi vrut să isprăvească odată cu partea aceea. La sfârşit făcură meditaţia de zece minute, ca de obicei, Rumi scărpinându-şi în timp ce aştepta braţul stâng, peste plasturii care îi acopereau tăieturile. Apoi vorbi Mahesh.

— Ce ai vrea să spui, Rumika? zise el.

Ea se uita la podea.

— Îmi pare rău pentru ceea ce am făcut, zise Rumi.

— Poţi să te ridici, te rog, în picioare? spuse el cu voce severă.

Nu se uitau unul la celălalt. Ea se ridică, cu spatele la ei, punându-şi înapoi pe cap eşarfa care îi căzuse pe umeri.

— Poţi să atingi picioarele lui Guru-ţi? zise Mahesh.

Rumi făcu ce i se ceruse, evitând contactul vizual cu bărbatul din fotografie.

— Eu, Rumika Vasi… spuse Mahesh.

— Eu, Rumika Vasi… zise Rumi, rostind cuvintele de parcă numele ar fi aparţinut altcuiva.

— …promit prin aceasta, spuse Mahesh, să nu mă mai angajez niciodată într-o astfel de activitate.

— …promit prin aceasta să nu mă mai angajez niciodată într-o astfel de activitate, zise Rumi.

Shreene şopti ceva ca pentru sine, un amalgam de cuvinte pe care Rumi nu le putea auzi. Mâinile îi tremurau în poala după ce vorbise.

— Până la căsătorie, adăugă Mahesh.

— Până la căsătorie, spuse Rumi, întâlnind privirea lui Guru-ţi din fotografie, căutând semne de recunoaştere, întrebându-se dacă el ştia că ea minţea.

24

În următoarele două săptămâni Mahesh o duse personal pe Rumi la Oxford, rearanjându-şi seminariile şi organizându-şi supliniri pentru cursuri, aşa încât să poată sta în maşina şi să aştepte să o conducă înapoi la sfârşitul zilei. Liniştea din maşina era monotonă, aproape adâncindu-l în somn în timpul lungilor călătorii înapoi la Cardiff, şoseaua ameninţând să-l absoarbă, făcându-l să-şi piardă concentrarea la volan. Nu era sigur ce anume simţea legat de fiica lui. De fapt, Mahesh înregistra o absenţa generalizată a trăirilor emoţionale, cu excepţia melancoliei fără limita, care încă refuza să se topească în interiorul lui, o încărcătură de durere, pe care o purta oriunde mergea.

Evitau să intre în legătură apelând la cuvinte, găseau alte căi de a-şi îndeplini datoriile. O dată sau de două ori în timpul fiecărei curse, Mahesh îşi mişca brusc capul spre plăcuţa ce

indica o benzinărie, semnalizând atunci când treceau prin dreptul ei, arătând astfel că era dispus să oprească pentru o pauză de toaletă. Rumi clătina scurt din cap de fiecare dată, întorcându-se şi lipindu-şi obrazul cu putere de geam, de parcă ar fi urmărit să deschidă uşa împingând-o cu faţa şi să se rostogolească afară, să se lovească de pământ. El nu reacţiona la asta. În mod similar, la Oxford, când Mahesh o lăsa pe Rumi în faţa facultăţii, îi indica printr-o serie de trei gesturi discrete că avea să parcheze altundeva şi să se întoarcă sa o ia la sfârşitul seminarului: arăta spre volan, folosind un deget ca să simuleze un cerc pe parbriz, şi în cele din urmă o lovitură scurta energica pe ceasul lui de mână, însoţită de o încruntare. Conveniseră de comun acord ca acest limbaj al semnelor trebuia respectat de ambele părţi; a-l ignora ar fi fost ceva într-adevăr riscant: ar fi însemnat deportarea lor forţată înapoi în universul cuvintelor.

Acasă, Shreene urmarea de asemenea să evite conversaţia cu Rumi, dar avea mai puţin succes decât Mahesh în strădania sa. Când venea ora mesei se trezea spunându-i lui Rumi să aducă iaurt din frigider şi câteodată o ruga din greşeala să-l ducă pe Nibu să se spele pe mâini, retezându-şi brusc comenzile în momentul în care îşi amintea statu-quo-ul. Într-o singură ocazie îşi pierdu controlul şi se lupta să o facă pe Rumi să-i răspundă. Trecuse puţin timp de la confesiune, numai două zile după ce Rumi făcuse promisiunea. Shreene dădea cu aspiratorul pe coridor, vrând să termine înainte de a fi timpul să-l ia pe Nibu de la şcoală. Mahesh trebuia să vină acasă de la lucru, iar Rumi se hotărâse să-şi plece din camera ei şi să se uite la televizor în sufragerie, stând întinsa pe canapea în poziţia unui comatos venit din război. Shreene intra în încăpere, aducând cu sine huruitul violent al aspiratorului. Rumi dădu sonorul mai

tare, astfel încât râsul fals de studio şi invitaţii emisiunii se auzeau sub forma unor urlete.

— Da sonorul mai încet, zise Shreene.

Nu înregistra nicio reacţie.

— Nu e timpul să te întorci la tine în camera? întreba Shreene.

Deşi părea aproape imposibil, Rumi izbuti să dea sonorul încă şi mai tare.

— Vine tatăl tău acasă. Tocmai a dat telefon să spună ca pleacă de la serviciu.

Rumi apasă din nou pe telecomanda, iar zgomotul deveni insuportabil, o cacofonie urlătoare de voci şi distorsiune de sunet.

Shreene se aplecă spre ea, cu aspiratorul într-o mâna, încercând să acopere zgomotul.

— Dă-mi telecomanda aia, spuse, întinzând mâna libera.

Rumi se ridică şi se îndrepta spre uşă, ţinând strâns telecomanda. Rămase acolo, cu spatele la Shreene.

— Ce faci? urla Shreene în mijlocul camerei, învăluita într-un fundal sonor sălbatic. Aşa mă respecţi tu pe mine, nu-i aşa?

Rumi deschise uşa şi ieşi, cu tot cu telecomanda. Shreene se duse după ea, cărând aspiratorul, cu tubul târându-se pe podea, cu ţeava vibrând în mâna ei. Pe coridor încercă să o oprească pe Rumi să urce pe scări.

— Ce vrei? zise Shreene, trăgând-o pe fiica ei de umăr.

Rumi împingea în direcţia cealaltă, împotrivindu-se mâinii lui Shreene, strângând telecomanda şi mai abitir la piept.

— Ce vrei? spuse Shreene, cu vocea încărcată de o nota crescândă de disperare. Ce vrei? repetă.

Rumi făcu o întoarcere completă.

— Ce vrei? zise Shreene din nou, acum cu supărare în glas, încleştându-şi mai strâns degetele.

— Lasă-mă în pace, spuse Rumi, ridicându-şi buza de sus într-o expresie de dezgust arogant.

— Poftim? zise Shreene, ridicând ţeava aspiratorului până în dreptul genunchilor, bâzâitul intensificându-se. Până şi acum eşti încredinţată că ai dreptate? Chiar şi acum? După toate câte s-au întâmplat?

Rumi se trânti la podea, cu faţa la picioarele lui Shreene.

— Dispari! urla la maică-sa. Cară-te! Cară-te! Cară-te!

— Poftim? ţipă Shreene, împingând ţeava până când suportul de aspiraţie plat se sprijini de figura lui Rumi. Ce vrei?

— Cară-te! strigă Rumi, agitându-se şi împingându-şi faţa înspre suport, înfigându-şi nasul în perii de pe dos şi strigând în susul ţevii, în tunelul lung de aer urlător. Cară-te! zbiera. Cară-te!

— Ce vrei? strigă Shreene, controlând ţeava aşa încât să preseze suportul pe obrazul fiicei, împingând-o pe Rumi într-o parte. Îl vrei pe băiatul tău musulman, nu-i aşa? urlă Shreene, cu lacrimi înţepându-i ochii în timp ce pălmuia încă odată cu aspiratorul obrazul lui Rumi. Pe băiatul tău musulman? Asta vrei? Vrei să mergi la el?

Rumi apuca de suport cu ambele mâini şi se lovi cu capul de el, ciocnindu-şi fruntea de învelişul negru de plastic, de fiecare dată mai tare, ca un ciocan pe o nicovala.

Zgomotul aparatului înceta, lăsând în urma sa un abandon hârâitor. Shreene se uită în lungul cablului electric şi îl văzu pe Mahesh, la celălalt capăt al coridorului stând cu ştecărul în mână.

— Nu face asta, îi spuse bărbatul lui Shreene, lăsând ştecărul pe podea. Încetează chiar acum!

El îşi aşeză servieta în debaraua de sub scări şi trecu pe lângă amândouă, intrând în

bucătărie.

La trei săptămâni după promisiunea sa, Rumi se întorcea la Oxford singură. Mahesh nu reuşise să găsească un suplinitor pentru cursurile lui şi trebui să admită că nu putea să o ducă pe Rumi cu maşina peste tot, ca o îndeletnicire permanenta. Într-un fel, era uşurat de faptul că nu există nicio ieşire. Deşi instaurase un regim de supraveghere de douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru asupra lui Rumi, ca un plasture aplicat pe o rană adânca, în răstimpul tăcut pe care îl petreceau împreună se gândea în mod constant la cele întâmplate. Un plasture putea fi doar o aducere aminte a rănii pe care o acoperea. Mai erau doar două săptămâni până la sfârşitul trimestrului şi el nu avea altă variantă decât să o lase să meargă nesupravegheată. Shreene avu grijă să discute cu Rumi despre asta. Dimineaţa, în bucătărie, i se adresă în timp ce îi pregătea pacheţelul.

— Asta înseamnă că avem încredere în tine, spuse Shreene, sigilând cutia de merinde cu folie adezivă şi cu o învelitoare albastra de plastic, găsindu-i apoi loc în rucsacul fetei.

Rumi dădu din cap.

— Ce? întreba Shreene. Asculţi?

— Da, răspunse Rumi placid.

Shreene încheie haina fiicei sale, petrecându-i fularul în jurul gâtului, apoi o conduse afară, la maşina, unde aştepta Mahesh să o ducă la gara.

— Înţelegi ce trebuie şi ce nu trebuie să faci? o întreba femeia pe Rumi în prag, în momentul dinaintea plecării.

— Da, răspunse Rumi monoton.

— Încearcă să nu te atingi de vreun băiat, spuse Shreene, coborându-şi vocea şi oferindu-i lui Rumi o mângâiere scurtă, trecând uşor cu degetele

peste parul ei, de parcă ar fi îndepărtat un fir de praf.

25

Era ziua dinaintea Examinării Penale. Realitatea aceasta stătea desfăşurata în mintea lui Rumi în timp ce se zgâia pe fereastra la o autostrada străjuita de câmpuri muiate în ploaie, pigmentată cu mici detalii – câteva serpentine de oi, cărarea din deal înnămolită. „Mâine urmează să aibă loc Examinarea Penala şi nu ştie nimeni în afară de mine”, se gândi ea, cu obrazul lipit de fereastra. Era o pastilă amară a minţit, care îi făcea gura punga, aşteptând să se transforme în ceva ce putea mesteca, digera şi înţelege.

La autogara cumpăra trei tablete mari de ciocolata. Stând într-o staţie de autobuz, mâncă fiecare bucata, ascultând ploaia ameţită pe cupola de plastic de deasupra, simţindu-şi rucsacul mişcându-se în spinare, cu chingile de susţinere prinse cu o catarama peste piept. Apoi începu să meargă, croindu-şi drum în susul şoselei cu magazine, cafenele, agenţii de turism, cârciumi, până când ajunse la artera principală, o încrengătură de străzi în faţa ei, fiecare purtând propriile vestigii ale istoriei, clădiri care pentru Rumi erau vechi – vechi de când lumea. „Vechi” era singurul cuvânt; termenul „vechi” era unicul ce-i trecea prin minte pentru a descrie puterea lor. Se simţea proastă, lipsită de un vocabular pentru istorie – arhitectură, bătălii epice, ere, războaie, regi şi regine – niciuna din ele înţelese. Nu ştia de ce, dar o făceau să izbucnească în plâns, zidurile acestea uriaşe, vechi, care compuneau o biserică ridicata spre ceruri, faţada unui teatru somptuos pe dreapta, fortăreaţa înalta a unei facultăţi în stânga. Se uita la intrarea arcuită a facultăţii, apărată de o uşă, cu lemnul bătut în cuie, deschisă doar îndeajuns pentru a sugera un patrulater de jad. Închise ochii pentru un moment.

Îşi simţea inferioritatea; greutatea cărţilor şi a hainelor din spinare păreau să-i deformeze poziţia corpului, obligând-o să se îndoaie ca o veritabilă proscrisa, o cocoşată ghemuindu-se în timp ce se zgâia la unul dintre cele mai renumite simboluri ale oraşului. Probabil chiar una dintre cele mai renumite imagini din lume, se gândi ea. Oamenii fotografiau de zor în timp ce Rumi privea, zburătăciţi de ghizii care se poziţionau în faţa diferitelor clădiri cu diverse grade de interes. Ea nu făcea parte din familia aceasta. Era prea frumoasă pentru înşelătorie – prea veche şi importantă pentru a tolera infidelitatea, prea obsedant de semnificativa şi romantică pentru ea, un muzeu viu de gânduri profunde, adăpostind oameni care înţelegeau, oameni curaţi, relevanţi, care îmbogăţeau moştenirea trecutului cu fiecare clipă a vieţii. Rumi şi-i imagina plimbându-se prin parcurile acestor facultăţi, încuindu-şi lacătele de la biciclete în timp ce făceau schimb de idei, bând la taverna de la capătul şoselei din faţă, aceşti oameni insuportabil de profunzi, revelând strălucirea lor intelectuala ca adevărul, reflectând lumina unul de la altul, aşa încât străluceau precum nişte stele faimoase în aceasta galaxie a cunoaşterii, dormind şi lucrând în aceste clădiri la care se uita ea acum, într-o manieră la fel de detaşată ca şi grupul de turişti japonezi care apăruse doar la câţiva metri depărtare.

În seara aceea Rumi desfăcu punga de un kilogram de seminţe de chimen în camera ei şi mânca încet până în zori. Evitase cina cu Doamna Minus, cerând să-şi ducă mâncarea în cameră, aruncând pe fereastra lasagnele cu legume gata preparate de îndată ce fu sigură că gazda adormise. La început gustul fusese respingător, gustul de seminţe crude sparte provocându-i o reacţie violenta de greaţă, după şapte săptămâni de abstinenţa. Dar în câteva secunde mişcarea familiara a limbii ei aducea seminţele în dreptul

dinţilor pentru a fi zdrobite, simţind zimţii unei pulverizări de seminţe noi pe măsură ce înghiţea de fiecare dată şi se obişnuia cu chimenul. În timp ce mânca scria neobosit, emisiunile ce se schimbau din ora în ora pe Fox FM fiind o călăuza pentru călătoria ei prin noapte, rânduind munca pe care o avea de făcut aşa încât să abordeze totul metodic.

Când termina de scris fiecare rând, copiind o formula sau o ecuaţie din carte, o rupea de pe pagină, împăturind-o până când ajungea o bucăţică mică de aproximativ un centimetru pătrat. Încet, în cuprinsul nopţii, construi rând după rând articole din acestea elastice, care se ridicau din pliurile lor ca nişte armonici mititele. În partea de sus a fiecărei bucăţi făcu câte un punct, de culoare corespunzătoare materiei. Algebra primi turcoaz, culoarea ei preferată, în încercarea de a ţine în frâu teama pe care i-o inspira. Geometriei îi fu alocat un roşu extrem de vizibil. Probabilitate şi statistici, cele mai mici dintre grijile ei, fura marcate cu un galben-deschis şi de neobservat. Mecanica, brutal de reală şi neiertătoare până la capăt, primi o faţă nouă, purpurie. Până în zori crease 673 de pătrăţele, o tapiserie de informaţii de mărimea unei îmbucături care stăteau pe masa ei, în loc să adăsteze în capul ei.

Examenul se desfăşura după-amiaza, dar Rumi trebuia să se întâlnească cu Whitefoot la prânz, cu două ore înainte de a începe. Totul fusese stabilit cu săptămâni înainte, imediat ce Mahesh aflase că prietenul său avea să fie la Oxford pentru o conferinţă de o zi. Verificase orarul lui Rumi şi îi ceruse lui Whitefoot să o întâlnească. Când Rumi îşi dădu seama că era aceeaşi zi ca şi Examinarea Penala, cel mai bun lucru pe care putu să-l facă fu acela de a spune că avea un lector-oaspete în respectiva după-amiaza, aşa că trebuiau să termine până la 12.30. Noroc ca minciuna fusese destul de convingătoare şi Mahesh nu controlase. Deşi Examinarea Penala nu reprezenta o examinare

publică, domnul Mountford decisese să o ţină într-o încăpere mică, la Şcolile de Examinare de pe strada principala. Această dorinţă aparent perversă de a o face pe Rumi să ia procedura în serios afectase şi stilul vestimentar al lui Rumi: i se permitea să intre în clădiri doar în culorile „atenuate” tradiţionale de examen, combinaţia de alb şi negru. Îmbrăcase câte straturi fusese posibil, începând cu sutienul şi chilotul, acoperindu-le cu o lenjerie de corp neagra, dintr-o bucata mulata pe corp stil leopard, rulând pe picioare ciorapi groşi de culoarea gri-închis, apoi o fustă-pantalon lunga şi neagra, o cămaşă groasă albă de bumbac şi un pulover negru cu nasturi peste cămaşa. În buzunarul puloverului puse bentiţa subţire neagră pe care i se cerea sa o poarte ca un fel se cravata, gata să o înfăşoare în jurul gâtului chiar înainte de a intra în clădire. O pelerina academica fără mâneci alcătuia ultima redută de veşminte.

Doar când fu complet îmbrăcată se gândi unde să ascundă bucăţile de hârtie. Avea nevoie de cinci locaţii diferite pentru a ţine materiile separate, fiind necesar şi un acces corespunzător de uşor. După o perioadă de experimentare se decise pentru căptuşirea suprafeţei din partea stângă a sutienului cu algebra şi îndesarea cupei drepte complet cu mecanica, drept materie prioritara. Fu nevoie de stăruinţă, dar, odată încheiata manevra, puloverul părea să acopere dâmburile acum neregulate ale sânilor ei, deşi Rumi simţea cocoloaşele de hârtie mutându-se şi schimbându-şi forma de fiecare dată când încerca să verifice funcţionarea sistemului, ducându-şi mâna la sânul stâng ca să scoată pătrăţele dintr-o secţiune a părţii aceleia a sutienului. Transcrisese prea multe formule. Teama de a nu şti nimic atrăsese cu sine o lipsă a selectivităţii. De asemenea, era supusă unei lipse generalizate de control asupra locurilor de acces. Deşi încercase să improvizeze o organizare în cadrul fiecărei

secţiuni (punând algebra liniara sub sân, de exemplu, şi algebra abstractă în stânga cupei), bucăţelele se amestecaseră în mod inevitabil. Totuşi, nu avea de ales: trebuia să continue. Geometriei îi fu menit cracul stâng al ciorapilor, înghesuita de-a lungul părţii din faţă a coapsei, terminându-se în dreptul genunchilor. Probabilităţile şi statistica ajunseră în cracul drept în acelaşi fel, din fericire cu mult mai puţine bucăţele. Se ridica, şi diferite părţi ale corpului ei furnicau într-o armonie întortocheată, împungând-o cu vârfurile strivite de hârtie de caiet. Merse la oglinda, simţind înţepături în timp ce se mişca.

— Au! sâsâi Rumi, când o bucată mare de algebră se insinua în carnea sânului ei stâng. La naiba! spuse, încleştându-şi maxilarul, când nişte mecanica ţâşni pe neaşteptate din cupa ei dreapta, sărind şi aşezându-se în decolteu.

Partea din faţa a coapsei stângi înţepa dureros, de parcă suferea de miliaria. Îşi petrecu dimineaţa aranjând şi rearanjând. Când Doamna Minus o chema pentru drumul în oraş, ansamblul era deja suportabil.

Whitefoot stătea la o masă mică plasată lângă fereastra atunci când Rumi intra în cafeneaua Queen’s Lane, un loc care părea bine cunoscut turiştilor, judecând după numărul ocaziilor în care ea trecuse pe acolo şi se oprise pentru a se uita la biscuiţii umpluţi cu cremă şi la tartele cu ciocolată din vitrină. El dădu din cap spre fata, un zâmbet înflorindu-i pe chip la fel ca întotdeauna. Aşezându-se, Rumi realiza că nu se întâlnise niciodată cu Whitefoot în afara casei lor, şi niciodată fără ca Mahesh să fie de faţă. Faptul că el era acelaşi vechi Whitefoot reprezenta un mic şoc pentru ea. Deşi trecuseră ani buni de când făcuse ultima oară un asemenea lucru, atunci când bărbatul introduse mâna în buzunar, ea se aştepta să scoată o acadea şi să i-o strecoare în mâna pe

sub masă. De data aceasta însă îi înmâna o pungă de hârtie îmbibată de ploaie.

— E timpul să citeşti asta, zise el rânjind. E timpul pentru o educaţie adevărata, domnişoara Vasi cea extravaganta!

Rumi scoase un sunet nervos, un râs forţat, şi dădu la o parte hârtia maro care formase o coaja umeda în jurul copertelor.

— *În apărarea marxismului,* citi ea cu glas tare, cu tremur în voce. De Lev Troţki.

— Aşa e, iubito, zise Whitefoot bine dispus. Citeşte-o din scoarţă-n scoarţa, şi vom începe discuţiile la următoarea mea vizita. Mai am o conferinţă din asta în ianuarie, aşa că m-am gândit să vin mai devreme cu lectura ta pentru Crăciun.

— Mulţumesc, zise Rumi formal.

Se uita la Whitefoot şi se gândea la toate: Examinarea Penala, aragazul spart, faţa raniţa a lui Shreene, o perie de la aspirator, lacrimi – cele neplânse ale lui Mahesh; ochi umezi şi deprimaţi, un sărut, degete pe pieptul ei, unghii ciupind chiar în acea clipă precum nişte pumnale de hârtie în sutienul ei, sublinieri cu roşu pe o pagina cu ştiri, dezgust, dezgust complet. Se gândea la toate şi se apleca înainte, simţind ruşinea ca pe o centura ce-i încingea stomacul, prea strânsa ca să poată respira. Whitefoot nu ştia nimic, se gândi Rumi, ţinându-şi mâinile peste burta. El credea că universul se reducea la cărţi care trebuiau citite şi discutate. „Imaginează-ţi un astfel de univers, se gândi ea. Imaginează-ţi un astfel de univers”.

— Ce-i cu tine, fato? râse Whitefoot, turnându-i lui Rumi o ceaşcă de ceai dintr-un ceainic chinezesc cu model, care zăngăni atunci când îl puse înapoi pe masă. Şi ce-i cu înfăţişarea asta incredibil de extravaganta? De când ai început să te îmbraci ca şi când ai avea de două ori vârsta ta?

— De la o vreme, zise Rumi, scuturându-şi piciorul stâng sub masa ca să încerce să disperseze înţepătura umpluturii din ciorapi.

Îşi dăduse jos roba înainte de a intra în cafenea, dar aceasta nu-l împiedicase pe Whitefoot să bage de seamă, pare-se.

— Oooh! făcu Whitefoot. Scuză-mă, draga mea! N-am vrut să te jignesc. Sunt doar un boşorog. Ce ştiu eu? Se aşteaptă de la tine să te îmbraci elegant aici, la cursuri şi toate cele?

— Numai… orice vrei, zise Rumi, dând din picior cu viteză sporita, zgâlţâind piciorul, cuprins acum de furnicături. Numai… orice vrei să porţi.

Whitefoot se apleca deasupra mesei şi îşi apăsa mâna pe braţul lui Rumi într-o încercare de a potoli mişcarea ei nervoasă.

— Ascultă, copila, zise el. Ce te deranjează? E totul OK? Araţi un pic amărâta, trebuie să spun. Tocmai am băgat de seamă, acum că te văd de aproape.

El se uită atent la Rumi, încruntându-se glumeţ, aşteptând ca ea să mărturisească. Fata îşi duse degetele dedesubtul ochilor într-o încercare involuntara de a-şi ascunde cearcănele, apoi îşi ridică palmele, acoperindu-şi complet ochii. Whitefoot râse şi datina din cap.

— Of, Doamne, zise el. Am dat iar cu bâta-n baltă, nu-i aşa? Luă o sorbitură din ceaşca de ceai. Ignora-mă. Oricum, ce vrei să mănânci, Ru?

Rumi tresări la auzul nefamiliarului apelativ.

— Unde sunt celelalte conferinţe ale dumneavoastră? întreba ea.

— La ce te referi?

— Adică, unde sunt celelalte locuri în care mergeţi la conferinţe?

— Păi, variază. Anul ăsta am fost la câteva: Manchester, Felixstowe, una la Geneva, care a fost grozavă. Unde altundeva? Brighton, Coventry…

— E la mare, nu-i aşa?

— Care? Brighton?

— Da, zise ea, repetând întrebarea. E la mare, nu-i aşa?

— O, da! Brighton a fost nemaipomenit! Am avut parte de o cazare nostima cu demipensiune de genul auzi-oceanul-noaptea, cu proprietăreasă fără-zorzoane, ştii tu. Încântător! Da, Brighton are un adevărat simţ al comunităţii, oameni care au decis să se întoarcă la natura lor originara. Deschide-te, fii pe aceeaşi lungime de undă, ieşi din competiţie, toate astea. N-o să găseşti oameni omorându-se pentru cecurile lor de plata în Brighton.

— Atunci de ce nu locuiţi acolo?

Whitefoot râse zgomotos.

— OK, buna întrebare, zise el dând din cap. Da, mizează pe spusele mele.

— Ştiţi cântecul ăla al lui Bob Dylan?

— Care?

— Zice cam aşa: „Fetele din Brighton sunt ca luna/ Fetele din Brighton sunt ca luna”.

— Ştii ce? Nu l-am mai ascultat pe Bob de ani de zile. Totuşi, categoric dai dovada de perspective, trebuie să recunosc. Cine ţi-a făcut cunoştinţă cu el?

— L-am auzit doar undeva, zise Rumi.

— Şi cum ziceai că suna?

— „Fetele din Brighton sunt ca luna/ Fetele din Brighton sunt ca luna”.

— Deci nu-s versurile lui cele mai complicate.

— Îl ştiţi, spuse Rumi. Trebuie să-l ştiţi. Apoi spune ceva despre ploaie. „Arata precum stropii de ploaie”. Cam aşa ceva, zice el. „Fetele din Brighton sunt ca luna”. E aşa de frumos. E despre doi oameni care pur şi simplu pleacă împreună…

Whitefoot chicoti cu blândeţe.

— Desigur. Mă întrebam cât de mult avea să dureze, zise el într-un murmur.

— Ce să dureze?

— Nimic, zise Whitefoot. O chemă pe chelneriţă cu meniul, apoi privi în ochii lui Rumi. Ce vrei să spun? zise el. Eu cred doar… că tu ai nevoie de ceva timp ca să descoperi ce este important pentru tine, ce se află în oasele tale, ştii, umplutura ta, măduvă, miezul care te alcătuieşte. Tu nu ai putut să…

— Ce să dureze?

— Poftim?

— Spuneaţi că vă întrebaţi cât de mult avea să dureze. Ce să dureze?

— Cât de mult… până când… Au, asta-i delicat… Nu ştiu în ce mă bag aici.

Se întrerupse, sorbind îndelung din ceaşca de ceai, şi îi aruncă lui Rumi o privire prevenitoare.

— Ce? Vă e teamă de ce va crede *tata?* spuse Rumi, zeflemitor. *Iubitul* meu tată, cel mai scump tătic.

Îşi muşcă buza de jos.

— Hei!

— Ce credeţi că ar trebui să fac? Ochii ei ameninţau să se umple din nou cu lacrimi. De ce nu puteţi s-o spuneţi, pur şi simplu? De ce trebuie să fiţi aşa de imprecis şi… aaa, aşa de confuz… la fel de laş ca restul? Voi toţi!

Penultimul cuvânt ţâşni ca o săgeata de pe buzele ei, aducând cu un vaiet, mai sonor decât intenţionase. Două femei de vârstă mijlocie aflate la masa din spatele lui Whitefoot îşi întrerupseră conversaţia, coborându-şi vocile şi ridicând sprâncenele.

— Haide, iubire, zise el stângaci, apăsându-şi palma pe încheietura mâinii ei. Îi atinse degetele, ca într-un joc sentimental. Haide, nu te supăra, ia-o încet, rosti, încercând s-o îmbuneze.

— Vă e uşor să spuneţi asta, spuse Rumi. Uşor să daţi ordine de pe tronul înalt de…

Se lăsă brusc pe spate în scaun, apoi se trase înapoi de parcă avea de gând să se ridice.

— Stai un pic! zise Whitefoot, apăsând mai hotărât cu mâna pe încheietura ei.

Rumi încercă să-şi smulgă mâna din strânsoare.

Whitefoot îşi aşeză cealaltă palmă pe braţul ei liber, îndemnând-o să se calmeze.

— Te înţeleg, spuse, încreţindu-şi fruntea. Te cunosc de când erai un bebeluş mititel, Rumika! Mă tulbură să te văd aşa. Vreau să fii fericita.

— Chiar aşa? Vocea ei era plângăreaţă, devenind brusc ca cea a unei copile. Atunci ce să fac?

Whitefoot trase aer în piept de parcă tocmai voia sa răspundă, apoi îşi întoarse privirea, ca şi cum ar fi fost jenat de intensitatea întrebării ei.

— Ce? zise ea. Ce să fac?

— Haide, Ru, zise Whitefoot. Nu e chiar atât de râu. O să fii OK.

E normal să… Ăăă, să te simţi nesigura câteodată la vârsta ta. Dar tatăl tău e foarte… mândru de tine şi toate cele. Eşti o domnişoară foarte cultivată.

— Oh, încetaţi numa'! zise Rumi, acoperindu-şi urechile cu mâinile.

— Poftim? zise Whitefoot, părând sincer şocat.

Întinse mâna într-un gest şovăitor, apoi o lăsă să alunece înapoi pe tăblia mesei.

— Încetaţi cu aceleaşi vechi… aceleaşi vechi… aceleaşi, aceleaşi, aceleaşi prostii, zise Rumi, peste fundalul amuţit din urechile ei. Le-am mai auzit pe toate.

Şcolile de Examinare erau peste drum de cafenea. Rumi stătea afară şi îşi lega bentiţa cea neagră în jurul gâtului, transpirând sârguincios sub straturile de îmbrăcăminte. Necesitase ceva timp să se descotorosească de Whitefoot. Fusese nevoita să meargă la Biblioteca Bodleian cu el, ca pentru un studiu privat, după ce isprăviseră dejunul. Şi acum se afla la Şcolile de Examinare. Decorul clădirii părea oarecum ameninţător. Ea observa o scenă sculptată deasupra intrării, prezentând un rând de bărbaţi în robe lungi şi purtând pălării pătrate îngenunchind în faţa unei siluete în vârsta, îmbrăcată asemănător, care şedea într-un jilţ. Părea să-l binecuvânteze aşa cum face un guru cu un discipol merituos, aşezându-şi mâna pe capul bărbatului, care se închina dinaintea lui. Rumi clipi, o picătură de transpiraţie intrându-i în ochi şi înceţoşându-i lentila de contact. Nu păreau a fi alţi studenţi în jur, dar erau o mulţime de oameni îmbrăcaţi elegant, probabil cadre didactice, care intrau şi ieşeau din clădiri. „Ce fac ei tot anul? se gândi Rumi. Examene erau doar în iunie, nu?” Câţi oameni se aflau acolo ca şi ea, aruncaţi în dizgraţie?

Înăuntru fu destul de uşor să găsească încăperea, care, în pofida sălilor solemne pe lângă care trecu, se dovedi a fi un spaţiu mic de birou cu şase mese şi scaune, dulapuri de acte, cărţi, obişnuitele anexe academice. În minte îi reveni clădirea de matematică din Swansea, cu timpul de examen cronometrat în mod ritualic de tatăl ei, totul insinuându-se printre amintirile de sâmbătă seara cu o strălucire nostalgică acum. Domnul Mountford se afla deja acolo, răsfoind nişte hârtii la o masă plasată în colţul încăperii.

— Examenul trebuie să înceapă în două minute, zise el ridicându-şi privirea şi arătând spre un ceas mare pe perete. Te sfătuiesc să-ţi intensifici pregătirile.

Rumi vaza masa care îi fusese desemnata, aflata drept în faţa domnului Mountford, dar mai în stânga. Erau trei hârtii pe tăblie, întoarse pe dos, în aşa fel încât se vedea doar alb, cu o foaie Uniata de examen lângă ele. Ea se aşeza, cu sutienul foşnind, şi îşi dădu seama cât de aproape se afla de profesor din punct de vedere al spaţiului fizic. El fusese forţat să dea un examen individual doar cu Rumi. Părea scandalos, obscen chiar. Oare ce s-ar întâmpla dacă Rumi şi-ar pune mâna în sutien chiar acum, ca să scotocească la noroc după nişte algebra abstractă? El ar vedea totul cât se poate de limpede. Domnul Mountford ridica mâna şi o coborî; o mişcare rapida, anunţând începerea examenului.

Ea întoarse hârtia şi se uita la întrebări. Un râs stupid îi scăpă de pe buze: un şuierat alunecos, ca o înfiorătoare ultima suflare pe patul de moarte. Domnul Mountford îşi ridică sarcastic privirea înspre Rumi. Ea se uita din nou la prima pagină, ţinându-şi respiraţia. Cerinţele o depăşeau. Recunoştea atât de multe – felul în care numerele şi literele erau înşiruite: ştia ce urmăreau. Dar nu putea să ofere o rezolvare. Încă o ţâşnire a aerului din plămâni, ca şi golirea foalelor.

— E în regulă totul? zise domnul Mountford, apăsându-şi ochelarii în jos pe nas aşa încât să o poată vedea pe deasupra lor, fruntea încruntata ilustrându-i iritarea.

Rumi dădu din cap ca da. „Asta nu e viaţa mea, se gândi. Asta nu e viaţa mea”. Cuvintele alcătuiau un amestec agitat, întunecându-se în capul ei ca liniile unui pendul giroscopic. Nu avea să ia examenul ăsta. Nu avea să-şi pună mâinile în ciorapi şi să se roage să găsească răspunsurile, nu avea să cerşească intervenţia lui Dumnezeu în această tombola oarba de notiţe adunate în jurul trupului ei.

— Ha-ha! făcu ea într-o izbucnire, de parcă şi-ar fi dres glasul.

Domnul Mountford ofta cuprins de exasperare.

— Poftim? spuse el, dându-şi jos ochelarii şi aşezându-i pe masă. Rumika, chiar trebuie să…

— Trebuie să merg la toaletă, spuse Rumi, uitându-se în ochii lui, vocea ei provocându-l.

— Rumika, te rog foarte mult! zise profesorul fără a-şi mai ascunde iritarea. Trebuie să înţelegi importanţa acestei examinări! Vreau să spun, asta e chiar prea de tot!

— Mă duc la toaletă! spuse Rumi vesela, ridicându-se şi strecurându-se spre uşă, luându-şi rucsacul cu un chicotit isteric. Treburi de femeie, ştiţi! zise, făcându-i cu ochiul, un gest nelalocul lui, şi smucindu-şi capul în jos pentru a explica de ce îşi lua geanta.

— Rumika! spuse profesorul, împingându-şi în spate scaunul.

Avea un avantaj de aproximativ treizeci de secunde, înainte ca el să se dezmeticească; aşa aprecia ea, în timp ce fugea pe coridoare, gonind din răsputeri, simţind muşchi la picioare pe care nu ştiuse că îi avea. Gândea chiar în ritmul gâfâielilor în timp ce fugea: o se-cun-dă, o gură repezită de aer şi apoi două se-cun de trei se-cun de! Cuvintele se dădeau de-a berbeleacul prin mintea ei. Fusta-pantalon îi flutura în jurul coapselor, rucsacul săltându-i în spinare în timp ce alerga rapid, trăgând cu putere oxigen în plămâni, râzând cu chipul transpirat atunci când oamenii se întorceau să se uite la ea. Două femei îşi întrerupseră conversaţia desfăşurata în holul din faţa intrării atunci când Rumi accelera pe lângă ele, lovindu-se de cotul uneia, simţind bucăţelele de hârtie înţepând-o în coapse în plina alergare.

— Scuze! striga ea, aruncându-şi vocea în urmă peste umăr, ca pentru a alunga ghinionul, precum sarea, în timp ce fugea pe scări în jos, în strada principală, apoi traversa în goană, imaginându-se dispărând în spatele autocarelor

mari ca o eroină într-un film. Alerga în josul Queen's Lane, simţindu-şi viteza, de neoprit când se abătu după colţ ca o motocicleta, nimerind într-un card de turişti, iarăşi japonezi. Hei! le striga ea.

Erau adunaţi lângă Biblioteca Bodleian, ascultând placa hodorogita a unui ghid îngâmfat.

Rumi îşi introduse mâna în sutien şi apuca un pumn uriaş de bileţele, strivindu-le între degete şi aruncându-le spre turişti în timp ce trecea în viteza pe lângă ei: poate cincizeci sau mai multe – bucăţele de hârtie care pluteau în vânt precum nişte confetti, atât de dulci, aproape comestibile, cum fluturau în jos peste capete. Lumea se întorcea *en masse* să o privească, în vreme ce ea dispărea după un alt colţ, eliberându-se de tortura de pe piele, scotocind în locurile ascunse după alte articole supărătoare.

— Atenţiune! spuse Rumi, chicotind zgomotos atunci când împroşca o familie cu geometria: părinţii cu doi copii de aproximativ cinci şi opt ani, plus cărucior, brusc acoperiţi cu o altă ninsoare multicolora ce îi învăluia precum petalele în timp ce Rumi continua să fugă, ca Femeia-Fantastică, având foc în călcâie, un motor cu reacţie supermecanizat care o purta tocmai înspre gară.

Când intra în zonă – o interfaţa atât de familiara pentru toate sosirile şi plecările din noua ei viaţa – se opri în centrul foaierului şi gâfâi după aer. Ce era de făcut acum? rămase în aşteptare, sperând la un semn secret, o poartă care să se deschidă asemenea panoului fals în spatele acelui faimos dulap, din cărţile pe care le iubise în copilărie, şi să o conducă pentru tot restul vieţii. Gâtul o ustura, cotropit de ameninţarea lacrimilor, dar ea lovi cu palma aerul, râzând, sprijinindu-şi mâinile pe genunchi atunci când se aplecă înainte şi încercă să-şi recapete suflul. Ce era de făcut acum? Trebuia să ştie ce avea să se întâmple mai

departe. După toate planurile, iluziile, scenariile de vis extraordinar de complexe pe care le crease de-a lungul ultimelor câteva luni, se găsea aici, cu un mâr în cutia cu merinde, cu patru monede de zece pence, aceleaşi vechi monede dintotdeauna, şi cu un rucsac plin de cărţi de matematica inutile…

În cele din urmă avu câştig de cauză stilul de moda veche. Rumi avea să fie o pasagera clandestina, cineva care se încredea în noroc, ca un spion tânăr sau vreun detectiv dintr-o carte: ajuns acolo aproape întâmplător, aproape inocent. Fugi pe peron, direct la un tren care aştepta, cât de rapid putu; picioarele nu i se potoliră până când nu ajunse la toaletă; încuie uşa gâfâind, apoi se aşeza pe capac, aşteptând ca trenul să pornească.

EPILOG

„Chiar şi aici e ploaie, se gândi ea. Se spune că locul cel mai ploios din ţară e Cardiff, dar chiar şi aici e la fel”.

Umezeala împânzea cerul ca o tămâie specific britanica: un miros muiat de umiditate, dominând aerul pe care Shreene îl respira acum, de parcă ar fi stat de fapt mai degrabă într-un nor, decât pe o bancă pe malul mării. Odată, când îi făcea baie lui Rumi (una din ultimele daţi înainte ca Rumi să înceapă să se spele singură), apa fusese deosebit de fierbinte şi încăperea deosebit de rece, făcând ca aburul să se ridice în rotocoale. Rumi fusese fascinată de ceaţa magică, atât de palpabila, îşi afundase chipul înăuntrul ei şi privise cu concentrare deplina, de parcă vedea abur pentru prima dată.

— Mami, eu pot să văd tot felul de cercuri mici înăuntru! explicase ea, cu un extaz liniştit în voce. Mami, am descoperit-o, uite! zisese ea, ridicând mâna ca să o tragă pe Shreene în jos. E o descoperire? Am descoperit-o eu?

Amintirea o făcu pe Shreene să se cutremure: o reacţie la cuvântul „mami”, o

senzaţie de repulsie la dorinţa lui Rumi de-a face pe plac, ambiţia inocenta a „descoperirii” ei, intimitatea dezinvolta din vremea aceea. Era oare înainte de a muri Bapu? Chipul lui Rumi, culoarea făinii de grâu cernute, ochelarii ei ca de jucărie pe marginea vanei – prima ei pereche de ochelari, cea care fusese răspunzătoare pentru lacrimile lui Shreene atunci când Rumi venise acasă cu ei, la vârsta de şapte ani, mândra moştenitoare a miopiei tatălui. Trebuia să se fi controlat atunci? Să nu fi plâns aşa pentru o fiică pe veci asuprita de ochelari? Era uşor acum să privească înapoi şi să considere totul greşit.

„Dragoste tenace” o numise el. Mahesh preluase de undeva expresia. Dar ce era tenace la ea? El era atât de insistent comparat cu tatăl ei, cu tatăl lui chiar – ei nu ar fi încurajat niciodată o fată să reprezinte atât de mult, să năzuiască atât de departe, să încerce să zboare astfel. Dragostea nu fusese niciodată pusă sub semnul întrebării. Oricum, ce era dragostea? Totul, orice, totul pentru ea, şi acum nimic. Unde să mergi pentru a înţelege cum stau lucrurile cu dragostea? Adică, în aceasta ţara, unde tot ce avea de-a face cu dragostea era cu susul în jos. Unde te agitai în ape, cu picioarele scufundate, doar ca să ajungi să nu te îneci, doar ca să-ţi păstrezi demnitatea, să rămâi viu ca tu însuţi, nu ca altcineva. Nu ştia oare Rumi – micuţa ei, izbucnirea karmica a propriului ei vagin –, nu ştia cât de uşor ar fi fost să înceteze să lupte pentru ea? Cât de egoist ar fi fost? Cum ar fi nedreptăţit-o dacă ar fi lăsat-o să-şi distrugă trecutul, viitorul, cu toată deruta ei? O fată atât de isteaţă, aşa un diamant mic de infinite posibilităţi tăiat riguros, tăios la muchii, sclipind de speranţă.

Ultimele trei săptămâni reprezentaseră cel mai lung exerciţiu de durere zilnica din viaţa lui Shreene. Nu simţise niciodată durerea atât de violent şi de incontrolabil – cea fizică şi cea

mentală, combinate. Scrâşnea din dinţi noaptea şi şchiopăta ziua. Nici când se născuse Rumi nu duruse astfel, nici măcar atunci când murise Bapu. Niciuna din suferinţe nu se putea asemăna cu această senzaţie de piele sfâşiata pe care o simţea pe întregul corp, senzaţia de ardei iute frecat dureros în creierul ei din momentul în care se trezea până când se asigura că Nibu se dusese la culcare şi îl aştepta pe Mahesh să i se alăture.

Toţi ştiau. Toţi aveau o opinie. De la familia meschina care ţinea magazinul din colţ – mama din Gujarati, cu preocupările ei de informatoare, dorind să afle întreaga poveste de la Shreene când ea intra acolo ca să cumpere lapte –, până la învăţătoarea lui Nibu, oferind o mângâiere ocrotitoare braţului lui Shreene în momentul în care îşi exprima îngrijorarea legată de felul cum Nibu „face faţă", când ea mergea să îl ia în zilele de după plecarea lui Rumi. Şi Mahesh avea parte de acelaşi tratament: de la oamenii de la universitate, de la catedra lui, nu doar necunoscuţi, ci colegii lui, cadre membre ale consiliului. Cel mai umilitor lucru dintre toate, însuşi profesorul Levinson se oprise pe coridor şi întrebase de „situaţia" lui Mahesh, cu un profesionalism solemn răzbătând din voce atunci când ceruse să fie „ţinut la curent", apoi plecase. Fuseseră atât de confidenţiali în toţi aceşti ani, atât de singuri, autoizolaţi prin teama lui Mahesh de influenţe din afară, incapabili de a avea încredere în oameni, iar acum erau total expuşi ochiului public. Toată lumea cunoştea problema lor.

Parte din asta o reprezenta ruşinea. Era atât de vizibila. Cunoşteau o poveste despre un băiat care îşi pusese degetul mare într-un dig pentru a împiedica inundaţia – Rumi o adorase, în copilărie. Şi acum ea fugise de acasă şi îi lăsase să se înece într-o revărsare de ura. Shreene şi Mahesh erau supuşi unui potop de ostilitate şi de procese de intenţie, unei antipatii despre care Shreene nu

ştiuse niciodată cu adevărat că exista. Sau poate că ştiuse? Fusese cu siguranţă sugerată în acele articole timpurii din ziar, dar nivelul acesta de furie? Oare ştiuse Rumi despre asta?

Toate reportajele, radioul, televiziunea şi în special ziarele îşi uniseră forţele în a da dovadă de o atrocitate îngâmfata, o agresivitate generalizata de apostoli ai adevărului. Unii erau mai zgomotoşi decât alţii – uneori articolele dezaprobau doar liste de date externe ale situaţiei –, dar în general Mahesh şi Shreene erau portretizaţi drept nişte indivizi periculoşi. Shreene îl vedea pe Mahesh transformându-se public dintr-un imigrant lacom, înfometat de bani, avid să profite de harul fiicei lui, într-un terorist aspirant care îşi folosea copilul instruit cu severitate pe post de arma pentru a submina tradiţiile liber-cugetătoare ale Occidentului.

Şi erau atât de singuri. Rumi plecase, iar ei nu aveau pe nimeni altcineva. Nu se puteau adresa ashramului din Londra din cauza ruşinii. Toţi cei din India continuau să-şi trăiască vieţile liniştiţi. Ce ştiau ei? Mahesh şi Shreene nu aveau pe nimeni pe umărul căruia să plângă, nici alături de care să râdă despre absurditățile oribile ce alcătuiau viaţa lor. În schimb stăteau singuri, stingându-se împreună câta vreme nu era Nibu prin preajmă ca să-i oblige să meargă înainte. Trăia ea oare? Trebuiau să creadă ca da. Rănită? Murind de foame? Maltratata? Cum supravieţuia Rumi acolo afară, singura, atât de vulnerabila? Cu cine se însoţea? Shreene nu-şi putea permite să examineze posibilităţile, cu atât mai puţin să le discute cu Mahesh.

Cum să o aducă înapoi dacă era astfel? Cum de îi transformaseră grija şi iubirea lor în nişte ticăloşi? Chiar şi atunci când Mahesh dăduse primul şi cel mai regretabil interviu la televiziune pentru a cere întoarcerea ei acasă, îl masacraseră în ziare pentru că răspunsese la o întrebare despre

presupusul interes al lui Rumi pentru dragoste. El afirmase că fiica lui nu ar fi fugit niciodată cu un băiat, că dacă lucrurile ar sta astfel, însemna că fusese îndoctrinata de vreun cult sau vreun trib, şi că îşi voia fiica înapoi. Voia ca ea să vină acasă. El îi proteja onoarea. Shreene ştia ce voia Mahesh să spună. Dar ei nu ştiau. Ei credeau ca disting binele de râu, dar cum ar fi putut? Aveau un alt sistem de idei aici: era atât de evident ca o obosea să reanalizeze totul, din nou ca un zumzet fără de sunet distinctiv, un zumzet care nu mai servea la nimic. Ea plecase, îi părăsise; ei nu-i păsa. Nu-i pisa de ei, lui Rumi, fiicei sale. Ea plecase.

Ei erau indieni. Trebuiau să-şi justifice originile? Credinţele? Să înşire totul, de-a fir a par, cu oamenii aceştia – acum, când începuseră să-şi coboare barierele în cele din urmă? De parcă era extrem de simplu, precum o tablă a înmulţirii. Sufletul, natura spirituala a sexului, parteneri de viaţa, angajament, căsătorie, familii, puritate în gândire şi în acţiune, societate, hinduism, karma, generaţia următoare, copii, ereditate, dragoste, cunoşteau ei oare iubirea ca liant, încercarea de a fi om bun, toate valorile fundamentale? Să-ţi rămâi credincios? Deci se putea râde de ele? Pur şi simplu, râsul se putea alătura urii lor? Jurnaliştii aceia îl întrebaseră pe Mahesh ce părere avea. Se aşteptaseră ca el să spună toate acestea, să împărtăşească lucruri de preţ cu nişte oameni care veneau şi râcâiau, râcâiau la ei cu cuvintele lor, precum pisicile la uşa din faţă?

În fiecare zi Mahesh cumpăra ziarele, pe toate, într-o parodie crunta a procedurilor tip lagăr de concentrare din viaţa lor conjugala timpurie, stătea cu Shreene la sfârşitul fiecărei zile şi căuta articolele, le sublinia cu linii frânte şi demoralizate de roşu, de parcă aflând ce se găsea acolo avea să facă totul mai suportabil. Shreene resimţea propria pierdere a inocenţei, alăturându-i-se în acele tăceri crunte soţului ei, fără de ciondănelile învălmăşite

care caracterizaseră testele timpurii de lectura a ziarelor, certurile tinereşti – amintirea propriei vigori coapte, de proaspăt căsătoriţi, înţepând prin gândurile ei ca o melodie sunând a sinucidere dintr-un film de Guru Dutt. În schimb, ei lăsau moartea să se adune în jurul lor – Nibu dormind sus, de parcă n-ar fi existat –, cum stăteau după cină la masa din bucătărie, prinşi în capcana în propriul cămin, şi citeau despre copilul lor, doi prizonieri de război, două victime răpite. Mahesh îi dădea fiecare ziar lui Shreene, însemnat pentru ca ea să citească în vreme ce el îi dădea înainte cu alte şi alte cotidiene din teanc. „Căutarea continua", zicea unul. „Poliţia scotoceşte în toată ţara după una dintre cele mai inteligente fete din Marea Britanie". „Văzută ultima dată la prestigioasele Şcoli de Examinare din Oxford, Rumi Vasi, de cincisprezece ani, e încă incognito…" Câteodată înţelegeau aiurea slujba lui Mahesh sau greşeau vârsta lui Shreene. Dar în general cuvintele erau aceleaşi.

Şi apoi o găsiră. Acea convorbire. Nu fuseseră pregătiţi pentru asta. Totuşi, cine ar fi fost pregătit? Ca ea să solicite – să ceară atât de oficial – să fie ţinuta ascunsa de părinţi. Şocul readuse cu sine un sentiment nefamiliar: supărarea lor, ascunsa în spatele unei dorinţe arzătoare şi liniştite de-a lungul a şase zile precedente.

Mahesh continua să cumpere ziarele, dar aflară mai multe – prea multe – după aceea, de la poliţie. În timpul următoarelor două săptămâni şocurile se îndesiră, precum contracţiile la naştere: Rumi reuşise să se ascundă într-un tren ce se îndrepta spre Londra, apoi să ajungă cumva la Brighton. O găsiseră după patru zile la un fel de adăpost pentru femei maltratate, dar atunci, şi în asta consta umilinţa – partea fantastica, ce o făcea pe Shreene să se întrebe dacă nu cumva ei comiseseră acte ticăloase în vieţile lor trecute, acte care trebuie să fi fost dezgustătoare dincolo de

putinţa închipuirii –, părinţilor ei nu li se îngădui să o vadă.

În schimb, Rumi le trimise o scrisoare prin intermediul poliţiei, explicând că se simţea *abuzată* (un cuvânt atât de dur, de adult – cine îi spusese oare să îl scrie?) de experienţa ei şi că trebuia să stea departe spre binele propriei sănătăţi; ceruse să fie luată în *grijă* (ceea ce însemna, aşa cum descoperi Shreene mai târziu, ca voia ca nişte străini să aibă grijă de ea); cererea îi fu acceptata. Şi apoi un alt şoc, cel mai cumplit dintre toate: poliţia facilita contactul cu Mahesh şi cu Shreene şi părinţii fura îndrumaţi către nişte asistenţi sociali, oameni care vorbeau despre a începe un „proces de comunicare", ce implica să discute despre „ce mersese râu". Ziceau ca Rumi nu voia să-i vadă pentru o perioadă nedeterminată de timp. O spuseră de parcă ar fi avut sens. Fusese încredinţată unei familii adoptive şi „deocamdată" ea nu dorea restabilirea unui contact.

— E supărată! E copil! Haide… Hai să mergem să o oprim de la a fi atât de prostuţă. Hai să mergem să o aducem… Shreene îl implorase pe Mahesh seara după seara, înjosindu-se cu un geamăt crescând şi coborând, un strigăt neostenit care se lovea fără speranţa de tăcerea lui.

— Haide, stăruia. E doar o fetiţă. Dacă îi scriem o scrisoare încărcată de iubire şi o rugam să se întoarcă, o va face. E prostuţă, are doar cincisprezece ani…

Dar Mahesh o ignora. Deşi fiica lui dormea în casa unui străin, mâncând şi bând la o masă străină, mergând pare-se chiar la şcoala locală, ca o „oprire temporară a pauzei", totuşi Mahesh o ignora pe Shreene. Înceta ritualul cu ziarele şi aluneca într-un spaţiu de neatins, se cufunda în noi abisuri de tăcere în care până şi mişcările sale prin casă deveniră imperceptibile – paşi agonizanţi pe scări ducând înspre interacţiuni fantomatice cu baia. Venea zilnic acasă la cinci patruzeci şi cinci,

pentru a se schimba în *pajama kurta* încă de la şase şi a se întinde în patul lor, peste plapumă, cu ochii îndreptaţi spre tavan, ochelarii daţi deoparte. Regla radioul aflat lângă patul lor pe postul All-India UM şi stătea acolo în fiecare seară ascultând pocnetul paraziţilor şi ştiri de ultimă oră venind dinspre voci îndepărtate, întrerupte de sitare aspre, de intermezzo-uri stridente de coarde abrupte.

În cele din urmă Shreene scrise singură scrisoarea, fără să-i spună lui Mahesh. Şi, în ciuda explicaţiilor pe care şi le dăduse pentru a rămâne sănătoasă la minte – că acesta era doar un test, că nu era real –, totuşi şocul final, după toate contracţiile de durere, o punea pe jar. Când află că Rumi fusese de acord să o întâlnească, singură, Shreene merse la altarul din camera lui Nibu şi se întinse distrusă pe podea, cu lacrimile izvorându-i din ochi şi vărsându-se în desişul covorului, apăsându-şi fruntea de podea, cerând repetat îndrumare, implorând puterea şi ştiinţa de a-şi aduce înapoi fiica. Nu credea că avea abilitatea de a o convinge să vină acasă. Dar credea ca putea să o facă pe Rumi să-şi amintească cine era – să îşi atingă din nou copilul, să-i fie aproape într-un fel sau altul. Credea că Rumi avea să îşi aducă aminte de dragoste.

Shreene trase de mânecile puloverului până când îi ieşiră de sub palton, acoperindu-i linia subţire a încheieturilor dezvelite deasupra palmelor şi întâlnindu-i marginea mănuşilor. Şedea pe banca ei şi o privea pe Rumi, aflata ceva mai sus pe plajă, stând pe malul mării, lovind pietricele cu piciorul. Rumi ajunsese cu cinci minute mai devreme. Deşi se găsea la ceva distanţă, silueta ei era inconfundabilă. Avea o hăinuţă noua, ciorapi negri, adidaşii cei vechi. O geacă de blugi căptuşită, cu o gluga de bumbac cusută în partea de sus. Părul îi crescuse puţin, astfel încât îi acoperea pe jumătate urechile. Stătea cu mâinile în

buzunare, cu umerii aduşi, cu capul înclinat aşa încât bărbia aproape că îi atingea pieptul. Sub privirile lui Shreene, Rumi înălţă capul şi se uita peste întinderea de apă, tremurând.

Shreene respira uşor, repetând cea mai veche mantră din lume, toate sunetele universului împreunate într-o singură vocala rotunda de calm. Apoi se ridică şi se duse spre ea.

MULŢUMIRI

Aş vrea să mulţumesc familiei mele pentru sprijinul acordat la scrierea acestei cărţi: tatălui meu pentru delicateţea lui şi pentru căldura intelectuală, mamei mele minunate pentru măiestria de o viaţă în tehnica povestirii şi fratelui meu pentru farmecul lui real şi absurd. Mai sunt multe persoane cărora aş vrea să le mulţumesc: agentului meu, Andrew Wylie, şi lui Tracy Bohan – energia voastră e contagioasa, la fel şi pasiunea; sunt norocoasă că le împărtăşiţi cu mine. Editoarei mele, Mary Mount, pentru graţia ei şi pentru spiritul generos, precum şi lui Jennifer Hershey şi lui Hazel Orme.

Principalilor mei corectori din Bath Spa UC, unde am scris mare parte din carte: în special lui Gerard, pentru contribuţia lui preţioasa, greu de cuprins în cuvinte, lui Richard Francis, Tim Liardet şi vorbelor însufleţite ale Tessei Hadley. Lui Ian Breckon, pentru răbdarea lui şi pentru ideile sale neprevăzute, lui Ros Cook, Mike Haughney, Jules Williams, Joachim Noreiko şi Emmei Hooper.

Prietenilor care au fost de asemenea corectori: Juliei Miranda pentru poetica fără pereche, lui Krish Majumdar pentru forţa investiţiei sentimentale şi a credinţei lui, lui Nigel Singh, Dough M. Ray şi Chris Hale. Dragul meu coleg Stephen Merchant, îţi mulţumesc pentru acele discuţii preţioase despre subiect, despre sinceritate şi adolescenţă; în mod similar Susannei

Howard şi lui Bucymac pentru schimbul de nepreţuit. Nirad Pragasam şi Joanna Perry, voi rămâneţi o sursă constantă de inspiraţie şi de provocare. De asemenea Johannei Ekstrom, lui Suzy Jaffe, lui Camille Thoman, lui Owen Sheers, lui Simon Baker, lui Emily Woof, lui James Eaton, lui Kevin Conroy Scott, lui Alex Heminsley şi lui Adam Wishart, pentru sfaturile şi pentru îngăduinţă de care au dat dovada.

Lui Indu şi lui Chandra Mohan Sharma pentru amabilitatea deplina şi uşa totdeauna deschisă. Totodată lui Brij, Caroline, Gaby şi Sunândei.

Cel mai mult îi sunt îndatorată lui Vik Sharma, care m-a determinat să scriu această carte, şi este adevăratul catalizator aflat la baza romanului. Mulţumesc, iubirea mea, că mi-ai arătat „ruptura simpla/ într-o deplasare a cortinei/ ce dezvăluie o fereastră/ care dezvăluie lumea”.

Observații

[←1]

Sărbătoarea Luminii pentru hinduși (n. red.)

[←2]

Scumpițel

[←3]

Iepuraș

[←4]

Dulcica

[←5]

Roziţa

[←6]

Norocel

[←7]

Denumirea trimestrului care ține din octombrie și până la Crăciun (n. red.)

Table of Contents

Observații

Table of Contents

Observații 309